

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

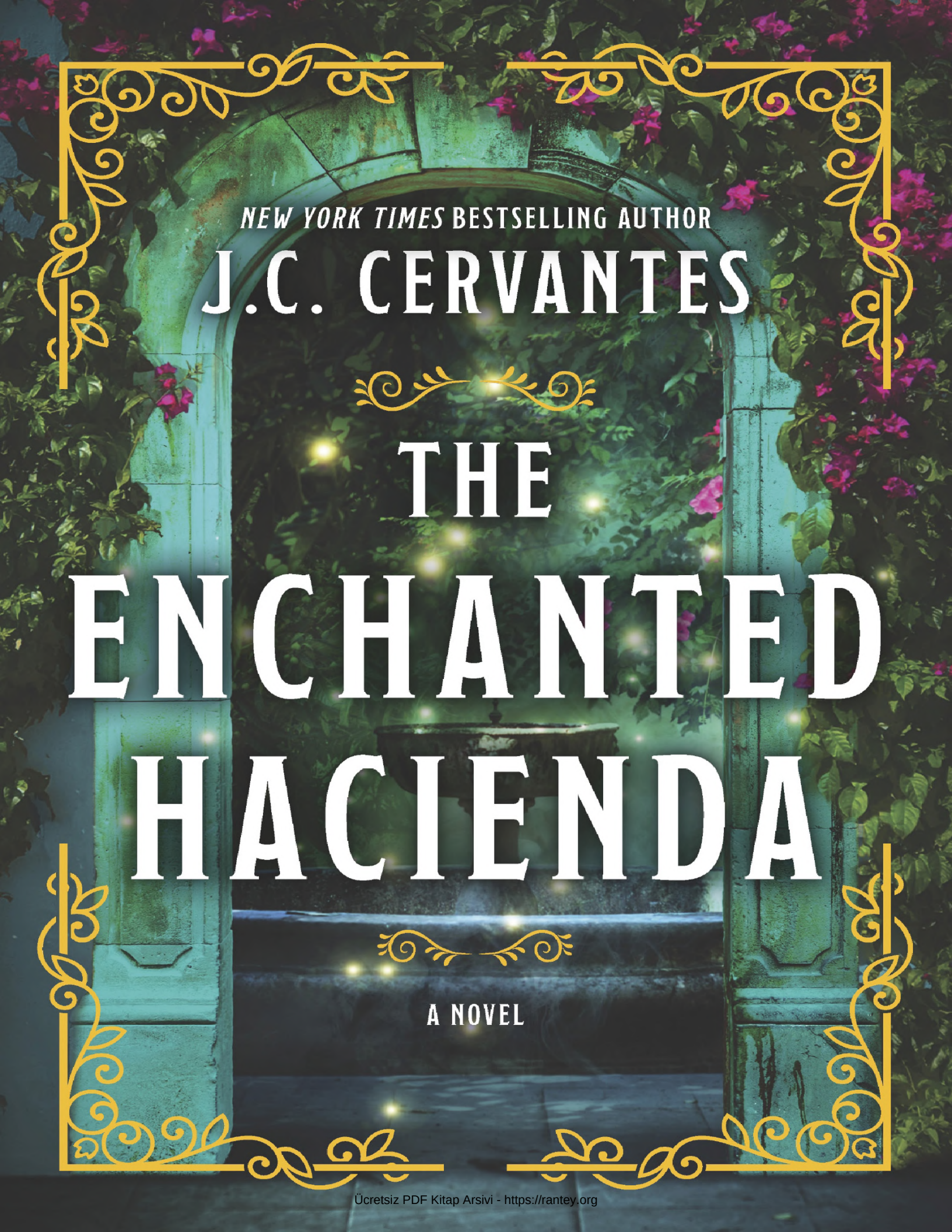
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J.C. CERVANTES

THE
ENCHANTED
HACIENDA

A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

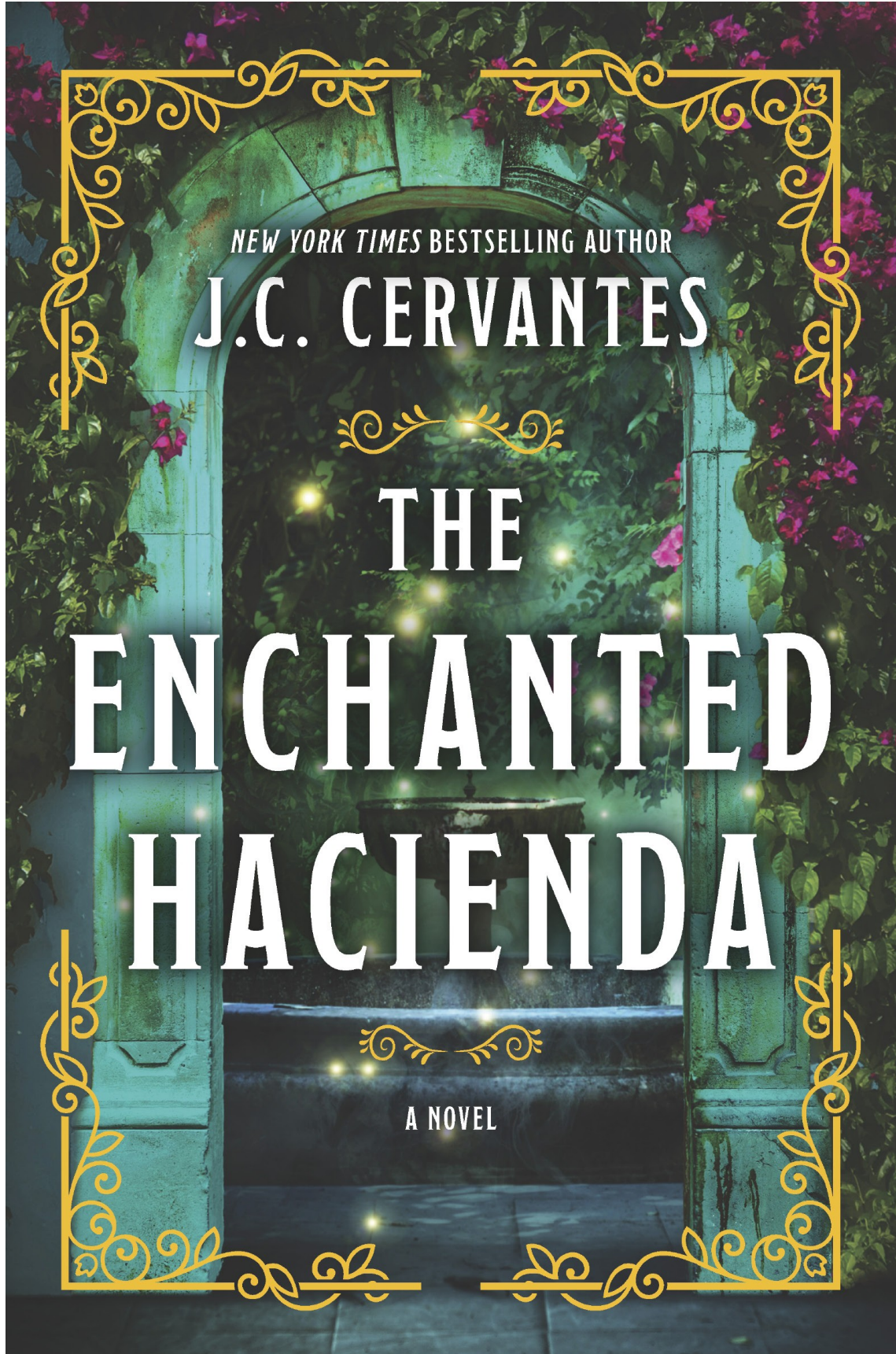
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The Enchanted Hacienda için Övgüler

"*The Enchanted Hacienda*'nın sıcaklığı ve mizahı beni hemen etkisi altına aldı. Kalp ve aile dolu bir roman *The Enchanted Hacienda*, aile, aşk, miras ve kendini keşfetme üzerine büyüleyici bir hikâye. Eğer Harlow ve tüm Estrada klanının yanına taşınabilseydim, bunu hiç tereddüt etmeden yapardım."

-Katy Hays, *The Cloisters* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Estrada kadınları kalbinizi büyüleyecek ve büyüye yeniden inanmanızı sağlayacak. Meksika'nın çiçek tarlalarından Montreal'in kaldırım taşlarına uzanan kapsamlı bir yolculuk. Kendimize karşı nazik olmak için güzel bir hatırlatma.

çiçek açma zamanımızı bekliyoruz."

-Carolyn Huynh, *GMA Pick The Fortunes of Jaded Women* kitabının yazarı

"Büyüye inanan -büyük ya da küçük- yanımızla birlikte kalbimizi de tatmin eden ışıltılı bir hikâye. Estrada ailesi ve onların zengin bir tarih ve kadın gücüyle dolu rüya gibi çiftlikleri beni kolayca büyüledi. Bu büyüleyici sayfa çevirici hem güzel hem de keyifli bir ikram."

-Diane Marie Brown, *Black Candle Women* kitabının yazarı

The Enchanted Hacienda

J.C. Cervantes

J.C. Cervantes, çocuklar ve genç yetişkinler için yazdığı kitaplarla *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kitapları, Amerikan Kitapçılar Birliği Yeni Sesler, Barnes & Noble'ın En İyi Genç Okur Kitapları ve Amazon'uAyın En İyi Kitapları dahil olmak üzere ulusal listelerde yer aldı. Aşağıdakiler de dahil olmak üzere birçok ödül ve takdir kazanmıştır
New Mexico Kitap Ödülü.

JCCervantes.com

Joe için

Bu unutulmaz cümle için teşekkür ederim.
Ve eğer bunu okursan, seni seviyorum.

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36 Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

Hayat her zaman beklediğiniz gitmeyebilir.

Elbette bunu çok geç olana ve patronunuzun ofisinde oturup hayalinizdeki işten kovulana kadar fark etmeye .

"Bu mı?" Etkileyici tavandan tabana pencerelerden içeri sızan öğleden sonra ışığına karşı şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak söylüyorum. "Ben sadece Kovuldun mu?"

Stan saatine bir göz atarken nazıkçe "Kovulmadım," dedi. "."

Anlambilimden gerçekten nefret ediyorum. Bir kitap editörü için ironik, biliyorum. *Eski* kitap editörü.

Ve evet, küçük bir bağımsız yayıncıda, ama eğer sevmezsem lanet olsun.

Gözlerim arkasındaki pencere pervazında duran turuncu zambağa takılıyor. Bilimsel adı *Lilium*, *güzellik* ve *doğumdan ihtişam* ve *heybete* kadar birçok anlamı olan bir çiçek. Ama bu renkte, sadece şu anlama gelebilir *hoşlanmama*, *nefret*, *intikam*.

Stan'ın omzunun üzerinden ölmek üzere olan bir intikam çiçeğinin baktığını bilip bilmediğini merak ederek gülmek istiyorum. Tabii ki hiçbir şey söylemiyorum. Nadiren söylerim.

Çocukluğumun yazlarını Meksika'da yemyeşil ve büyülü bir çiçek çiftliğinde geçirdim ve ailemin topraklarının büyülü bir şekilde büyüdüğünden *hiç* bahsetmedim

büyü yapma gücüyle çiçek açar. Birincisi, insanlar gerçekliği kavsorgulayabilir. İkincisi, bu dört nesildir iyi saklanan bir sır.

Stan'ın bakışları benimkileri takip ediyor. "Evet, onu gerektiğini biliyorum."

"Zambaklar aşk büyülerini bozmak ya da ruhları kovmak için kullanılır," diyorum gerçekçi bir şekilde. "Bazen de ziyaretçileri uzak tutmak için kullanılırlar."

Stan bana dönüyor; solgun yüzünden meraklı bir ifade geçiyor. "Bahçecilik falan mı okudun?"

"Ya da başka bir şey," diyorum hayalet bir gülümsemeye. Ona ölmekte olan bir çiçeği etrafta tutmanın kötü bir enerji olduğunu söylemek üzereydim ama neden zahmet edeyim ki?

"Sen harika bir ekip üyesisin," devam ediyor sanki bir senaryodan okuyormuş gibi. "Ama bu kıdemle ilgili." Sonra, sanki ellerini kandan temizlemek istermiş gibi, "Yukarıdan gelen bir karar... gerçekten benim kontrolüm dışında."

Hızlıca zihinsel hesaplamalar yapıyorum. Tasarım çoraplarını göstermeyi

sevdiği için pantolonunu bir santim kısa giyen, süslü kalemleri olan Kenny'yi saymazsanız tek acemi benim.

Gururumu yerden kaldırdım, yutkundum, çenemi kaldırdım ve "Tamam, peki bu nasıl ?" dedim. Lise birinci sınıftayken KFC'de çalıştığım zamanı saymazsanız daha önce hiç kovulmamıştım. "İki haftam var mı? ya da..."

Stan sorumun *diğer* kısmını şöyle tamamladı: "Korkarım hayır, Harlow. Bugün masanı temizlemen gerekiyor." Patronumu savunmak gerekirse, sanki yirmi yedi yaşındaki parlak gözlü gençleri hayallerindeki editörlük işinden kovma işinde değilmiş gibi şaşkın görünüyor. "Ama istersen gün sonuna kadar bekleyebilirsin ya da..." Boğazını iki kez temizliyor. "Çoğu kişi kitapçı toplantısında ofiste değil, o yüzden şimdi... daha kolay olabilir."

Kalbime bir kramp girdiğini hissediyorum. Bu mümkün mü?

"Peki ya kitaplarım?" İlk yetişkin spekülâtif romanımı yeni edindim. Gelen kutumda duran, yürek parçalayan o güzelim el yazmasının alev aldığını hayal ediyorum. İçimden küçük bir ses yükseliyor. *Gördün mü? Çok fazla istersen böyle olur işte.*

"*Kitabınızı* yeniden atayacağız." Tekil ismi bir hakaret gibi vurguluyor.

Yeniden atama mı? Bunun tek anlamı olabilir: Kıdemli ve sürüngen damarlarından soğuk kan akan Charlotte bunu anlayacak, ama asla *anlamayacak*. Her kelimenin arasına serpiştirilmiş, her sayfadan süzülen büyüyü asla anlayamayacak.

Göğsümde dikenli bir sıcaklık yükseliyor, boynuma yayılıyor. tarafımda kırmızı lekeler oluştuğunu hissedebiliyorum. Birden keşke bu ipek bluz yerine yeni aldığım kaşmir balıkçı yakayı giyseymdim diyorum.

"Ve sana bir tavsiye mektubu yazmaktan mutluluk duyarım. "Stan, sanki ofisinden çıkmamı istiyormuş gibi . İşini bitirdi ve canımı bir kertenkeleye vermek için gününe devam etti.

* * *

Kendimi odama sürüklüyorum ve "masamı temizliyorum." Uzun sürmez. Hafif bir ayak izi bırakıyorum ve sadece birkaç kişisel eşyam var: geçen yıl İsviçre Alpleri'ne yaptığımız geziden iki kız kardeşim Lily ve Camilla ile çekilmiş bir fotoğrafım, sandalyemin arkasından bir *Go Fast Don't Die* ceketi ve bir vanilya Erkek arkadaşım Chad'in bana verdiği, kokusundan nefret ettiğim ve asla yakmadığım mum. Ne yazık ki, tek çantam bir clutch.

Bu yüzden arka odadan bedava bir kanvas kitap çantası kaptım ve eşyalarımı içine doldurdum. Asansöre biniyorum, on üç kat aşağı iniyorum, lobide hızlı hızlı yürüyorum ve Eylül güneşi yüzüme vurduğu anda sinir krizi geçiriyorum.

Gözyaşları geliyor; hüngür hüngür ağlamak da çok uzak değil. Muhtemelen turist olan birkaç kişi iri gözlerle bana . Bir banka çöküp derin nefesler alıyorum ve kendimi bu durumdan kurtarmaya çalışıyorum. *Sorun yok. Başka bir iş bulacağım. Daha fazla fırsatla daha iyi olacak.*

Her onaylamada omuzlarım çöküyor.

Kimi kandırıyorum ki? Beklediğim iş buydu, ofise erken gitmek için gün doğumunda kalkmışım çünkü bu ekibin bir parçası olmak için çok heyecanlıydım.

Hıçkırıklarımı yarı yarıya kontrol altında tutarak telefonumu buluyorum ve Chad'i arayıp ona haberleri veriyorum, bana o çok iyi yaptığı domates çorbasını yapmasını söylüyorum, hani şu her zaman yanında küçük ızgara peynir şeritleri olan.

"Hey, bebeğim," diyor.

Sesini duyar duymaz, olanları kelimelere dökmenin dehşeti bir el bombası gibi üzerime düşüyor ve donup kalıyorum.

"Harlow?"

"Sen..." Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Birden titremeye başladım ve boğazıma yerleşen yumruyu aşmak için kelimeler bulmakta zorlanıyorum.

"Sorun ne?" diyor, sesi telaşlı geliyor. Bu Chad. Kokuyor.

Bir polis köpeğinin kokain kokusunu alması gibi *sorunlar*. Bunun nasıl gideceğini şimdiden görebiliyorum. İşten atılmam ve bunun kariyerim için ne anlama geldiği gibi yüzeysel "sorunlarla" başlayacak. Sonra bir sonraki katmana geçecek ve

İşi olmayan bir kız arkadaşın onun için sosyal statünün düşmesi anlamına geldiğini fark eder. Yine de asla en derin katmana ulaşamayacak. Hissettiğim utanç ve üzüntü. Peki neden ilk arayan o oldu? Çünkü *Get It Over With* kanalına ömür boyu aboneyim. Sadece kelimeleri çıkarmam gerekiyor ve sonra her şey daha iyi hissedecek.

"Hiçbir şey... Ben sadece..." Uzun ve derin bir nefes alıyorum ve ardından gelen ses de benim hissettiğim kadar kırık. "Cannedcutbacksnoseniority."

"Bekle," diyor Chad ve arka planda biriyle konuştuğunu duyabiliyorum ama eli telefonun üzerindeymiş gibi boğuk bir ses. Muhtemelen yardımcısını ya da başka bir avukatı ofisinden çıkarıyor, böylece beni mahremiyet içinde rahatlatabilecek.

Birinin sahte gülüşünü ve sonra, "Tamam, geri döndüm. Seni kovduklarına emin misin?"

"Chad," diyorum, metroya doğru yürümeye başlarken tamamen aşağılanmış bir halde. "Kesinlikle eminim."

"Size söyledim... yayıncılık öngörülebilir değildir."

"Ciddi misin?" Güneş gözlüğümü bluzumun yakasından kurtarmaya çalışırken öfkem kabarıyor ama altın bir zincire dolanıyor ve ben bile varmadan çok sert çektiğim için yere düşüyor. Bir lens fırladı. "Kahretsin!"

"Kızma, sadece demek istediğim... Senin mutlu olmanı istiyorum. Güvende."

Yani toplumun aktif bir üyesi, Coryell, Stray ve Ball'da ortak olan bir erkek arkadaşaya layık.

Yırtık Gucci'lerimi geri alıyorum ve özel okul blazer ceketli ve ekose etekli kız öğrenci kalabalığının arasından geçiyorum.

"Bu akşam bana domates çorbanı yapabilir misin?" Kulağa ne kadar acınası geldiğimi ve muhtemelen öyle göründüğümü düşünerek soruyorum.

"Bebeğim," diyor, sanki ondan ilk çocuğunu öldürmesini istemişim gibi.

"Bu gece benim büyük terfi yemeği kutlamam var. Ortaklarla birlikte. Hatırladın mı?"

Tek duyduğum, her biri tek bir mesajın ağırlığını taşıyan kısa cümleler:
Nasıl unutabilirsin?

Parmaklarımı burnumun kenarına bastırıp sıkıyorum. "Doğru..."

Ben...gidebileceğimi sanmıyorum." Sertçe yutkunuyorum ve bu kadar parlak olduğu için güneşe ediyorum. Şu anda hayatımın kaldırımında çürümekte olduğunu bilmiyor mu?

Chad'in ortak dediği, Rolex sporu yapan, şişirilmiş egolarla takılma havasında değilim. Salmonella olmayı tercih ederim.

"Harlow!" Chad neredeyse tıslıyor. "Sana orada ihtiyacım var. Bunu konuşmuştuk."

Bencilce davranıyorum. Bencil olduğumu biliyorum. Bu onun için büyük bir olay ve kovulmamın bunu mahvetmesine izin veremem. Aşağılanmış bir yığın olmam ve aşık olduğum kitaba veda etmek zorunda kalmam önemli değil.

kitap raflarında onun adı var.

Kafamdan geçen tek yönlü acıma partisi bilinci trenini durduruyorum ve zihinsel bir sıfırlama yapıyorum. "Gözlerim delicesine şiş," diyorum, espriye çalışıyorum ama ne yazık ki yetersiz kalıyorum.

Chad'in yemeyelim, benim ses tonuma uymaya çalışıyor. "Göz kremleriyle dolu bir banyon var."

Bir yabancıнын yüzünü buruşturduğunu sanabileceği kadar küçük gülümsemeyle idare ediyorum.

Chad sesini alçaltır. "Hadi ama Harlow. Sadece birkaç saatliğine. Kısa bir resepsiyon ve ardından akşam yemeği. Tatlı için bile kalmana gerek yok."

Tatlıların en sevdiğim yiyecek grubu
olması dışında. Başımı salladım. "Tamam.
Haklısın. Özür dilerim..."

"Beş buçukta buluşalım mı? Adresi mesaj atarım."

"Siyah kravat değil, değil mi?" Kıyafet yönetmeliklerinin elli eyaletin tamamında yasadışı olması gerektiği göz önüne alındığında, bu ayrıntıyı kesinlikle hatırlardım.

"Hayır, ama zarif." Benim sade versiyonum için kod. Yani deri yok, dumanlı gözler yok ve beni Chad'den daha uzun gösteren topuklu ayakkabılar YOK.

Çek. Çek. Kontrol.

Telefonu kapattıktan sonra, az önce ne için özür dilediğimi merak ediyorum. Chad'in neden sevdiğim işi kaybettiğim için üzgün olduğunu söylemediğini merak ediyorum.

East Village'da metrodan indiğimde yeni bir karar almıştım. Kendimi toparlamak için bir plan, en azından bu gece için. İlk adım? Apartmanımızdan birkaç blok ötede bir çiçek standında durdum. Çok fazla seçenek yoktu. Sıradan bir insan için stand, canlı renklere, sıra sıra güllerden, karanfillerden, ortancalardan, papatyalardan, zambaklardan ve birkaç hüzünlü küçük şakayktan oluşuyor. Ama bunların hiçbiri aradığım doğru mesajı vermiyor.

Üç güzel ayçiçeğini seçiyorum, bir tanesini burnuma götürüyorum ve temiz toprak kokusunu içime çekiyorum. Göğsümde keskin bir çekilme hissediyorum, bir tür

Hayat beni ters köşeye yatırdığında hep hissettiğim vatan hasreti. Buketin ödedikten sonra eve dönüyorum ve Chad'in Helianthus'un, yani ayçiçeğinin sembolizmini bilmediğini fark ediyorum: *bağlılık, fırsat, hurs, mutluluk* ve *iyi şanslar* ama eminim bu jesti takdir edecektir.

Eğer annem ya da Tía bunları ailemizin topraklarındaki büyümlü topraklarda yetiştirseydi, bu aylar sürerdi ve çok özel şeyler gerektirirdi. çok özel sihir ipleri kullanarak koşullar. Ancak ailenin asıl gücü, çiçekleri nasıl bir araya getirdiklerinde ya da yaprakları, yaprakları ve sapları kullanarak refah, sevgi, sağlık, umut, koruma ya da hatta ayrılık, şüphe, korku ve mutsuzluk yaratmak için nasıl iksirler hazırladıklarında yatıyor. Her şey çok karmaşık, güzel ve simyasal ve sihir beni tamamen atladi. İki kız kardeşimin, bir çift primanın ve benden önceki diğer tüm ataların aksine. Ayrıca kız kardeşlerim ve kuzenlerimden farklı olarak bana bir çiçek ismi verilmemiş.

Biz annem bize sayısız kez şu hikayeyi anlatırdı: Aztek tanrıçası Mayahuel, evdeki her çocuğun ismini fısıldarmış.

Aile. Bu yüzden kız kardeşlerimin hepsine güzel çiçeklerin isimleri verilirken, bana *taş yığını* anlamına gelen çok üzücü bir isim verildi.

Kakma meşe zeminli ve büyük pencere, küçük ama aydınlık, savaş sonrası bölünmüş şehir evine girdiğimde telefonum çalıyor. Arayan küçük kız kardeşim Lily. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyor. Bu hem bir lanet hem de bir lütuf.

Ailemdeki kadınlar birbirlerine o kadar sıkı bağlılar ki, açıklanamayan bir enerji ile birbirlerine bağlılar ve bu da özel bir hayat yaşamayı gerçekten zorlaştırıyor. Ve şu anda konuşmak, açıklamak ya da yeniden yaşamak istemiyorum. Hele ki

gözlerimi şişirmem ve bu geceki acı verici, kendini tebrik eden *benim aletim seninkinden büyük* konuşmalarında beni taşıyacak kadar büyük bir gülümseme *takınmam* gerekiyor. Bir dakika sonra bir mesaj gönderdi.

ne?

Görmezden gelmeyi düşünüyorum ama sonra bunu yaparsam şehirdeki tek gerçek arkadaşım olan ve şehir merkezindeki şık bir otelde barmenlik yapan Laini'yi arayacağını fark ediyorum.

Bu nedenle günün bu saatinde beni bulmak ve hayatta ve iyi olduğumu, gerçekten de hiçbir şeyin yanlış olmadığını doğrulamak için çılgın bir kaçışa çıkmakta özgürüm. Ben de cevap veriyorum, güneş gözlüğümü kırdım.

Ve

Ve ne?

Ben . Yardım edebilirim.

Lil bir psikiyatrist değil. Aslında San Diego'da Kadın Hastalıkları ve Doğum ihtisasının son yılında ama tam bir tamirci. Birinin bir sorunu varsa, onu daha iyi hale getirebileceğini düşünüyor. Tatile mi ihtiyacınız var? Sizin için her şeyi ayarlar. Sabununuzun bittiğini söyleyin, ertesi gün hava yoluyla çökmekte olan tasarımcı kalıpları gönderir. Berbat bir gün geçirdiğinizi mi söylüyorsunuz? İki şişe Macallan Rare Cask ile bir barmen arkadaşını gönderir.

Tıp fakültesinde gölgeleri düzeltmeyi mi öğretiyorlar?

Bu ilk yıl gibi. Ellere dikiş atmadan hemen önce, bilirsiniz, aynı şey. Temel olarak küçük aletler, hassas parçalar.

Mesajın diğer tarafında gülümsediğini hissedebiliyorum, bu da beni gülümsetiyor. Lmao tamam. Yakında görüşürüz, sonra mesaj atarım.

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum, ama ona "" söylediğimde yüzümde patlayacağını bildiğim Estrada Dramasını başlatmaya kendimi ikna edemiyorum.

San Diego'ya gelmem için bana bir uçak bileti gönderecek, böylece hayatımı "düzeltecek", bu da muhtemelen kişisel gelişim kitaplarını, benden "çok daha kötü" olan arkadaşlarıyla zaman geçirmeyi ve neden kitap düzenlemem değil de *yazmam* gerektiğine dair doksan dakikalık *hayatın çok kısa olduğunu* anlatmayı içerecek. Ama nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yokken nasıl bir şey yazabilirim ki? Kendi sesimi bile bulamazsam?

Bir sonraki mesajında bana sesleniyor. Toplantılar sırasında bana hep mesaj atıyorsun. Neyin var?

Yok bir şey!
Yorulдум.

Kötü Chad mi?

Kendime rağmen gülüyorum. Kız kardeşlerim Chad'e hiç ısınamadılar. Akıllı, iyi çalışan, çekici bir adam olmasına rağmen. Ne olmuş yani çalışmayı seviyorsa... çok seviyorsa, ya da dans etmiyorsa, komedi seyretmiyorsa, ülke dışına seyahat etmekten hoşlanmıyorsa ve ailemizin çiftliğine hiç gitmemişse?

Meksika mı?

Sadece dokuz aydır birlikteyiz, yani onu eve götürmeye hazır değilim. Ayrıca Hacienda Estrada, onu eve götürmek için kesin bir yol. Çünkü dışarıdan biri ailemizle tanıştığında, havamızı aldığı anda, bağımıza tanık olduğunda, çılgınlığımızı tattığında tepelere doğru kaçır. Ve şuna inansanız iyi olur ki, ben hariç tüm ailem karşılıksız partner için başarılı bir taktik. Tabii ki, Bekçiler üzerinde tam tersi bir etki yaratabilir. Örneğin Camilla'yı ele alalım. Cesur Amir'i eve getirdiğinde, parmağında bir taşla ayrıldı, kız kardeşim için kendisi de dahil olmak üzere dünyayı yakabilecek evrendeki en harika adama ömür boyu bağlandı. İçten içe, çiftliğin Chad'i asla bir Gardiyan yapmayacağını biliyorum.

Lil'in sorusuna kendiminkiyle cevap veriyorum.

Senin bebek doğurtman ya da vajinaya bakman gerekmiyor mu?

Bana kırmızı bir kalp gönderdi. Ben de ona imzalı kafatasımı gönderiyorum. İç çekerek topuklu sandaletlerimi çıkarıyorum. Mutfığa doğru ilerlerken deri kalem eteğimi çıkarıyorum, ipek bluzumu, dantelli sütyenimi ve pahalı iç çamaşırlarımı çıkarıyorum, böylece kendimi muhteşem bir serbestlik. Hız yarışçısı zihnimi bağlayan tüm ipleri tamamen çözebildiğim tek zaman bu. Çıplak kalma alışkanlığım Chad'in şehvetten aklını başından alırdı. Her zaman çarşafın arasında kıvrılırdık, onun ihtiyaçları karşılanırdı, ben

tatminsiz. Bunlar yaklaşık iki ay üç gün ve on altı saat süren eski güzel günlerdi. Ve sonra güzel restoranlarda akşam yemeklerinde telefonlarında gezinen o çift olduk.

Ayçiçeklerini uzun yeşil bir vazoya yerleştirip suyla dolduruyorum ve girişteki masanın üzerine, yaldızlı bir aynanın altına koyarken tam olarak diğer sembolik anlamlarını hatırlamaya çalışıyorum.

Kızarmış yanaklarıma siyah rimel izleri kazınmış; ombre siyah saçlarım bu sabah özenle yaptığım düşük düğümlü topuzdan dökülüyor. Ve gözlerim trajik bir şekilde şişmiş durumda, sanki ağır sıklet bir boksörle birkaç raunt. Kendimi iyi ve *sade* bir şekle sokmak için kesinlikle birkaç kozmetik mucize gerekecek.

"Kendin için üzülmeceksin," diyorum yansıma, üst dudağımı zorlayarak. "Kendini toparlayacaksın, buz kürelerini çıkaracaksın, bir bardak merlot koyacaksın, bir elbise giyeceksin ve hayatının en güzel anlarını yaşayacaksın."

Sesim ne kadar inançla dolu olsa da, yansıma buna . Kalbim de öyle.

Bir iniltiyle bakışlarımı masanın üzerindeki davetiyeye indiriyorum. İçinde pembe bir bezelye olan bembeyaz keten bir kart. Dün annemden gelmiş, ailemizin yıllık düğününe katılmam için resmi bir talep.

Çiçek Töreni iki gün sonra gerçekleşecek. Aldığımda şaşırdım çünkü dört ay erken geldi, bu da tuhaf çünkü Estrada ailesinin büyüyle ilgili her şey hassas zamanlamayla ilgilidir. Tohumları her zaman aynı zamanda ektik ve mehtaplı kutsamaları fısıldadık.

her yıl, bir an bile erken ya da geç değil. Ne kadar sıkıştırsam da ne annem ne de Tía kimseye söylemiyor. Bezelyenin bir ipucu olduğunu düşündüm; çiçek macera ve seyahati sembolize ediyor, ama Belki de annem hepimize çiftliğe güvenli bir yolculuk yapmamızı söylüyor.

Bir an için toparlanmaya başlamayı düşündüm ama çok yorgundum ve Chad için trajik beni yarı-mutlu bir bana dönüştürme şansım varsa bir kadeh merlot ve gül yağı karışımı bir banyoya çok ihtiyacım var.

Yarın toplanmaya başlayacağım ve hayatımın geri kalanına devam etmeye çalışacağım. Ama bu gece? Bu gece Chad'in gecesi. Bu terfi için çok çalıştı. Ve ben onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Tozlu güneş ışığı, ayçiçeğinin sarı yaprakları üzerinde dans ediyor. İşte o zaman Helianthus'un diğer anlamını hatırladım: *sahte*

göriünüşler ve mutsuz aşk.
Pekala. Kahretsin.

Kendimi gül yağı karışıklı banyo suyunun altına bırakıyorum. Sıcak, sevimli, sakın... ve en iyisi sessiz.

Keşke akciğer diye bir şey olmasaydı da suyun altında kalabilseydim.

Suyun altından, sanırım ön kapının çalındığını duyuyorum. *Tanrım, lütfen süet botlarımla UPS ol.* Yarım saniyeliğine Lil'in beni "iyileştirmek" için süpersonik bir jete atladığından endişeleniyorum. Şu anda neye daha çok ihtiyacım olduğuna dair hızlı bir artı/eksi listesi yapıyorum.

Kesinlikle botlar.

Ama yirmi saniye geçmeden Laini banyoma giriyor ve ben Jason'ın ikinci gelişimi gibi çığlık atıyorum.

"Kapıya cevap vermedin," diyor eşikten kayıtsızca. "Ve görmezden gelinmek konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

"kopardın. Nasıl ..."

"Bay UPS'i takip ettim ve bana ödünç verdiğiniz ekstra anahtarı kullandım," diyor sinsi bir sırıtışla.

"Çıldıırabilirdim, kafamı çarpabilirdim, temas halinde ölebilirdim," diye hırlıyorum. "Ve cenazeme katılman yasaklanırdı çünkü ailem beni öldürdüğü için seni asla affetmezdi."

Laini iç geçiriyor, altın rengi bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Boyu 1.80, parlak uzun saçları, en küçük gözeneklere bile meydan okuyan kusursuz cildi ve insanları dizlerinin üzerine çöktüren gülümsemesiyle mankenlere taş çıkartıyor. Bahşiş olarak daha fazla C-notes almak için finans işinden vazgeçmesinin iyi bir nedeni var.

On yaşındayken ailemin çiftliğinde tanıştık. Annesi kalp kırıklığını iyileştirmek için geldi ve bir ay kaldılar. Ondan sonraki her yaz Laini ve annesi "huzur ve güzellik" için geldiler. Doğrusunu söylemek gerekirse, şehre taşınmanın bu kadar doğal olmasının bir diğer nedeni de Laini'ydi. Yakınımda evimi anlayan birinin olacağını biliyordum.

"Eğer ölmüş olsaydın sana methiyeler düzerdim," diyor. "Ama sanırım bugün senin zamanın değil. Şimdi, o iğrenç sudan çıkacak mısın yoksa..."

"Gül demlenmiş."

"Geceleri uyumana ne yardım edecekse."

Boğazımı temizledim ve "Biraz mahremiyete ne dersiniz?" diye sordum.

Bana bir havlu fırlatıyor ve bana mahremiyet sağlamak için *hiçbir* çaba göstermiyor. Tipik Laini. Havluya sarınıyorum ve küvetten çıkıp siyah tüylü terliklerimi giyiyorum.

"Ee, ne var yok? Bir içelim ve sen de bana yenilikleri anlatırsın."

Üzerime ipek bir bornoz geçirdim ve onu mutfığa kadar takip ettim. Büyük boy çantasından şişeleri çıkarır ve cin, şeker, şampanya ve kırmızı şuruplu bir karışımı karıştırmaya başlar.

"Adı *İntikam Seksten Daha İyidir*."

"Akılda kalıcı."

Karışımı bir kokteyl çalkalayıcısında kırılmış buzla çalkalıyor, dolduruyor ve bardağı tezgahın üzerinden bana doğru itiyor.

"Chad mesaj attı," diyor.

Çünkü beni teselli etmek zorunda kalan kişi olmak istemiyordu, diye düşünüyorum ilk yudumu alıp bir bar taburesine yerleşirken. Karışım tatlı, acı ve hafif.

"Bu harika," diyorum, şu anda bu konuşmayı yapmayacakmışız gibi davranmaya çalışarak.

"Gerçekten üzgünüm," diyor sadece onun bir surat asmayla. "O işi ne kadar sevdiğini biliyorum ama sen onlar için fazla iyisin ve Belki de bu, evrenin size kendi kitabınızı yazmanızı söyleme şeklidir."

"Evet, evren benim numaramı kaybetmeli," diyorum ona, keşke sesim hissettiğimden daha sert çıksaydı.

"Harlow."

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Ve sen de kendi barını açmalı, bir miksolog rehberi oluşturmalı ve bunu bir gün olarak adlandırmalısın."

Laini'nin ifadesi okunamaz. Ters ters bakmakla sırtıtmak arasında bir şey. Yoksa hapşırarak üzere mi? Bunu söylemek zor.

"Touché," diyor. "Sanırım eve dönüş yolculuğun iyi bir zamanlamaya geldi?" Başımı salladım. Ne yazık ki mükemmel bir zamanlama.

Laini iç çekerek kadehini kaldırıyor. "İçinden altın çıkardığımız boktan anlara."

Tam buna alkış tutacakken, kısa kesiyorum. Bardağım havada asılı kaldı. "Ne gibi altın? Ve lütfen bana daha iyi bir işle ilgili klişe saçmalıklar anlatma."

Laini donuk bir bakışla, "Ben ASLA klişe değilim." diyor. Beni orada yakaladı. "Bak," diye devam ediyor, "kötü şeyler her zaman olur ve bazen de parlak değişimlere yol açarlar, mesela..." Hafifçe omuz silkiyor. Gözleri Ağzında bir gülümseme yayılırken parıldıyor. "Uzun boylu, karanlık ve gizemli bir yabancıyla hiç beklenmedik ama mükemmel zamanlanmış bir şekilde tanışmak."

"Onlarla her karşılaşıyorsun."

Kaşlarını çattı. "Seni kastetmiştim."

"Chad var."

"Doğru, Chad... harika biri ama Low, o bildiğin gibi değil... o değil-" sanki mutfağındaki tek ruh biz değilmişiz gibi sesini fısıltıya indiriyor "-o kişi."

Kelimeler güçle iniyor. Onun haklı olduğunu biliyorum, ama ben tanıştığımız zamanki gibi. Bir arkadaş arıyordum, eski filmleri birlikte izleyebileceğim, karaoke gecelerine birlikte gidebileceğim birini. Onun iyi, sorumluluk sahibi, gerçek bir işi ve güzel bir dairesi olduğu gerçeğine yaslanıyordum. Güvendeydi ve bu bana yetiyordu.

Konuyu değiştirmek isteyerek bardağımlı onunkiyle tokuşturuyorum. "Boktan anlara."

"Ve uzun boylu, karanlık, gizemli yabancılara."

Gözlerimi deviriyorum ve geçirdiğim güne ve geçirmek üzere olduğum akşama rağmen gülüyorum.

Bir süre sonra Laini nazıkçe "Ne ?" diye sorar.

"Chad'in bu akşamki kutlaması için uygun bir elbise seçmeme yardım eder misin?"

Bu bana sinirli bir kazandırdı. "Çalışmak zorunda olmam ve senin benimle dışarı çıkıp Waldorf'ta Guerlain yüz bakımında üzüntülerini boğamaman o kadar berbat ki."

"Görev çağırıyor," diyorum, sözlerimin niyet ettiğim mizahı yansıttığından emin değilim.

Laini başını sallar. "Ataerkil saçmalıklar. Ve eğer gitmen gerekiyorsa, o zaman *uygun* bir elbise giymeyeceksin. Dürüst olmak gerekirse Low, 'uygun' da ne demek oluyor?"

"Laini, zorundayım."

"Kim demiş?"

Bir yudum daha alıyorum, keşke tüm intikam karışımını mideye indirebilsem diyorum ama yemeğe çakırkeyif gelmem mümkün değil.

"Sosyete mi?" Ben diyorum. "Profesyonel eğitim almış kâğıt toplayıcılarından oluşan kulüpler mi?"

Nabzımın endişeyle çarpmasına neden olan şeytani bir sırtış sunuyor.

"Yani temelde Chad adında adamlar." Kendi esprisine gülerek başını arkaya .

Gözlerimi deviriyorum.

"Peki," diyor. "Gitmene izin vereceğim. Ama sadece 'Ataerkilliği sikeyim' diye bağırın bir elbiseyle."

* * *

Restorana vardığımda (yirmi dakika geç) ve özel çatı katına çıktığımda, bir sinir yumağı içindeyim. Biliyorum ki bu bir Ruh emici sahtekarlığın sefil gecesi, daha da kötüleşti çünkü bir Chad'in mantıklı siyah kılıf elbise. biliyorum çünkü çok fazla "renk" içeren gardırobumu dengeleyeceğini söyleyerek bana almıştı. Laini'yi dinlemeye ve *cadalo*z diye bağırın kan kırmızısı, tek omuzlu elbiseyi giymeye çok yaklaşmışım ama sonunda yapamadım. Bu gece Chad'le ilgili. Kendimi daha az satılmış ve göz alıcı hissetmek için, bu geceyi atlatmama yardımcı olacak kişisel zırh parçaları olan bir çift muhteşem stiletto giydim.

Asansörden iner inmez, serin gece havası omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Hafifçe aydınlatılmış çatı katı, sıkıntılı tuğla duvarlar boyunca büyüyen kalın yeşil sarmaşıklarla davetkâr. Yirmi metre öteden bile yeşilliklerdeki beyaz çiçeklerin gerçek olmadığını anlayabiliyorum. Annem burada olsaydı, nefesi kesilir ve sahte çiçeklerin dehşeti üzerine bir konuşma yapardı.

Her keten örtülü masada yanan bir adak mumu ve tek bir nergis vardır. Bu seçimi kim yaptıysa, beyaz nergislerin yeni başlangıçlar anlamına gelebileceğini, ancak tek bir çiçeğin aslında kötü şans simgelediğini bilmiyor. *Ugh! Kapa çeneni, beyin.*

Birbirine karışan kalabalığı gördüğümde, resepsiyonun hala ediyor olmasından dolayı içim rahatlıyor. Kadeh kaldırma anına girdiğimde insanların bana küçümseyerek bakacağı ve herkesin aynı şeyi düşüneceği gibi felaket görüntü vardı aklımda: *Kim olduğunu sanıyor bu?*

Topluluk yaklaşık elli kişiden oluşuyor ve hepsi de benim aylık yayıncılık maaşımdan daha pahalı olduğu kesin olan koyu renk, *abartısız* takımlar giyiyor. Servis elemanları, sağ omuzlarına asılı gümüş tepsiler ve yüzlerine yapışmış hoş ifadelerle zahmetsizce dolaşıyor.

"Harlow." Ted'i bulmak için dönüyorum, firmanın Coryell kısmını. Antetli kağıttaki ilk isim aynı zamanda en eski, *çıkış yolundaki* ortak anlamına gelir. Ted'in

Fena halde saçları dökülüyor ve yerçekimi seksen yaşındaki çenesine hiç de nazik davranmıyor. Elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve irkiliyorum, sırf "onun neslinden erkekler böyle yapıyor" diye bana dokunabileceğini düşünmesi beni çok sinirlendiriyor.

"Sen gerçek bir güzelsin," deyip işitme cihazını ayarlarken geri çekiliyorum.

Ve sonra Chad'i gördüm. *Gerçek güzelliğimden* etkilenmiş gibi görünmüyor. Bir saniye sonra yanıma geliyor, uygun elbisemi gülümseyerek inceliyor, ta ki bakışları bantlı stilettolarıma gelene kadar... Ayakkabıları yakmak mı yoksa giydiğim için beni öldürmek mi istediğinden emin değilim. Topuk boyu sadece üç santim ama beni Chad'in "bir metre altı" boyuna getirmeye yetiyor. Neden aniden kendimi savunma ihtiyacı hissediyorum, *senden uzun değilim!*

"İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor, fısıltısı çıplak koluma hafifçe vuruyor.

"Sek martini?" Korkudan kaşınmamaya çalışarak usulca söylüyorum.

Chad bir garsona işaret ediyor ve "Bir soda" sipariş ediyor.

Ona kızgın gözlerle bakıyorum, o da bunu anlamış olmalı ki kulağıma fısıldıyor: "Çoktan içmiş gibi kokuyorsun. Ve geç kaldın."

Ona yanıldığını, sadece bir yudum içtiğimi ve inanılmaz disiplinim ve akliselimliğim için takdir edilmem gerektiğini söylemeyi çok istiyorum ama gözlerindeki o parıltı bana kendini çoktan sattığını söylüyor niyetim hakkında bazı anlatılar.

Ted kadehini bize doğru kaldırıyor, Chad sanki mirasyedi oğluymuş gibi gülümsüyor. "Chad'imizin sonunda büyükler masasında bize katılmasından ve o boğa güreşi sahasından ayrılmasından çok memnunuz."

Garson bana gazlı suyumuzu uzatırken başımı sallayıp gülümsüyorum. Eğer bu Chad için büyük bir gece olmasaydı, bara doğru yürür ve double martini isterdim. Öfkeyle bardağımı kaldırıyorum. "Chad'e."

Minnettar bir baş hareketinin ardından sadece benim duyabileceğim küçük bir homurtu çıkarıyor. Şirketten birkaç avukat daha küçük çemberimize giriyor, bana kıbarca başlarını sallıyor ve gülümsüyorlar, ben de onlara karşılık veriyorum ve her biri ruhumun küçük bir parçasının bedenimden emildiğini hissediyorum. Tanrım, bu tür partilerden nefret ediyorum. Birincil işinizin mümkün olduğunca çok insanı etkilemek olduğu, oyununuzdan bahsettiğiniz, unvanınızı, statünüzü süslediğiniz, artık neyin doğru olduğundan bile emin olamayacağınız kadar çok yalan söylediğiniz türden. Tabii ki kimse sizi gerçekten dinlemiyor. Onlar zaten bir sonraki içkiye, bir sonraki sohbete, bir sonraki kendi süslemelerine odaklanmışlardır.

"Peki ya sen?" Ted bana soruyor. "Senin işin nasıl?"

"Kurgu, değil mi?" diye soruyor çift inci dizisi takmış uzun boylu bir kadın. Onun adı ne? Esther mi? Elaine mi?

Başımı sallıyorum, onların oyununu oynamayı reddediyorum.

"İlginç kitaplar üzerinde çalışıyor musun?" diye soruyor

başka biri. Chad'in bana bakışı o kadar yoğun ki yanabileceğimi düşünüyorum.

"Her zaman ilginçtir," diyorum, keşke konuyu değiştirebilseydik.

"Şey," diyor Chad, kolunu belime sıkıca sararak. "Şu anda işleri arasında gidip geliyor. Yayıncılığın nasıl olduğunu bilirsin. Çok fazla iniş çıkış oluyor."

Bu bana sempatik baş sallamalar ve nazik mırıltılar kazandırıyor ve kalbim o kadar sert çarpıyor ki göğsümden fırlayıp en yakın çıkıntından atlayacağını düşünüyorum. *"Bu gece Chad'in gecesi"* mantrasını tekrarlayarak kendimi geri çekiyorum. *Bu Chad'in gecesi.*

"Ona her zaman birkaç ay ara vermesini söylüyorum," diye ediyor Chad. Bu cesur yalan çok fazla geliyor ve tenim ısınmaya başlıyor; Laini'nin kokteylinden daha kırmızıya dönüşmeye hazır lekeler yüzeye çıkıyor. "Belki de başka bir alana bakmalısın," diye devam ediyor. "Daha farklı bir şey..."

Sakın . Sakın .

"...kazançlı."

Vay canına, bu ayakkabılardan gerçekten nefret ediyor.

"Editörlerin o kadar kazanmadığını duymuştum," diyor birisi umursamazca. "Bana sorarsanız tam bir soygun."

"Bu gerçekten parayla ilgili değil," diye ısrar ediyorum, elimden en ince, aşağılayıcı olmayan tonu bularak. "Bu bir tutku sektörü ve birinin hikayesini anlatmasına yardım ettiğinizi hissetmek-"

"Bebeğim," araya giriyor Chad, alaycı bir kahkaha atmak üzereymiş gibi bir homurtuyla, "tutku tek başına masaya yemek koymaz."

Midemi bulandıran baş sallamalar. Bardağımı daha sıkı kavriyorum, *güzel* ve *güvenli* erkek arkadaşımı Empire State binasının kenarında sallanırken hayal ediyorum, ince topuklu ayakkabım elinin üzerinde geziniyor.

"O haklı," diyor Ted. "Benim zamanımda bu fedakarlık ve hizmet etmekle ilgiliydi."

Hizmet mi? Bağırarak istiyorum. Ceplerinizi hayatınız boyunca ihtiyaç duyacağınızdan daha fazla yeşille doldurmak gibi mi?

Tam o sırada uzaktan kendimi görüyorum. Chad'in yanında durmuş, başını sallıyor, gülümsüyor ve fena halde küçümseniyor, parçalara ayrılıyor ve

kendimin daha cesur bir versiyonu olmama izin verildi. İçimden bir ses yükseliyor, içimde titreşen bir fısıltı, *bu senin hayatın değil. Daha iyi, daha doğru bir yol var.*

Chad kazanan gülümsemesini atıyor. O konuyu değiştirmeye hazır; ben değilim. "Ama hepimizin hayattaki güzelliği bulması gerekmez mi?" Hâlâ o fısıltıya söylüyorum. "Hizmet edemez miyiz ve sevdiğimiz işi yapamaz mıyız?"

"Ailesi çiçek yetiştiriyor," diyor Chad küçümseyici bir ses tonu ve nefret ettiğim bir ifadeyle. Sanki onun yanıtı benim doğuştan gelen tutku ve güzellik ihtiyacımın bir nedeniymiş gibi.

"Ohh," diyor Ted, "ne kadar hoş. Bahçıvan bir aileden geliyorsunuz."

Kanım kaynıyor. "Çiftliğimiz 50 dönümden fazla." *Ve sihirli, seni kendini beğenmiş.* İhtiyacın olduğunda baldıran otu nerede?

Chad daha da yaklaşıyor, bir eliyle hâlâ belimi kavlıyor, sanki beni yerime sabitlemezse kaçacağımdan korkuyormuş gibi. Dokunuşundan kurtulmak için kıpırdanıyorum.

"Dünyanın her yerine gönderiyorlar. Oldukça etkileyici bir operasyon," diyor, belki de beni çok zorladığını fark etmiş gibi. Ailemin işini bilmemesi dışında. Çiftliğe hiç adım atmamış. "Ve Harlow harika biri," diye ekliyor, açıkça geri adım atmaya çalışarak. "Herhangi bir yerdeki herhangi bir çiçeği tanımlayabilir ve size anlamını söyleyebilir."

"Gerçekten mi?" Esther/Elaine diyor ki. "Peki ya şunlar?" Tek nergisleri işaret ediyor.

Kötü şans dilimin ucunda ve daha önce hiç bu kadar istememiştim ama incinmiş egomu bastırıp "Nergisler yeni başlangıçlar demektir" diyorum.

Birkaç şaşkın kıkırdama, enerjik baş sallamalar ve kalkık kaşlar bana kendimi sergileniyormuşum, bir eğlence simgesiymişim gibi hissettiriyor. İzin isteyip tuvalete gidiyorum ve daha çok bir makyaj odası gibi hissettiren tamamen kapalı bir kabinde duvara yaslanıyorum. Hava almam lazım. Ama buradaki hava iğrenç bir şakayık taklidi gibi kokuyor ve kendimi hasta hissediyorum. Hasta numarası yapmalıyım. Gıda zehirlenmesi geçiriyormuşum gibi davranmalıyım.

Belki de aşırı tepki veriyordumdur diye düşünerek ellerimi yıkadım. Chad'i kısa gösteren topuklu ayakkabılar giymiştim ve geç kalmıştım. Bu bir kendini sabote etme anı mı? Yoksa kendimi savunuyor muyum?

Yeniden başlamak için yeni bir kararlılıkla resepsiyona geri dönüyorum. Yoldan geçen bir garsonun tepsisinden martini alıp Chad'in arkasından yaklaşırken bir yabancınn ağzından adımlı duyuyorum ve ardından Chad'in gülerek şu sözleri duyuyorum: "Latinlerin ne kadar dramatik olabileceğini bilirsin."

Donup kaldım. Utandım, kendimi çıplak ve çiğ hissettim. Ve tamamen öfkelen dim. Chad omzunun üzerinden süzülen bakışları görmüş olmalı ki yavaşça dönüyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor. Orada pişmanlık görseydim, bir özür görseydim, kendimi tutabilirdim. *Belki de.* Ama kolum çoktan hızlıca hareket etmeye başladı ve martini çoktan onun yüzündeydi ve soluk soluğa kalmalar başladı ve ben de elimi tutup merdivenlere koşuyorum çünkü asansör çok uzun sürecek ve buradan defolup gitmem gerekiyor.

Ayaklarım *dışarı* ritmiyle merdivenlere vuruyor. *Dışarı. Dışarı.*

Şok dolu birkaç dakika sonra yağmurun yağmaya başladığı işlek caddeye adım .

Ve sonra koşarım.

Eve döndüğümde göğsüm kabarıyor, kalbim gümbür gümbür atıyor ve öfkem her şeyi yakıp kül edecek kadar alev alev yanıyor.

Daire. Bu *hayat*. Her şeyin mutlak sahteliği.

Az önce yaptığım şeyi, Chad ve benim için geri dönüşü olmadığını ve belki de sorun olmadığını çalışırken aklım karışıyor. Belki de bilinçaltım ayrılığımızın her zaman kaçınılmaz olduğunu bilerek bu topukları seçti.

İşin aslı, bir arkadaşımın oda paylaşımının kötüye gitmesi ve Laini'nin evinin küçük bir çocuğun banyoya zor sığacağı kadar dar olması nedeniyle "geçici olarak" Chad'in yanına taşındım. Ama bir hafta ikiye ve iki haftaya dönüştü.

haftalar dört aya, dört ay da buna dönüştü.

Laini'ye mesaj atmayı düşünüyorum ama sonra onun bu gece çalıştığını ve yapmam gereken son şeyin onu olduğunu hatırlıyorum. Az önce cehennem azabını bilseydi, muhtemelen Chad'e bir suikast düzenlerdi. Tamam, belki *gerçek* bir değil, daha çok varsayımsal bir intikam planı.

Kapıdan girer girmez telefonum titremeye başlıyor. Arayan annem; bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Tabii ki biliyor. Güçlendirilmiş duygularım sayesinde üzgün olduğumu anlayabiliyor. Ve duygular ne kadar yoğun olursa, hepimiz bir şeylerin yolunda gitmediğini o kadar güçlü hissedebiliriz. Tıpkı Camilla'nın Amir'e aşık olduğu anı hepimizin bildiği gibi, hatta bunu kendine itiraf etmeden önce bile. Dediğim gibi, bu hem bir lütuf hem de bir lanet.

Çok geçmeden Lily ve Camilla'dan sürekli mesajlar gelmeye başladı ve sonra küçük kuzenlerim Dahlia ve Lantana da katıldı. Mesaj şovu şöyle bir şeye benziyor:

Lil: Neyin var senin Bean?

Ca'dan Gerçek Ev Kadınları titreşimlerini hissedebiliyorum. Konuş

benimle! Başımı ağrıyorsun ve kaşındırıyorsun.

Dahlia: Lütfen bana iyi olduğunu söyle. Endişeleniyorum. Ara beni.

Şu anda gerçekten o kadar duygusal bir fırtına mı yaşıyorum? Yani, New Mexico'da kayak yaparken tepede sıkışıp kaldığım zamanki gibi değil.

bir dağın tepesindeydim ve cep telefonum yoktu. Çok korkmuştum, ailem arama kurtarma ekiplerini göndermeden önce o dağda yok olacağımı düşünmüştüm.

Kurtarma ekibi.

Korku.

Bu açık ara en güçlü duygudur. Tüm bu kızgınlık ve öfkenin altında hissettiğim şey bu mu? Yargılanma korkusu mu? Yalnız kalma korkusu mu? Bir kez daha başarısız olma korkusu mu? Yoksa başka bir şey mi?

Annemin aramayı kesmeyeceğini bildiğim için üçüncü aramasına "Şu anda gerçekten konuşamam ama her şey yolunda ve-" diyerek cevap veriyorum.

"Belli ki doğru değil" diyerek sözümü kesti. Ne oldu?"

Bir Perşembe günü saat 7:15. Hayalimdeki işi kaybettim. değersiz erkek arkadaşı ve onunla birlikte gelen apartman dairesi ve kötüsü, belki de yol boyunca kendim bile.

Girişteki duvara yaslanıp *sahte görünümlere* bakıyorum ve *Mutsuz ayçiçeklerini seviyorum*. "Bir içki attım," diye itiraf ediyorum, duraksıyorum, onun boşlukları doldurmasını bekliyorum, böylece ben zorunda kalmayacağım. Belki başka bir ipucuna ihtiyacı vardır. "Chad'in suratına." Hâlâ yanıt yok. "Terfi resepsiyonunda mı?"

"Mmm." Bu hala bir yanıt sayılmaz ama aynı zamanda bana düşündüğünü, tarttığını, değerlendirdiğini söylüyor. Anında, bir çocuk gibi hissediyorum annemin bekleyen kollarına yığıldım, "Her şey yoluna girsin." demek istedim.

"Ve şimdi taşınıyorum."

"Tamam."

"Ve konuşacak vaktim yok, ama uçuşumu birkaç saat sonra kırmızı gözle değiştirdim ve..."

"Corazón?"

Annemin yumuşak ve nazik sesini duymak bile gözyaşlarına boğulmama neden oluyor. "Öyle mi?" Keşke sesim bu kadar zayıf, bu kadar çocukça çıkmasaydı, diyorum. Annemle ilgili şöyle bir şey var: Jazmín, şifa, sevgi ve barışın gücünü taşıyan bir isim. Asla yargılamaz, asla azarlamaz, asla "*ben sana demiştim*" sözlerini kullanmaz. Asla şaşırmasın ya da şok olmaz. O bir vahadır.

Ben ve kız kardeşlerim için bu hayatın çölü, biz fırtına olduğumuzda bile fırtınalarda bizi güvende tutan gemi.

"Her şey girecek," diyor. Hayatın her bir olayı için sonsuza dek iyimser gerçeği. "Mayahuel'in şarkısını hatırlayın."

Her şey yok edildiğinde, tanrıça yükselecek.

Doğru. Aileme sihirlerini bahşeden tanrıça. Pek çok çocuk peri masalları, fabllar ya da İncil'den hikayeler öğrenir, ama benim ailemde?

Tanrıça.

Öğrendiğiniz ve kalbinize işlediğiniz ilk masal, kıskanç büyükannesinin onu evrenin en uzak köşesine sakladığı, saklamaktan başka bir şey istemediği Mayahuel adında genç ve çok güzel bir tanrıçanın hikayesidir.

Tanrıça'nın güzelliği ve gücü.

Annemin hikayeyi anlatırkenki şakıyan sesini duyar gibiyim.

Karanlık ve yalnız çaresizliği içinde kaybolan Mayahuel, aşkı, özgürlüğü ve gözlerden uzak hapishanesinin duvarlarını yıkmayı hayal ediyordu.

Onun nasıl hissettiğini tam olarak bildiğimi düşünerek uzun bir nefes verdim.

* * *

Bir dakika sonra, eskiden dolabım olan yerdeyim ve ne karar vermeye çalışmadan önce hızlıca rahat bir eşofman giyiyorum, ama tek ne kadar çok ayakkabım olduğu. Hepsi nereden gelmişti?

Giysileri düzgün bir insanın yapacağı gibi düzeltmek, katlamak ya da yuvarlamak için bile yeterince yavaşlamadan hızla bir bavul hazırlıyorum. Geri kalanını Chad gönderecek ya da belki Laini gönderebilir. Ama nereye? Çiftliğe mi? Hayır, kalmayı planlamıyorum. Kalmak yenilgi gibi geliyor.

Ama kalmayacaksam nereye gideceğim? Buraya mı? Şüpheli. Chad ile aynı şehirde olmak bile istemiyorum. Ama editörlerin yaşadığı yer burası, o yüzden geri dönmek zorundayım. Bir elimi alnıma bastırıyorum.

İçimi ani bir sızı kaplıyor - tam olarak Chad için değil, ama yaşadığım yalan için. *Kendi* yarattığım yalan için. Tüm bunlar ailemdeki herkes gibi bağımsız, başarılı ve dikkat çekici olmayı çok istediğim içindi.

Her nasılsa, dünyanın en rekabetçi şehrine taşınmanın ve dünyanın en rekabetçi sektörlerinden birinde iş bulmanın bağımsız, başarılı, dikkat çekici olacağını düşündüm.

Yani, Estrada ailesinin büyüüne sahip olamasam da işimin, hayatımın bir anlamı olduğunu hissetmek istiyorum. Ama işler böyle gelişmedi. Şimdi de hep *önemsiz* olacağımdan endişeleniyorum.

Şimdilik tüm bu kendime eziyet etmeyi bırakmam gerektiğinin farkındayım. Yetişmem gereken bir uçak var.

Bavulumu merdivenlerden indirdikten sonra dairenin girişinde duruyorum, trençkotumun kemerini bağlıyorum ve giriş aynasına hızlıca bakıyorum. Elbisemi değiştiriyorum.

Beremi alçaltıyorum, keşke tüm yüzümü ve vücudumu beremin altına saklayabilsem diyorum. Bir sıfırlama düğmesi, bir baştan başlama, farklı seçimler yapmak için bir şans istiyorum. "Daha iyi ve doğru yolu bulmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

O tek nefeste bir şeyler olur.

Ayçiçekleriyle aynı vazoya koyduğum bezelye bana doğru dönüyor, hayal ettiğim belli belirsiz bir hareket. Ya da hayal etmedim. Göz kırıyorum. Gözlerimi dört açarak aranjmana bakıyor, tomurcuğun tekrar yer değiştirmesini bekliyorum. Kaymadı.

Belki de onlara sürtünmüşümdür? Ya da çok mu sert nefes aldım? Ya da belki de resmen halüsinasyon görüyorumdur. Aynadaki yansıma gözlerimi deviriyorum.

Tamamen içgüdülerimle hareket ederek (ya da belki de Kötü Çad onları hak etmediği için), üç ayçiçeğini çıkarıp kolumun altına ve asla benim olmayan şehir evinden çıkıyorum.

* * *

Uçaktan inip gümrükten geçtiğimde saat gece 1:00 olmuştu ve küçük kuzenim Dahlia'yı bekleme alanının bir köşesinde oturmuş, yüzünü bir aşk kitabına gömmüş ve bir yudum alamayacak kadar meşgulmüş gibi ağzının yanında duran bir seyahat kupası gördüğümde şaşırdım. Ona doğru yürüyorum ve sayfaları herhangi bir insanın okuyabileceğinden daha hızlı çevirmesini izliyorum.

Sonra, sanki yaklaştığımı hissetmiş gibi, kitabı indirip ayağa fırlıyor ve şu anda şiddetle ihtiyacım olan uzun ve derin bir kucaklaşma için beni kendine çekiyor.

Son iki bin mili kendime acıyarak geçirdim ve şimdi? Kuzenimi görünce, her şeyi arkamda bırakmaya hazırım.

Kitaba bir göz attım. "Nasıl?"

"Meh? Seks sahneleri çok daha ateşli olabilir." "Çok fazla yaşadığın için mi?"

"Harlow," diyor bana o sert profesör sesiyle. "Ben insan aşkı ve yakınlığı üzerine çalışan bir yüksek lisans öğrencisiyim. Ateşli seks hakkında bilgim var."

Dahlia Stanford'da yüksek lisans yapıyor ve psikoloji okuyor. Şimdiden iki makalesi yayınlandı, ilişki psikolojisinin en ileri noktasındaki önde gelen profesörlerle çalıştı ve şimdi Archibald the Third adında başka bir çocuk harikasıyla kendi podcast'ini başlatıyor. Gerçekten.

Bu onun adı.

Hep birlikte olmamızın üzerinden sadece bir ay geçmiş olmasına rağmen onu ne kadar özlediğimi fark ederek onu bir kez daha sıkıyorum. Frezya ve güneşte kurumuş temiz çarşaflar gibi kokuyor.

"Seni beklemiyordum," diyorum, burada olduğu için mutluyum. Benden birkaç santim daha kısa ve adaşı gibi doğuştan güzel, bu da demek oluyor ki

haysiyet. "Annem Cumartesi gününe kadar kimsenin gelmeyeceğini söyledi."

Ela/gri/kahverengi gözleri yaramazlıkla parıldıyor. Ailenin en huysuz gözleri, mizacına göre sürekli renk değiştiriyor. Şu anda ela gözlerini hevesli olarak okuyorum. "Çok meraklıyım, bu yüzden çiftliğe erkenden geldim, bakalım iki osayı -" (annem ve Tía Rosa sevgiyle anılırlar) "- erken zamanlama konusunda ağzındaki baklayı çıkarabilecekler mi?"

Osaların neyin peşinde olduğuna dair merakı benimkini aştığı için kıkırdıyorum. "Peki ağzındaki baklayı çıkardılar mı?" Yolumuza devam ederken soruyorum

Mezarlık havaalanı gibi sessiz. "Çünkü Çiçek için asla olmaz. Daha çok erken!"

Gözlerini deviriyor. "Pssh... eğer olsaydı, ilk öğrenen sen olurdun. Lil'den sonra çünkü biliyorsun... o benim favorim."

"Doğru ya. Çünkü bir gün bebeklerinizi o mu doğuracak?" Hepimiz Dahlia'nın favorilerinin, en çok kime ihtiyaç duyacağını düşünmesine bağlı olarak rüzgar gibi değiştiğini biliyoruz.

"Muhtemelen çocuğum bile olmayacak," diyor elini dramatik bir şekilde, "ama Lil ihtiyacım olduğunda reçeteleri çağırıyor. Ve yeni seksi bir cerrahla görüşüyor. Ben de onun *Grey's Anatomy*'deki hayatını yaşıyorum."

"Ohhhh. Demek bugünlerde senin uyuşturucu satıcın ve eğlence kaynağın o," diye takılıyorum.

"Bir kadın daha ne ki?" diyor bir tutam çilini daha da belirginleştiren alaycı bir gülümsemeyle.

Gülüyorum ve bavulumu ona rehin veriyorum, o da mutlulukla alıyor.

Dahlia'ya gülümsüyorum ve onun iyileştirme yeteneğinin beni etkileyip etkilemediğini merak ediyorum. Daha birkaç saat önce gezegendeki en mutsuz insandım ama şimdi Dahlia gizemli bir şekilde kendimi daha hafif, daha az yük altında hissetmemi sağladı.

Çiçekler söz konusu olduğunda ailemdeki herkesin eşsiz bir yeteneği vardır. Ben hariç herkesin. Sihir sadece toprakta değil, kanımızda da var ve anneme göre Estrada kadınları bir nesildir şifacı görmemiş. Yine de Dahlia'nın büyüsünün sınırları var. Ölümcül yaraları ya da ölümcül hastalıkları iyileştiremez. Ama kırık bir kalbi ya da paramparça olmuş bir ruhu iyileştirmeye yardımcı olabilir. Yedi yaşındayken şifalı çiçekler onunla konuştu ve o zamandan beri onlarla benzersiz bir yakınlık kurdu, hangi çiçeğin veya kombinasyonun her ne için işe yarayacağını tam olarak biliyordu.

kırıklığın iyileştirilmesi gerekir.

Havaalanı çiftlikten bir saat uzaklıkta olduğu için ona "Hey, karşılama görevin olduğu için üzgünüm," dedim.

"Şaka mı yapıyorsun?" diyor parlak bir sesle, parlak siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak. "Ben gönüllü oldum."

Onun mesajını hatırlayınca ruhum çöküyor ve son günün anıları yorgun zihnime geri akın ediyor. "Gerçekten o kadar endişeli miydin?" diye soruyorum.

"Annen bana her anlattı. Vay be. Çok cesurca bir ayrılıktı. Ve çok sinematik. Her şeye rağmen en sevdiğim kuzenim olabilirsin."

"Sinematik olmamayı tercih ederim." Tanrım, gerçekten Chad'in suratına içki mi fırlattım? Şirketindeki herkesin önünde? Kendime bunu kesinlikle hak ettiğini söyledim. Ama şimdi, aramızda saatler ve mesafe varken, aşırı tepki verip vermediğimi merak ediyorum.

Öylece çekip gidemez miydim? Ama sonuçta bu, ayrılma kararımı değiştirmezdi. Bundan kesinlikle eminim.

"Harlow," diyor Dahlia sakın ve cesaretlendirici bir ifadeyle. "Herkes sinematik istiyor. Sadece bunu yapacak cesaretleri yok. Bu araştırmanın içinde var, biliyorsun. Tıpkı herkesin gerçek aşkı ya da onun bir versiyonunu bulmak istemesi gibi."

"Sen umutsuz bir romantiksin."

"İşte bu yüzden *Always Amor* podcast'im büyük bir hit olacak."

"Katılıyorum. Ama belki de bunu yapmak için önce aşık olmalısın...devamı

inandırıcı mı?" Parmaklarımı şıklattım. "Hey, biliyorum-belki biriyle çıkabilirsin Archibald." Sanki bu yüzyılın gibi davranıyorum, sanki daha önce kimse bundan bahsetmemiş gibi. Ondan hoşlandığı çok açık.

Dahlia kısa kesiyor ve bana şeytani bir bakış fırlatıyor. "Bean, o benim asistanım. Bu kesinlikle bir davranış ihlali olur. Yakın zamanda onun çocuklarını doğurmayacağımı rahatlıkla söyleyebilirim."

"Tamam, sen nasıl istersen." Ama ağzında küçük bir gülümsemenin kıvrıldığını görüyorum ve şimdiden sırtıyorum çünkü ailemle birlikte olmak, özel bir şey hakkında sohbet etmek, Dahlia olan mutlak sıcak iyileştirici sihir topuyla kendinden nefret etmek için ayrılan zihinsel alanı kaplamak çok iyi hissettiriyor.

"Ve o benim iş ortağım," diye ediyor. "Yani henüz bilmiyor ama kesinlikle öyle olmasını sağlayacağım. Yani o *erkek arkadaş* malzemesi değil. Sana hiç kitaplara karşı sinir bozucu bir alerjisi olduğunu söylemiş miydim?

Nasıl yani? Kütüphaneye ya da kitapçıya bile gidemiyor. Beni duyuyor ? Bir *kitapçı*! Ve makarnasını höpürdeterek yiyor." Gittikçe

pek de iş ortağı sayılmaz. "Ayrıca bir meyve sineği kadar tutkusu var."

"Erkek meyve sinekleri böcek dünyasının Casanova'larıdır," diyorum o kadar gerçekçi bir şekilde ki kendimi bile şaşırtıyorum. "Kanat titreşimleriyle dans eder ve şarkı söylerler."

Bu bana şüpheli bir bakış kazandırdı. "Ve bunu biliyorsun çünkü?"

Bir kitap için araştırma. Hiç yazmadığım. Düzeltiyorum: Hiç başlamadığım.

"Yüzün kızarıyor," diyorum, sorusunu duymazdan geliyorum çünkü bu benim yazarlık dışı hayatımdan çok daha ilginç.

Bana ters ters bakarak, "Artık resmen benim favorim değilsin. Tabii..."

Rol yaparak hafifçe gülüyorum. "Bana bırak."

"Bana Kötü Chad'le ilgili her ayrıntıyı anlatıyorsun," diye mırıldanıyor. "Kesinlikle podcast'ime konuk olmalısın. İnsanlar bunu yer bitirir."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve gülümsüyorum. "Aman Tanrım. Ben mi?" Şiddetle başını sallıyor. "Ya benim başarısız aşk hayatım?" Sahte gülümsemem kaşlarımı çatmama neden. "Kesinlikle hayır."

Sürgülü kapılar vınlayarak açılırken ılık, tatlı kokulu hava içime doluyor. Siyah gökyüzü kadife bir örtü gibi uzayıp gidiyor. Evimdeyim.

Mercedes sedana binip eve doğru bir saatlik yola çıkıyoruz. Arabayı ben kullanmayı teklif ediyorum ama Dahlia, berbat günümün her ayrıntısıyla onu uyanık sürece ısrar ediyor. Kuzenimi tüm o korkunç küçük ayrıntılarla şımartmaya karar verdim.

"akşam yemeğinin" detaylarını, kovulduğum günün ilk kısmını atlayarak. Bu konuda konuşmaya hazır değilim ve eğer şanslıysam herkes istifa ettiğimi düşünecek. Bu daha da kötü olabilir, çünkü hayatımda hiçbir şeye ya da romantik bir partnere bağlı kalmadım. Yüksek lisans programları, kısa bir edebiyat ajansı asistanlığı ve bağımsız bir kitapçada daha da kısa bir süre. Mezar taşımdaki kitabeyi şimdi görebiliyorum: *Harlow Estrada: kısa süreli.*

Yemyeşil bir kır yamacına sıkışmış, geniş kapılı bir kolonyal mülk olan hacienda'ya vardığımızda saat gecenin ikisi olmuştu. Neredeyse dolunay, sanki hep buradaymış gibi hissettiren iki yüz yıllık eve giden ağaçlarla kaplı yolun üzerinde yükseliyor.

Her taş, her giriş, her kenar ve köşe.

Efsaneye göre büyük büyük büyükannem başka bir yere gitmek üzere bu topraklardan geçerken toprak onu çağırmış. Ancak *başka bir yer* onun geleceğinde değilmiş çünkü Aztek agave tanrıçası Mayahuel ona görünmüş ve eğer büyük büyük büyükannem

onun talimatlarına göre, tanrıça ailemizin kadın torunlarına hayal bile edilemeyecek bir büyü bahşedecekti. Büyükannem kabul etti ve gerisi tarih oldu. Ancak bir şekilde ben tanrıça denkleminin dışında bırakıldım.

Dahlia eve yaklaşırken içimi anlık bir rahatlama kaplıyor. Günün duygusal yorgunluğu nihayet beni yakaladığında ona "Evde olmak çok iyi hissettiriyor," diyorum.

"Büyünün kanımızda ve toprakta olduğunu biliyorum," diyor usulca, "ama yemin ederim, bazen bu duvarlarda da olduğunu düşünüyorum."

Bir elimde bavulum, diğerinde ayçiçekleri, kapıyı açıyorum. etkileyici ahşap oyma kapılar ve el boyaması karolar: Casa de Las Flores y Luz.

Ev sessiz ve hareketsiz. Közlenmiş anço biberi, eski deri ve beni anında rahatlatan güzel kokulu çiçekler kokuyor.

Karanlıkta bile her yerde taze çiçek demetleri olduğunu biliyorum: her biri taş duvarlar, yükselen metal pencereler ve rustik elle yontulmuş ahşaplarla keskin bir kontrast oluşturan bol miktarda leylak, aslanağzı, hanımeli ve portakal çiçeği. Evimiz, tüm ana odaların teraslara açıldığı, dış mekan ve iç mekanın ortak ve nadir bir güzelliğin eşliğinde bulunduğu, çizgilerin bulanıklaştığı iddiasız bir zarafette üstündür.

Büyükannem on yıl önce öldüğünde, annem ve Rosa Teyzem, Mayahuel'e verdikleri sözü yerine getirmek için buraya taşındılar; Estrada soyundan gelen bir kadın bu topraklarda her zaman var olacaktı.

Annemle babam ben sekiz yaşındayken boşandılar; sanırım büyü, folklor ve tüm bunlar babam için çok fazlaydı. Ama annem ve babam arkadaş kaldılar; bazen bunun daha iyi bir eşleşme olduğunu düşünüyorum ve şimdi yeniden evlendi ve UCLA'da biyoloji öğretiyor.

Dahlia ve ben karşılama taş kemerinden geçip loş ışıklı sütunlu yoldan ahşap merdivenlere doğru ilerliyoruz. Kütüphanede eski bir dede saati tik tak ediyor.

Bir köşeyi döndük ve...

"Ahh!" diye çığlık attım.

Korkuya kapılan Dahlia sırtıma tırmanıyor ve ölümcül beni boğuyor. Onu üzerimden atmaya çalışıyorum ama insan cırt cırtına dönüşmüş.

Annem, ipek beyaz bir bornoz içinde, insandan çok hayalet gibi görünüyor, merdivenlerden iniyor, beni susturuyor ve aynı anda kollarını uzatarak bana doğru koşuyor.

Annem beni besos y ile boğarken Dahlia'dan omuz silkmeyi başardım. Sanki daha geçen ay görmemişim ya da her gün FaceTime yapmıyormuşum gibi.

Dahlia kitabı ve değersiz kâbusları hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve odasına yöneliyor. "Ve kimse beni öğleden önce uyandırmasa iyi olur."

Boğma işlemi bittiğinde anneme "Beklemene gerek yoktu" diyorum.

"Biz yapmadık," diyor Rosa Teyze, keten pijamalarıyla merdivenlerden inerken. İkisinden daha genç olanı. Saçları şık bir şekilde kısa ve onu son gördüğümdeki kuzguni siyahın aksine parlak bir kıızıla boyanmış. Öte yandan annemin koyu renk saçlarının şakaklarında küçük gri çizgiler var ama cildi kusursuz, genç ve ışıltılı. Muhtemelen en son eve geldiğimde bana yutturmaya çalıştığı kır çiçeği iksirini kullanıyordur.

Yine de, Estrada kadınları söz konusu olduğunda çiçeklerimizin büyüünün sınırları vardır. Büyüyü kendi çıkarlarımız için kullanamayız. Örneğin, birini kendimize aşık edemeyiz ya da

Birinin fikrini değiştirmek, bir iş bulmak ya da geleceğimizi değiştirmek, ne yazık ki.

Teyzem ayçiçeklerini benden aldı. "Ay, pobrecitos. Hepsi solmuş." "Chad onları hak etmedi," diyorum esneyerek. "Hey, bunu biliyorum Çılgınca gelebilir ama yemin ederim gönderdiğin tatlı bezelyenin bana doğru eğildiğini gördüm. Bu mümkün mü?"

Tía Rosa ve annem arasında şifreli bir bakış geçiyor, bir anda orada ve yok oluyor.

"Ne?" Bir şeyler anladığım için soruyorum.

"Yorgun olmalısın," diyor teyzem. Tercümesi: *Bir şeyler görüyorsun.* Sadece bakışmalarını hayal etmedim.

Annem kolunu benimkine doluyor ve beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. "Odan hazır. İyi bir gece uykusu için komodinin üzerinde bir dal İngiliz sarmaşığı ve papatyalar var."

Tanrım, birinin benimle ilgilenmesi çok iyi hissettiriyor.

"Gerçekten Chad'in suratına yumruk mu attın?" Tía arkamızdan neşeyle soruyor.

Anneme ters ters bakıyorum, artık tüm ailenin öğrenmiş olması gerektiğini fark ediyorum. Sonra teyzeme, "Hayır, yüzüne içki fırlattım." diyorum.

"O zaman hak etti" diyor kendinden emin bir şekilde ve ben de onu bu yüzden seviyorum.

Üst kattaki koridorda duruyoruz. Eskitilmiş kireçtaşı duvar, tüm kadın atalarımızın yağlıboya tablolarıyla kaplı, kendi adlarıyla anılan çiçeklerle çevrili ve benim hissedebileceğimden çok daha muhteşem görünüyorlar. Bir gün kendi resmimin orada asılı olduğunu hayal ediyorum; zamansız ve zevkli bir şey giyiyor olacağım, ama yine de diğerlerine yetişemeyeceğim çünkü etrafım taş yığınlarıyla çevrili olacak.

"Bu yıl herkesi neden erkenden davet ettiğini bize söyleyecek misin?" Dahlia'nın hafiyelik becerileriyle pek tanınmadığını düşünerek soruyorum. Araştırmada harika olmadığından değil; sadece gizli kapaklı işlerde çok kötü ve genellikle daha başlamadan kendini verir. "Çünkü bu Çiçek Töreni için değil."

"Otuz altı saat içinde öğreneceksin," diyor annem ve beni nazıkçe odama doğru itiyor.

"Bana sadece kimsenin ölmediğini söyle."

Sanki ona kişisel olarak hakaret etmişim gibi iç geçiriyor. "Kötü bir haber için böyle güzel bir davetiye göndereceğimi mi sanıyorsun?"

Tía Rosa ve ben ona baktık, gülümsedik ve aynı anda "Kesinlikle" dedik, dramatik bir yeteneği olduğunu çok iyi biliyorduk.

* * *

Hızlı bir duştan sonra kadife kaplı yatağıma uzanıyorum. Yastığı kıvrarak yaklaştığımda altında bir şey hissediyorum. Bakmak için masa lambasını açıyorum. Annem yastığının altına bir dal çobanpüskülü dikmiş, diğer şeylerin yanı sıra büyü, neşe ve iyi şans için sembolik. Sanırım hepsine ihtiyacım var.

Sonra yastığıma gömülüp yorgun gözlerimi kapatırken, annemin bazen *rüya büyüsünün* gücü için çobanpüskülü kullandığını hatırlıyorum. İki dakika sonra.

Sarp bir dağa tırmanıyorum, adını koyamadığım bir şeyi arıyorum. Uzaktan yankılanan kahkahalar duyuyorum. Benim . Ve sonra kendi sesim sihirli bir frekansla mırıldanıyor, "Vakit geldi."

Ben daha kelimeleri söyleyemeden aklıma bir soru geliyor, ne için?

Sonra tanımadığım bir kadın sesi bana "Başlama vakti geldi" diyor.

Chad'den gelen bir dizi mesajla uyandım.

Çoğunlukla durumumuzu çözmeye yardımcı olacak hiçbir şey yapmayan tek satırlık sözler.

Chad'i bu yeni *gözleri açık* ışıktaki görmek, onu çözmeyi inanılmaz derecede kolaylaştırıyor. Belki de her zaman bu kadar kolaydı. Belki de şimdi *onu* olduğu gibi görüyordum.

Ciddi misin, Harlow? Kod: *Bunu bana nasıl yaparsın?*

Her şeyi tamamen yanlış okumuşsun. Kod: *Özür dilemeyeceğim çünkü yanlış bir şey yapmadım.*

Kendini küçük düşürdün. Bu bir şakaydı. Kod: *Beni küçük düşürdün.*

? Şifre: *Ne zaman döneceksin?*

Benimle yüzleşemedin mi? Kod: *Bir özrü hak ediyorum.*

Gecenin bir yarısı sıvışmış. Güzel. Kod: *Son sözü senin söylemene kızdım.*

Ekranda öfkeden çaresizliğe ve tekrar öfkeye dönüşen sözlerine bakarken hiçbir pişmanlık hissetmiyorum. Bir parçam mesajlarını görmezden gelmeyi diliyor, bu çoktan geçmişte kalmış bir şey Ama içten içe biliyorum ki bu ilişki, her ne idiye, tam bir kapanışı hak ediyor. Ona bir sesli not göndermeye karar veriyorum, böylece mesajımın satır aralarını okuyamaz ve orada olmayan her türlü duygu ve anlamı çıkaramaz.

Kayıt düğmesine bastım ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Hey... dün gece her açıdan berbattı ve bunu yeniden anlatmak istemiyorum. Birlikte hiç iyi değildik ve bunu ikimiz de biliyoruz... o yüzden bugünlük bu kadar yeter. Söyleyebilirsin.

ne istersen yap ama her şey bitti." Söyleyecek bir şey kalıp kalmadığını merak ederek gönderiyorum. Eğer biz, o, *bu* sadece tek bir paragrafa değer. Başka bir kayıtlı mesaj gönderiyorum: "Laini gelip eşyalarımı alacak."

Acaba ona iyi olmasını mı yoksa iyi bir hayat sürmesini mi söylemeliyim? Aklıma gelen tüm kelimeler melodramatik ve ucuz görünüyor. Ona nasıl veda edersin?

Kapının diğer tarafına geçtiğinizde birisine onurlu ve nazik davranabilir misiniz?

"Sana her zaman hayatta başarılar dilerim." Tanrım, dolar tebrik kartı gibi konuşuyorum. Sil. "Her şeyde iyi şanslar." Yok artık. Silinsin. "Umarım mutluluğu bulursun." Yeterince iyi.

Ciddiyim. Mesaj gerçek. Chad'in benim için olmaması, başkası için olmayacağı anlamına gelmez.

Sonra Laini'yi aradım çünkü ondan gelen milyonlarca cevapsız arama vardı, bu da bana Chad'in onu aradığını söylüyordu. Muhtemelen onun dairesine gittiğimi düşündü.

"Demek sonunda onu terk ettin." diye cevap veriyor. "Terk ettim."

"Tanrım, ayrılık içim düşündüğümünden daha çok işe yaradı." Gülüyorum. "Öyle mi oldu?"

"Oh, elbette. Sihirli yetenekleri olan tek ailenin senin ailen olduğunu sanıyorsun. Viskiniz varken güllere ne gerek var?" Bir vızıltı duyuyorum; muhtemelen meyve suyu sıkıyor. Bir saniye sonra ses kesiliyor ve "İyi misin?" diyor.

Aslında kendimi iyi hissediyorum, sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi. "İyiden de iyi. *Nasıl*, Laini? Neden kimse bana söylemedi?" *Şimdiye kadar nasıl fark etmedim?*

"Yaptık."

"Oh." Haklısın. Ama dürüst olmak gerekirse Matrix'in dışındayken 20/20 görüşe sahip olmak çok daha kolay.

"Zor soruyu sormalı mıyım?"

Geri dönüp dönmeyeceğimi/ne zaman döneceğimi bilmek istiyor. "Ne yapacağımdan emin değilim," diyorum ona. "Belki de yeni bir başlangıç yapmanın zamanı gelmiştir." Çobanpüskülü dalını parmaklarımın arasında çeviriyorum, rüyayı hatırlıyorum ve kadının "Yeni bir *başlangıç zamanı*" derken ne demek istediğini merak ediyorum.

Beynim tek bir kelimeye takılıp kalıyor: *The*.

Bir tanesinde olduğu gibi.

Belki de rüyadaki kadın Chad'le olan sondan dolayı yeni bir başlangıcın kaçınılmaz olduğunu söylemek istemiştir. Ama o zaman *bir* başlangıç demez miydi? İşte

Rüya büyüğü konusunda beni deli eden şey: her zaman çok öznel ve soyut olması, parçaları kendinizin bir araya getirmenizi gerektirmesi.

"Şey," diyor Laini, "boktan bir arkadaş olup seni buraya dönmeye zorlamak istiyorum, böylece sensiz yaşamının acısını çekmek zorunda kalmayacağım, ama içimdeki yarı insan senin için doğru kararı vereceğini biliyor." Duraklıyor ve sonra öldürmek için içeri giriyor. "Ve şimdi bunu yazabilirsin kitap!"

Nabzım hızlanıyor, normalde sakin olan hızını neredeyse panik lehine iki katına çıkarıyor. İşte insanların anlamadığı şey. Öylece oturup

ve bir kitap yazmak. Demek istediğim, sanırım bazı insanlar bunu yapıyor, ama benim plan yapmam, ana hatlarını belirlemem, karakter arkları geliştirmem, bir olay örgüsü bulmam gerekiyor. Sadece beni nereye götüreceğini görmek için serbest yazmayı denedim, ama her zaman kaostan ördüğüm ağların bir köşesine düşüyorum çünkü kesinlikle hiçbir fikrim yok hikayenin nereye gittiğini. Ya da ne söylemek istediğimi. Ama bildiğim bir şey var: Büyülü bir şey yazmak istiyorum, insanların ayaklarının altında büyüdüğünün farkında bile olmadıkları büyüü yansıtan bir şey. Ama sihir o kadar büyük, vahşi ve öngörülemez ki, nereden başlayabilirim ki?

Bir de gecenin bir yarısı bana fısıldayan o küçük ses *var*: "*Büyü hakkında yazmak için gerçekten doğru kişi sen misin?* Bunun mantığını tartışamıyorum bile, çünkü benim sihrim *yok*. Büyüye yakınlığım yeterli mi?

"Mmm-hmm." Pencereye doğru yürüyorum ve çiftliği örten gri sisin içinden dışarı bakıyorum. Bolluk her şeyi kaplıyor. Gözlerimin görebildiği her yerde, bel hizasındaki yapraklar ve çiçekler her santimetrekareyi kaplıyor ve sabahın ışığına pembe, turuncu ve yeşilin zengin tonlarını katıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Şey... *bir şeyler* yaptığınız sürece. Bence en önemli şey bu. Denemeye devam edin, gerisini kendiniz çözersiniz."

Geldiği gibi gitmekte hiç iyi olmadım. Güvenli bir tırmanışı tercih ederim. Planlı, programlı, öngörülebilir adımlar. Yavaş ve istikrarlı olan yarış kazanır.

"Evet. Sanırım," diyorum. "Hey, bana bir iyilik yapar mısın?" "Adını söyle."

"Benim için eşyalarımı getirebilir misin?"

"Elbette, ama..." Tereddüt ediyor. "Çiftliğe göndermemi ister misin?"

Buraya bir şey gönderilmesini istemiyorum; bu çok nihai bir his. Sanki henüz vermediğim bir kararı vermişim gibi. Ve ondan gardırobumu mikroskobik dairesinde istemek haksızlık olur. Kahretsin, benim küçük maaşımın asla karşılayamayacağı ama hoşgörülü annemin ödenek olabilir. Yine de tüm paramı şehirdeki depoya harcayacak değilim.

"Bunu düşünmem için bana birkaç gün verir misin?" Ben de öyle dedim.

"Tamamdır. Kararını ilk öğrenen ben olayım yeter. Yani, kız kardeşlerinden ve muhtemelen kuzenlerinden sonra. Tanrım, gerçekten onuncu sırada gibiyim, değil mi?"

Şakacı bir kahkaha atıyorum. "Benim bir numaralı kansız kardeşim olabilirsin."

"Evet, ne demekse," diye homurdanıyor. "Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum. Yalnız zamanımı sadece senin için bir içki hazırlayarak geçireceğim, böylece seni tekrar gördüğümde yeni başlangıçlara kadeh kaldırabiliriz. Belki ziyarete gelebilirim. Çiftliği gerçekten özledim."

"Annem buna bayılırdı," diyorum ona. " zaman en sevdiği kızının sen olduğunu söyler."

Bu Laini'yi kahkahalara boğuyor. Ama bu doğru. Annem Laini'ye bayılır; Laini'nin annesi bir dizi başarısız ilişkiden sonra dağıldığı ve en iyi arkadaşımı kendi başının çaresine bıraktığı için ona karşı hep bir zaafı olmuştur. Ya da en azından çiçek büyüsu onu tekrar bir araya getirene kadar.

Telefonu kapattıktan sonra aniden acıktığımı ve kafamın parazitlerle dolduğunu fark ediyorum ve tek istediğim şehrin en iyi kahve mekanı olan Pasaporte'den lezzetli ve koyu bir demleme.

Bavuluma baktığımda gülsem mi, solsam mı emin olamıyorum. Tamam, içindekiler bana dün gece kafamın nerede olduğunu söylüyor. İki tane var. bir çift flanel pijama, bir çift diz üstü çizme, bir kaşmir atkı, iki çift kot pantolon, bir grafik tişört ve bir NYC sweatshirt. Meksika'nın yıl boyunca ılıman olan havasına uygun hiçbir şey yok.

Neyse ki burada bir dolap dolusu kıyafetim var ama hepsi oldukça eski çünkü hiçbir şeyi nefret ediyorum. Ben de insanlardan biriyim *ama tekrar giyebilirim*. Ve gördün mü? Haklıymışım. Rafları karıştırıyorum, her bölüm farklı moda evrelerim için bir anı kuyusu gibi: Courtney Love evrem var, athleisure giyim evrem var ve tabii ki Sundress aşaması. Beyaz bir sundress ve mükemmel bir şekilde , asla modası geçmeyecek taba rengi botlarımı seçiyorum.

Geçmişte iç çamaşırlarının değerini düşünmediğim için çıplak askısız bir sütyen bulamadığımdan sütyensiz giyiyorum. Bu lanet elbisenin göğsünde patlamak üzere olan küçük düğmeler olması dışında sütyen kullanmadan da idare edebiliyorum. Bunu kim tasarlamış böyle? Küçük parmakları olan bir adam, diye karar veriyorum son düğmeyi iliklerken ve kimse beni durdurmadan evden sığıyorum.

Kruvazör bisikletimi almak için ahıra doğru yola çıktığımda hava beklenmedik bir şekilde serindi. Birkaç dakika sonra, eski meşe ağaçlarının gölgesinde, sadece bana ait bir hayal dünyası gibi hissettiren canlı çiçeklerin geniş açık alanlarının üzerinde, hendek kıyısı boyunca uçuyorum.

Burası mevsimi olmayan bir yer. Burası ılıman bir iklim, ancak öyle olmasaydı bile çiçeklerimiz dış koşullardan bağımsız olarak geliştirdi. Burada küçük çiçeklerin yanında yıldız çiçeklerinin pembe-turuncu başları gibi yaz çiçeklerini bulabilirsiniz.

Sonbahar çiçeklerinin yanında büyüyen elma çiçeklerinin beyaz taç yaprakları Asterler ve Çin fenerleri gibi uzun ömürlü bitkiler. Bu sihir, kolay bir üretim programı sağlıyor. Ve yılın siparişleri ne yetiştirmemizi gerektirirse gerektirsin, her Estrada'nın çiçeklerle dolu kendi bahçesi vardır. ona isim verildi. Benim bir çiçek ismim olmadığı için annem benim için farklı bir şey dikti.

Ben henüz altı bana "Bahçen çok eşsiz" demişti. Küçük ellerimi serin, karanlık toprağa bastırduğımı hâlâ çok net hatırlıyorum.

"Neden?" diye sordum. Tüm gücümle bana Gül, Açelya ya da anlamı olan başka bir çiçek ismi verilmesini dileyerek sordum.

"Çünkü bu beklenmedik bir şey," dedi bana. "Her çiçek bir sürpriz."

Gerekçeleri beni özel hissettiriyordu. Ayın evresine göre hangi çiçeklerin görünüp kaybolacağını görmeyi beklerken yaşadığım gerilimi sevmeye başladım.

Annem bana ve kız kardeşlerime her zaman çiçeklerin olduğu her yerde ev hissi olduğunu söyler. Bu doğru, ama dünyadaki hiçbir şey, ama hiçbir şey *buradaki* hissin yerini tutamaz: Büyüleyici, rahatlatıcı, büyüleyici. Büyünün yükseldiğini, titreştiğini, etrafımda hayatla titreştiğini, beni sevgisiyle sardığını hissedebiliyorum.

Mahsulün sonuna gelmeden önce, bu ürün için sessiz bir teşekkür gönderiyorum. Her zamanki gibi tanrıça Mayahuel ve kafein aldıktan sonra bahçemi ziyaret etmeyi aklıma not ediyorum. Ne bulacağımı merak ediyorum: İhtiyat için zakkum mu? Umut için alıç? Pişmanlık için Rue? Ya da belki inanç için İris.

Kısa süre sonra üzüm bağları ve dalgalı yeşil çalılık tepelerin geniş manzarasıyla çevrili uzun bir toprak yolda pedal çeviriyorum. Kırsal alan palmiye ağaçları, jakarandalar, mesquite ve ocotillos gibi bitki örtüsüyle canlı. Atlar ve koyunlar altın tarlalarda otluyor. Köpekler uzaktan havlıyor. Kuşlar tepemizde uçuşuyor. Ve o tek dokunulmaz an için, dünyada her şey yolundaymış gibi geliyor.

On beş dakika sonra, pitoresk kasabamızın arnavut kaldırımli sokaklarında ilerliyor, renkli evlerin, dükkânların, galerilerin, boticaların ve hediyelik eşya mağazalarının yanından geçiyorum. Tanıdık güzelliğin verdiği rahatlıkla gülümsüyorum.

El Viento, güneşin daha yavaş battığı, ayın daha hızlı doğduğu ve yıldızların daha parlak parladığı bir yer.

"Harlow!" sesini duymadan iki saniye önce Pasaporte'nin içindeydim.

Sahibi Roberto'yu görmeye gidiyorum, elli yaşlarında, yarı yaşında biriyle üçüncü evliliğini yapıyor; aynı zamanda benim vaftiz babam oluyor.

Beni kaldırıp etrafında döndürüyor ve içimden bir kahkaha patlatıyor.

"¿Qué estás haciendo aquí?" Ciyaklıyorum.

"Amor, sahibi benim," diyor İngilizceye geçerek.

Şakayla karışık göğsüne vuruyorum. "Mexico City'deki diğer lüks restoranlarından birinde olacağını düşünmüştüm ya da..."

"Biraz değişikliğe ihtiyacım vardı," dedi bana. "Standınız açık.

¿Qué quieres beber?"

"Şaşırt beni," diyorum ona, birkaç yeni baristanın baktığı, muhtemelen kim olduğumu merak ettiği ve her türlü varsayımda bulunduğu bara doğru giderken, ama bugün yeni bir başlangıcın ilk günü ve hiçbir şey, kesinlikle *hiçbir şey* ruh halimi bozmayacak.

Küçük arka alana doğru iki adım atıyorum ve gün ışığının ulaşmadığı köşeye sıkışmış en sevdiğim kabini buluyorum. Kafenin koyu renkli zengin derilerini, taba rengi duvarlarını ve her köşe bucakta bulunan dergi yığınlarını seviyorum. Bu Roberto'nun ilk iş girişimiydi; kendisine dünyayı hayalini hatırlatması için Pasaporte adını verdi. Yıllar içinde kendini buradan geçen gezginlerle sohbet ederken bulmuş ve ziyaretçilere bir fikir vermek için dergiler getirmeye başlamış. maceralarını kaydetmek için bir yer. Ne olduğunu anlamadan burası dünyanın dört bir yanından gelen hikayelerle . Biz bu insanlara vagamundos, *yani dünyayı dolaşanlar* diyoruz.

Günlük fikri tutuştu ve çok geçmeden *aşk* ortaya çıktı, *Komik* günlükler, *gizemli* günlükler, *hayatın büyük soruları* günlükleri. Aklınıza ne gelirse, onun için bir günlük var. Ama en çok sevdiğim şey, sayfalara kaydedilen hikayeler, okuyacağım tüm kitaplardan daha iyi ve hikaye fikirleri için bir altın madeni.

Altın harflerle kabartılmış yeşil deri ciltli günlüğü elime alırken neredeyse kalem kavanozunu devirerek kabine giriyorum: *İlk İzlenimler*. Neden bilmiyorum ama içime garip bir zafer duygusu yayılıyor; yoksa sersemlik mi, yoksa özgürlük duygusu mu? Ya da olasılık mı?

Günlüğe bakarken, acaba bugün kıvılcımı, yazılmak için yalvaran, aklımdan çıkmayan bir hikaye fikrinin o sihirli titreşimini bulacağım gün mü diye merak ediyorum.

günler ve geceler, gitmeme izin vermeyen. Defterden eski bir makbuz çıktı. Bahşiş miktarının yazılması gereken bölüme özensizce karalanmış beş kelime: *Gerçekten ne istiyorsun?*

Cevap içimde yükseliyor: *İlham almak istiyorum.*

Bir garson bana cevizli bitter çikolata gibi kokan büyük bir fincan kahve getiriyor.

Memnun bir iç çekişle arkama yaslanıp günlüğü ve tam okuyacakken iki şey birden oluyor.

Serin bir hava.

Ve biri dergiyi elimden kaptı. Havacı gözlüklü ve buruşuk tişörtlü bir adamın az önce standıma girdiğini ve şimdi derginin sayfalarının arkasına saklandığını anlayamayacak kadar şaşkınım. Düzeltiyorum, omuz dikişinin yanında küçük bir delik olan buruşuk bir tişört.

"!" Öfkeyle söylüyorum. Hiçbir

şey söylemiyor.

"Hey!" Onu neredeyse masanın altından tekmeleyeceğim.

Hâlâ günlüğün arkasına saklanarak kısık bir sesle, "Yakınımda ya da civarda sarışın, kısa boylu, pembe kazak giyen bir kız görüyor musun?" diye soruyor.

Etrafa bakıyorum, ama bu alanda hiç pencere yok ve sadece şunları görebiliyorum barın kenarında, bu yüzden tam olarak harika bir gözetleme tüneği değil. Ve kalkıp bu adam için kafeyi kontrol edecek değilim. Gerçekten umurumda değil.

Pembe kazaklı kızdan neden saklandığı hakkında. "O benim kitabım," diye ısrar ediyorum.

"Lütfen," diyor, sesi düzgün ama kibar, "bana yardım edin."

Homurdanarak ona, "Hayır, öyle birini görmüyorum. Artık kitabımı geri alabilir miyim?"

Yavaşça günlüğü indiriyor, böylece davetsiz misafiri daha iyi görebiliyorum. Otuz yaşlarında, simsiyah saçlı, kısa kesilmiş ama bir santim daha uzatsa kıvrıcık kesin. Gözlükleri burnundan aşağı kayma tehlikesiyle karşı karşıya ama gözlerini görebileceğim kadar değil ve Rude Rogue günlerdir tıraş olmamış gibi görünüyor. Aslına bakarsanız, buruşuk gömleği ve neredeyse sakalları arasında, sanki bir hastaneden yeni çıkmış gibi görünüyor.

Çöl adası. Onu kesinlikle eski atlet kategorisine koyardım.

Özensizlik bir moda trendi, ancak saçları çok hassas kesilmiş, tırnakları çok hassas kesilmiş ve gözlükleri çok hassas temiz. Bu adam yürüyen bir çelişki.

Lensleri o kadar karanlık ki bana mı yoksa kitaba mı baktığını anlayamıyorum, bu yüzden boğazımı temizleyip günlüğü işaret ediyorum.

Onu işaret ediyor. "Bu senin mi? senin adın mı var?" Şaka yapıyor. Eminim şaka yapıyor olmalı.

Kollarımı kavuşturuyorum ve rahatça arkama yaslanıyorum. "bakarsanız ," diye yalan söylüyorum çünkü bu adamın ruh halimi ya da az önce hissettiğim ilham kırıntısını mahvetmesine asla izin vermeyeceğim.

Sayfaları çevirmeye başlar. "Vay canına... bu şeyler gerçekten çok iyi," diye . "Jack'le ilgili ilk izleniminin ilk görüşte nefret olduğunu söyleyen Tiffany sen misin?"

Kanım kaynıyor. "Evet."

"oldum, Tiff." Alışlagelmiş elini uzatmıyor. "Ben Benjamin."

Bunu gerçekten yapacak mıyız? Tek yapmak istediğim huzur içinde kitap okumak ve kahvemi içmekken ve bir yabancıyla sosyalleşmek zorunda değilken kendimizi tanıtmak ve havadan sudan konuşmak.

"Tamam, Benjamin." Her bir hançer gibi gıcırdatıyorum. "Artık gidebilir misin?"

"Neden öyle kaşlarını çatıyorsun?" diye soruyor, gözlerini göremeyeyim diye gözlüklerini geri iterek. Bahse girerim yeşil, belki de ela. Güneşin olmadığı bulanık bir bataklık gibi.

"Neden içeride gözlük takıyorsun?" Ona bir santim bile vermeyi reddederek soruyorum.

Uzun parmaklarını caz müziği eşliğinde masaya vuruyor. "Saklanıyorum."

"Evet, anladım ama neden?"

"Önce bana neden kaşlarını çatıldığını söyle." "Kaşlarımı çatmıyorum."

"Hâlâ öyle sayılır."

Sertçe nefes alıyorum, yavaşça bırakıyorum. "Şuna ne dersin? Şimdi gitsen de ben de huzur içinde kahvemini tadını çıkarsam nasıl olur? Sonra da yüzüm için endişelenmene gerek kalmaz."

"Sahilin temiz olduğundan emin olana kadar olmaz," diyor eğilerek. "O bir polis köpeğı gibi. Kokumu alır, o yüzden sakıncası yoksa birkaç dakika takılacağım. Sessiz olacağım ve burada..." Günlüğü masaya doğru itiyor.

"Hepsi senin olsun."

Aslında ama şu anda öfkeden çok merak ediyorum, bu yüzden "Ona ne yaptın?" diye soruyorum.

İfadesiz bir şekilde, "Neden bir şey yaptığımı düşünüyorsun?" diye sorar. "Çok yumruklanabilir bir yüzün var."

"Ve bunu burada oturduğumuz iki dakikadan kısa bir süre içinde söyleyebilir misin?" "Yüz hemen belli oluyor. Ayrıca insan sarrafıyım." "

Daha yakına eğiliyor ve hafif bir sandal ağacı kokusu alıyorum. "Bunun başka bir yalan olduğuna bahse girerim, *Tiffany*."

Gözlerimi ondan ayırmadan kahvemden yavaşça bir yudum alıyorum. Ne demek istediğimi kanıtlamaya karar veriyorum ve kolay olanla başlıyorum. "Sen Amerikalısın."

"Aksanım beni verdi mi?" Ağzının bir hafif bir titreme var ve gerçekten gülümseyebileceğini düşünüyorum ama gülümsemiyor.

"Senin adın Benjamin," diye devam ediyorum ve bu tanımlamanın nefret ettiğini tahmin ederek ekliyorum, "ama sevdiğin insanlar sana Ben der."

"Mmm. Derin." Başını açıkça küçümseyerek eğiyor.

Ve bir yabancıнын kabinine girip iyilik isteyecek kadar cesur olduğu göz önüne alındığında, bana "Ayakları üzerinde hızlı düşünen ve ne istediğini bilen birisin" diyor. *Ve inanılmaz yakışıklılığın seni çok ileriye götürdü ama görgü eksikliğini telafi edecek kadar değil.*

Duraksıyorum, onun sessizliğinden ve benim her zaman acayip bir gözlemci olduğum gerçeğinden doğru yolda olduğumu anlıyorum. Belki de içimdeki *neredeyse* yazar, insanların, yerlerin, olayların ayrıntılarını araştırıyor, belki bir gün bu bilgilerin iyi bir şekilde kullanılacağını düşünüyorum. "Ve sen bir suçun kurbanı gibi görünüyorsun çünkü uzun bir gece oldu ve burada kimse seni tanımıyor, bu yüzden görünüşün önemi yok, özellikle de kız arkadaşından kaçarken, bu da bana bir ego işinde olduğunu söylüyor.

ya da her zaman açık olmanızı gerektiren bir şey, bu yüzden kesinlikle anonimliği kabul ediyorsunuz."

Çenesi geriliyor ve ben zaferin tadını alıyorum. "Vay canına," diye nefes alıyor. Alçak bir ıslık çalıyor ama yüzü hâlâ insani ifadelerden yoksun. Nasıl bu kadar uzun süre boş tutabiliyor?

Tamam, işte geliyor. Bu kadar anlayışlı olduğun için seni tebrik ederim. Her an olabilir. Karga yiyecek. Tam bu...

Aşağı bakıyor. Gözlüğünü çıkarıyor, sonra yavaşça yukarı bakıyor.

Sefil, tıraşsız, dayanılmaz derecede yakışıklı yüzü bir gülümsemeye dönüşür.

Lanet olsun.

Gözleri yeşil değil.

Ela da değiller. Kehribar girdapları olan koyu çikolata havuzları gibiler. Ama kalbimi durduran renkleri ya da sıcaklıkları değil; derinlikleri ve benzersiz şekilleri, tam kenarda yumuşamaları, sanki bana yaydığı sahte gülümsemenin bile azaltamadığı ısrarlı bir şefkat ve endişe ifadesi varmış gibi. İkisi uyuşmuyor. Ve yine de...

Tamam, şimdi havacı gözlüklerini geri takmasını diliyorum. İronik bir şekilde, bana bakan gözlerini göremediğimde kendimi çok daha güvende hissediyordum. Derim diken diken oldu, kırmızı lekeler pusuda bekliyor. Benim sorunum ne? Bu Laini'nin suçu. *Uzun boylu, esmer ve yakışıklı biriyle tanışmaktan* bahsederek beni lanetledi. *tamamen beklenmedik bir şekilde gizemli bir yabancı* ve şimdi bakın. Belki de içkilerinde biraz sihir vardır.

Önce Benjamin konuşuyor, gözlerini yüzümden ayırmadan parmaklarının üzerinde bir bozuk para yuvarlıyor. Bu da çıktı? "Sen "Gözlemci olabilirsin," diyor fısıltıyla gülümseyerek, "ama yanılıyorsun."

"Şüpheli."

"Ben uyku işindeyim ve o benim kız arkadaşım değil."

Kahvemi , onu inceliyorum, tamamen sinirlenmiş görünmemeye . Uyumak mı? Az önce uyku mu dedi? Belki anestezi uzmanıdır ya da yatak satıyordur? İkisi de doğru . Muhtemelen insanları kalıcı olarak uyutan bir seri katildir.

"Ve o bir gazeteci" dediğinde hâlâ neyi yanlış anladığımı anlamaya çalışıyordum.

Kulaklarımda alarm zilleri çalıyor. Yüzünü zihnimdeki ünlü erkekler kataloğuyla eşleştirmeye çalışarak bir kez daha bakıyorum. Kesinlikle ünlü değil. Elimde değil. Isırıyorum. "Neden bir gazeteci senin peşinde?"

Daha önce görmediğim genç bir garson gelip ona bir şey isteyip istemediğini soruyor.

"Kalmıyor," diyorum.

Benjamin, benim burada olmadığımı ya da isteklerimin önemsiz olduğunu düşündüğü her halinden belli olan kıza, "O ne alıyorsa ben de ondan alacağım," diyor. Bu adam benim kutsal sessiz alanımı alıp nasıl bu kadar çabuk bir kaos ve hormon girdabına dönüştürdü?

Gazetecinin sorusunu duymazdan gelerek parayı masaya bırakıyor, kabinde arkasına yaslanıyor, uzun kollarını koltuğun üst kısmına uzatıyor ve o lanet gözleriyle beni inceliyor. Açılardan oluşuyor: düz, gergin, zayıf, kaslı açılar.

Gümüşe bakıyorum, peso ya da Amerikan para birimi değil, eski, hatta antika gibi görünen bir şey olduğunu fark ediyorum.

Bakışlarımı takip ederek, "Bu bir korsan gemisinden" diyor. "Yanında hep korsan parası mı taşırsın?"

Yine o zoraki gülümseme. "Bu benim uğurlu param."

"Şansa inanır mısın?"

"musun?"

Lanet olsun. Beni yakaladı. Bir yandan, kendi şansını kendi yaratan biri gibi görünüyor, ama o gözler - onlar farklı bir hikaye anlatıyor. Umut ve kendinden daha büyük şeylere olan inanç. Kendimi durduramadan, kendime güvenen bir omuz silkme öneriyorum ve "Bazen." diyorum.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. Bu bana "Ama aynı zamanda kendi şansını da kendin yaratıyorsun" diye ekleme özgüvenini veriyor.

Ağzında bir gülümseme belirliyor, sanki gerçek bir anlaşma yapacakmışım gibi kıvrılıyor, ama sonra ciddileşiyor ve alçak sesle, "Benim sıram," diyor.

"Affedersiniz?"

"Adın Tiffany değil," diye başlıyor.

"Bunu zaten tahmin etmiştin." Ona kibirli bir sırıtma fırlatıyorum.

Beni görmezden geliyor, çenesini ovuşturarak beni inceliyor. "Sen Amerikalısın. Ama buraya tatile gelmedin. İçimden bir ses buraya çok sık geldiğini söylüyor. Sen Burada bir ailem var." Haklı olduğunu biliyormuş gibi başını sallıyor ama ben haklı istemiyorum! Eğer onu yanlış anladıysam.

"Kahveni koyu içiyorsun çünkü derin, güçlü ve gizemli görünmeyi seviyorsun."

Belki de sadece acı seviyorumdur, demek istiyorum ama bunun yerine fincanımı gösteriyorum. "Vay canına. Mükemmel tahmin."

"Günlükleri okumayı seviyorsun çünkü meraklısın, hatta belki röntgencisin." Gözleri kısılıyor ama yine de nazik görünmeyi başarıyor. "Diğer insanların hayatları sizi büyülüyor. Kendi hayatın sıkıcı." Başını sallıyor. "Hayır, bu doğru değil. Güvenli, tahmin edilebilir, ama öyle olmasını istemezsiniz."

Göğsümdeki sıcaklık artıyor. Neden az önce hakarete uğramış gibi hissediyorum? Hayatım sıkıcı değil! Sadece biraz beklemede. Ve belki de güvenliydi

birkaç gün önce, ama artık değil. Bir uçurumdan atlamışım ve beni yakalayacak bir ağ yokmuş gibi hissediyorum.

"Bitti mi?" İdare ediyorum ama kalbim çoktan batıyor ve kafam çoktan patlıyor çünkü onun ne kadar haklı olduğundan nefret ediyorum. O kadar açık bir kitap mıyım?

Bana bakıyor, gerçekten bana bakıyor, sanki kimsenin göremediği bir şeyi görebiliyormuş gibi. Ve beni inceleme şekli beni geriyor, kaşındırıyor ve tamamen nefessiz bırakıyor.

Sırıtarak, "edebilirim." dedi. "Lütfen devam etme."

Ellerini yenilgiyle havaya kaldırır. "En azından bu konuda bir şey daha söyleyebilir miyim?"

"Hayır."

Ama o çoktan benim üzerimden konuşmaya başladı. "Pek çok insan tanıdım, çoğu bariz, sıradan, ama arada bir, tüm bunlara meydan okuyan biriyle tanışıyorum."

Göğsümdeki sıcaklık şimdi bir cehenneme dönüştü. Ama muhtemelen her zaman sinir bozucu bir başarıyla kullandığı sahte bir tavlama cümlesine kanmamın imkanı yok. Yine de, içimdeki o karanlık, korunaklı yerin derinliklerinde, sıradan ya da bariz olmadığımı düşünmesi hoşuma gidiyor.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Hangi kamptasın?"

Omuz silkiyor ve ben de sinirlerime dokunduğumu hissediyorum ama bu adam hiçbir şekilde sıradan, açık ya da dev bir gizem yumağından başka bir şey olduğunu düşünemez.

"Pekâlâ," diyorum, enerjimin geri geldiğini hissederek. Cesur olmak için bir zaman varsa, o da şimdi, bir daha asla göremeyeceğim bir adamla. "Sana katılmıyorum. Bence çoğu insan ilginç, hatta büyüleyici, eğer onlara gerçek hikayelerini anlatma şansı verirsiniz."

"Gerçek." Burada bir soru yok ama yine de ona daha fazlasını anlatması için bir davet var.

"Evet, yani çoğu insan kim olduğunu dünyadan saklıyor çünkü... Bilmiyorum, belki de oldukları kişinin yeterince çekici, yeterince zeki, yeterince iyi olmadığını düşünüyorlardır. Ama eğer onlara bir şans verirsiniz, genellikle sizi şaşırtırlar."

Gözleri parlıyor, sanki bir kibrit çakmışım gibi daha da meraklanıyor.
"Herkesin heyecan verici bir hikayesi varsa, sizinki nedir?"

Tereddüt ediyorum, kaşlarının birbirine yaklaşmasını izliyorum ve keşke kafasının içine girebilseydim, düşüncelerini, söylemediği kelimeleri görebilseydim diyorum. "Birinin hikayesini böyle öğrenemezsin," diyorum ona. "Doğru soruyla başlamalısın."

"Öyle mi? Ne gibi?"

"Mesela, ruhunu ateşleyen tek şey nedir?"

Sessizliğe gömüldü ve ben bir zafer dalgası hissettim. Soruya asla cevap vermeyecek; bu parçasını asla tamamen yabancı birine açıklamayacak ve sonra... "Pislik."

Benimle dalga düşünerek bir kahkaha atıyorum ama yüz ifadesi düşünceli, hatta dalgın. "Daha doğrusu, sonu görünmeyen, üzerinde olasılıklar dışında hiçbir şey olmayan geniş ve açık arazi."

Şimdi sessizliğe gömülme sırası

bende. "Ya sen?" diyor.

Bu bir meydan okuma, ona daha önceki değerlendirmesine layık olup olmadığımı söylemek için, açık ve sıradan olana meydan okuyan kız. Gerçek dudaklarımdan dökülürken midem altüst oluyor, "Kelimeler."

"Açıkla."

"Sadece bu. Onları okumayı, yazmayı, analiz etmeyi, yeniden düzenlemeyi seviyorum. onları..." Sesim beklenmedik bir şekilde kesiliyor. Belki de bu çok fazla ruhsal gerçektir, ama daha fazlasını bilmek ister gibi öne doğru eğiliyor. O karanlık gözleriyle beni inceliyor ve sanırım kabinin içinde eriyip gideceğim. Onu sadece yirmi dakikadır tanıyorum ve beni neyin harekete geçirdiğini şimdiden biliyor. Nasıl oldu bu?

"Buraya bu yüzden mi geliyorsun?" diye soruyor. "Bu günlükleri okumak için mi? Ya da-" duraksıyor, elini düşünceli bir şekilde çenesinde gezdiriyor "-yazıyor musun onları?"

Kendimi toparlayıp omuz silkiyorum. "İkisi de."

Bakışları İlk İzlenimler günlüğüne düşüyor. Günlüğü masanın kendi kaydırıyor ve çıplak kolunu benimkine değdiriyor. Dokunuşu, o mikroskobik deri parçasında patlayan binlerce enerji sarsıntısı gibi hissettiriyor. Benim Ona daha fazla dokunmanın nasıl bir olacağını hayal ettiğimde nabız bir çentik atıyor. Ya da onun bana daha çok dokunmasını.

Beni incelerken yanaklarım kızarıyor; gözleri bana onun da hissettiğini söyleyebilecek hiçbir şey söylemiyor. Bir kalem aldı ve yazmaya başladı. Koluyla sayfanın görüntüsünü alıyor. Bunu göstermeye çalışıyor, sanki

ama ben reddediyorum. Bu çok beklenen, çok sıradan bir şey. Ama lanet olsun, onun sözlerini görmek için neler vermezdim.

Servis görevlisi çok hoş bir gülümsemeye içkisini getiriyor ama Benjamin hâlâ yazmaya devam ettiği için bunu fark etmiyor gibi görünüyor. Sonunda kitabı kapatıyor, kahvesinden bir yudum alıyor, omzunun üzerinden bakıyor ve kitabı elinde tutarak ayağa kalkıyor. "Şey..." diyor, çiziyor ve boşluğu doldurmamı bekliyor. Nedenini bilmiyorum ama gerçek adımı bilmesini istiyorum.

"Ben Harlow."

Sanki onu şaşırtmışım gibi gözleri parlıyor. "Harlow, beni kurtardığın için teşekkürler."

"Yani bana bir gazetecinin neden peşinde olduğunu söylemeyecek misin?" "Bu sıkıcı bir hikaye ve içimden bir ses senin bu tür hikayelerle ilgilenmediğini söylüyor."

Kahvesi için masaya birkaç peso bırakıyor. Sonra uzaklaşmaya başlar. "Bekle!" Keşke sesim bu kadar çocukça çıkmasaydı diye bağıriyorum. "Şans paran."

Arkasını döndüğünde karanlık bakışları benimkilerle buluşuyor ve bir süre kaldıktan sonra, "Sanırım senin buna benden daha çok ihtiyacın var," diyor.

Ve sonra gitti.

Onun dokunuşuyla hâlâ sıcak olan madeni parayı parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Üzerinde bir tür sembol var ama o kadar yıpranmış ki hiçbir şey .

"Senin şansına ihtiyacım yok," diye fısıldıyorum.

Ama görünüşe göre öyle, çünkü sonraki otuz dakikamı Ben'in karaladığı İlk İzlenimler günlüğünü aramakla geçiriyorum ve aynı defterden dört tane olduğunu, ikisinin müşteriler tarafından kullanıldığını ve diğer ikisinin hiçbir şey göstermediğini öğreniyorum çünkü ne aradığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Kaba Serseri'nin adını imzalama ya da tarih atma zahmetine girdiğinden şüpheliyim.

Vaftiz babama neden bu kadar çok günlüğü olduğunu sorduğumda sadece gülüyor ve bana "Çünkü bu dünyada sınırsız ilk izlenim var" diyor.

Ve şimdi Ben'in benim hakkımdaki ilk izlenimini asla bilemeyeceğim, bu büyük şemada önemli olmamalı, ama birdenbire ne yazdığını çok merak ettim. Muhtemelen şöyle bir şey: *Bu kızın kahveden daha fazlasına ve şanstın çok daha fazlasına ihtiyacı var.* Ama şöyle bir şey yazsaydı ne kadar lezzetli olurdu: *Onun sadece dokunuşu bile kalbimi uçurdu.*

Tanrım, acınacak haldeyim. Birçok yazarın zamanını geçirdiği, kendilerini gerçekliklerinden çok daha büyük hikayelere dahil ettikleri boş alana resmen kaydım mı?

Kafede biraz daha takılıyorum, Kırık Kalpler günlüğüne dalıyorum. Eğer bulunacak bir hikâye kıvılcımı varsa, o her zaman kırık bir kalptedir. Sayfalar baştan aşağı tek satırlık cümlelerle dolu, kelimeler düzgün kare paragraflar halinde üst yığılmış, sanki kalbinizin harap olmasında düzgün bir şey varmış gibi. Bunun insan olmanın kırılganlıkları hakkında dağınık bir söylev olması gerekmez mi? Bazen, hava karardığında ve uykuya dalmak üzereyken, keşke bunun nasıl bir his olduğunu bilseydim, birini bu kadar derinden, bu kadar muazzam sevmenin, sizi birazcık bile olsa kırma gücüne sahip olmasını.

Sunakta terk edilen "anonim" hakkında bir şeyler okudum. Sadık köpeğini kanserden kaybeden Benicio. Sarah'nın kendisini kardeşiyle aldattığını öğrenen Mason. *Dışarıda hava karardığında her şeyin daha kötü görüldüğünü* yazan Theresa. Kitabı kapattım ve göğsümde her zaman *ya-eğer'e* yol açan ani ve çok tanıdık bir sızı hissettim.

Ya ben de tüm bu trajik günlük yazarları gibi insan kalbinin derinliklerini hissedebilseydim? Kitabı göğsüme bastırdıkça bu fikir büyüyor. Sonunda yazacak bir şeyim olurdu.

Farkına varış acı verici ve anidir. Hiç kimse merkezinde bir çatlak olmadan sanat yaratmamıştır. Kan dökmeden.

Kalp kırıklığı kitabını kitap rafına geri koyarak kafeden çıkıyorum. I Bisikleti park halinde bırakıp yaya olarak dışarı çıkıyorum, kasabada amaçsızca dolaşıyorum, yüzümü güneşe doğru kaldırıyorum, güneş ortaya çıkmaya karar vermiş, altın ışınları tenimi ısıtıyor. Nerede ve yakın zamanda evde olmayacağımı bildirmek için anneme mesaj atıyorum. Beni anlayacak biri varsa o da annemdir. Yalnızlığa duyduğumuz bu mutlak ihtiyaç, benzersiz bir şekilde paylaştığımız şeylerden biri.

Şehre taşındığımda vazgeçtiğim bir şey. Bir kütüphanede ya da kitapçada kendime bir yer açabileceğimi düşünmüştüm ama New York her zaman oradaydı, betonun altında nabız gibi atıyor, ne kadar çabalarsam çabalayayım bana ait olmadığını hatırlatıyordu.

Günü parkın yakınındaki meydanda geçiriyorum; burası mağazalar ve restoranlarla çevrili şehrin merkezi ve pembe cephesi ve Gotik kuleleri bulutlara doğru uzanan büyük bir katedral.

Şehirde insanları izlemek, geçen yabancıların hayatlarını hayal etmek için en sevdiğim yerlerden biri. Geceleri kafalarını nereye koyuyorlar? Kimi seviyorlar? En derin korkuları, dilekleri, pişmanlıkları nedir? Ve her Anladığım kadarıyla sarışın. Acaba Ben'i takip eden o *muydu*? Ya da belki de bu bir oyundu? Ama neden yalan söylesin ki? Muhtemelen eski sevgilisidir. Alaycı bir şekilde düşünüyorum.

Bir süre sonra parkın ortasına, yemyeşil bir gül bahçesiyle çevrili ve beni oturup bir süre kalmaya çağıran yayılan ağaçlarla gölgelenen bir alana giden yolu . Gölgeleklerin altına gerilmiş hamaklardan birine tırmanıyorum ve arkama yaslanıyorum.

Gözlerimi kapattığımda, Ben'in sözleri içimde yankılanıyor: *Diğer insanların hayatları seni büyülüyor. Kendi hayatın sıkıcı. Güvenli.*

Sözlerinin doğruluğu karşısında duyduğum kızgınlığı üzerimden atıyorum. Hayatımın sıkıcı olduğu ama ben her zaman güvenliğe ve korunmaya önem veririm. Fırtına olduğu için değil, her zaman bir fırtına beklediğim için sığınak arıyorum.

Bu düşünce içimde bir şeyleri ateşliyor ve kendimi onun gördüğü, sıradanlığa meydan okuyan kız olma arzusuyla yanıp tutuşurken hissediyorum.

Tanrıça Mayahuel'i düşünüyorum; o bana her zaman başlangıçları, olabilecekleri ya da olabilecekleri hatırlatmıştır. Büyükannesinin yaptığı bir hapishaneye nasıl kapatıldığını, nasıl yok edildiğini ve

Yine de yükseldi. Gözlerimi kapatıp masalın üzerimden akıp gitmesine izin verirken annemin sesi hafızama sızıyor.

Rüzgârın yılan tanrısı Ehecatl, onun siren şarkısını duyduğunda, müziği takip ederek doğruca tanrıçaya gitti ve anında aşık oldular. Birlikte olma ihtiyaçları o kadar büyüktü ki, tanrı bir esinti sardı ve ikisi gökyüzünde süzülürken, tutkularının içinde kaybolurken ruhlarını şekillendirdi. Mayahuel'in büyükannesi çok öfkeliydi. İntikam almak ama bu kadar derin bir aşkı yok etmeye çalışmanın boşuna olacağını biliyordu, bu yüzden aşıkları öldürmeyi planladı.

Ehecatl şeytani komployu öğrendiğinde, Mayahuel'i hızla Dünya'ya sürükledi ve orada birbirlerine sarıldılar. Tanrıça başına gelecekleri biliyordu ve tanrının gücünün hiçbir zerresi bunu değiştiremezdi. Ama eğer gerçek benliğine kavuşacaksa kırılmaya, ölmeye hazırdı. Aynı anda güzel bir agav bitkisine dönüştüler.

Çok geçmeden yaşlı kadın onları buldu. Aşkın gücüne lanet okudu ve Ehecatl'ın kaçtığını fark etmeden bitkiyi bir palayla parçaladı. Yıkımının parçalarını aldı ve onu açlıkla tüketen iblisleri için yemek yaptı. Ama böyle bir aşk o kadar kolay yok edilemez.

Acılı kadının haberi olmadan, çölün küçük yeşil bir kule bırakıldı; bu, onu en zengin toprağa eken kederli Ehecatl için bir umut kıvılcımıydı. Bitki çiçek açıp büyüleyici bir agava dönüşene ve Mayahuel'i uyandırana kadar gece gündüz orada gözyaşı döktü.

O andan itibaren tanrıça, sihrinin sonsuza dek yaşamasını sağlamak için güzellik ve sevginin sembolü olacağına söz verdi. Yıllar sonra saf kalpli bir gezginle karşılaşp ona tanrıçanın mirasını taşıyıp taşımayacağını sorduğunda bu sözünü tuttu. Yolcu kabul ederse, Mayahuel genç kadının soyundan gelen tüm kadınları kutsama gücüne sahip olacaktı.

mistik çiçekler yetiştirmek, büyüler yaratmak ve aşkı, tutkuyu ve güzelliği sonsuza dek korumak için. Kadına bunun bir bedeli olacağını söylemiş.

Kadın ne kadar tutacağını sordu?

Bu her ruhun keşfetmesi gereken bir şeydir. Ve o zaman bile, kadın kabul etti.

Anlaşmalarını mühürlemek için Mayahuel gezgine bir şarkı söyledi, en karanlık saatlerinde ona rehberlik edecek bir şarkı: Her şey yok olduğunda, tanrıça yükselecek.

Bir kolumu yüzüme atıyorum ve ailemde taşınan yükleri düşünüyorum, atalarımın verdiği sözlerin her bir bedelini ayırt etmeye çalışıyorum.

Aşıklar kayboldu. Hayaller dağıldı. Verilen hayatlar. Sık sık merak etmişimdir.

bir şekilde kurtuldum. Büyü ya da kutsanmış bir isim taşımadığım için benden bir bedel istenmezse.

"Daha iyi ve doğru yolu bulmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

Sonra, bir göz kırpma, bir nefes, bir kalp atışı süresinde, beş kelime aklıma geldi.

Onu önce toprak tanıyordu.

Birden ayağa fırlıyorum, içimde olağanüstü bir şey söyleyen bir değişim hissediyorum. Ve dizeyi yüksek sesle tekrarlarırken, kelimelere karşı bir hayranlık duygusu hissediyorum, bana ait olduklarını, başka bir yerden gelen bir hediye olduklarını hissediyorum.

* * *

Çiftliğe döndüğümde hava kararmıştı. Panadería'da yemek yemiş ve annemin çok sevdiği ananaslı pan dulce'den almıştım ki, ailemizin koyu sarı cepheli çiçekçi dükkânı Encanto'nun önünden geçiyorum,

Ferforje kaplı pencereleri ve yıpranmış deniz mavisi kapısı birkaç yüz yıl öncesini hatırlatıyor. Dükkânın önü, güneşli spreyle ve taze çiçeklerle dolu sepetlerle süslenmiş arnavut kaldırımına bir yürüyüş yolu ile işaretlenmiştir.

Anılarla ve değişmez sihirle dolu bir yer.

Yoldan geçenler için burası sevimli bir vintage çiçekçi gibi görünüyor. Ancak yerel halk ve seçkin bir azınlık için burası sihirli siparişinizi verdiğiniz ve aldığınız yerdir. Gizlilik anlaşmasını imzaladıktan sonra, yani modern bir ekleme. Bir fısıltı ağı kullanarak çalışıyoruz, fısıltılar kasabamızın rüzgarında taşınıyor, El Viento, adını yaratılışından sorumlu olan tanrıçadan alıyor.

Annem her zaman bizi bulması gerekenlerin bulunduğunu söyler. Biz kaderin yönlendirdiği bir işiz; tanrıça hala ailemizde bir rol oynuyor, fısıltıları nazik bir el ile yönlendiriyor ve doğru kalplere ulaşmalarını sağlıyor.

Yine de birilerinin mistisizm ve uygulamalarımız hakkında bilgi edinme riski her zaman vardır. Elbette çiftlik güçlü bir büyüyle korunuyor, ancak arada bir cephede bir çatlak oluşuyor. Yıllar boyunca ailem, teşhir tehdidinde bulunan ya da bir veya iki çiçek çalmaya çalışan birkaç istenmeyen karakterden kaçtı ve her seferinde çabalarında başarısız oldular. Ve bir de inananlar var ki, sadece kontrol etmek istiyorlar.

söylentileri test etmek, belki, sadece belki, dünyada gerçekten sihir olmadığını *görmek* için. caydırmak en kolay olanıdır çünkü içten içe inanmak isteyebilirler ama duvarları *gerçekten* inanmak için çok yüksektir.

Büyü siparişlerinin çoğu bir yıl öncesinden verilir (ve ancak annem ve Tía kabul ederse) çünkü doğru toprakta doğru çiçekleri yetiştirmek, doğru düzeyde büyü ve mistisizm beslemek, mükemmel büyüyü geliştirmek bu uzun sürebilir.

Küçükken bana çok romantik gelen, aynı hem ulaşılabilecek hem de sınırların dışında hissettiren şey, tüm bunların kaderiydi. Her yıl kayıt defterine, müşteri isimlerine ve rahatsızlıklarına hülyalı hülyalı , hangi bahçeden hangi çiçeğin seçileceğini, hangi büyü'nün kullanılacağını hayal ederdim. Dahlia'nın iyileştirici büyü'süne ihtiyaç duyar mı? Ya da belki annemin rüyası

Sihir mi? Bazı insanlar sadece evet ya da hayır cevabını almak isterler ve rüyalar genellikle bu tür mesajlar taşıyabilir. Yine de, aile sihrimiz her zaman bir uyarı ile birlikte gelir. *İstedığınızden daha fazlasını alabilirsiniz.*

Bir de Camilla'nın hayalet büyü'sü var. Birini ölmüş bir sevdiğiyle anlık olarak bağlama yeteneğine sahip, ancak bu her zaman işe yarar çünkü onun da söylemeyi sevdiği gibi, öbür dünya büyü'nün bile gizemlerle doludur. Lil'in hafıza büyü'sü bazen o zaman kullanılır; bir anı yeniden yaşamak isteyenler için Bazen de acı çok büyük olduğunda ve unutmak yeterli olmadığında, insanların unutmamasına yardımcı oluyor.

Ama beni her zaman en çok büyüleyen Tía'nın ve benim prima Lantana'nın büyü'sü olmuştur. Çiçekler sadece onların anladığı bir dili kullanarak düzenli olarak onlarla konuşur. Annem bir tarif ya da buket konusunda emin olmadığında, başarı şansını artırmak için kız kardeşini ya da yeğenini görevlendirir.

Tabii ki ailemin eşsiz sihrinin her bir biçimi teslimata bağlı. Dahlia tentürler ve demlemeler kullanıyor çünkü büyü'sünün gücünün yutulması gerekiyor. Annem ise rüya büyü'sünü basit bir büyü ve yastık altındaki bir taç yaprağı ile kullanabiliyor. Lil'in hafıza büyü'sü ise büyü'lü bir karışımın solunmasını gerektiriyor. Ancak Cam'in dağıtım sistemi açık ara en karmaşık olanı. Bir hayaleti çağırabilmesi için sadece doğru çiçekleri büyülemesi değil, aynı zamanda onları tam doğru zamanda gömmeli ve bazen çiçeklerin sapına bir isim kazımalıdır.

Tüm bu sihir, her Estrada kadınının bahçesi için tanrıçanın kutsamasını istediği, kendi ellerinin ve kalplerinin toprağı büyüleyerek bitkileri büyümeye ve çiçek açmaya teşvik ettiği yıllık Çiçek Kutlaması'nda doruğa ulaşır. Bu, onlar olmasa bile sihirlerinden bir parçanın her zaman mevcut olmasını sağlayan bir gelenektir. Ve ne kadar güzel ve baştan çıkarıcı olsa da

her zaman sahip olmadığım şeyleri hatırlatıyor. Ve katılsam da, içten içe varlığımın sihri etkilemediğini biliyorum.

Kasabanın kenarındaki melek çeşmesinin yanından geçerken, yeni ilahimi tekrarlıyorum, *toprak ilk onu tanıdı*, uzun bir yoldan aşağı bakıyorum ve görüyorum. Ben sırtı bana dönük, hızlı adımlarla yürüyordu. Beyaz uzun kollu bir tişört ve kot pantolon giymiş, beyzbol şapkası takmış. *Hâlâ saklanıyor*.

Yapmamalıyım. Gerçekten yapmamalıyım. Ama daha iyi bir yargıya karşı yapıyorum. Onu takip ediyorum, renkli duvarlara ve yıpranmış kapılara yakın duruyorum, günün son ışığının gölgelerine sıkışıyorum.

Ben hızlı yürüyor, nereye gittiğini biliyormuş gibi. Bir blok sonra kitapçıya girdi. Dükkândan sadece kırk metre kadar uzaktayım, bu yüzden ne yaptığını, hangi kitaplara baktığını göremiyorum. İçime ne girdi bilmiyorum ama bu sefer beklemiyorum. Yolun karşısına geçip pencereye doğru , köşeden bakıyorum, beni görmemesini umuyorum, dua ediyorum.

Dükkân boş, bu da Ben'in tezgâhtarla birlikte durduğu ve antika kutusunu işaret ettiği arka tarafı görmemi kolaylaştırıyor. Biliyorum. Çünkü daha önce de orada durdum, baktım, özledim, diledim. Kitaplar için değil ama eserinizin altın bir kilitle korunması gerekecek kadar büyük bir iz bırakacak kadar önemli olmak için.

Ne alıyorsun? Merak ediyorum. Yakınlarda biri kornaya basıyor ve beni uyandırıyor. döndüğümde Ben pencerede durmuş bana bakıyordu.

Geriye sıçradım, neredeyse bağıracaktım. Tanrım, bu çok aşağılayıcı.

İçgüdüsel olarak dönüyorum, aceleyle uzaklaşmaya hazırım ama benden beklememi isteyen tek bir parmağını kaldırmadan önce değil. Asla olmaz. Bu utanç verici anı daha fazla uzatmasına izin vermeyeceğim.

Ama yapıyorum ve bir dakikadan kısa bir süre sonra elinde bir kese kağıdıyla karşımda duruyor. Çok koyu, çok kalın kaşları neredeyse sallanıyordu. Ve gömleği onu doğru yerlerinden sarıyor. "Beni takip ediyorsun," diyor,

Eğlencenin eşiğindeki sesi beni utancın eşiğine gönderdi.

Tanıdık bir sıcaklık yanaklarıma hücum ediyor. "Pek sayılmaz," diye idare ediyorum. "Ben... Ben seni gördüm ve bunu sana geri vermem gerektiğini düşündüm." Bu kadar hızlı düşündüğüm için sessizce kendimi överek parayı kaldırıyorum.

"Bu bir hediye. Senin için."

Yanaklarım daha da kızardı. "Seni tanımıyorum bile." "Ama yine de beni takip ediyorsun."

"Az önce dedim ki..."

"Sende ," diyor. Sesi derin, eşit ve kontrollü. Yine de bir mizah kıvılcımı duyuyorum.

Parayı terli avucumun içinde tutuyorum. "Eski kitapları sever misin?" Çantayı işaret ederek soruyorum, umutsuzca konuyu değiştirmek istiyorum, içine bir göz atmak için şu anda nefes takası yapmaya .

Bakışları benimkileri takip ediyor. "Bu bir hediye."

Bu adam sıradan bir Noel Baba. Başımı sallıyorum, keşke kimin için olduğunu, neden aldığını, adının ne olduğunu ve...ve...ve...bilseydim. "Neden beklememi istedin?"

duraksamadan, "Senden bir tavsiye isteyecektim," dedi.

Oh.

Koyu renk gözleri azalan gölgelerde neredeyse siyahlaşıyor. "Şehirdeki en romantik restoran hangisi?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, çünkü az önce en iyi otele götürmek istediği birine çok pahalı bir hediye alan bu adamdan delicesine etkilendiğimi fark ediyorum.

Şehirdeki en romantik restoran. Mükemmel. Onları seçmenin yolu, Harlow.

"Corazón olmalı. Katedrale bağlanan çatı restoranı. İnanılmaz bir yaylı çalgılar dörtlüsü ve gerçekten harika bir ışıklandırma var ve... muhtemelen rezervasyon yaptırmanız gerekiyor."

Ağzı seğiriyor. "Haklıydım." Hiç anlamıyorum. Şaşkın ifademi okumuş olmalı ki, "Sen buralısın" diyor.

"Ya da belki dün gece orada yemek yemişimdir," diyorum, bu adamın beni sinirlendirmesinden rahatsız olarak.

"Bir akşam yemeği için çok fazla ayrıntı ve coşku vardı."

"Bazı şeyleri fark ediyorum, tamam mı?"

"Demek buralı değilsin?"

Ona haklı olma tatminini yaşatma fikrinden nefret ediyorum. Ama ben onun düşündüğü gibi buralı değilim. Kaliforniya'da doğdum. Ben bu kasabada büyümedim. Elbette, yazlarımı El Viento'da büyükannemi ziyaret ederek geçirdim ve sayamayacağım kadar çok tatil yaptım ve burası bana her zaman daha çok

Ama bunun nedeni burada geçirdiğim zaman değil; bu toprakların geçmişimi, bugünümü ve geleceğimi sahiplenmiş olması.

Ben beklentiyle bana bakıyor.

"Birden fazla yere evim diyorum," diyorum. Ve kelimeler ağızımdan anda, yalanın etkilerini tadabiliyorum. Başka bir evim yok

Şu anda. Düşüncesi bile acıtıyor.

"Öyle mi?" diyor, sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyor, ya da belki de niyeti beni sıcak koltuğa oturtup kıvrınmamı izlemek. "Neresi gibi?"

"sen?" Bunun çok uzun zamandır tek taraflı bir konuşma olduğunu fark ederek soruyorum.

Ben bir an sessizce beni süzdükten sonra, "Birden fazla yere evim diyorum," diyor.

Verdiği yanıtın yüzümü kızartmamasına şaşıyorum ama içimden hızlı ve coşkulu bir kahkaha yükselmesine daha da çok şaşıyorum.

Boğazından bir ses geliyor. Homurtu mu? Yarım yamalak bir kahkaha mı? Yüzünün yarısına yayılan güneş ışığı sıcak gözlerini aydınlatıyor ve yaklaşmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Tavsiye için teşekkürler," diyor. "Corazón'u kontrol edeceğim."

O üç heceli tek kelime, mükemmel bir aksanla zahmetsizce ağzından dökülüyor ve içimde daha da derin bir *Benjamin* merakı uyandırıyor, sanki merkezimde bir delik açıyormuş gibi hissediyorum.

Tam benden uzaklaşmaya başlarken alevlendi ve "Yani seni buldu mu?" diye sordum.

Bana dikkatle bakarken kara kaşları birbirine çarpıyor.

"Gazeteci," diyorum. "Bir röportajdan daha fazlasını istiyor olmalı." Yüce Tanrım, bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledim?

Gülüyor -derin, içten bir ses. "Çok komiksin, Harlow."

Ve sonra, bugün ikinci kez, dönüp uzaklaşıyor.

Motosikletimi ahıra park ettiğimde gökyüzü kararmış ve kambur ay yükselmiş, arazimize akkor bir ışık saçıyordu.

Eve dönerken yol boyunca Ben'i düşünmeden edemiyorum, benden ne kadar açık olduğunu, benim hissettiğim cazibeyi onun hissetmediğini, çünkü öyle olsaydı numaramı almadan benden iki kez uzaklaşmayacağını. Ve sonra hain zihnim onun köşeli yüzünü, yakın gülümsemelerini, o sıcak gözlerini ve o lanet antika kitabı gözümün önüne getiriyor.

Zihnimi boşaltmam gerekiyor, bu yüzden bahçeme doğru gidiyorum. Kendi bahçeme yakın olan ay bahçesinin yanından geçiyorum. Küçükken jardin de la luna çiftlikte en sevdiğim yerd; en fantastik gece yaratıklarının çiçekleri tozlaştırmak ve Mayahuel'e sihirli armağanlarını sunmak için buraya geldiklerini hayal ederdim. Bazen ihtişam ve güzel kokulu hava için burada oyalanırdım; bu çiçeklerin verdiği söze tutunmak isterdim: *Karanlık zamanlarda bile çiçek açacağım.*

Geldiğimde annemi orada bulunca şaşırdım. Bir çapaya yaslanmış, ön koluyla alnını siliyor. Birkaç açık hava lambası loş bir aydınlatma sağlıyor.

"Hey," dedim.

Yukarı bakıp gülümsüyor. "Asi çocuğum geri döndü."

"Sadece... düşünmem gerekiyordu."

"Chad hakkında mı?"

Varsayımının gerçekten ne kadar uzak olduğunu bir bilse. Başımı sallıyorum. "Tanrım, hayır. Kesinlikle bitti. Sadece hissediyorum..."

Tedarik ettiği kelimeyi arıyorum. "Rahatlama mı?"

"Rahatlama," diye yankılanıyorum titrek bir gülümseme ağzımı kaplarken. Yine de küçük bir parçam günün büyük bölümünde kapalı olan telefonumu kontrol etmekten korkuyor. En azından beni aramayacağını biliyorum. Bu çok kişisel, mahrem, açıklayıcı. Belki de bu yüzden aramızdaki ilişki hiç ilerlemedi - ikimiz de diğerinin içeri girmesine izin vermedik. Chad daha savunmasız olsaydı ona aşık olabilir miydim? Ben olsaydım? Hayır. O zaman bile olmazdı. *O* faktör hiç olmadı. Cazibeden bahsetmiyorum, ruhun derinliklerinde, elle tutulamayan ve zihnimin asla fark edemeyeceği bir şeyi fark eden o derin bilgiden bahsediyorum.

Sevgiler.

"Peki yalnız kalmak sana iyi geldi mi?" diye soruyor annem.

Başımı sallıyorum ve zihnim o günü bir film şeridi gibi tekrar ediyor. Sessizlik, güneş ışığı, huzur. Ve Ben. Gözlerini itiyorum, gülümsüyorum ve O adamın kira ödemediği yaşamına imkan yok.

İşte o zaman annemin otları temizlediğini fark ettim. Sekiz metreye sekiz metrelik arsamda güzel bir şey yetişmiyordu.

biraz atılmış pelin otu. Gümüşü yaprakları ve sarkık altın rengi çiçek başları ay ışığında hüznü görünüyor, ki anlamlarının *acı* olduğu düşünülürse bu çok uygun. Annemin yaptığı bu muydu, hayal kırıklıklarımın kökünü kazımak mı? Ben ne hale geldiğini görmeden bahçeyi temizlemeye mi çalışıyor? Ama ben daha soramadan bana, "Sen eve geldiğin anda pelin otu kurudu. Sadece yeni mahsul için temizliyorum."

Mutlak bir gizem mahsulü, sanırım. Ama bahçem, iyi ya da kötü, yalan söylemez ve bundan sonra ne yetişirse içimde olup yansıtacaktır.

"Daha dinlenmiş görünüyorsun," diyor, sanki benim göremediğim şeyleri görebiliyormuş gibi beni inceleyerek. Annemi tanıyorsam, muhtemelen görebiliyordur.

Ona kovulduğumu söylemek için mükemmel bir zaman varsa o da şimdi, ama ay ışığında ve onu aydınlatışında bir şey var.

Belki de beni tereddüde düşüren, ay ışığının aydınlattığı manzaranın sessiz sığınağıdır.

Çapayı ondan alıp toprağın üzerinde sürüklüyorum, bu sırada birkaç inatçı kökü çekip çıkarıyorum, bir Meksika asterini (uyum) ya da daha iyisi bir mürveri (yaratıcılık ve yeniden doğuş) topraktan filizlenmeye zorlayabilmeyi diliyorum.

"Neye yol açtığı hakkında konuşmak ister misin... *her şey* hakkında?" Annem soruyor. Sesi yatıştırıcı ve nazik. Bu tek kelime son dört ayın ağırlığını taşıyor.

"Pek sayılmaz."

Yaklaşıyor, elini çıplak koluma koyuyor. Bu küçük jest beni anında rahatlatıyor. İçimde bir yumuşama hissediyorum ve kelimeler ben farkına varmadan ağzımdan dökülüyor. "İşten çıkarıldım. Kesintiler." Kendimi tutuyorum

karanlık toprakta bir yığın halinde yatan acının ölü saplarına bakıyor. "Ve ne yapacağım ya da... geri dönüp dönmeyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

New York'u sevmiyorum bile ama tüm editörlük işleri orada ve..."

Ben. Yani. Kayboldum.

Kolları bir saniye içinde beni sarıyor ve ben gözyaşlarımla, göğsümdeki ağrıyla savaşıarak onun kucağına yığılıyorum. "Sence bir çiçek açacak diye endişelenir mi?" diye soruyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum.

"Harlow, şu anda hiçbir şey bilmene gerek yok ve hiçbir şey *yapmana* da gerek yok. Biraz zaman tanı. Cevap gelecektir."

Ne zaman anne? Cevap ne zaman gelecek?

Birbirimizden ayrılıyor ve onun şefkatli bakışları neden eve daha sık gelmediğimi merak etmeme neden oluyor.

"Ah, unutmuşum." Panadería'dan aldığım bir çuval tatlı ekmeği uzatıyorum, sevinçle alıyor ama sonra yakındaki bir taş bankın üzerine koyuyor

Gece Kraliçesi olarak da bilinen, gece çiçek açan bir kaktüs olan Hylocereus ağacının yakınındaki bahçenin uzak kenarına gitmeden önce. O hep buradaydı, ay bahçesinin otuz metrelik koruyucusu, kökleri güçlü ama yine de bir tür desteğe ihtiyaç duyuyor. Tüm yıl boyunca büyür, garip bir ahtapot gibi bir kayalar kümesinin üzerine yayılır.

Birkaç saat içinde çan şeklinde beyaz bir tomurcuk açacak, yavaş yavaş, santim santim, ki çiçek gece yarısı olgunluğa ulaşana kadar. Ve sonra, şafak söktüğünde, çiçek buruşacak ve ölecek.

Doğruyu söylemek gerekirse, çiftlikteki en sevdiğim bitki o. Zamanlamasında öyle meydan okuyor ki, güzelliğini saklıyor.

* * *

O gece rüyamda ölü yaprakların etrafıma döküldüğünü görüyorum, ta ki beni karanlıklarında tüketene kadar. Ve ertesi gün uyandığımda, komodinin üzerindeki saate inanamayarak göz kırpyorum. Nasıl öğlen ? Hiç bu kadar geç uyumamıştım. Asla. *Annem beni neden uyandırmadı? Kardeşlerimi almak için havaalanına gitmek istediğimi biliyordu.*

Uyumama izin vermek tam göre. Her zaman kız kardeşlerimle yeterince dinlenemediğimizden şikayet eder.

Aşağıdaki mutfaktan merdivenleri tırmanan sesler duyuyorum. Bu sesleri nerede duysam tanırım. Camilla ve Lily geldi. Battaniyeleri atıyorum ve Merdivenlerden koşarak iniyor, kontrolden çıkmış bir çorap köşeyi dönüp beni Cam'in kollarına gönderiyor.

Lil kendini karışımın içine atıyor ve ben farkına varmadan bir yığın ciyaklamalar ve kahkahalar. Kız kardeşlerimi dört aydır görmüyorum, bu en uzun ayrılığımız. Birlikte olmadığımızda bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum, birlikte olduğumuzda ise hayattaki her şey daha idare edilebilir geliyor, sanki kalbim nihayet dinlenebiliyormuş gibi.

Ayrıldıktan sonra Lil beni itti. "Uyanman çok hoş."

"Çok yorgundum," diye cevap veriyorum, son birkaç günün beni nihayet yakaladığını düşünerek.

"Belki de annem sana uyku çiçeği vermiştir," diye şaka yapıyor Cam. Ablamın koyu renk saçları parlak bir bob şeklinde kesilmiş, bu da onun zarif çene çizgisini daha da zarif gösteriyor, eğer mümkünse. En çarpıcı kemik yapısı için aile tacını takıyor.

Bakışlarım gri mermer adanın üzerine serpilmiş düzinelerce çiçeğe takılıyor. "Bütün bunlar da ne?" Lila renkli bir çuha çiçeğini burnuma doğru kaldırıyorum ve tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Bu ne için?" Bu özel rengin anlamını hatırlayarak soruyorum. Güven.

Cam ve Lil, Cam bana "Senin için bir buket hazırlıyorduk" demeden önce sessiz bir bakış atıyorlar.

"Güvene ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Homurdanıyorum. "Eski sevgilimin kendi partisinde suratına bir içki fırlattım ve apartmandan taşınıp şehri terk ettim.

ve..." Tanrım, kendimden hiç etkilenmedim.

Cam buzdolabından bir sürahi Jamaika çayı çıkarıp herkese birer bardak doldururken Lil, "aramadın ya da mesaj atmadın. En kısa zamanda detaylara ihtiyacım var."

Cam'in cazibe saçtığı yerde Lil güç, metanet ve en çok övgü alan erkekleri bile koltuklarında kıvrandıran bir güç saçıyor. Yıllar boyunca akıl hocaları ona bir tür uzmanlaşmış cerrahiye girmesi için yalvardı çünkü bu konuda yetenekliydi ama sonunda kadın sağlığını seçti çünkü onun için en anlamlı şey buydu. Bu Estrada'nın yoludur - hayallerinizin yolunu takip etmek, ruhunuzu yükselten şeyi yapmak. Tabii ben değilseniz.

"Konuyu değiştirme," diyorum, dengemi kaybetmiş gibi hissederken Buketteki çiçekler ve anlamlarını hızlıca belirleyin. Her biri güven, iyi şans, koruma ve yerine getirilmiş dileklerin bir yinelemesine eşittir. Bu sembolik bir buket; bunu ona bakarak anlayabiliyorum. Burada bana sihirli bir şekilde güven, iyi talih, koruma ya da bir dilek bahşedecek hiçbir büyü yok. O kadar basit olsaydı

çiçekleri her gün hayatımı kolaylaştırmak için kullanıyorum. Ama dediğim gibi, büyüü doğrudan kendi çıkarlarımız için kasıtlı olarak kullanamayız.

"Bambu benim fikrimdi," diye Lil. "Çocukken dileklerimizi filizlere kazıdığımızı ve onları bambu ağacına gömdüğümüzü hatırlıyor musun? Çiftlik mi?"

"Ve hiçbir zaman ," diye hatırlatıyorum ona, tam bir huysuz gibi konuşarak. "Ve korunmak istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok," diye ekliyorum, ama kelimeler uçuşa geçtiği anda pişman oluyorum. Doğru olmadıkları için değil ama Onlara bağlı bariz bir kızgınlık. Benim kızgınlığım kız kardeşlerime değil. Beni bu ana, onların hakkımdaki doğru değerlendirmelerine getiren seçimlerim için kendime. Bir yabancı bile bunu gördü.

Cam gözlerini kırıştırarak, "Tamam, buketi unutam," diyor. Doğal görünümlü takma kirpikleri neredeyse yanaklarına değecek. "Bize neler olduğunu anlat, Jita. Acele etme." Ablam cazibesini zahmetsizce taşır, tam doğru anlarda tam doğru miktarda dağıtır. Ne fazla abartılı ne de *neredeyse* karizmatik olacak kadar az. Bu onun en iyi Otelini çok iyi işletmesinin sebepleri var. İnsanlar ona kesinlikle bayılıyor.

"duruyoruz," diyor Lil, elindeki bambu sapını bir sopa gibi çevirerek. Ya da bir silah gibi. Yüzünde herhangi bir makyaj izi yok ve uzun çikolata rengi saçları, Kraliçe Anne dantelinin bir parçasını sıkıştırdığı bir yan örgüyle bağlanmış. Bu etki hem romantik hem de güzel; bana her zaman bir sireni anımsatan vahşi güzelliğinin yumuşatılmış hali.

Tezgâha yaslanıp çayımdan bir yudum alıyorum ve "Telefonumu kapattım çünkü onunla konuşmak istemiyorum" diyorum. Sonra Cam'in çok aç tüm detayları anlatıyorum. İşim bittiğinde, sıcak güneş ışığının altında duran Lil'e bakıyorum. "Saçların mor mu?"

Gözlerini deviriyor. "Bunu bir bebek partisi için yaptım. Sakın sorma," diye uyarıyor bir elini kaldırarak. "Saç rengi kutusu yalan söyledi. Geçici *değil*." Başını daha da ışığa doğru eğerken yüz ifadesi gerginleşiyor. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

Cam bana *devam* et der gibi *bakınca* ben de "Hiç de değil. Sadece birkaç tel ve bahse girerim birkaç yıkamada gider."

Lil'in bal kahvesi gözleri muziplikle parlıyor. "Tam bir kötü adam gibi konuşuyorsun ve seninle gurur duyuyorum. Keşke biri benim için video çekseydi. Zavallı küçük Chadley." Çay bardağını kaldırıyor. "Hadi yeniden canlandıralım. Bunu Cam'in suratına fırlatalım."

Cam uyarıcı bir bakış atıyor. "Bunu kafandaki tüm mor saçları lanetlerim."

Tehdidinin geçerliliği yok değil. Bir keresinde beşinci sınıfta Lil'in karnına yumruk atan bir kabadayıyı lanetlemek için bir iksir hazırlamıştı. Çocuğun kaşları bir gün boyunca yok olmuştu. Annem bize lanetlerin o anda iyi hissettirebileceğini, ancak sonraki etkilerinin karmik olduğunu ve sonuçta zarar vereceğini söyleyene kadar oldukça epikti. Cam'in bir hafta boyunca karnı ağrıdı, ama tüm feryatlarına ve acısına rağmen "Buna değdi" diye ağladı.

Cam bir kolunu omzuma dolayarak, "Bizim terbiyesiz hermanita'mızın demek istediği, kendini savunduğun için seninle gurur duyduğumuz. O sana layık değil ve kesinlikle haklısın, bu özgüven gerektiriyordu. Doğru kararı verdin Bean."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Siz çocuklar bana söyleyebilirdiniz ondan *nefret ederdi*."

"Ve tüm bu eğlenceyi mahvetmek mi?" Lil sırtarak söylüyor. "Sana söyleseydik bile bize inanmazdın. Çok uzaktaydınız."

"Uzak mı? Ona aşık değildim ki."

Cam başını sallar. "Onun da bir parçası olduğunu düşündüğün bir hayatın çok içindeydin. Her şey yolunda gidiyordu. Şehir, iş, onun kariyeri. Bence kendini istediğin şeyin bu olduğuna ikna ettin çünkü öyle *olmalıymış* gibi görünüyordu ama sonuçta bu sen değildin ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktı. Gençliğini boşa harcamaktan kurtuldun, gerçekten."

Tanrım, o çok haklı.

"Muhteşem alevler içinde geçen bir hayat," diyorum ve gerçeği kız kardeşlerimden saklamamın mümkün fark ediyorum. Hiçbir zaman olmadı ve onlara kovulduğumu söylemek için ağzımı açtığımda Cam, "Annem bize zaten söyledi" diyor.

Annem son derece sadık olsa da, kız kardeşlerim söz konusu olduğunda ağzını kapalı tutamaz. Ama dürüst olmak gerekirse, ondan bunu sır olarak saklamasını istemedim. "Welp. Harika. Hayatım berbat." Bir bar taburesine çöküp başımı çiçeklerle kaplı tezgâha bırakıyorum.

"Öyle değil," diye ısrar ediyor Lil, sırtımda yavaş daireler çizerek.

"Gerekirse işsiz kışını yıllarca destekleriz. Karşılığında çamaşırlarımı yıkaman ve bana yemek pişirmen yeterli."

"Yemek yapamadığımı biliyorsun."

"tamam," diyor Lil. "Sadece çamaşır. Ama cidden... Hâlâ biz varız ve kabul edelim, hayatının en güzel parçası biziz."

"Tamam, *hayatımın en güzel kısmı*, bana ne yapacağımı söyle."

"Sana hafıza büyüsu yapmamı ister misin?" Lil düz bir suratla soruyor.
"Chad'i o güzel küçük kafandan hemen silebiliriz."

"Liliana!" Cam azarlıyor. "O anıları silerse ilişkileri nasıl öğrenecek?"

Lil boşboğazlık ediyor ve bir anda o güzel siren yüzünü takınıyor.
Mükemmel bakımlı kalın kaşları seğiriyor. "Sence Chad onun yoluna bir şeyler öğrenmesi için mi çıktı? Lütfen! O bir mola yeri, daha büyük kaderine giden yolda bir kırılmaydı. Ve ayrıca, erkekler varış noktası değildir."

"Bunu bir dizi erkeği olan kadın söylüyor,"
diyorum. "O ipe bağlamayı seçtiğim erkekler."

"Bir gün Lil," diye araya giriyor Cam, "seni kış üstü yere serecek ve kural kitabını küle çevirecek tanışacaksın."

"Bu asla ." Lil'in yüzü aniden aydınlanır. "Bir kehanet töreni yapmak ister misin? Virajın etrafında ne olduğunu görmek için?"

Çok sık kehanette bulunmayız, çünkü annem ve teyzem geleceği tahmin etmekten nefret ederler. Her zaman bunun keşfe yer bırakmadığını ve gerçek geleceğin keşifle elde söylerler. Ayrıca kehanet muazzam bir enerji gerektirir ve mahsullerimizi tüketir.

"Tía'nın gazabına uğramamayı tercih ederim," diyorum.

Cam parmaklarının arasında bir sapı çevirerek başını sallıyor. "Atlamalısın, Har." "Düşünmesi bile insanı hasta eden en yüksek uçurumdan," diye ekliyor Lil

Keşke taklit edebilsem dediğim bir coşku. "Ve eğer bu sizi hasta etmiyorsa, o zaman uçurum yeterince yüksek değildir."

Harika. İşe yaramaz metaforlarla dolu bir başka Estrada kardeş moral konuşması. Hep bir ağızdan "Kitabı yaz" dediklerinde esprili bir şey söylemeye hazır bir şekilde başımı kaldırıyorum.

Sadece *başımı* sallıyorum, kelimeleri düşünüyorum, *toprak onu ilk tanıyan*. Bütün gün kelimeleri tekrarlayıp durdum, onları evirip çevirdim, her birini inceledim, içlerinde bir yerde bir hikaye olduğunu biliyordum. "Üzerinde çalışıyorum."

"Yemin etmek mi?" Lil diyor ki.

Başımı sallıyorum. *Bunun üzerinde çalışacağım*. "Şu anki sorunu ele alsak nasıl olur?" diye soruyorum.

"Neden burada olduğumuza dair tüm bu sır perdesini aralamayı mı kastediyorsun?" Cam alay ediyor.

"Evet. İkinizden biri annemden ya da Tía'dan gerçeği öğrenebildi mi?" Lil yüzünü buruşturdu. "O ikisi demirden tuzaklar."

"Sanki benim bir hayatım yokmuş gibi," diyor Cam. "Sanki otelden çıkıp uçağa atlayıp bir çırpıda buraya gelebilirdim gibi."

"İşte başlıyoruz," diye homurdanıyor Lil. "Herkesten çok daha meşgul olan çalışkan Camilla Estrada. Hayat kurtaran bir doktor değilim ki ben!"

Cam, "*Benim* de yürütmem gereken bir işim var," diye savunur. "Zengin insanlar için!"
diye bağılıyor öfkeli Lil.

"Çocuklar!" Dedim ki. "Herkes meşgul. Anlıyoruz."

Kız kardeşlerimin ışıltılı yüzleri, *sen hariç*, cıgılık atıyor gibi *bir ifadeye*.

Cam fısıldamadan önce omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor: "Biz... bilirsin işte... bir hakikat iksiri yapabiliriz."

Sözleri Lil ve beni sessizliğe boğdu. Çünkü biliyoruz ki o ciddi ve yüzde 100 yapılabilir. Ailemizdeki kadınlar ne zaman bir araya gelse, daha büyük bir enerji yaratılıyor, daha güçlü bir sihir kanalize oluyor. Bu yüzden kutsama törenini birlikte yapıyoruz. Ve onların çiçeklerle ilgili yeteneklerine sahip olmasam da, kan bağımlı hala bir katılımcı olarak hareket etmeme izin veriyor.

"Annem bizi öldürür," diyorum, bu fikri gereken bir ciddiyetle.

Tam o sırada Cam'ın telefonu tezgâhın üzerinde çalar. Az önce mesajı kontrol eder. Gözleri ekranı tararken ağzı yana doğru bükülür. "Kahretsin."

"Ne?" Lil omzunun üzerinden okuyarak soruyor.

"Lantana'nın uçuşu iptal edildi," diyor Cam uzun bir iç çekişle. "Hava durumuyla ilgili bir şeymiş."

"Ne kadar uygun," diye araya giriyor

Lil. "Peki, Dahlia nerede?" Ben soruyorum.

"Çağlayanlara doğru hızlı bir yürüyüşe çıktık," diyor Cam.

"Sence annem büyük açıklamayı Lana gelene kadar erteleyecek mi?"

Merakım soruyorum. "Yani o ve Tía *hepimizin* burada olması konusunda kıyameti kopardılar."

Lil haince bir gülümseme sunuyor. "Şu doğruluk büyüsü gittikçe daha iyi görünüyor."

"Büyüye gerek yok," diye duyuruyor Tía mutfağa girip elini başının üzerinde sallayarak; parmakları kaba yontulmuş kırılgan kurumuş lavanta demetlerini sıyrıyor. Yemin ederim biyonik işitme duyusu var. Annem hemen arkasında, bakışları her birimizin üzerine eşit güçle iniyor ya da

hayal kırıklığı. "Bunu olduğundan çok daha büyük bir mesele haline getiriyorsunuz," diye ısrar ediyor.

"Anne," diyorum, "hepimizden buraya erken gelmemizi istedin. Bu hiç de küçük bir anlaşma değil."

Lil annesine, "Bunu olması gerekenden çok daha fazla büyüten sensin," diyor. "Bizi arayabilirdin. Tüm bu gizli kapaklı şeyleri yaratmak zorunda değildin."

"Bu işe yaramazdı," diyor Tía buzdolabını karıştırırken. "Sana söylememiz gereken şey kesinlikle burada olmanı gerektiriyor. Ve beni bağışlayın ama gizem olmadan buraya gelmezsiniz."

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama o haklı. Biz gizem ve gizlilik üzerine yetiştirildik. "Lantana'nın burada *olmaması* dışında," diyorum.

"O zaman kismet değilmiş," diye cevaplıyor annem küçük bir omuz silkmeye.

Evet, çünkü tüm hayatımız her zaman adil oynamayan görünmeyen bir güç tarafından yönetiliyor.

Lil, "Bunun kötü bir haber olmadığına yemin eder misin anne?" diyor.

Küçük kız kardeşim kalın bir deriye sahip olsa da, aslında hepimizin en yufka yürekli olanıdır. Sanırım tıp fakültesinin, kadavraları kesip biçmenin ve ihtisasta bu kadar çok ölüm görmenin baskısı onu bir gün çözülmesi çok zaman alacak şekilde sertleştirdi.

"Kötü haber yok," diyor annem, gözleri Tía'ya kayıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Birkaç saniye sonra ön kapının açıldığını duydum. Dahlia.

Mutfak sessizliğe gömülür. Bakışlar bir yüzden diğerine kayar. İlk konuşan Tía olur. "Vakit geldi. Vamos." Kaşlarını bize doğru kaldırıyor.

Gerçekten sahnede olmalıydı.

İki aile reisini mutfaktan çıkarken takip ederken Lil bana fısıldıyor: "Umarım çok iyi bir şeydir."

Ve bir kez olsun, hermanita'ma katılıyorum.

Estrada kadınları çiftliğe geldiklerinde, hem huzurlu hem de fırtınalı, neşeli ve bunaltıcı, yatıştırıcı ve çileden çıkarıcı somut bir enerji vardır. Işığın vuruşunda, havanın hareketinde. Bu

Çiçekler de bunu hissediyor; daha parlak, daha uzun, daha dolgun görünüyorlar, diğer zamanlardan daha fazla sihirle aşılانmışlar.

Hepimiz doğudaki tarlaları güzelce çerçeveleyen derin bir geçidin altında oturuyoruz. Hava hanımelinin tatlı kokusuyla dolu ve ben Gözlerimi kapatıp uykuya daldım, annemin az önce üzerimize bir bomba bıraktığı gerçeğini saymazsak.

"Sen ne?!" Lil anneme ve teyzeme bağılıyor, geri kalan çağırılmış Estrada'ların hissettiğini bildiğim şeyi yankılıyor.

Bunu söylemeden önce Dahlia ve kız kardeşlerimle şaşkın bakışlar fırlatıyorum, "Bizi buraya kadar tatile gideceğini söylemek için mi ?"

Tía bir araba kazandığını duyuran bir yarışma programı sunucusu gibi genişçe gülümsüyor. "Aynen öyle."

Annem gözlerini devirir. "Sadece on günlüğüne."

"Ama bu gizem niye?" Cam soruyor, keşke ben de yapabilsem dediğim mutlak bir sakinlik, soğukkanlılık ve soğukkanlılık maskesi takarak. "Neden sadece bizi aramıyorsunuz?"

Annem elini ince beline bastırarak nefes alıp veriyor. "Bildığınız gibi, büyüünün işe yaraması için en az bir kadın soyunun her zaman burada olması gerekiyor."

Burada çiftlik ve kasabadan oluşan yirmi mil karelik bir alan kastedilmektedir.

"Ve siz hepiniz, bunu yapmamak için kitaptaki her bahaneyi uydururdunuz. Gel," diye ekliyor annem. Rosa ile birlikte hiç tatile çıkmadıklarını anlatmaya devam ediyor. Uzaklaşmak istedikleri için onları suçlayamam bile. Bu çiftlik altı çalışanı, üretim ve hasat programları, bir sürü siparişi ve yönetilmesi gereken karmaşık sistemleriyle büyük bir sorumluluk.

"Ve yarın çıkıyoruz," diye anons ediyor Tía, parmaklarını bir flamenko dansçısı gibi başının üzerinde şaklatarak. "İtalya, işte geliyoruz!"

Lil sesini yükselterek, "Demek sizin esiriniziz," diyor.

"Bizi kandırmasaydın kesinlikle yardım ederdik," diyorum. "Biraz haberimiz olsaydı," diye ısrar ediyor Dahlia.

"Bundan emin misin?" Tía, annemin haklı olduğu gerçeğini kalbimize kazımamız için bizi cesaretlendiren bir ifadeyle soruyor. Aşağı gelmemek, bu büyük sorumluluğu üstlenmeyi kabul etmemek için her türlü nedeni bulabilirdik. Yine de, bunun onlar için ne kadar önemli olduğunu görerek bir şeyler yapabilirdik.

"Sizin adınıza çok mutluyum çocuklar," diyor Dahlia, "ama... on günlüğüne hayatımızı bir kenara bırakmamızı bekleyemezsiniz."

Annem aniden ciddileşerek, ", " diyor. "Sadece birinizden bunu bekliyoruz."

Cam'in maskesi düşüyor ve "Otelden o kadar uzun süre ayrı kalamam anne!" diye bağıırıyor.

"Vizitelerim var ve yeni tıp öğrencileri rotasyona geliyor!" Lil itiraz ediyor.

Dahlia ayağa fırlar. "Teslim etmem gereken büyük bir proje var. Sihirli bir çiçek çiftliği işletmek için okulu öylece bırakamam."

Bunun nereye varacağını bildiğim için kendimi destekliyorum.

Lil omzumu biraz fazla agresif bir şekilde iterek, "Harlow olmalı," diye .
"Hadi Bean. Haraç olarak hizmet et."

"Ben mi?"

Dahlia düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Gerçekten sen olmalısın."

Cam ve Lil başlarını öyle bir sallıyorlar ki, hain boyunlarını zorlayacaklarını düşünüyorum. Birden kendimi büyük bir ateşin içine atılmış gibi hissettim. "Ciddi misin?" İnledim. "Hareket etmeliyim ve *bir kitap yaz, bir hayata başla.*" Kızgınlık içimde sıcak ve acı verici bir şekilde kabarıyor. Herkes, hayatım şu anda bir şekilde askıda olduğu için zamanımın daha az değerli olduğunu ve onların varsayıyor. İtirazımın her kelimesinde sesim bu da sadece bir Estrada atışması fırtınası başlatıyor. *Ve kimse fark etmediyse diye söylüyorum, hiç sihrim yok, bu yüzden hiçbir şekilde koruyucu olmamalıyım!*

Tía ellerini yüksek sesle çırparak tartışmayı bir anda sessizliğe gömdü. "Tüm bu kavgalar yüzünden planımızı bu şekilde ortaya koymak zorunda kaldık. Çiçekler

Kimin kalacağına karar verin."

"Ve bu," diye ekliyor annem, "hepinizin burada olmasını gerektiriyor."

Kız kardeşlerimin ve kuzenlerimin başlarının üzerindeki ampulleri görebiliyorum. Annem her birimize inanç ve erdemle bilinen beyaz bir iris yaprağı uzatıyor.

"Bu gece hepiniz yastığınızın altında bununla uyuyacaksınız. Kimin yaprağı maviye dönerse, o koruyucu olarak hareket edecek. Ve son söz budur."

Öyle de oldu. Hepimiz çiftlikteki kendi köşelerimize çekilirken kimse başka bir şey söylemiyor. Birbirimizle dertleşmenin bir yararı olmaz. Hayır.

Çiçeklerin bizi duyabileceği bir zamanda. Yakın geleceğimiz hala karar veren bir büyünün elindeyken değil

O gece iris yaprağını yastığımın altına koyuyorum ve iyi bir önlem olarak Ben'sans parasını da yanına yerleştiriyorum. Yatağıma uzanırken, çiçeklerin beni, sihri olmayan Estrada'yı seçmesine imkan olmadığını düşünüyorum. Acı bahçesi daha yeni otlandı.

Mutlak bir güvenle derin bir uykuya dalıyorum. Rüyamda bir kitapıdayım, trençkot giymiş meçhul bir adam yanımda duruyor ve bana eski bir şiir kitabı uzatıyor. Elime alır almaz, sayfaların arasından alışılmadık beyaz, yanardöner çiçekler çıkmaya başlıyor. Sapları ellerimi ve bileklerimi sarıyor, kollarıma dolanıyor, ağzıma uzanıyor.

Nefes nefese uyanıyorum, sanki çiçekler beni gerçek dünyaya kadar takip etmiş gibi boynumu tırmalıyorum. Birkaç sakınleştirici nefesten sonra . Sabahın ışığı odama süzülüyor. Yastığım yere düşmüş ve döndüğümde... beyaz çarşafın üzerinde minik mavi bir ta yaprağı var.

Bu bir hata olmalı. Hala rüya görüp görmediğime karar vermeye çalışarak uzun bir süre ona bakıyorum. Sonra ayağa fırlayıp kapıya doğru koşuyorum ve kapı hızla açılıyor. Cam, Lil ve Dahlia eşiği sempatik ifadeleriyle dolduruyor ve ardından bunun benim için neden iyi bir şey olabileceğine dair bir dizi sebeple birlikte zrlere havada uçuşuyor: *sessizlik, huzur, düşünmek için zaman*.

Dahlia neşeyle, "oğu insanın her şey," diyor.

Ama aslında demek istedikleri, *kitabını yazma zamanı*. Birden keşke onlara kalbimin arzusunu hiç söylememiş olsaydım dedim. Ama gerçeği paylaştığımda, beni tüm engeller konusunda uyaracak bir öngörü yeteneğim yoktu. Başlamanın bu kadar zor olacağını fark etmemiştim. Başarısızlık korkusunun bu kadar keskin dişleri olacağını.

"Yalnız kalmakla ilgili bir sorunum yok," diye ısrar ediyorum. "Ben sadece... Ben bu iş için yanlış kişiylim."

"iekler söylüyor," diyor Cam ve beni kucaklıyor. Omzunun üzerinden komodinin üzerindeki lanet korsan parasına bakıyorum ve tek düşünebildiğim, bu şeyin kesinlikle şanslı *olmadığı*.

* * *

Annem ona söylediğimde şaşırmış gibi yapma nezaketini bile göstermiyor. Tek söylediği, "ieklere güven."

O kadar panik içindeyim ki, düşünceli bir cümle zorlanıyorum. "Anne, çiçekler yanlış. Koruyucu olması gereken son kişi benim. Ya her şeyi öldürürsem? Ya acil bir durum olursa?"

"Bu çiftliğin her santimini biliyorsun, Jita," diyor o kadar sakin bir şekilde ki paniğimi tavan yaptırıyor. "Teyzen ve ben gitmek için yılın doğru zamanını seçtik ve alınması gereken çok az sipariş var, Fernando bunlarla ilgilenecek."

Fernando ustabaşı, müdür, annem ve teyzemin sihre odaklanabilmeleri için günlük işlerin sorunsuz yürümesini sağlayan kişi. Sonsuza dek ailemizle birlikte oldu, annesinin ve ondan önceki annesinin izinden gitti. Sihirle çalışmak için ön koşul bu.

-Uzun ve güvenilir bir aile geçmişi. Ve karısı bir yıldan fazla bir süre önce öldüğünde On yıl önce, büyükannem onun için çiftlikte bir kasita inşa ettirdi çünkü "duvarların anıları vardır" ve yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı.

"Çiftlikte işler yolunda gidecek," diye ediyor annem. "Hiçbir şey gidemez. Tek yapman gereken burada olmak."

Bu da her şeyin ters gidebileceği anlamına geliyor.

"Kaşlarını çatmaktan derin kırışıklıklar oluşacak," diyor. "Merak etme. Ben gitmeden önce her şeyin üzerinden geçeceğiz."

Sonra söylemek acı verse de bariz olana eğilirim. "Ama bende sihir yok."

Annem duraksıyor, düşünüyor ve bana umutlu bir bakış atıyor. "Sen de hepimiz gibi kanında aynı sihirle doğdun ve hiç ortaya çıkmamış olması orada olmadığı anlamına gelmez."

* * *

Encanto çiçekçisi, vintage duvarları, kil saksılarla dolu yıpranmış dolapları ve gümüş vazolarıyla bir renk patlaması, zarif ve .

Nadir çiçeklerle bezeli antika avizelerin etrafını saran sarmaşıklar ve çalılıklar, son derece görkemli bir ilk izlenim bırakıyor.

Havada hem tatlı hem de narenciye kokan mutluluk verici bir koku vardır. Bu duvarların içinde sihir olduğunu bilmeseniz bile, burada özel bir şey olduğunu, sizi içine çeken bir şey olduğunu hissedersiniz ve sihirli olmayan çiçekler satan sihirli olmayan işimizin çoğunu yönlendiren de budur. Normal işleri yürüten birkaç *özel olmayan* çalışmamız var.

Düzenlemek, büyülmeyen siparişleri yerine getirmek ve envanteri yönetmek gibi normal bir çiçekçinin görevleri.

"Harlow!" Fernando'nun kollarını açmış, köşeyi döndüğünü görmeden önce sesini duyuyorum. Onu gördüğüme sevinerek ince bedenine sıkıca sarılıyorum.

Fernando, çarpık tel gözlüklerini burnuna doğru iterek, "Seni son gördüğümde daha güzelsin," diyor.

"Demek ayrılıktan haberin var," diyorum gülerek.

Şaşkınlıkla anneme bakıyor. "Ayrılık mı?"

Tamam, demek ki iltifatı acıma duygusundan kaynaklanmıyordu. "Boş ," dedim ona.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, tekrar öğretmen moduna geçiyor.

"Endişelenme, Chiquita. Annen her şey emin ellerde. Sadece bir telefon uzağındayım."

İlk defa *belki de her şey yoluna girecek* hissine kapılıyorum. On günlük sessizlik ve yalnızlık, düşünmek, işlemek ve bir sonraki adımın ne olacağını keşfetmek için.

Fernando da bunu kanıtlamak istercesine bana sadece üç sihirli buket ve bir iksirin kaldığı buzdolabını gösteriyor.

. Her birinin üzerinde siparişi veren kişinin adı ve sihrin nasıl kullanılacağına dair talimatların yer aldığı bir etiket bulunmaktadır.

"Ama endişelenme," dedi bana. "Bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Doğru ellere ulaştıklarından emin olacağım."

"O zaman neden bana gösteriyorsun?" Gerçekten merak ederek soruyorum.

Kalın, tuzlu ve biberli kaşları birbirine çarpıyor. "*Her ihtimale* karşı senaryo."

Ön kapının çalan zili onun dikkatini başka yöne ve annem kolunu benim koluma sıkıştırıp "Gördün mü? Kolay. Tek yapman gereken olmak."

Bu neden kulağa olduğundan daha zor geliyor? Ana hatlarıyla belirlenmiş, spesifik ve ölçülebilir bir görev listesi olmasını tercih ederim. Benden ne beklendiğini bildiğim zaman düzenli ortamlarda daha iyi çalışırım.

"*Her ihtimale* karşı bir senaryo olmadığı sürece," diye hatırlatıyorum ona asık suratla.

"Amor, çiçeklerin seni seçmesinin bir nedeni var," diyor. "Buna güvenmelisin."

Buradaki ilk sabahımda fısıltıyı düşünüyorum: *Başlangıç zamanı*.

Eve gittiğimizde kişisel e-postalarımı kontrol ediyorum. Çoğunlukla reklamlar, eski iş arkadaşlarımdan birkaç özür mesajı ve bir de Charlotte'tan gelen var. İsmi gördüğüm anda kalbim göğsümde güm güm atmaya başlıyor.

Sevgili Harlow,
Keşke bunu daha iyi koşullar altında yazıyor olsaydım ama bilmenizi isterim ki *Beneath the Dark* emin ellerde. Sara ile bir telefon görüşmesi yaptım ve hayal kırıklığına uğradığından emin olsam da o bir profesyonel.

Gözlerim . Sara geride bırakmak zorunda kaldığım kitabın yazarı ve onun çalışmasını düzenlemeye başlamamış olmama rağmen, ilk görüşmemizde kitap için vizyonlarımızın ne kadar uyumlu olduğunu tartışırken çok güçlü bir bağ kurduk.

Charlotte'un e-postasının son satırını gözyaşlarım başlamadan önce en az on kez okudum.

Ayrıca böyle güzel bir kitap edindiğiniz için size teşekkür etmek istedim. Doğru olanı yapacağıma söz veriyorum.
Her gönlünce olmasını dilerim,
Charlotte

Güzel mi?

Karanlığın Altında'nın derinliği, mucizesi ve mutlak büyü hakkında söyleyebileceklerinin hepsi bu kadar mı?

Tam o sırada Dahlia kafasını içeri sokuyor. "Hanımeli portakal çiçeği yüz bakımı için bana katılmak ister misin?"

Başımı sallıyorum, yüzümdeki kederli ifadeyi görmüş olmalı odaya uçarak giriyor ve yatağıma konuyor. "Neyin var?"

Ona e-postayı gösteriyorum ve tüm vücudu çöküyor. "Oh."

"Evet, keşke bu mesajı hiç göndermeseydi. Yani, eminim iyi davranmaya çalışıyordur."

Dahlia, "Hayır, değil," diye çıkıyor.

"Yani, bırak bunu atlatayım. Değil mi?"

"Kalbini kıran ama bunu unutmama izin vermeyen erkek arkadaşın gibi, çünkü sana sürekli mesaj atıyor," diyor Dahlia elimi tutarak. "Bak, o senin sevdiğin bir şeye sahip olduğunu bilmeni isteyen ego güdümlü biri ve bu da muhtemelen çocukluğunda kendini asla yeterince iyi hissetmediğinde gelişen aşırı güvensizliğinden kaynaklanıyor."

"Vay canına, tüm bunları birkaç satırdan mı anladın?"

Başımı omzuna bıraktığımda Dahlia gülümsüyor. Nazik bir elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

"Her şeyin *yarısının* iyi olmasına razıyım."

Dahlia gözlerimin içine bakabilmek için geri çekiliyor. "Bazen inşa etmek için yıkmak gerekir."

"Doktorayı bırakıp Hallmark için yazmalısın."

Ağzı küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seninle kalmamı ister misin?"

Evet! Evet! Beni sihirle yalnız bırakma!

"Hayır, bunu yapabilmem gerekiyor," diyorum ona. "Ve dediğin gibi, okulun var ve..."

"Hepimizin senin için, birbirimiz için her şeyi yapabileceğimizi biliyorsun."

O haklı ve ben de bu gerçekle kendimi çok rahat hissediyorum. Ama içten *içe uçurumdan atlamanın*, gerçekten ne istediğimi bulmanın zamanının geldiğini biliyorum, herkesin benim için ne istediğini değil ve kesinlikle ne istemem *gerektiğini* düşündüğümü değil.

Dahlia gittikten sonra, küçük mavi yaprağı parmaklarımın arasında döndürüyorum ve Başka bir düşünceye dalamadan, taç yaprağı avucumun içinde soluyor.

Ertesi gün öğleden sonra herkes yangından mal kaçırır gibi evden kaçıyor. Vedalaşma telaşı, kucaklaşmalar ve "seni seviyorum "lar arasında, ailemin üyeleri birbirlerinden ayrıldıklarında her zaman hissettiğim o kalıcı boşluk dışında sahne bulanıklaşıyor.

Çiftlikte hiç yalnız kalmamıştım; tuhaf, neredeyse tekinsiz bir duygu ve yalnızlığı ne kadar sevsem de, bu farklı bir şey gibi geliyor. Sanki çiçekler büyülmeyen Estrada'nın bakımına bırakıldıklarını biliyorlar ve bundan hoşlanmıyorlar.

Bu onların hatası, diye düşünüyorum acı acı.

Ne olursa olsun, önümde uzanan on gün var ve onları iyi kullanmayı planlıyorum. Tanrıçayı kanalizasyon edeceğim, hayatımı yeniden yaratacağım, güvenli olanı değil cesur olanı seçeceğim. Birinci günde işe koyuluyorum. Annemin özel günler için sakladığı yıllanmış añejo tekilasıyla bir margarita yapıyorum, ardından çalışma odasında iyi bir kitap, adını hiç duymadığım bir gotik gerilim buluyorum ve kendimi bir sıra nar ağacının yanına, havuz kenarına bırakıyorum.

Çiftliğin işleri bu alçı duvarların dışında uğultuyla devam etse de, burada jüt gölgeliklerin altında kimse beni rahatsız etmeyecek.

Sadece bir havluya sarınarak, sıcak beni ele geçirene kadar çökmekte olan iksiri yudumluyorum ve görkemli çıplaklık lehine sargıyı atıyorum. Sanırım hayat işsiz, bekâr, neredeyse otuz yaşında biri için hiç de fena değil. Telefonum çaldığında kitabın ilk cümlesini bile geçmemiştim.

"Hey, Laini." Ondan haber aldığım için o kadar mutluyum ki ağlayabilirim. "Kulakların mı yanıyor?" diye soruyor.

Ayaklarımı bacaklarımın altına kıvrıyorum ve gülümsüyorum. "Öyle mi olmalı?"

"Az önce kuzeni yeni bekar olan bir arkadaşım ile konuşuyordum, çok yakışıklıymış ve senin için mükemmel olurmuş."

"Beklenmedik koşullar altında karanlık ve gizemli bir yabancıyla tanışmaya ne oldu?" *Pasaporte'deki standıma girip çok şanssız bir bozuk parayı uzatmak gibi.*

Duraklıyor, sonra "Kesinlikle tam olarak böyle olmasını sağlayabiliriz" diyor.

Gülüyorum.

"Vay be. O da neydi?" "Ne?"

"O gülüş. Bu senin gizemli gülüşün, saklayacak bir şeyim var.

. Bana söylemediğin şey ne?"

Margaritadan uzun bir yudum alıyorum, keskin, tuzlu, mükemmel. Laini nişanlandığımı ilan etmişim gibi çılgılık atmaya başladığında tek söyleyebildiğim "Bu adamla tanıştım," oluyor. "Düşündüğün gibi değil," diyorum ona, ayrıntıları anlatıyorum, böylece Ben ve onun kafa karıştırıcı derecede sinir bozucu varlığı hakkında çok net bir resim elde ediyor.

"O kitapta ne yazdığını bulmalısın!"

"Denedim," diyorum iç çekerek. "Tam olarak atmadı. Her neyse, bu geçmişte kaldı ve-"

"Sana ulaştı."

"Ulaşmadı."

"Eğer o hala onu düşünüyor olmazdın. Demir bir duvar gibisin, Har."

"Bu imaj için teşekkürler, ama yemin ederim yanlış düşünüyorsun." Bir homurtu. "Bu Ben denen kişinin bir soyadı var mı?" "Yakalayamadım. Dediğim gibi, pek açık sözlü değildi." "Güçlü ve sessiz bir tip."

Ben'in derin bakışlı gözlerini hayal ediyorum ve vücudumu yeni bir sıcaklık tabakası kaplıyor. "Konuyu değiştirelim," diye geveliyorum.

"New York nasıl?"

"Sensiz çok sıkıcı."

"Sadece beni geri çekmeye çalışıyorsun." "İşe yarıyor mu?"

"Burada biraz takılmam lazım..." Sonra da *bu konuda konuşamayacağım* mesajını vermek için "Aile meseleleri" diye ekliyorum.

"Mmm...tamam." Arka planda tokuşturulan bardakların sesini duyuyorum.

"İşte misin?"

"Hayır, sadece söz verdiğim o muhteşem Harlow içkisini yaratmaya çalışıyorum, yoksa çoktan unuttun mu?" diye sorar. "İşte böyle başlıyor. Önce ben, sonra içki, sonra..."

"Yeni başlangıçlara ve görkemli bir yaşama kadeh kaldırmak için olanı mı diyorsun?" "İşte bu!" diyor neşeyle. "Hey, bunlardan bazılarına ihtiyacım olabilir

yenilebilir çiçekler

yetiştiriyorsunuz."

"Hangilerini?"

"Pembe uçlu ve isimsiz sarı olanlar mı?"

"Elbette, sana biraz
gönderebilirim." "Peki,
Harlow?"

"Öyle mi?"

"Çiçeklere benden selam söyle."

Telefonu kapattıktan sonra kitaba gömülüyorum, ancak birkaç dakika sonra telefonum çalışıyor.

Bu sefer Fernando. Beni kontrol etmek için arıyor olmalı, yanlışlıkla evi yakmadığımdan emin olmak için.

"Hey, Fernando," diyorum.

"Cevap verdiğine sevindim." Sesi nefes nefese kalmış gibi geliyor, bu da beni endişelendiriyor.

"Ne ?"

"Önemli olmasaydı sormazdım," diye başlıyor. İçimde bir düğüm oluştuğunu hissediyorum. "Ama torunumla beyzbol oynarken kolumu incittim."

"Aman Tanrım, iyi misin?"

"Claro, ama yarın doktoru ziyaret edip daha fazla röntgen gerekiyor ve beni ancak saat altıda görebiliyor. Acaba bir saatliğine dükkâna göz kulak olabilir misin?"

Düğüm sıkılaşıyor. "Peki ya diğer çalışanlar?" "Bir pikabımız var," diyor yavaşça.

Oh. Birisi sihirleri için geliyor. *Kahretsin.*

"Tek yapmanız gereken size gösterdiğim gibi buketi kutulamak," diyor. "Zamanı yeniden ayarlamaya çalıştım ama müşteriye ulaşamadım."

Belki de bu iyi bir şey olabilir, aileme sihrin, mirasımızın bir parçası olabileceğimi göstermenin bir yolu olabilir. Elbette birine sihirli eşyalarını vermek

paketlemek o kadar zor olamaz.

Derin bir nefes aldım ve Fernando'ya "Orada olacağım." dedim.

* * *

Ertesi gün dükkanın kapısında zil çaldığında saat tam 18:00'dir. Her önce, sihir müşterilerimize aşırı dakik olmaları talimatı verilir.

Ön tezgâha doğru ilerlerken kendime *bunu* yapabilirim diyorum. *Tek yapmam gereken buketi kutulamak, sihri mühürlemek ve işte.*

Buketi görür görmez, bunun büyüğü bir bağ için olduğunu anladım. Ortada uzun ömürlülüğü ve güçlü bir bağ simgeleyen üç İnka zambağı var

sefalet içinde umut için bir dal süt otu ve aşkın gizli bağı için iki eğrelti otu sapı.

Güçlü bir karışım olduğunu söyleyebilirim.

Köşeyi döndüğümde geniş kenarlı bir güneş şapkası takmış, saçlarını altına toplamış, dükkânın içinde dolaşan, ufak tefek şeylere dokunan, kendi kendine mırıldanan genç bir kadınla karşılaşıyorum. Gergin bir hali var. Onu suçlamıyorum.

Kendinizi sihirli bir şekilde birine bağladığınızda, bu ciddi bir iştir ve pratik olarak yapılamaz.

"Merhaba," diyerek onu daldığı hayallerden uyandırıyorum. "Beverly?"

Döndüğünde, benim yaşıma yakın olduğunu görüyorum, belki de birkaç Ama bunu anlamak imkansız çünkü kocaman siyah bir güneş gözlüğü .

"Buraya-" boğazını temizliyor "-bağlanma buketi için geldim."

"Bir dakika." Arka tarafa geçip düzenlemeyi dolaptan çıkarıyorum. Lil'in hafıza büyüsünün uğultusunun içimde titreştiğini hissedebiliyorum.

Kendim herhangi bir sihir yapmasam da, özellikle kız kardeşlerimden birinden geldiğinde, onun varlığını her zaman hissedebildim.

Çiçekleri Mayahuel'i onurlandırmak için üzerinde agave sembolü bulunan uzun beyaz bir kutuya yerleştiriyorum. Ardından, mutlak bir hassasiyetle, küçük bir demet beyaz adaçayı yakarak dumanın büyüyü mühürlemesine izin veriyorum.

Kutuyu kaldırdım ve gülümsedim. Gördün mü? O kadar da zor değil. Kendime bir yol bulmuş gibi hissederek Beverly'nin yanına dönüyor ve kutuyu ona uzatıyorum. "Talimatlar içindeki etikette yazıyor. Temel olarak, bunları dolunayın ışığı altında kiminle bağ kurmak istiyorsan ona vermen gerekiyor."

"Bu mı?" diyor. Sesi yumuşak, alçakgönüllü.

"Ve buketi kokladıklarından emin olun. Bu gerçekten çok önemli. Onların önünde dururken, bir şekilde onlara dokunurken nefes alın. İkiniz arasında bir temas olmalı."

"Tamam," diyor, kutuya patlayacakmış gibi bakarak.

Ailem nadiren bağlayıcı buketler oluşturur ve sadece en Her ikisi de büyüye bağlı olan çiftler için benzersiz koşullar, çünkü Yapacağımız en son şey birini kandırmak için sihir kullanmaktır. Annem bu tür bir düzenlemeyi en son yaptığında, her iki taraf da bir şeyler kaybedildikten sonra daha derin bir şekilde yeniden bir araya gelmeyi umarak buna rıza göstermişti.

Beverly'ye, "Bu kişi senin için gerçekten önemli olmalı," diyorum. "Öyle," diyor. "Ve umarım bu... yardımcı olur."

"Olacak," diyorum kendimden emin bir şekilde, Eros'un pozisyonunda olmaktan küçük bir heyecan duyarak. Yolunu kaybetmiş iki aşığı birleştirmenin bir gücü var. O kadar ilgimi çekiyor ki daha fazlasını sormak istiyorum, ama o burada kalmak istiyor gibi görünmüyor. Aslına bakarsanız, çok acelesi varmış gibi görünüyor, kıpırdanıyor, omzunun üzerinden bakıyor.

Kapıdan aceleyle çıkarken ona "İyi şanslar," diyorum.

Sonraki bir buçuk saat boyunca Fernando henüz dönmediği ve yeni bir çalışan olan Rocio son dakika teslimatları için dışarıda olduğu için arka alanı süpürüyorum ve ertesi gün için işleri düzenliyorum.

Onu tekrar gördüğümde ışıkları kapatmak .

Ben vitrinde durmuş, karışık kır çiçeklerini inceliyor. Muhtemelen *kitapçıya* bir buket almak için buradadır.

Bir elini yarıya kadar cebine sokmuş, rahat ama buyurgan duruşundan mı, yoksa daha önce hiç kır çiçeği görmemiş gibi bakışlarının yoğunluğundan mı bilmiyorum ama nabzım kulaklarımda atmaya başlıyor.

Çabucak ortancaların ve gelinciklerin arkasına saklanıp güzel kokulu sapların arasından bakıyorum.

Tulumuma bakıyorum, rüküş bir seçim.

Kapıya doğru yürürken duruyor ve dükkânın patinalı tabelasına, Encanto'ya, içeri girmek için izin ister gibi bakıyor. Hiç kimse vitrinimize ya da dükkânda bulunmanın kalıcı etkilerine karşı koyamaz. saran büyüünün yakınlığı. Ki şu anda bu son derece uygunsuz bir durum.

Lütfen içeri girmeyin. Lütfen içeri girmeyin.

Kapı koluna uzanıyor. Ve tam çevirirken durur, elini Telefonu cebinden çıkarır, cevap verir, kaşlarını çatar, sonra da yolda hızla yürür.

Pencereye koşuyorum ve o aceleyle uzaklaşırken dışarı bakıyorum. Neden hep onun arkasına bakıyorum? Onun uzaklaşmasını izlerken içim daralıyor. Gözümün ucuyla bir demet alıç kayıyor. Bakışlarımı onlara yöneltiyorum. Uzun sapları her an yere dökülecekmiş gibi gümüş kabın kenarından sarkıyor. Birkaç dakika önceki konumlarını sorgulayarak hemen onları düzeltiyorum. Dik duruyorlardı, değil mi?

Tam çiftliğe dönmek üzereydim ki yaşlı bir kadın dükkâna girdi. Kısa beyaz saçları var, zarif bir şekilde şekillendirilmiş. Kadın bir çift siyah kapri, beyaz bir kazak ve sade elmas küpeler giyiyor.

Kendini zarafet ve asaletle tutuyor ve bana gülümsediğinde mavi gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Merhaba," dedim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

kavrayarak doğruldu. "Şey, canım, buraya özel bir şey için geldim."

Gülümseyerek ona "O zaman doğru yere geldiniz. Özel bir şey var mı?"

mesafeyi kapatarak tezgâhta duruyor ve ellerini tezgâha dayıyor. "Ben Beverly. Bağ buketi için geldim," diye fısıldıyor.

Dondum kaldım. Dünya, olması gereken Beverly ile birlikte işgal ettiğim bu küçük sekiz metrekarelik alan dışında var olmayı bırakıyor. İki bağlanma düzenlemesi var mıydı? Hayır, sadece bir tane olduğuna eminim.

"Ummm... Sanırım bir hata oldu?" Sesimin daha kendinden emin, daha az histeri eşiğinde çıkmasını dileyerek söylüyorum.

Gözleri büyür. Elleri debriyajı daha sıkı kavıyor. "Anlamıyorum. Fernando uğramam için bana bir mesaj bıraktı."

Kanım pompalanıyor, dönüyor ve sanırım hasta olacağım. Bağlanma buketini yanlış kişiye verdim. Ama az önceki kadın Beverly değilse kimdi?

Altmış saniye sonra, bu kadının bir yıl önce demans hastası kocası için, onu sadece ikisinin paylaştığı anılarla birlikte kendisine geri getirmek amacıyla bu aranjmanı sipariş ettiğini öğreniyorum. "Ben... Ben yazları Estrada çiftliğinde geçirirdim. Arkadaşım Azalea ile birlikte."

"Büyükannemi tanıyor muydun?" Her an daha da hasta hissederek soruyorum. "Sen Azalea'nın torunu musun?"

Başımı salladım. "Harlow."

Bunun üzerine, isminde çiçek tanımı olmadığı için bana güvенеbileceğinden emin değilmiş gibi kılındı.

Beverly normal şartlar altında inanılmaz derecede dostça görüneceğinden emin olduğum sıkı bir gülümsemeyi başarıyor. "Büyükannen çok iyi bir arkadaştı." Kadın şimdi gözyaşlarının eşiğinde ve ben derin bir çukur kazıp kendimi içine gömmek istiyorum. "Bu buket için bir yıl bekledik. Kim yaptı seni vereyim mi?"

"Bir kadın, genç." Ağzım zımpara kağıdından daha kuru ve o kadar sıcak ki yüzümden eriyip gideceklerini düşünüyorum. "Çok, çok özür dilerim."

Kahretsin! Çiçekler beni vasi olarak atadıklarında yanlış seçim yaptıklarını *biliyordum*.

Bunu nasıl düzeltereçime, ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Annem ve teyzem yedi saat ileride ve saatlerce uyanamayacaklar. "Fernando'yu arayacağım," diyorum kadına. O ne yapılması gerektiğini bilir. Eminim böyle bir hata ilk kez yapılmıyordu. Değil mi?

Beverly sanki yeni bir düşünce gelmiş gibi bakışlarını kısar. "Kadın... neye benziyordu?"

Telefon elimdeyken ona "Minyon, büyük şapkalı, güneş gözlüklü. Dürüst olmak gerekirse ona pek iyi bakamadım."

Aman Tanrım. Birisi rızası olmadan bağlanacak. Bu çok kötü. Gerçekten çok kötü. Ve daha da kötüsü, bu zavallı kadın ve kocası *bağsız* kalacaklar. Tek başıma dört kadını mahvetmeyi başardım.

On dakika içinde gelecekler.

Beverly yavaş ve kontrollü bir baş hareketiyle dudaklarını , "Sanırım çiçeklerimi kimin çaldığını biliyorum," dedi.

"Ne?" Cildimin her kaşınıyor, her an kurdeşen dökmekle tehdit ediyor. "Kim?"

"Artık bunun bir önemi yok," diyor zarif tavrına uymayan buyurgan bir ses tonuyla. "Onu bulmalıyız."

"Doğru. Tamam." Ben . "Ama nasıl?"

"Otelimizde kalıyor, Casa de Sueños. Acele etmelisin." Neden kendimi bir Shakespeare trajedisinin içine düşmüş gibi hissediyorum?

"Bekle!" Beverly'den çok kendime söylendim. "Ay çıkana kadar buketi kullanamaz!" Pencereden dışarı, soluk bir ayın alçakta asılı durduğu kararmakta olan gökyüzüne bakıyorum. Otel buradan bir mil uzakta. Bu on beş-

Şansım varsa bir dakika koşarım. Faili teşhis edebilmesi için Beverly'nin de gelmesini isterdim ama sanırım o beni sadece yavaşlatır.

"Bunu tamir edeceğim," diye söz verdim. İkimiz de dışarı çıktık ve dükkânı kilitledikten sonra Beverly daha tek kelime edemeden yola koyuldum.

Botlarla arnavut kaldırımını üzerinde koşmak tavsiye edilmez. Ay gibi hızımı artırıyor, insanları *özür* bile *dilemeden* geçip gidiyorum. Ciğerlerim şu anda tek bir kelimeye bile izin vermiyor ve bacaklarım yanıyor ve topuğumda beni topallayarak koşmaya zorlayan korkunç bir kabarcık oluşuyor. Benim hayatım da ne böyle? Büyülü çiçekleri kovalamak ve şehirdeki korkunç hatalar?

Demans mı? Beverly bunama mı dedi? Ve şimdi hafıza sihrinin neden kullanıldığını biliyorum. Ne yazık ki, bu uzun sürmeyecek. Demansından kurtulamayacak.

ama Şu anda kaybettiği bazı anıları hatırlayabilecek. Tabii buketi zamanında geri getirebilirsem.

Otelden yarım mil ötede karanlık belirliyor, ay benimle alay ediyor. Botlarımı çıkarıp çoraplarımla sokaklarda koşuyorum.

Casa de Sueños'a gittiğimde, kendimden nefret ediyor, terliyor ve panik içinde boğuluyordum.

Neyse ki bu araziyi ve ay ışığının maksimum olduğu ortamı biliyorum. Kırk saniye içinde çimenlikten gül bahçesine doğru koşmaya başladım, bir yandan da o çürümüş hırsızı arıyordum. Avludan sola döndüğümde, onu gözetleme yerinde dururken görüyorum. Şapkası yoktu. Güneş gözlüğü yok, sadece uzun sarı saçları ve dar yeşil bir elbisesi var. Buket elinde.

bir rahatlama kaplıyor. Henüz adama vermemiş, yüzünü seçemiyorum çünkü gölgelerin arasında kaybolmuş. Onlar konuşuyor, ben hızlanıyorum.

Hafifçe gülüyor, bir elini onun göğsüne bastırıyor. Sonra buketi uzatıyor. Adam çiçeği ondan alıyor, çiçekleri yüzüne doğru kaldırıyor. Ay ışığına doğru dönüyor.

Ben.

Her Şey o kadar hızlı oluyor ki önce bağırdım mı, botlarımı mı fırlattım yoksa hamle mi yaptım hatırlamıyorum ama ne olduğunu anlamadan havalandım ve

çiçekleri elinden alır. Buket çimenlere yuvarlandı. Ve bir şekilde bana dolandı. Ben'in üstüne düştüğümde bütün havam boşalıyor. Betona dalmak gibi.

Kız çığlık atıyor, ağlıyor, Şiddetle sonuçlanacağından ve beni hastanelik edeceğinden korktuğum bir öfkeyle aklını kaybediyor. O kıvranıyor, ben kıvranıyorum. Alnımız birbirine çarpıyor. Elleri bana sarılıyor. Hayır, beni itiyorlar.

Nefesimi tutmayı başarıyorum, saçımdan bir eğrelti otu dalı çekiyorum, Ben'in üzerinden ve yarı yarıya bana yardım etmesini bekleyerek ona bakıyorum. Tek gördüğüm onun kara gözleri, o derin çatık kaşları.

Sonra ayağa fırladı ve "Yine mi sen!" diye homurdandı.

Dehşet ve dolu sıcak bir kutunun içinde kilitli kaldım, olan biten her şey karşısında şaşkına döndüm.

Ben hala bana dik dik bakıyor. En azından sarışın bir kez daha ve tüm dikkati onun üzerinde toplanana kadar.

Kim bu kadın? Neden Beverly'nin buketini çalıp, ona sahaftan bir hediye alacak ve romantik bir restoran arayacak kadar aşık olduğu belli olan bir adam üzerinde kullansın ki?

"Ne haltlar dönüyor burada?" Ben homurdanıyor.

Dizlerimin üzerine çökerek çiçekleri ve eğrelti otlarını orijinal hallerine benzer bir şekilde topluyorum çünkü burada ne olursa olsun Beverly'ye yardım etmek gibi bir görevim var. Bunu düzeltmek için.

Kız cevap vermiyor. Ona büyülu bir buket çaldığını, böylece onu kendisine bağlayabileceğini söylemeyi çok istiyorum ama ailemin büyüüne erişmesine izin vermeyeceğim. Şafak vakti anlık ve endişe verici:

Bu kadın büyüü nereden biliyordu ki?

Benin bakışlarındaki sıcaklığı daha görmeden hissedebiliyorum. "Harlow?" Sesi, dikkatli olmazsam beni ikiye bölebilecek galvanizli bir bıçak gibi keskin.

"Onu tanıyor musun?" diyor kadın öfkeyle, sanki burada aşağılanan taraf kendisiymiş gibi.

"Bana yalan söyledin," diyorum Ben'i görmezden gelerek ve küçük buketi sıkıca göğsüme bastırarak. "Bu çiçekler senin için değildi. Sen Beverly değilsin!"

Ben'in az önce gölgeli çenesinde gezdirdiği eli şimdi kenetlenmiş durumda. Gözleri bir anlayışla, yakınlaşmak istediğim bir bilgiyle açılıyor.

Tek söylediği "Büyükannem mi?" ve ben ayağa kalkıyorum, zihnim tüm parçaları bir araya getirmek için çılgınca bir koşturma içinde. Eğer tatlı Beverly Ben'in büyükannesiyse, o zaman büyüü biliyor olmalı, değil mi? Ve eğer bu doğruysa.

Kadın geri ve Ben'e kaşlarını çatıyor. "Ben sadece senin..." Gözyaşlarını şiddetle siliyor. "Senden... istedim..."

Sözlerinin ardından bıraktığı boşluk çok derin. Ne söylemeye çalıştığını sadece tahmin edebiliyorum. Beni sevmeni mi istedim? Beni istemeni mi?

Ve ilk kez bu kadının köşesine doğru kayıyor ve ona kalp kırıklığı için bir sap civanperçemi sunmak istiyorum.

Ben'in saldırıya geçeceğini, bu kadını iğneli sözleriyle yere sereceğini düşünüyorum ama yapmıyor. Omuzları neredeyse yumuşuyor (neredeyse) ve o kadar sessiz söylüyor ki duymak için kendimi zorlamam gerekiyor: "Aşkın sahtesini yapamazsın." Ve bu sözleri kabul etmek onun için ne kadar acı verici olsa da, koşullar göz önüne alındığında beni şaşırtan bir nezaketle söyleniyorlar. Ben sonra ekliyor Masum bir seyirciyi bile yaralayacak bir kesinlik havasıyla, "Ve senin için olmayan bir şeyi çalamazsın."

Kadının yüzündeki tüm renk kaybolur. Sertleşir, boğazını temizler, burnunu ve "Çiçeklerin büyüğü gerçek bile değil," der. "Kendin söyledin."

"Ve eylemlerinizi aksini söylüyor."

Ağzı titriyor. Başını arkaya atıyor, belli ki bir nebze kontrol arayışında.

"Belli ki !" Ben'e doğru bir adım atıyor.

Başka bir söyleyemeyecek kadar şok olmuş durumdayım. Ayrıca bunun onların arasında olduğunu düşünüyorum; onları rahat bırakmalıyım ama bedenim hareket etmiyor.

"Burada gerçekten ne istediğini biliyorum," diyor Ben.

Başını sertçe sallıyor. "Büyünün bile seni değiştirebileceğini düşünecek kadar aptalmışım." Kadın topuklarının üzerinde döner ve uzaklaşır.

Ben onun gidişini izliyor ve bana da onun köşeli sırtını seyretmek kalıyor, ki bu sırtın sıcaklığı birkaç derece arttığına yemin edebileceğim duygu yüklü nefeslerle yükselip alçalıyor. Ne hissediyor? Öfke mi? Korku mu? Keder mi? Pişmanlık mı? Birdenbire bilmek isterdim ama şu anda bunu düşünemeyecek kadar rahatlamış durumdayım.

Yavaşça bana dönüyor, yarım bir tur atıyor ve bana sadece yan gözle bakıyor. "Onları şimdi alacağım."

Kucağımdaki bukete bakıyorum. "Asla olmaz. Gözümün önünden ayrılmalara izin veremem," diyorum ona. "Bunları kendim teslim etmek zorundayım."

Tam tartışacağını düşündüğüm anda Ben başını eğip derin bir nefes alıyor. "Senin hakkında haklı olduğumu biliyordum."

Aramızdaki tüm oksijeni içen ağır bir duraklama oluyor. Ama sormayacağım, benim alev alev yanıyor olsa da yemi yutmayacağım ve beynim onun granit göğsüne iniş anımı yeniden canlandırıyor, yavaşlayarak

Başlarımız döndüğünde, ağızlarımız birkaç santim ayrıldığında, gözlerinde şaşkınlık değil de başka bir şey olan bir parıltı gördüğüm an.

"Sen buralısın," diye ekliyor sonunda. "Ve... sen bir Estrada'sın."

Başımı sallıyorum, ailem hakkında ne kadar şey bildiğini merak ediyorum, büyükannesinin büyükannemle geçirdiği çocukluk yazları hakkında. Ama önce buradaki hikâyeyi öğrenmeliyim. "Kim o?" Onunla bağ kurman için seni kandıran kadın mı?

"Bir gazeteci," diye yanıtlıyor ve bana birkaç gün önce söylediklerini tekrarlıyor. Ve belki de daha fazlasını hak ettiğimi düşündüğünden ya da sadece içini dökmek istediğinden ekliyor: "Birlikte biraz zaman geçirdik. Bu onun için benden daha önemliydi. Hikayenin sonu."

Daha da ötesi, onunla birlikte buraya geldi, büyükanne ve büyükbabasının bağlanma büyüsunü çaldı ve onun üzerinde büyü yapmaya çalıştı? Ben'in bileğinin bir hareketiyle bir kenara atabileceği bu kadın adına kendimi aniden öfkeli hissediyorum.

"Sıradan bir ilişki için bu kadar ileri gitmek büyük bir adım gibi görünüyor," diyorum. Kelimelerin kulağa bu kadar kalın, sert ve yargılayıcı gelmesini istememiştim. Yoksa öyle mi?

Şimdi yüzünü tamamen bana dönüyor ve onun heybeti bende geri çekilme isteği uyandırıyor ama . Bir kucak dolusu sihirle orada durup boşlukları doldurmasını bekliyorum ama yapmıyor. Onun yerine buketi işaret ediyor. "Hâlâ işe yarayacak mı?" diye soruyor.

Kız kardeşlerimin güçlerinin saplardan geçerek yaprakları doldurduğunu hâlâ hissedebiliyorum. "Sanırım öyle, ama... İnanmadığımı sanıyordum."

Delici gözleri bakışlarımdan hiç ayrılmıyor. Kalın kaşları bir kaş çatma ya da çatık kaşla değil, bir uyarıyla bir araya geliyor. Yoksa gecenin tüm trajik heyecanı hayal gücümü mü ateşliyor?

"Neye inandığım önemli değil," diyor, kollarını göğsünde kavuşturarak, önemli olan şeyi sevmeyeceğimi söyleyen meydan okuyan bir hareketle.

Bir kadın sesi çimenlikte yankılanıyor. "Harlow!"

Döndüm. Beverly bana doğru koşuyor; kollarını uzatmış. "!" Sende!" diye haykırıyor.

Son derece dikkatli bir şekilde buketi ona uzatıyorum, saplari kâğıda sarılı tutmaya ve Beverly'ye hiçbir şekilde dokunmamaya dikkat ediyorum. "Onları koklama. En azından şu anda."

"Hala çalışacaklar mı?" "Sanırım."

Umarım öyledir.

"Orada olmalısın," diye ısrar ediyor. "Hiçbir şeyin tekrar yanlış gitmediğinden emin olmak için. Doğru yaptığımızdan emin olmak için."

Tam tartışmak üzereydim ki Ben'in durduğunu hatırladım. Tepkisini ölçmek için dönüyorum ama o yok, uzun ve zayıf hali sanki burada değilmiş gibi ay ışığının gölgesinde kaybolmuş. Beverly'ye evet, orada olsöyledim. Onu nasıl reddedebilirim?

* * *

Beverly ve William Brandt saat tam 7:58de birbirlerine bağlandılar. Buketi kabul ederken sihirliydi. Tam da söylendiği gibi. Olduğu anda anlamıştım. Gözleri altın ışıltılarla parlıyordu, bu da bağın tamamlandığına dair kesin bir işaretti.

Bu çiftin ay ışığında birbirlerine sarılışını izledim. Adamın kolları, beni sevinç, rahatlama ve hatta merakla uçuran bir aşinalıkla kadına sarılmıştı.

"Beverly. Benim Beverly'm." Adını bir dua gibi söyledi. Mayahuel'in duyduğunu hissettiğim bir dua.

Brandt'lerden ayrılmadan önce Beverly bana yarın otelde brunch'gelmem için söz verdirdi, böylece bana gerektiği gibi teşekkür edebilecekti.

"Bir teşekkürü hak ettiğimi sanmıyorum," dedim. "Neredeyse tüm bunları senin için mahvediyordum."

"Hayır canım," diyor nazikçe. "Sen bizi kurtardın."

Sabahın uykulu sisinde, dün gecenin gerçekten yaşanıp yaşanmadığını merak ediyorum.

Ama sonra ailemden gelen bir dizi endişeli mesaj görüyorum ve çünkü duygusal fırtınanın rüzgarını yakaladıklarını biliyorum.

Dahlia'dan üç cevapsız arama var - belli ki bu sefer atanmış elçi.

Ona her şeyin yolunda olduğunu, sadece çiftlikte yalnız kalmaya çalıştığımı söyleyen bir mesaj attım. Neyse ki inanmış görünüyor.

Ama vücudum öyle değil.

Göğüs kafesim olabileceklerin, Brandt'ları neredeyse başarısızlığa uğratacak olmanın korkusuyla geriliyor ve böyle bir felaketin görüntüsü başımı döndürmeye yetiyor.

Ama kötü bir şey olmadı. Tamir ettim.

iyi çıktığını teyit etmek için Fernando'yu hızlıca aradıktan sonra yataktan çıplak bir şekilde kalkıp pencereye doğru yürüyorum. Manzara sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor; çiçekler hafif rüzgarda tembelce salınırken bir renk denizi beni karşılıyor.

Günaydın der gibi esiyor.

Parmaklarımı bardağa dokunduruyorum, bu sessiz anın tadını çıkarıyorum, Brandt'ları kutsadığı ve kışımı kurtardığı için tanrıçaya sessizce tekrar teşekkür ediyorum.

Ve sonra Ben'in dudaklarından sadece iki santim uzaktayken gözlerine sarıldığım anı, zihnimin gözünden davetsizce geçiyor. Bir ürperti Vücudumda yılanlar dolaşıyor. Nefes nefese kaldığım kısa bir an için, o dudakların benimkilere değdiğini hayal ettim. Onun gibi adamlar tanımış olmam dışında.

Soğukkanlı ve hesapçı olan ve kalplerinde dikenler büyüten türden.

Birlikte biraz zaman geçirdik. Bu onun için benden daha önemliydi.

Hikayenin sonu.

Kadınları günlük çorap gibi atan erkekler.

Öfkelendim, sonra birden House of Dreams Hotel'deki brunch için uygun bir kıyafetim olmadığını hatırladım.

En azından burada, çiftlikte değil.

Çaresizlik modunda, dolabımı altı kez karıştırıyorum ve her o güneş elbisesinin *gerçekten* ne kadar yetersiz olduğunu merak ediyorum. Açıkçası, geçmişteki ben cildini göstermekte sorun yaşamıyordu ve şimdiki ben de yaşamıyor, ama ben yapamam. Yapamıyorum.

Bugün. Beş yıldızlı otel çok zarif bir atmosfere sahiptir ve Brandt'lar çok nazik ve kibarlar ve dün gece kesinlikle "düzgün" bir hava verdiler. Yapmak isteyeceğim son şey onları rahatsız etmek olurdu.

Kız kardeşlerimin dolaplarını yağmaladım ve lanet olsun ki onların da paket faresi olmasını dilemedim.

Benim gibi. Eski konser ve seyahat tişörtlerinden başka bir şey bulamadım. Dahlia'nın dolabına girmeye zahmet bile etmedim. O hiçbir şeyi saklamaya inanmayan bir temizlik manyağı. Endişe içinde Noel dolabını hatırlıyorum, hani şu Tía'nın tüm tatil hediyelerini aylar öncesinden topladığı dolabı.

Koridordan aşağıya, küçük avluya, uzun taş yalıklı çeşmenin yanından geçerek odasına koşuyorum. Eşyaların saklanacağını bildiğim gömme gardırobu açıyorum ve bir yığın alışveriş torbasının ve paketlenmiş Noel kutularının üzerinde asılı duran muhteşem kakao renkli, tek omuzlu elbiseyi gördüğümde neredeyse nefesim kesiliyor.

Sadece tasarımına, pürüzsüz hatlarına, geniş yakasına bakarak bunun Lana için olduğunu anlıyorum. İçinde büyüleyici görünecek, diye düşünüyorum, geri çekilerek omzumdaki küçük şeytani bastırıyorum.

"Beni öldürür," diyorum kendi kendime. "Ama bu acil bir durum." Ve Lana acil durumları sever - adrenalin patlamasına, kaosa, sevdiği kahramanlık dramasını oynama vaadine takıntılıdır. Onu avukat olmaya iten şeyin bu olduğuna kesinlikle eminim.

Yine de, benim için tasarlanmamış bir elbiseyi öylece alamam. Kuzenime kısa bir mesaj attım: Değiştireceğime söz veririm, şu anda gerçekten ihtiyacım olan bir Noel hediye giyebilir miyim?

Göndereceğini bildiğim mesajı göndermesi on dakikasını alıyor. Önce ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Sürprizi bozmak istemiyorum İyi

bir hediye mi? Beğenecek

miyim?

Muhteşem.

Bana bir

fotoğraf gönder.

Lana

Güzel. Bu sürpriz muhteşem şeyi giy. Ve aptal olma. Değiştirmek zorunda değilsin. Sadece berbat etme.

Benden değiştirmemi istemiyor çünkü yakın zamanda terk edildiğimi ve işsiz olduğumu biliyor. Tabii ki biliyor. Bu ailede hiç sır yoktur. Her iki durumda da, cömertliği için çok heyecanlıyım. "En sevdiğim kuzenimsin." diye cevap yazıyorum.

O kadar hızlı değil, Bean. Bir senet alacağım

Bir Lantana senedi nadiren küçük bir şeydir ve her zaman tahsil edilir, ancak tartışacak veya pazarlık yapacak durumda değilim, bu yüzden mesaj atıyorum, Anlaştık.

Sonra ipeğin içine giriyorum, tenime verdiği hissin ve üzerime bir eldiven gibi oturmasının keyfini çıkarıyorum. Kutsanmış ortak genetik. Ve sonra ayakkabıların bir sorun olacağını fark ediyorum. Ailedeki en büyük ayaklara sahibim ve bilek botlarımı (ki hala su topluyor), New York'tan buraya taşıdığım pek de iyi düşünülmemiş diz üstü botlarımı ya da bahçe ayakkabılarımı giymek istemiyorsam, annemin sıkıcı sandaletlerinden bir çift giymek zorunda kalacağım, parmaklarım sarkacak ve her şey olacak.

Bir saat sonra arabayla şehre indim, valeye park ettim ve aceleyle otele girdim, zaten birkaç dakika gecikmiştim.

Tesis taş sütunları, el oyması mobilyaları, demir şamdanları ve zengin renkli duvar halılarıyla dikkat çekicidir. atı katındaki rahat restorana çıkıyorum, ilham verici manzaralara ve rakipsiz bir manzaraya sahip güzel bir tünec

aşağıdaki canlı kasabanın manzaraları. Her masa farklı bir iekle süslenmiştir: trompet sarmaşıkları, an çiçekleri ve Fransız hanımeli.

Estrada çiftliğinden hiç yok.

Annem otel sahibiyle doluluk oranları yüzünden anlaşmazlığa düştüğünden beri. Şirket sahibi, ieklerimizin her türlü iş riskine karşı bir koruma duvarı görevi göreceği düşüncesine sahipti. Kaç tane olduğu önemli değildi.

annem sihrin bu şekilde işlemediğini, sihrin

Çiçekler rakamları garanti edemezdi ama kadın dinlemeyi reddetti ve hesabı geri çekti. Kasabanın her şeyi bilen dedikoducusu olan vaftiz babama göre, otelin doluluk oranı o zamandan beri düz bir seyir izliyor ve hiçbir zaman yüzde 50'nin üzerine çıkmıyor ya da altına inmiyor.

Brandt'ları çatı katındaki terasın uzak köşesinde buluyorum. Keten kaplı masanın üzerinde gümüş bir vazoda tek bir an çiçeği duruyor. Bu çiçeğin sadece hakikat uyandırıcı olduğu bilinmiyor, aynı zamanda minnettarlığı da simgeliyor ve yanlarına gittiğimde ışıldayan yüzlerine bakınca bunu bolca hissettiklerini anlıyorum.

Kalbim üç beden genişledi.

"Harlow!" Beverly beni fark ettiği anda söyledi.

Yerime oturur oturmaz William elini benimkinin üzerine koyuyor ve bana en nazik gülümsemesini sunuyor, mavi gözlerine ulaşan ve sinirlerimi yatıştıran ve bu davete evet dediğim için beni anında mutlu eden bir sıcaklık yayan bir gülümseme.

"Muhteşem bir gün değil mi?" Beverly, uzakta gökyüzünde ilerleyen ve kasabayı rüya gibi hissettiren krem-şeftali renginde bir ışıkla yıkayan güneşi işaret ederken mırıldanıyor.

Hepimiz güneşi sadece paylaşılan değil, aynı zamanda hak edilmiş gibi görünen bir saygıyla izliyoruz ve ben, Harlow Estrada, bu çiftin aşk hikayesinde küçük bir rol oynadığım için içime baş döndürücü bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. Dikkatimi William'a çeviriyorum, manzarayı seyrederken onu izliyorum ve tam o sırada bir göz kırpmasıyla diğeri arasında, onu görüyorum. Gözlerinde kıvılcımlanan ışığın titremesini.

Teşekkürler, Mayahuel. Hâlâ bağlı. Tabii ki öyle, büyü böyle işliyor. Sanırım bir şekilde berbat ettiğim için endişelendim.

Birbirimizi tanımaya çalışırken, kendimi göz ucuyla Ben'i ararken buluyorum. Büyükannesi ve büyükbabasıyla kutlama yapıyor olması gerekmiyor muydu? Dün geceki bağlanma törenine gelmemesi yeterince kötü zaten. Belki eve gitmiştir. Ya da belki eski sevgilisiyle arasını düzeltmeye çalışıyordu. Arkamda hem çakıllı hem de yatıştırıcı, farklı sesini duyduğumda zihnim ihtimaller ve keşkelerle dolu bir fırtınaya dönüştü. "Günaydın."

Sırtım ona dönük olduğu için henüz onunla göz göze bile gelmedim ama yüzüm kızarıyor ve tenim beklentiyle diken diken oluyor.

Büyükannesini yanağından öpmek için eğildiğinde görüş alanıma giriyor. Baharat ve yağmurla ıslanmış toprak kokuyor ve daha da yaklaşmamak için kendimi zor tutuyorum.

Beverly, "Geç kaldın," dedi, tsk-tsking.

"Bir erkek zamana saygı duymalı," diyor William, üzerine basa basa ama şakacı bir şekilde.

Ben, büyükanne ve büyükbabasının iğnelemelerine alışkınmış gibi başını sallıyor. Sonra gözleri benimkilere kayıyor ve belli belirsiz bir eğlenceyle, "Günaydın Harlow," diyor.

"Merhaba," diyorum yanıma oturup spor ceketinin göğüs cebine uzanırken. Kendime bile itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu onun için gerçekten (gerçekten) iyi bir görünüm. Altın sargılı küçük bir paket çıkarıp masanın üzerine koydu.

Masa. "Geç kalmamın iyi bir nedeni var," diyor yüzünü buruşturarak. "Ambalaj kâğıdıyla kavga ediyordum. Bu ikiniz için."

Ve sonra yukarı baktı. William'a, Beverly' ya da ilahi güneşe değil, Pasaport'ta beni etkisiz hale getiren Benjamin bakışının tüm ağırlığıyla bana bakıyor.

Beverly ya da belki William bir sevinç pakete uzanıyor ama ben o anda değilim. Ben'le birlikte diğerindeyim.

O koyu renkli, derin bakışlı gözler güneş ışığında daha da alaca beneklere bürünüyor. Bakışlarımın onunkilerin ötesine geçmesine izin vermeden çenesinin gergin olduğunu biliyorum.

Dudakları sanki bu anın onun gülümsemesine layık olup olmadığına karar veriyormuş gibi nötr. Ve aniden, gerçek olanı görmek istiyorum, dün bana güldüğünde ve tüm yüzü aydınlandığında gösterdiğini.

Bakışları ağzıma, çeneme, boğazıma düşüyor. Sıcak havayı son nefesimmiş gibi içime çekiyorum.

Yarım bir sırıtışla, "Burada olmana sevindim," diyor.

Beverly ona, "Yorgun görünüyorsun," diyerek beni cevap vermekten kurtardı.

Hemen dikkatini başka yöne çevirir. "Dün gece pek uyuyamadım."

William, "Bütün o şamataadan olmalı," diye araya giriyor.

"Çok fazla şamata var," diyorum, beni bariz bir yabancı olarak göstermeyen bir sohbetin akışına girmek istiyorum.

Beverly, "Ve senin hızlı düşüncen bizi kurtardı, Harlow," der.

Ben gözlerini bana çeviriyor; başını sallıyor, yüz ifadesi açık, eğlenceli ve meraklı. Tek yapmak istediğim kafatasını açıp içine bakmak. "İnsanları kurtarmak gibi bir alışkanlığın var, değil mi?"

Hıçkırığım bir homurtu olarak çıkıyor ve soğukkanlı sakın yüzümün paramparça olmasından dolayı utanıyorum. "Pek sayılmaz."

William, "biten her şey iyidir," diyor.

Tam o sırada sunucu bize nefis hamur işleri, taze meyve ve şarküteri tabağından oluşan aile tabakları getiriyor. "Ve lütfen bize bir tur şu greyfurtlu mimozalardan?" Beverly dikkatini Ben'in hediyesine çevirmeden önce adama soruyor. Sanki bir çocuk paketlemiş gibi görünen hediye... Kâğıt ve bantla boğuşurkenki görüntüsüne neredeyse gülecektim.

"Bunu yapmak zorunda değildin canım," diyor paketi açarken. Kendimi öne doğru eğilmiş, Ben Brandt'ın nasıl bir hediye verici olduğunu öğrenmek için merakla kaşınırken buluyorum.

Muhtemelen bir kutu yer mantarı, küçük bir gümüş çerçeve ya da garaj satışına gidecek bir şeydir.

Yırtık pırtık bir kitap. Sırtı yarılmaya yakın, taba rengi kapağı aşırı kullanımdan yıpranmış. Beverly soluk soluğa, başlığını okuyabilmem için kitabı tutuyor.

Veinte Poemas de Amor y una Canción Desesperada. Pablo Neruda'dan *Yirmi Aşk Şiiri ve Bir Umutsuzluk Şarkısı*.

Tamam, Ben beni yine şaşırttı. Ama cildimi karıncalandıran ya da başımı döndüren şey sürpriz değil; Neruda'nın en sevdiğim şairlerden biri olması ve *bu* eserin onun en önemli eserlerinden biri olması. Sadece duygusal ve romantik değil, aynı zamanda Şili'nin vahşi doğasını, şairin sözlerini, ruhunu toprağa bağlayacak şekilde onurlandırıyor.

Gözleri dolan Beverly Ben'e, "Hatırladın," der.

Neyi hatırladın? Meraklı gözlerle Beverly'ye baktım, ama o William'dı. Boşlukları doldurur. "İlk evlilik yıldönümümüzde Bev'e hediyeimdi."

Beverly, William'a sevgiyle bakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. *Hatırlıyor!*

"Ama birkaç yıl sonra kayboldu," diye ekliyor William.

"Ve bir daha benzerini bulamadık," diye ekliyor

Beverly.

"Aynı baskı," diyor Ben gururla. "Gördüğümde inanmadım," diye eklerken Beverly ve William kitapla sanki bir oyuncakmış gibi ilgileniyorlar. Yeni doğmuş bebek. aldığı şey buydu demek. Tamam, varsayımlarım çok yanlış ve bu da Ben hakkında başka neleri yanlış anladığımı merak etmeme neden oluyor.

Mimozalar geldiğinde, William kadehini kaldırır. "Aşka kadeh kaldıralım." Gözleri Beverly'ye kayar. "Ve kadere."

Ben kadehini benimkiyle tokuştururken "Kadere," diye mırıldanıyorum.

Birkaç dakika sonra Beverly, büyükannem Azalea ile nehre gizlice gidip kendi markalarını ettikleri hikayelerle bizi eğlendiriyor.

Yıldızların altında dilek tutarak hiç çiçek açmamış bir sihir. Beverly sırtarak, "Biliyor muydun Harlow," dedi, "William'la tanıştığında, onun buna layık olup olmadığını çiçeklere sormamız konusunda ısrar eden büyükannendi."

Ben boğazını temizleyip oynayarak Estrada büyülerinden bahsederken Beverly kadar rahat olmadığının açık bir işaretini veriyor.

"Oh, Ben," diyor hafifçe, "sen tam bir budalasın. Büyü gerçektir ve kanıtı da gözlerinizin önündedir." Beverly ile olan hayatını net bir şekilde hatırlayan William'ı işaret ediyor; bu sabahki hatıraları

Bunun kanıtı. Ama neyi hatırlamıyor? Merak ediyorum. Hangi anılar sonsuza dek kayboldu?

Büyük ya da küçük herhangi bir anın sanki hiç yaşanmamış gibi insan kalbinden silinebileceğini düşününce bir tutam umutsuzluk hissediyorum.

Ben tek kaşını kaldırıyor ve büyükannesinin elini okşuyor. "Bunu konuşmuştuk büyükanne ve geçen yıl karar vermiştik," diye devam ediyor, "ben resmen bir huysuz *değilim*."

Beverly bir kıkırdama krizine giriyor ve sonra bana "Geçen yıl arkadaşlarla gittiğimiz bir partide Ben karaokede kazandı" diyor.

Ona yeni gözlerle bakarken gülümsüyorum. Benjamin Brandt'ın bir sahnede şarkı söylediğini en çılgın yazarlık hayallerimde bile canlandıramıyorum. "Aman Tanrım, bana şarkıyı söylemelisin!"

Mimozasından bir yudum alan Ben, cevabını uzatır gibi yaparak bardağını yere bırakır. Sonra şaşırtıcı bir özgüvenle şöyle der: "Bee Gees -"Staying Alive."

Açık değil. Sıradan değil.

Yarı gülümsemesini, şaka yaptığını anlamamı sağlayacak bir sırıtış atmasını bekliyorum ama bakışlarını yoğun tutuyor ve ne yapacağını görmek için bekliyor.

bir cevap . Gülmemek, ona istediğini vermemek neredeyse boynumdaki bir damarı zorluyorum: alaycı biri.

"Harika bir şarkı," diyorum yüzümü asmadan. Alçak ve hırçın sesinin Bee Gees'in yüksek notalarına ulaştığını hayal bile edemiyorum ama bunu duymak için neler vermezdim!

Beverly, "Çok iyiydi. Benny'nin çok iyi bir sesi var." Benny mi?

Bunun üzerine Ben kıkırdar ve başını sallar. "Büyükanne torunları söz konusu olduğunda objektif yargılardan yoksundur."

William masaya parmaklarıyla vuruyor, kaşlarını çatıyor, sanki tüm bu olanlarda kendi rolünü anlamaya çalışıyor ya da belki de sadece Ben'in kaçırıldığı geceyi hatırlamaya çalışıyor pelerinini çıkarmış. Bunu daha önce de görmüştüm. Büyük teyzem de hafızası zayıflamaya başladığında eşi için benzer bir bağ buketi kullanmıştı. Ve bu sırada

Çiçekler nihayetinde aşklarını hatırlamasına yardımcı olsa da, o hala sadece kendisinin bir kabuğuydu; bazen yılı, diğer aile üyelerinin kim olduğunu ya da nereli olduğunu hatırlayamayan bir kabuk. O kadar çok şey vardı ki William'ın anda takındığı ifadenin aynısına sahipti; bir şaşkınlık, kayıp parçaları arama ifadesi.

Başka kimse fark etmemiş gibi görünüyor ve ben de bu kutlamayı mahvetmek istemediğim için bundan bahsetmiyorum ama onu tekrar konuşmaya dahil etmek istiyorum, bu yüzden o ve Beverly konusuna geri dönüyorum. "Büyükanne William'ın doğru kişi olduğuna karar vermene nasıl yardımcı oldu?" diye soruyorum.

Beverly çatalını bıraktı ve "Büyükanne Hylocereus ağacına danıştı. Gece yarısı tek bir çiçek koparıp bana verdi ve şafak söktüğünde hala açıksa William'ın Ben."

Nadir rastlanan gece güzelliğine sahip asma benzeri bir kaktüs olan koruyucu ağacı düşünerek gülümsüyorum. Aile tarihine göre, çiftliğimiz büyüyle, evet, ama aynı zamanda dikkatli bir hassasiyetle yaratıldı. Her ürün, her sınır, her asma ve ağaç tanrıçanın talimatlarına göre titizlikle dikilmiş.

"Ve çiçek açık kaldı," diye tahmin ediyorum, bunun ne kadar imkansız bir şey olduğunu düşünerek ve köklerim için derin bir gururla dolduğumu hissederek.

Beverly başını sallayarak, "Hâlâ bir kitabın sayfaları arasına sıkıştırılmış halde duruyor," dedi.

William arkasına yaslanıp bana bakıyor. "Böyle bir büyüden gelmek nasıl bir şey?"

Ne söyleyeceğimi ya da nasıl başlayacağımı bilemediğim için basitçe "Çok fazla olabilir ama... oldukça şaşırtıcı" diye cevap veriyorum.

Ben sessiz, büyükanne ve büyükbabasının sahneye çıkmasına izin veriyor, ama dışlilerinin döndüğünü, yargılarının şekillendiğini anlayabiliyorum.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum. "Hepiniz ?" *Sizin hikayeniz nedir?*

"Şey," diyor William, peçetesiyle ağzının kenarlarını silerek, "ben... ben..." Donup kalıyor.

O an kutup havası gibi geliyor ve sorduğum sorudan hemen pişmanlık duyuyorum.

Ben'in gözleri yumuşar ve büyükbabasını kurtarmak için koşar. "Uzun bir iş adamı soyu" diyor.

Beverly, William'ın elini sevgiyle tutuyor. "Büyükbabası Kaliforniya'da küçük bir otel inşa etti ve birkaç düzine otele dönüştü."

"Evet," diyor William, her şey gelmiş gibi başını sallayarak. "Evet, doğru. Ve artık dünyanın her yerinde faaliyet gösteriyoruz."

Beverly torununa bakarken gülümsüyor. "Ve Ben son birkaç yıldır Kaliforniya'daki merkezden işleri yürütüyor."

beri..." Sebebin William'ın bunaması olduğunu itiraf etmeden önce kendini durduruyor. Bu kutlama anında yeri olmayan bir gerçek.

"Ah, doğru," diyorum, keyifsiz görünen Ben'e bakarak. "Uyku işi. Hep ailenizle mi çalıştınız?"

"bildim bileli." *Bu konuda konuşmak istemiyorum* der gibi yüzünü ekşitiyor. Ve bunun onun hayali olmadığını hissediyorum. Bir dizi küresel otel işletmek. Gözlerinde gurur ya da sevinç görmüyorum, sadece boyun eğmişlik var.

Bana ruhunu neyin ateşlediğini söylemesinin aksine.

Görünürde sonu olmayan, üzerinde olasılıklardan başka hiçbir şey bulunmayan geniş ve açık arazi.

Brunch'ın geri kalanı havadan sudan geçiyor ama ilgi çekici ve ben Beverly ile William'a giderek daha fazla aşık oluyorum. Belki Beverly'nin Açelya'yla olan bağlantısı, belki de ortak sihir deneyimimiz ya da Belki de gerçekten büyüleyici bir çifttirler. Birbirlerine yeniden bağlanma arzuları bana bu dünyada gerçekten de sonsuza dek sürececek bir aşk olduğunu düşündürüyor.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" William bana soruyor.

Kahretsin. İşkence gördüğümü belli etmeden buna nasıl cevap verebilirim? Geçmişte mi? Ya da hâlâ varoluşunun kutsal kâsesini arayan işsiz bir yirmili yaşlardaymışım gibi görünmeden. "Ben bir yazarım," geveliyorum, kelimeler ağzımdan uçup giderken afallıyorum. Bunu hiç kimseye söylememiştim. Sadece *yazmak istiyorum* gibi şeyler söyledim. Kendimi hiç *yazar olduğumu* söyleyecek kadar değerli hissetmemiştim. Ama bunu söylemek iyi hissettiriyor.

Beverly aşık olmuş gibi görünüyor. "Bir sanatçı!"

"Ne yazıyorsun?" William soruyor, gümüşü kaşları ilgiyle kalkıyor.

İşte bu yüzden çenemi kapalı tutmalıydım. Böylesine cesur bir ifadenin sorulara yol açacağını bilmeliydim, cevaplayabileceğimden emin olmadığım sorulara.

"Kurgu," diyorum, genel tutarak.

Ben gülümsüyor ve Pasaporte'deki konuşmamızı hatırlayarak, "Kelimeler" diyor. Sonra, "Demek romancısın?"

"Olmaya çalışıyorum."

Neyse ki aynı anda gelen fatura beni kurtardı. Ben hesabı alıyor ve kimin ödeyeceği konusunda büyükannesiyile neredeyse bilek güreşine tutuşuyor.

"Benny, bu bizim ikramımız."

William başını sallayıp elini uzatıyor ama Ben çoktan kredi kartını çıkarmış. "Lütfen, bu benden."

Beverly iç çekerek bana, "Her şey için size ne kadar teşekkür etsek azdır" dedi.

"Her şey yoluna girdiği için çok mutluyum," diyorum.

Beverly daha sakın bir sesle, "Sakıncası yoksa, Harlow," dedi. "Gitmeden önce sana bir soru sormam gerekiyor." Beverly bana yaklaşırken başımla onaylıyorum.

sırrı olan bir kız öğrenci gibi. "Senin büyü tarzın nedir?" Ben

bakışlarını bana çevirdi. "Senin... senin bir sihir markan mı var?"

"Hepsinin var," diye cıvıldıyor Beverly. "Oldukça büyüleyici."

"Bundan bahsetmemiştin," diyor büyükannesine tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle.

"Az önce yaptım."

Ben dönüp bana bakıyor, cevabımı bekliyor ve bedenim ezici bir korkuyla doluyor. Kimseye gerçeği borçlu değilim ama yalan da söylemek istemiyorum. Ayrıca onları bir daha asla göremeyeceğim ve o bluebell benimle alay ediyor.

"gerçek" tomurcukları, sihirli ya da değil. "Hiç sihrim yok," diyorum. Ağır bir Utanç göğsüme vuruyor. Şimdiye kadar gerçeğe alıştığımı söyleyebilmeyi isterdim ama alışmadım ve alışacağımdan da emin değilim. Bu kelimeleri her söylediğimde daha keskin, daha acımasız ve daha tehlikeli hale geliyorlar.

William, "Ama...?" diyor.

"Üzerimden geçti," diye açıklıyorum soğukkanlılığımı zorlayarak. "Bir çiçeğin adını almamamın nedeni bu."

Beverly nazıkçe, "Ah, Harlow," dedi. "Bunun zor olduğunu tahmin ediyorum ama önemli değil. Sen bir güçsün. Buketimi kurtarmak için koşmaya başladığında bunu anlayabildim." Gözleri, bakışları hâlâ bana sabitlenmiş olan Ben'e kayıyor. "Ve eğer Sen olmasaydın, Harlow, zavallı Benjamin bununla bağlanmış olacaktı-"

"Ama değilim," diye iddia ediyor Ben.

William başını sallıyor. "Gerçeklerle uğraşmak daha iyi. Keşkelerle değil. Bunlar sadece hayal kırıklıklarına ve kalp kırıklıklarına yol açar."

Ya da gerçeği, sanırım.

Beverly, "Umarım seni tekrar görürüz, Harlow," dedi. "İrtibatta kalmayacak mısın?"

"Elbette. Ve istediğin zaman çiftliği ziyaret edebilirsin," diyorum ayağa kalkmaya başlarken, bunun benim ve Ben'in de çıkışı olup olmadığından emin değilim.

Beverly, "Hayır, hayır," diye ısrar ediyor. "Sen otur. Manzaranın tadını çıkar."

Ben, büyükannesi ve büyükbabası gittiğinde ayağa kalkar ve tam da Ardından sandalyeye oturdu, pan dulce'den bir ısırık aldı ve "Zor mu?" dedi.

"Zor olan ne?"

"Ailenin geri kalanı gibi olmamak."

Bununla nereye varacağını merak ederek kaskatı kesiliyorum ama duraksamayı reddediyorum. "Başka yönlerden de birbirimize benziyoruz. Önemli olan yönlerden."

Başını sallıyor, bana soru işaretiyle bakıyor. *Ne gibi?*

"Otelleri işletmeyi , değil mi?" Topu tekrar onun sahasına atarak soruyorum.

Uzun bacaklarını önünde uzatıyor ve kollarını kavuşturuyor. Sanki iyi bir hikâyeye ya da sorgulamaya hazırlanıyor. "Bunu neden söyledin?"

"İnsanları iyi okurum."

"Okudukların tam olarak doğru değil," diyor, ağzının bir köşesi neredeyse gülümseyecek şekilde kalkıyor. "Sanırım kafede bana söylemiştin, neydi ? Ah, doğru ya. Bir suçun kurbanıydım."

Bir kahkaha attım. "Bir suçun kurbanı gibi *göründüğünü* söyledim."

"Kitabın Alicia için olduğunu da düşünmüştün."

Bu onun adı mı? Lanet olsun. Beni orada yakaladı.

"Eminim restoranın da onun için olduğunu düşünmüştür."

Kıpırdama. Kıpırdama. "Mantıklı bir sonuç gibi görünüyordu." "Ama sen mantığa göre hareket etmiyorsun."

Bu adamdan nefret ediyorum.

"Belki" diyorum, sonra da ne demek istediğimi anlatmak için ekliyorum:

"Ama ben senin anlayamayacağın bir dünyada büyüdüm."

Daha yakına eğiliyor ve yağmurla ıslanmış toprağın kokusunu bir kez daha alıyorum.
Dene .

"Belki," diye . "Ama büyükbabamın bugün farklı olduğunu inkâr edemem."

Yüzümde belirlemek isteyen sırtışı kontrol altında tutuyorum.

"Peki nasıl oluyor da şansa inanıyorsunuz ama büyüye inanmıyorsunuz?"

Bakışları çıplak omzuma düşüyor. Orada rahat olduğundan daha uzun bir süre tutuyor. Kalbim dört nala başlarken benim alevler içinde patlayacakmış gibi hissediyorum ve sonra tekrar gözlerimle buluşuyor. "Şans yaratılabilir."

"Büyü de öyle," diyorum ve seçtiğim kelimelerden hemen pişmanlık duyuyorum. Büyü ancak ona zaten sahipseniz yapılabilir. Birden Benjamin Brandt'ı inanan biri haline getirmeyi her şeyden çok istedim.

"Neden dün gece onların törenine gitmedin?" Soruyu cevaplayacağından tam olarak emin olmadan soruyorum.

"Benimle ilgili değildi" diye cevap verdiğinde beni şaşırttı. Özel bir an gibi görünüyordu."

"Beverly gitmemi istedi," diyorum tabağımı itip şehrin renkli çatılarına bakarken. "Gerçekten çok güzeldi."

Güneş gözlerine vururken gözlerini kısarak beni izliyor. "Tüm detayları biliyorum. Büyükanнем hikâye anlatmayı çok sever."

"Teyzem gibi konuştun," diyorum nefes nefese bir kıkırdamayla.

Ben'in bakışları sabit, güçlü ve bana o kadar dikkatle odaklanmış ki yüzüme reçel bulaşmış olmasından korkuyorum. "Bilmek zorundayım Harlow."

Oof. Bu korkunç bir giriş, nefes almayı zorlaştıran bir giriş. "Dün gece gerçekten şehrin öbür ucuna mı koştun?"

Tamam. Bununla başa çıkabilirim. "." Gülümsememi bir saniye daha kontrol altında tutamıyorum. "Yalınayak."

O da benim gülümsememe uyuyor. "Hayır." "Evet."

"Neden?"

"Kabarcıklar."

Eğlenen bir inanmazlıkla başını sallayarak saatine bakar. Saat Bu konuşmanın bittiğinin , ama sonra, "Roman hakkında soru sorabilir miyim? Ne hakkında olduğunu?"

Masanın altında parmaklarımı birbirine geçiriyorum. *Ben, bu hiçbir şeyle ilgili değil çünkü henüz yazmadım.* "Bitene kadar bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Batıl inançlar mı?"

" gibi bir şey," diyorum konuyu değiştirmek isteyerek. "Peki kitapçada Estrada olduğumu bildiğini bana neden söylemedin?" diye soruyorum. "Ve sakın bana unuttuğunu söyleme."

Ben'in ağzı hızlandıran bir gülümsemeye dönüşüyor. "Neden bana yazar olduğunu söylemedin?"

Bıkkın bir nefes bırakıyorum. "Öyle sayılır."

Dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak öne doğru eğiliyor. "Kitap *bittiğinde...* Onu okumak istiyorum."

Bitti. Yolculuğun bu kısmına ulaşma düşüncesi bile tüm bedenimi beklenti, endişe ve umutla dolup taşıyor.

Birkaç dakika sonra aşağıya inip arabamı beklediğim sıcak güneşin altına girdik. Ben'in gitmesini, bana veda etmesini bekliyorum ama sanki gidecek başka bir yeri yokmuş gibi yanımda duruyor.

Ne bilemez bir halde ona dönüyorum. Tekrar görmek istediğin, veda etmek istemediğin, hikâyesini duymak, hayallerini bilmek istediğin birine ne söylersin? Tüm bunları ve daha fazlasını bir anda hissediyorum ama kelimelerim bana ihanet ediyor. "Peki, iyi şanslar ...oteller ve..."

"Bir şey daha var." Ceketinin cebine uzanıyor ve avucundan daha büyük olmayan küçük bir günlüğe benzeyen bir şey çıkarıyor. "Geri döndüm.

bunları dün gece yerde buldum. Sihirli buketten." Deri defteri açtı. Orada, sayfaların arasına sıkıştırılmış beş İnka zambağı yaprağı var.

"Bilmiyordum-" sesinde belli belirsiz ve beklenmedik bir utangaçlık var "- onlara herhangi bir şey için ihtiyacın olup olmadığını."

Bunları nasıl gözden kaçırdım? Neyse ki yapıştırma sonucunu değiştirmedim.

Çoktan elini bileğime doladı ve yaprakları avucumun içine süpürdü.

Nazik, kibar ve beklenmedik bir hareket. Dokunuşu sıcak, beni kendine çeken bir enerjiyle yüklü. Yoksa Cam'in, Lil'in ya da daha önce hissettiğim herhangi bir türden olmayan bir sihirle titreşen yapraklar mı?

bir titreme kaplıyor. Başımı kaldırıyorum, bu küçük jestin Ben hakkında bana bir şey söylediğini fark ettiğimde göğsümde oluşan şaşkınlığı görmezden gelmeye çalışıyorum: inanmak istiyor. Belki de.

"Bir sorun mu var?" Ben soruyor. Gözlerinde bir an önce olmayan bir parıltı var, sanki içimi görebiliyormuş gibi yoğun bir bakış.

Vale aracımı öne çekerken başımı sallıyorum.

Ben geri adım atıyor. Ağzı zar zor açılıyor. Açık ifadesine bakıyorum ve içime bir şey doğuyor.

"Sen... sen de gelip çiftliği görmelisin," diye kekeliyorum, bu anın bitmesini istemiyorum. Onun tekrar uzaklaşmasını izlemek istemiyordu.

"Eğer sen

istedim." Çocuk gibi konuşuyorum ve hemen aşırı hevesliliğimden pişman oluyorum. Tanrım, Harlow, topla kendini!

Bir an, küçük bir tereddüt. *Evet de.*

Elini nazikçe benimkine sarıyor. Karnımdaki kaynayan ısı yoğunlaşıyor ve tek düşünebildiğim, daha iyi görüldüğü. Bu nasıl

Mümkün mü? İçimi bir heyecan dalgası kaplıyor... Ta ki Ben "Yapamam" diyene kadar.

Betonun içinden cehennem ateşine doğru düşüyorum.

Sonra, elim hâlâ onun elindeyken ne yapacağından emin değilmiş gibi garip bir şekilde elimi sıkıyor ve bırakıyor. "Yani, şimdi olmaz. Yetişmem gereken bir uçak var."

"Tamam," diyorum. "Tabii. Tamam. Peki..." *Yürü git, Harlow. giden sen ol.*

"Ama belki..." Daha cümlesini bile bitirmemişti ki nabzım tavşan hızıyla atmaya başladı. Dilinin ucuna gelen kelimeleri nasıl söyleyeceğinden emin değilmiş gibi tereddüt ediyor. "Belki seni tekrar görürüm bir ara."

Belki. Bir ara.

Bu kelimelere ve potansiyel anlamlarına fazlasıyla aşinayım: *Seni görmek isteyebilirim de istemeyebilirim de. Buna gerçekten değdiğini düşünebilirim ya da düşünmeyebilirim.*

"Ya da seni arayabilirim" diyor, gerçekten ne hissettiğini merak etmeme neden olan acılı bir ses tonuyla. Bir anlık dayanılmaz bir berraklıkla Alicia hakkında ne kadar düşüncesizce konuştuğunu hatırlıyorum. İhtiyacım olan son şey, ondan ne kadar etkilenmiş olursam olayım, başka bir adamın dramına kapılmak. Yine de kapıyı kesin bir şekilde kapatmaya hazır değilim, bu yüzden "Neden bana numaranı vermiyorsun?" diyorum.

Yüzünde eğlence ve şaşkınlık arasında bir ifade var. Birdenbire bağlarımın çözüldüğünü hissettim. Ve orada, dizlerimin bağının çözülmesine neden olan o kazanan gülümseme. Başını sallıyor ve yirmi saniyeden kısa bir süre içinde numarasını telefonuma yüklüyor.

Sonra yavaş ve ölçülü bir hareketle Ben . Sarılmak için yaklaşıyor ve bedenim onu yarı yolda karşılıyor, ancak ikimiz de aynı yönde hareket ediyoruz ve sonunda alnımı burnuna çarpıyorum. Utanç dolu bir kıkırdamayla birbirimizden ayrılıyoruz.

"Sen iyi misin?" Alnımı ovuşturarak soruyorum.

"Kan yok," diyor şakacı bir şekilde. "Her zaman iyiye işarettir. Ya sen?" "Kan yok," diye yineliyorum.

"Sinyorita?" diyor vale bana kibarca, eğer şimdi almayacaksam diğerlerine yer açmak için arabamı çekmesi gerektiğini söylemeden önce.

Ben küçük günlüğü cebine koyar. "Kitapta iyi şanslar..."

"Aynı... Yani-" kelimeleri geri almak, kendimi durdurmak için artık çok geç "-oteller."

Ben yüzümü bir el daha veda edip arabama binerken o sadece sıkı bir gülümseme sunuyor. Arabamla uzaklaşırken dikiz aynasından son bir kez karşı yönde yürüyen Benjamin Brandt'a bakıyorum.

Yıldızlı bir gökyüzünün altında, Benjamin Brandt'i Google'da arattım.

Ama bu bir şehir kütüphanesinde ilk baskıyı aramak gibi bir şey. Neredeyse imkansız. Elbette, ara sıra dikkati dağılmış bir iş adamının üstünkörü bir röportaj yaptığı görülüyor ve bazı iş dergilerinde yeni pozisyonu ile ilgili bir duyuru var, ancak bunun dışında, bir hayaletin dijital ayak izi var.

Hacienda'nın batı avlusu küçüktür, yüksek taş duvarlarla çevrilidir, sarmaşık güllerle kaplıdır ve orada bulunanlara kalıcı tatlı kokularını hediye eder. Basamakları mavi camdan küçük adak mumlarıyla kaplı taş bir kemerin arasından daha alçak bir avlu görülebiliyor.

Uzun siyah hırkamı gecenin soğuğuna karşı daha sıkı sarıyorum, dizlerimi göğsüme doğru kıvrıyorum ve merlotumu yudumluyorum. "Sade bir yerde saklanıyor görüş."

Bunu özenle seçilmiş vesikalık fotoğraflarında *görebiliyorum*, sahte bir gülümsemeyi ve zoraki bir ilgi ifadesini ortaya çıkaran fotoğraflarda *başka bir yerde*.

Bu aramayı yaparak kendime işkence ediyorum. Bunu biliyorum ama yine de yapıyorum. Muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğim ve gerçekten de görmek istememeliyim. Ben kadınların kendilerini kaybettikleri türden bir adam ve ben şu anda kaybolamam. Yüzeyin altında fokurdayan bir hikâye hissederken olmaz. Bunu kendime, kitaba ve geleceğime .

İkinci kadeh şarabımdan sonra Alicia'nın -eski sevgilisinin- Instagram'ına rastladım. Tamam, belki tökezlemek biraz olur. Ona ulaşmak için bir bağlantılar ağında yolumu buldum. Sadece Ben'in kiminle "vakit geçireceğini" merak ettiğim için. Beslemesi, güzel bir sarışının seyahat ederken

dünyanın tadını çıkarıyor, arkadaşlarıyla parti yapıyor ve başka türlü gülümsüyordu. Ciddiyim gibi. Ben'den tek bir söz ya da görüntü yok, ki bunu tuhaf buluyorum. Tabii onları silmediyse ya da belki de birlikte ne kadar az zaman geçirdikleri konusunda gerçekten doğruyu söylüyordur.

Birlikte biraz zaman geçirdik. Bu onun için benden daha önemliydi. Hikayenin sonu.

Bu, Chad'le olan ilişkiyi üç kısa cümleyle anlatabilir. Her zaman, içinde yer alamayacağımı bildiğim bir gelecekte bahsediyordu ve ben yine de onu bu hayalden vazgeçirmek için tek bir kelime bile etmedim.

Beş yaprağa, sadeliklerine ve yumuşaklıklarına bakıyorum ve Ben'in neden onları kurtarmaya karar verdiğini merak ediyorum.

Ben'i aramaktan vazgeçmek üzereydim ki gözlerim bir manşete takıldı ve parmaklarım onu açmak için dokunmatik yüzeyde dans etmeye başladı bile. Anne ve babasının bir uçak kazasında ölmeden önceki çirkin boşanmalarıyla ilgili bir makale.

Makaleye göre Ben o sırada sadece sekiz, ablası ise on yedi yaşındaydı. Kaburgalarımın arasına bir bıçak saplandığını hissediyorum.

kendisi ve ailesi için büyük bir trajedi olmuştur. Merak ediyorum.

Bu olayın onu nasıl şekillendirdiğini, değiştirdiğini, içine . Belki de işlenmemiş çok fazla acısı olduğu için bağıllık fobisi olan erkeklerden . Dahlia gibi konuştum. Ben'le gününü gün ederdi, bundan eminim. Ama içgüdülerim bana orada, yüzeyinin hemen altında başka bir şey olduğunu söylüyor, sessiz, huzursuz... bekleyen bir şey.

Telefonumun ekranındaki kişiye bakıyorum. Onu aramak için sadece bir tuşa basmam, parmağımı bir kez dokundurmam yeterli. Ve aramak istiyorum; sesini duymak, bahsettiği o toprak parçası hakkında konuşmak, aramızdaki inkar edilemez bağın uzun mesafeye de yansıyor yansımadığını görmek istiyorum. Ama yapamıyorum.

Ilık bir esinti avluya doğru sürükleniyor, gül ağaçlarına doğru süzülmeden önce kollarını üzerime doluyor, sapları ve dikenleri arasında dans ediyor.

Başla. Başla. Başla.

Benden ne istendiğini biliyorum. Artık *başlangıç* rüyasının ne anlama geldiğini anlıyorum. Kitabım. Etrafımda toz gibi dönen ve bir türlü tutmayı başaramadığım hikâyem.

Kalbim kapalı bir yumruk gibi sıkılıyor. *Sadece bir ilk satırım var*, gülleri anlatmak istiyorum ama dikenlerinden çok korkuyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

* * *

O gece pencereyi açarak uyuyorum; hanımeli ve lavanta kokuları odama doluyor. İkisi de bağıllığın ve sabitliğin habercileri.

Onların sadakati ve çiftliğin sessizliği içinde, aklımdan çıkaramadığım o ilk satırı tekrarlıyorum:

"Onu önce toprak tanıyordu. Onu önce toprak tanıyordu."

Ve sonra, sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, bir sonraki satır aklıma geliyor, o kadar dolu, o kadar eksiksiz ki günlüğümü kapıyorum ve pencereden uçup gitmeden önce yazıyorum.

İlk nefesini almadan, gözlerini bu dünyaya açmadan önce, toprak onun kalbini biliyordu.

* * *

Buna ister saçma deyin, ister büyülü düşünce deyin, ama yüzüme yerleşmiş bir gülümsemeyle uyanıyorum, bir sonraki satırın aklıma gelmesinden dolayı mutlak bir sevinçle. Ama daha da anlamlı olan şey, bunu yapabileceğime dair derin bir his. Göğsümü delip geçecekmiş gibi hissettiren bu hikayeyi yaratabilirim.

Sonraki iki gün çiftlikte ritimle geçip gidiyor.

Burada bir enerji, ayıklama, ekim ve hasadın her anında mevcut olan bir hareket ve nefes uğultusu var. Büyükanнемin dokunuşuyla titreyen toprağı çeviren yıpranmış ellerini kadar net hatırlıyorum ki. Kendisine kanser teşhisi konulduğunda ve dinlenmesi söylendiğinde bile

Şafakta uyanır ve çiçeklerle bütünleşirdi. Yazın ne zaman ziyaretime gelse beni uyandırır ve bana bir sürprizi olduğunu söylerdi ve ben her zaman bunun güneşin doğuşu, yeni bir tomurcuğun doğuşu ya da yavru kuşlarla dolu bir yuva olması konusunda hayal kırıklığına uğrardım. Ve şimdi keşke yeniden yaşayabilsem

Onunla geçirdiğim her anı. Ona, bana göstermeye çalıştığı şeyi şimdi gördüğümü söylemek için - izin verirsek sıradan olan mucizevi olabilir.

Hayatta ve çiftlikte, büyükanнем bana her zaman her şeyin zamanlamayla ilgili olduğunu söylerdi.

En uzun gösteri ve en güçlü sihir için ne zaman ekeceğiniz, ne zaman hasat edeceğiniz veya ne zaman çiçek toplayacağınız kadar önemlidir.

Bazıları ay ışığı, sabah sisi ya da öğleden sonra güneşi ister. Bazıları sadece bir nefes, bir merhaba, çiçek koparılmadan önce izin isteyen nazik bir besito gerektirir.

Zamanı çiçeklerin ömrüyle ölçmek, var olmanın gerçekten güzel bir yoludur. Ve bir şekilde *oradaki* günlük hayatımda unutmuşum. New York'un gürültüsünden La Casa de las'in mutluluk veren sessizliğine geçmek kolay olmasa da

Flores y Luz, yalnızlığı sevmediğim için değil, daha önce hiç bu kadar uzun bir versiyonunu yaşamadığım için buna daha alışkın hale geliyorum ve Sessizlikte daha önce hiç bilmediğim bir tür تنها yalnızlık var.

Gün boyunca bisikletle şehre iniyorum, dükkana bakıyorum, Pasaport'ta tembellik yapıyorum.

(belki de Ben'in İlk İzlenimler yazısını arıyorum, ki asla bulamıyorum), okuyorum, yüzüyorum ve yazıyorum. Kelimeler geliyor, ama doğru kelimeler değil, hikayeme ait olduğunu bildiğim duygu yüklü kelimeler değil. Bu konuda garip bir şekilde iyiyim. Yazmak için daha fazla zaman harcadığım gerçeğiyle

Günlüğümün sayfaları bir Jackson Pollock tablosuna benzeyene kadar yeni cümleler kurmaktan daha iyidir. Sürecimin başlaması ve durması, birden fazla yöne giden bir harita olması sorun değil. Daha önce hiç sahip olmadığım kadar çok şey var.

Akşam yemeğinden önce her zamanki çiftlik turumu yaptım; *iyi geceler* dileyip Geçerken çiçeklere *teşekkür ediyorum*, kutsal ve huzurlu bir eylem olan bu ritüel, gökyüzünü muhteşem bir pembe renge boyayan batan güneşle daha da artıyor. Güzelliği o kadar dikkatimi dağıtıyor ki, neredeyse tuğla kaplı yolun ortasında duran büyük gümüş halka küpeye basacaktım. Dün gece burada olmayan bir küpe.

Kaybolmuş bir turiste ait olamayacak kadar ana yoldan uzaktayım. Fernando'yu arıyorum.

Telefona "Hola, Harlow" diye cevap veriyor.

"Selam Fernando. Hey, bugün çiftlikte kimseyi gördün mü?"

"Hayır. Neden?"

"Kuzey sınırında bir küpe buldum ve dün gece burada değildi."

"Que raro. Az önce şuradaki sulamayı kontrol ediyordum ama bir küpemi bile kaybetmedim," diyor gülerek.

Ben de ama kaşlarım hâlâ çatık. "Kolun nasıl?"

"Annenin bana verdiği iyileştirici merhemden biraz ve yeni gibi oldum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Tamam, izinsiz giren birini görürsen bana haber ver," diyorum içime huzursuz bir his yerleşirken.

"Gelip etmemi ister misin?" "Hayır, sorun değil."

"Claro. Bu gece kapıların kilidini iki kez kontrol edeceğim ve kırılma olmadığından emin olmak için çitlerde yürüyeceğim. Endişelenme."

Çoğu kişi için küpe gibi görünüşte zararsız bir nesne hiçbir şey ifade etmez, ancak iyi korunan büyülü bir çiftlikte yaşıyorsanız, bunun anlamı

Her şeyi. Duyu organlarım güçlenmişti ve çiftliğe geri dönerken kendimi gergin ve tetikte .

İşte o zaman, iki ağaç arasında büyüyen yabancı beyaz bir tomurcuğu fark ettim. Serseri bir ot gibi kaldırım taşları. Birkaç metre sonra başka bir çiçek ve ekmek kırıntıları gibi bir başkası beni eve götürüyor. Mürver çiçeğine benziyor ama daha küçük ve daha güzel kokulu. Daha iyi görebilmek için çömelerek çiçeği yerden koparıyorum - kokusu bal ve yaz yağmuru notaları içeriyor ve ince ama sağlam yeşil sapı tam olarak hayal ettiğim gibi, sayfalardan büyüyen ve ellerime sarılan, kollarıma tırmanan ve ağzıma giren.

Tamam, belki de çiftlikte tek başıma çok fazla zaman geçirdim, diyorum kendi kendime, *bunları daha önce görmüş olmalıyım* gibi mantıklı bir açıklamaya ulaşırken.

Onları hayal ettim.

Ellerimi ılık ve kuru toprağa bastırırken, bu güzelliklerin susuz ve bakımsız nasıl filizlendiğini merak ediyorum. Her dönüşte derinleşen yarı hipnotik bir tarzda toprağı tekrar tekrar çevirirken gevşek toprak tırnaklarımın altına giriyor. Parmaklarımın arasından süzülmesine izin vermeden önce bir an için ağırlığını hissediyorum.

* * *

Akşam yemeğimi havuzun mavi ışıltısında yiyorum. Neyse ki annem ve teyzem bana yiyecek bırakmışlar: kabak çiçeği çorbası, hibiskus çiçeği tacos, lavanta böreği ve gül yaprağı soslu bıldırcın.

Pembe girdaplı gökyüzünün altında, kız kardeşlerime közlenmiş mısır, cotija ve avokado dilimleriyle süslenmiş hibiskus çiçeği tacolarının fotoğrafını içeren grup mesajı gönderiyorum. Seni düşünüyorum.

Yanıt vermeleri sadece on beş saniye sürüyor.

Bu çok zalimce.

İHTİYACIM VAR

Sonra, hançeri daha da derine sokmak için mesaj attım: Çok iyi. Eve gelmeliyim. daha sık. Gülümsediğim bir selfie gönderiyorum, mısır tortillası ağzıma girmeye hazırlanıyor.

Cam: Ugh. Şu an suşi artığı yiyorum.

Başka ne aldın, Bean?

Kız kardeşlerime son üç gecedir tadını çıkardığım tarifleri hızlıca anlatıyorum. Mesaj telaşında bir duraklama oluyor ve sonra...

Kahretsin.

Ben: Ne

Sonra, sanki kız kardeşlerimin hepsi aynı dalga boyundaymış gibi, Cam mesaj atıyor, Ebegümeçi... Lavanta... Gül?

Hastalıklı yavaş bir uyanışla, buzdolabında hazır bekleyen yemeklerin her birini, hepsinin bir çeşit çiçekle yapıldığını, her birinin benzer bir şeyi, aynı yere götüren bir şeyi sembolize ettiğini düşünüyorum: dizginlenemeyen tutku. Kalbin çiçek açması. Yine de kendime, yemek gerçekten büyülenmemişse endişelenecek bir şey olmadığını söylüyorum.

Tabağıma baktım. Bir taco'yu çoktan bitirmiştım ve ikinci yarısını yemek üzereydim. Ve bu son iki gecenin yemeklerinin üstüne. Birden midem bulandı ve bunun psikosomatik olup olmadığından emin değilim.

bir sihir olsaydı elbette hissederdim, değil mi? Titreşiminin uğultusunu her zaman hissedebildim. Yoksa dikkatim o kadar dağıldı, kendi dünyamda o kadar kayboldum ki farkına bile varmadım mı?

Cam: Yemek büyü mü?

Lil: Sarhoş ol. Etkilerini azaltır.

Ben: Annem ve Tía bana asla büyü yapmazlardı ve ben bunu hissederdim. Lil:

Saklamadıkları sürece

Asla olmaz. Bu, büyü'nün iki yönlü olduğuna dair sarsılmaz inancımıza ters düşer. gizlenecek bir şey değil.

Cam: Nasıl hissediyorsun? Belki de yanlışlıkla büyü çiçekler kullanmışlardır.

Önümdeki gerçeklikle boğuşurken kendime, sihirle bu kadar dikkatsiz olmalarının mümkün olmadığını söylüyorum. Yüzde yüz hayal görüyorum. Gördünüz mü? Zorla tecrit edilen günler insanı böyle yapıyor işte.

Telefonum çalmaya başladı. Arayan Cam'di. Açtığımda Lil'i bağladı ve ben de "Çocuklar, sadece aşırı tepki veriyorum, değil mi?" diye konuşmaya başladım.

Lil, "Nasıl hissediyorsun?" dediğinde tam bir "*Ben doktorum*" modundaydı. Gece terlemesi var mı? Kendin gibi hissetmediğin anlar? Tuhaf rüyalar?"

"Lil, bunlar çok genel. İyi ki bana WebMD'yi okumak için tıp fakültesine gitmişsin" diyorum. "Herkes garip rüyalar görür ve kendini iyi hissetmediği anlar yaşar." Nabzım başladı. Tamamen psikosomatik, diye kendimi rahatlatıyorum.

Cam, "Bu farklı. Eğer bu tariflerde sihirli çiçekler kullanılsaydı, etkilerini kesinlikle hissederdiniz."

"Ama gerçekçi olalım," diye araya Lil. "Lavantanın sakın ve açık bir zihin yarattığı bilinir, güller kalbi açar ve hibiskus? Şey... bunların hepsi yaratıcılıkla ilgili."

"Ama sakın hissetmiyorum," diyorum paniğimi bastırmaya çalışarak. Kalbimin ve zihnimin açılmasını isteseydim bunu kendim yapardım, diye düşünüyorum başka bir sonuca varmadan önce öfkeyle: Baştan kapalı olduklarını kim söyledi?

"Ama annem ya da Rosa çiçekleri hecelemezse bunların hiçbirisi ortaya çıkamazdı," diyor Cam.

Derim diken diken olmaya başladı. "Gitmem gerek."

"Tamam, ama o yemeği yemeyi bırak," diyor Lil. "Ve sarhoş ol. Bu her şeyi geçersiz kılacaktır."

Cam iç geçirir. "Liliana, bu doğru değil ve berbat bir tavsiye."

Telefonu kapattıktan sonra içimde keskin bir öfke belirliyor. Ve tam karanlık gökyüzü çiçek açarken, anneme bir mesaj gönderiyorum: Bana bunu senin yapmadığını söyle. Yemekler, ebegümeci, güller ve lavantalar sihirli değil. Sen yapmadın, değil mi?

İyi bir önlem olarak, yarım bardak şarabı yudum yudum içiyorum. Kendimi iyi hissediyorum, omurgamı saran ürpertiye saymazsak gayet normal. Göğsümdeki ağrıyı.

Kendimi havuza atıp şüphelerimde boğulmak için kazağımı çekiştirmeye başlarken kendime "Bundan gerek" diyorum. Ama sadece Ani bir güç beni yakaladığında bir kolumu serbest bırakıyorum - bir kıvılcım, bir alev, yükselen bir ivme.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. *Bu olmuyor. Gerçekleşmiyor.*

İçimde akan enerji sıcak, güçlü ve vahşi. Büyünün kusursuz bir titreşimi.

Bir an daha hareketsiz kalamayarak ayağa kalkıyorum. Hızlanmaya çalışıyorum ama yeterince hareket yok, yeterince sıcaklık yok. Bu yüzden koşuyorum.

Avludan geçip, kapıdan çıkıp, taş patikadan aşağı inip Portakal çiçekleri, büyük büyük büyükannemin Mayahuel'le tanıştığı ve kendi geleceğini ve tüm torunlarının geleceğini tanrıçaya vaat ettiği yeri simgeleyen antik maguey bitkisinin yanından geçiyor.

Yeni bir öfke kapladı içimi.

Sihre bağlı olan ama asla ona sahip olmayan bu hayatı kabul .

yanana, pes etmek isteyene, beni çorak bahçemin kenarına taşıyana kadar koşuyorum. Hayatımda ilk kez bu bahçeden nefret ediyorum, ruhumu herkesin görebileceği şekilde taşımasından nefret ediyorum. Ailemin geri kalanının aksine, bu toprakta asla sihir yetişmeyeceğinden nefret ediyorum.

Eğer adımın cezasını çektiysem, şimdi çekiyorum. Bir yığın taş.

İçimde dayanılmaz, açıklanamaz bir sızı hissediyorum, sanki son üç gecenin büyüsunü kusmam gerekiyormuş gibi, ama yapamıyorum.

Etrafımda, gece yaklaşıyor. Karanlıkta ve spiral çizen yarasalarda; cırcır böceklerinin cıvıltısında ve sallanan dallarda. Gece açan çiçeklerin sapları yardım eli gibi bana doğru uzanıyor.

Gözlerim yaşardı.

O kadar uzun zamandır kilit altında tutulan gözyaşları ki, onları harcamanın ne kadar süreceğinden emin değilim. Ağlamayı sevmem; kendimi kontrolsüz duygulara teslim etmeyi sevmem, ama bu gece ebegümecei kalbime doğru yol aldı.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, gözyaşlarım akmaya başlıyor, yanaklarımdan, boynumdan aşağı, doğruca toprağa. Ellerimle toprağı kazıyorum, daha derine iniyorum, toprak yığınlarını kenara atıyorum. Ne olacağını hayal ediyorum kendimi toprağın büyüsunü gömmeyi seviyorum.

Pek çok şey için ağlıyorum. Yaptığım seçimler, beni tutsak etmesine izin verdiğim korku, bir türlü yazamadığım kelimeler ve asla sahip olamayacağım sihir.

Olmak istediğim kadın için ağlıyorum. Asla olamayacağım kadın için.

Başla.

Fısıltı o kadar hafif, kadar uzak ki, rüzgârdan ya da büyülu hayal gücümünden kaynaklandığını düşünüyorum.

Toprağın üzerine uzanıyorum. Beni serin dinginliğiyle saran yumuşak bir battaniye gibi hissettiriyor. Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve büyüye teslim oluyorum.

Gözyaşlarımdan dökülmesini, duygularımın özgürce akmasını. Ne zaman derin bir uykuya daldığımı bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda yüzümü toprağa bastırılmış, bir topun içine kıvrılmış haldeyim. Bahçe sabah sisiyle kaplı, o kadar yoğun ki iki adım önümü göremiyorum. Sessizlik beni sarıyor ve tek duyabildiğim kendi kalbimin atışları.

Dünya yazın başlangıcı gibi kokuyor, ilk aşk gibi, açık korolar ve mehtaplı öpücükler gibi.

Sisin içinden çiftliğe doğru yürürken Mayahuel'in varlığını hissedebiliyorum. Çiçeklerin kıpırdanışında, tenimin altındaki titreşimde. Sabah esintisinin fısıltısında. Ve boyutları iki katına çıkan gizemli beyaz çiçekte. Ve daha önce hiç yaşamadığım bir huzur hissediyorum.

Onu önce toprak tanıyordu.

Acelem yok, sadece ciğerlerimdeki hava ve beni bekleyecek kelimeler var.

Gözlerini bu dünyaya açmadan, nefes almadan öncetoprak onun kalbini biliyordu.

Odama döndüğümde günlüğümü açtım ve bir sonraki satırı yazdım: *Kayıp bir kalpti.*

Kayıp corazonlu kız hakkında yazmanın tam ortasıındaydım, sorunun cevabına doğru ilerliyordum: *Bulabilecek mi?* Cep telefonum titrediğinde.

Telefonumu *Rahatsız Etme* özelliğine çevirmiştim, ancak seçilmiş birkaç kişiden, yani ailemden gelen tekrarlanan aramaların bildirimi zorlayacağını unutmuşum.

Annemden gelen birkaç mesaj: Yemin ederim o yemeklere sihir katmadık.

P.S. Çiftlik nasıl? Sen nasılsın?

Rahatlamış ama kafası karışmış bir şekilde mesaj attım: Her şey yolunda. Neredeyse bir bağı mahvediyordum.

Dün gece neredeyse sinir krizi ve bahçede uyudum. İtalya nasıl?

Soruyu duymazdan gelerek, kendi çiçeklerinden birini vuruyor: Neden çiçekleri benim aşıladığımı düşünüyorsun?

Annem sözünde durur ve bana daha önce hiç yalan söylemedi, Ama eğer yemeklerimi büyülemediyse, o zaman neden dün gece tüm o büyüyü hissettim ve böyle içgüdüsel bir tepki verdim?

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Ailem neden akbabalar gibi üzerime çullanmadı? Duygularım Venüs'ün sıcaklığıyla alevleniyordu, fark etmemeleri için çok yüksekti ama yine de... kimse fark etmedi.

Ne olursa olsun, bu yeni gizlilik perdesini seviyorum. Bir kez olsun.

Bazı rüyalar gördüm, şu anda belirsizliğin daha iyi olduğunu düşünerek kendimi dışarı attım.

Yanıp sönen üç küçük nokta bana yazdığını söylüyor. kadar uzun sürdüğü için bir tez gibi görünüyor ve *ne tür rüyalar* ile başlayıp muhtemelen *tam olarak ne hissettin* ile bitecek cevaplamak istemediğim milyonlarca soru olmasından endişeleniyorum.

Ama aldığım tek mesaj şu: Umarım huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyorsunuzdur. Seni seviyorum.

Ertesi gün, öykü fikirleriyle o kadar canlanmış hissediyorum ki kalemim sayfadan kalkmıyor. Violeta hakkında yazıyorum, yabancılaşmış bir teyzeden büyülmüş bir arsa miras alan genç bir kadın ve bunu öğrendiğinde öfkeleniyor.

çiftlikte yaşamakla kalmayıp onu ekip biçmesi de gerekmektedir. San Francisco'da doğup büyüdüğü ve siyah gözlü Susan'ı ayçiçeğinden ayırt edemediği düşünülürse bu zor bir iştir.

Violeta sabah sisinin şehri örtüşünü izledi, bir mekansızlık hissi yarattı, burası ve orası arasında boş bir alan. Kendini özlem içinde buldu ama ne için olduğunu bilmiyordu. Çalan bir telefon onu hayal aleminden kopardı. Dikkatinin dağılmasından rahatsız olarak oturma odasına doğru yürüdü. Hayatının sonsuza dek değişmek üzere olduğunu bilmeden cevap verdi.

Tam o sırada keskin bir çığlık duyuyorum. Yerimden fırlayıp avludan dışarıya, duvarın diğer tarafındaki sese doğru koşuyorum. Orada bir kadının eğildiğini, ve açıkça kızdırdığı bir çift arı yüzünden çılgına döndüğünü görüyorum.

"Etrafta zıplamayı kes," diyorum ona.

Panik içinde bana doğru döndü. İzlerimde durdum. Alicia.

Zihnim noktaları birleştirmeye çalışmakla o kadar meşgul ki, neredeyse Çiçekler, sanki bir rüzgâr onları dikkatsizce tepinen ayaklarından uzaklaştırmış gibi geriye yaslanıyor.

Ve çiçekler değişikçe arılar da değişir, ama biri onu yanağından sokmadan önce değil.

Çığlığı beni korkutmaya yetti ama bir saniye sonra ve ona "Gittiler. Sen iyi misin?"

"Beni soktu!"

"Dürüst olmak gerekirse, arı onu öldürmeye çalıştığınızı düşündü."

Bir elini şimdi kızarmış olan ve şişmesine beş saniye yüzüne götürüyor. "Ben sadece kendi işime bakıyordum."

"Özel bir çiftlikte mi?" Elimde değil; beklenmedik geliş, açıkça izinsiz girmesi içimde öfkeyle yanan bir kibrit çaktı.

Alicia'nın korkusu ve kızgınlığı parlak ama zoraki bir gülümsemeye yok olur. "Haklısınız. İzinsiz giriyorum ama..." Keskin bir nefes çekti. "Bunun için bir şeyiniz var mı?"

Onu yoluna göndermek, ana kapıya kadar yürümek ve tozlu yoldan kasabaya doğru yürüyüşünü izlemek istiyorum ama kalbim buna izin vermiyor.

Ayrıca, ya çılgın bir dava meraklıysa ve dava açmaya karar verirse?

Yaraları için bize yardım etti ve sonra bir yargıca, istediğinde ona yardım bile etmediğimi söyledi.

Belli ki Lantana'yı çok fazla dinlemişim.

"Kaşımaya devam edersen daha da kötüleştireceksin," diyorum ve çiftliği mümkün olduğunca az görmesi için onu kuzey yolundan eve geri götürmeye çalışıyorum.

Gölgeli bir avluya girdiğimizde, "Burası gerçekten muhteşem," diyor. İçeri girip bir cımbız, biraz kortizon kremi ve şimdi ikna olduğum küpeyi almadan önce tahta banka oturması için ona jest yapıyorum. ona ait. Döndüğümde Alicia telefonuna bir şeyler yazıyordu.

Yaklaştığımda başını kaldırdı. Şişmiş sağ yanağı dışında, gerçekten de klasik bir güzelliği var. Cımbızı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onlarla yüzüme dokunamazsın."

"İğnenin çıkması gerekiyor, yüzden ya ben yaparım" dedim, "ya da sana bir ayna getiririm ve bu onuru sen kazanırsın."

Tereddüt ediyor, sırtıyor ve sonra "Çabuk ol" diyor.

Çocuk gibi kıvranıyor olsa da yapıyorum. Sonra ona krem tüpünü . "Bana neden burada olduğunu söylemek ister misin?"

Kremi nazikçe sürüyor, bir bebek gibi yüzünü buruşturuyor. Tanrım, hiç arı sokmamış mıydı? "Benim adım Alicia Jones," diyor. "Muhtemelen berbat biri olduğumu düşündüğünüzü biliyorum -yani Ben size benim hakkımda ne anlattı bilmiyorum-"

"Bana bir şey söylemesine gerek yoktu," diyerek kestim. "Sana ait olmayan bir buketi çaldın."

"Büyülü olan mı?"

Sıcaklık göğsüme hücum ediyor. "Büyülü mü?" Deli olduğunu ima eden ses tonuyla söylüyorum.

Ayağa kalkıyor ve bana yine o kazanan gülümsemesini sunuyor. "Bakın, ben bir gazeteciyim ve sadece gerçek hikayeyi istiyorum. Yani aileniz, bu çiftlik, tüm bunların efsanesi çok ilgi çekici ve aileniz hakkında bir makale yazmayı çok isterim. Gerçekten dünyaya kim olduğunuzu gösterin. İnsanlar buna bayılır ve bu iş için gerçekten iyi olabilir."

Benimle dalga geçiyor olmalı. Nefes almak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Ne duyduğunu ya da nerede duyduğunu bilmiyorum..."

"Beverly'den."

Hayatta olmaz. Beverly ailemizin sırrını asla açıklamazdı. "O zaman yanılıyorsunuz. Sakıncası yoksa yapmam gereken bazı işler var."

Alicia'nın yüzü yumuşuyor ve mavi gözleri gölgede bile parlıyor. Ben'in onun fiziksel görünümünde ne gördüğü çok açık, ama havası, enerjisi tamamen yanlış.

"Sana birkaç soru soramaz mıyım?" diye .

"Hayır."

Gözlerini dikmiş bakıyor ve ben de yüz ifadesinin meraktan hayal kırıklığına dönüşmesini izliyorum. "Bak, muhtemelen aramam gerektiğini biliyorum, ama numaran bende yoktu ve buraya sadece bir şeyleri kontrol etmek için geldim, kendim görmek ve..."

Gümüş küpeyi ona uzattım. "Dün etrafı kontrol ederken bunu burada bırakmış ."

Ağzı ince bir çizgi halinde geriliyor. "Eğer fikrini değiştirirsen..."

"Değiştirmem. Seni dışarı çıkaracağım."

Alicia iç geçiriyor, işaretlerimi olduğu gibi okuyor -*burada istenve kendi başına gidebileceğine güvenmiyorum.*

Sessizlik içinde evin etrafından dolaşıp yola ana yola doğru ilerliyoruz. Ferforje kapıyı açtığımda bana dönüyor ve utangaç bir gülümseme sunuyor. "Onu sevmiyorum."

Onu. Ben.

"Sadece büyüünün gerçekten işe yarayıp yaramadığını görmek istedim," diye ekliyor. "Gerçekleri kontrol ettiğim için beni suçlayamazsınız."

"Büyü diye bir şey yok, dediğiniz gibi bu bir efsane. Çok satan bir efsane. çiçekler," diyorum ona. "Sizin gibi gazetecileri her zaman alıyoruz ve hepsi hayal kırıklığına uğramış olarak ayrılıyor."

Tereddüt ediyor, sonra da sanki bu kelime dolu bir silahmış gibi "İlginç" diyor.

Ve o uzaklaşırken, neden tetiği çekmesine yardım gibi merak etmekten kendimi alamıyorum.

* * *

Önümüzdeki hafta boyunca tetikteyim. Yenilebilir çiçeklere, davetsiz gazetecilere ve her yerde biten gizemli beyaz çiçeklere karşı, o kadar hızlı büyüyorlar ki yürüyüş yollarını temizlemek için onları kesmeye başlıyorum.

Anneme veya kız kardeşlerime çiçeğin bir fotoğrafını göndermeyi düşündüm, ancak işleri halledemeyecekmişim gibi görünmek istemiyorum. Şimdilik yalnız uçmak anlamına gelse bile bu işi gerçekten yürütmek istiyorum.

Bu da benim işime yarıyor çünkü Violeta'nın hikayesinde kayboluyorum ve aklım Alicia gibi başka yerlere kayıyor: *Sevmiyorum*

Onu. Ve Ben: Bu onun için benden daha önemliydi. Hikayenin sonu, onu sayfaya, kontrol edebileceğim bir dünyaya geri dönmeye zorluyorum.

Lezzetli ve dumanlı mezkalimi yudumlayıp yazmaya devam ederken, gerçeğin kimin söylediğine bağlı olduğunu fark ediyorum. Ya da belki de gerçek, Alicia buradayken açıkça hissettiğim tehdit gibi, söylenmeyen şeydedir.

O gece başımı yastığa koyduğumda tek , annem ve Tía yarın eve dönecekleri için Tanrı'ya şükretmekti.

Dizginleri, sorumluluğu ve endişeyi devredebilir, kitabım için daha fazla kafa boşluğu açabilirim.

Yuvarlanıyorum ve sevgiyle Sueños adını verdiğim beyaz çiçek buketine bakıyorum. İyi bir isim olduğuna karar verdim çünkü bana ilk olarak bir rüyada geldiler, defalarca yorumlamaya çalıştım, sonunda bunu günlüğüme not edene kadar her anlamı bir kenara attım: *Çiçekler filizlenen bir rüya Sayfalardan bana yapışan, bedenim boyunca büyüyen ve sesimi arayan.*

Girişin altında küçük harflerle yazılmış bir soru duruyor: *Onu hiç bulabilecek miyim?*

Annem ve Tía ertesi gün kucak dolusu hediye ve seyahatlerinden hikâyelerle eve dönerler.

Hepsinden, özellikle de Anders Tía adındaki İsveçli adamın küçük Orvieto kasabasında tanıştığı adamdan çok etkilendim.

"bir şey," diye ısrar ediyor ama gülümsemesi başka bir hikâye anlatıyor.

Annem gülüyor. "Göreceğiz." Sonra bana dönerek, "Buralarda ilginç bir şey oldu mu?" diye soruyor.

İlginçliği tanımla. Neredeyse kaçırılan bağ, etrafta dolaşan meraklı gazeteci, her yerde filizlenen rüya çiçekleri, içimden dökülen kelimeler?

"Ve biraz daha kalacak mısın?" Tía sesinde umutlu bir tını ile soruyor.

Nereye gidebilirim ki? Ona söylemek istiyorum. Biraz düşündüm. İnanın bana. Kız kardeşlerimden ya da kuzenlerimden herhangi biriyle takılabiliyorum ama doğruyu söylemek gerekirse, çiftlikten ayrılmaya hazır değilim ve daha da önemlisi, burada benim için bir şeyler olduğuna dair içimde bir his var - sadece bunun ne olduğundan henüz emin değilim.

"Henüz ayrılma planım yok,"

diyorum. Annem bilmiş bir gülümseme sunuyor.

"Gerçekten yemeklerinize sihir katacağımızı mı düşündünüz?" Tía, sözde kanıtın hâlâ durduğu buzdolabına kafasını kızgın bir şaşkınlıkla soruyor.

Gerçeği saklamaya çalışma zahmetine girmedim. "Evet, öyle oldu. Çiçeklere karşı tuhaf bir tepki verdim, ateşim çıktı ve... Bilmiyorum... bir çeşit nemli."

"Büyüden çok gıda zehirlenmesine benziyor," diye dalga geçiyor teyzem, buzdolabından lavantalı börekten geriye kalanları çıkarırken. Bir kokladıktan sonra yüzünü buruşturuyor. "Sana söylüyorum... Bunun içinde zerre kadar büyü yok.

şimdi çürümüş tabak."

Annem gözlerini benden ayırmıyor. Bir şey arıyor, sözlerimin ortaya çıkarmadığı gerçeği arıyor ve yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. "Biz

Seni asla kandırmazdım," diyor sonunda hiçbir metnin aktaramayacağı bir ciddiyetle.

"Muhtemelen yemeğe karşı bir tür reaksiyundu," diyorum. "Çok uzun süre dışarıda bırakmış olmalıyım."

Tía böreği çöpe atıyor. "Gördün mü?" diyor anneme. "Boşuna endişeleniyorsun. Harlow iyi. Tanrı'ya şükür biraz rengi bile var. Solgunluk sana göre değil, querida."

Annem başını sallıyor ama tenimin güneşten öpülmüş rengiyle ilgili değerlendirmesine katılmıyor. Tía gittikten sonra annem ikimize birer bardak taze nane yapraklı tarçınlı çay koyuyor.

O sorgulamaya başlamadan önce ben öne geçiyorum. "Bu konuda daha fazla konuşmak ."

Burnunu sokacak; bu işin peşini bırakmayacak çünkü asla bırakmaz. cevaba ulaşana kadar kazıyor da kazıyor, bu yüzden sadece "Tamam" dediğinde şaşkına dönüyorum.

Hem güçlenmiş hem de kafam karışmış çayımdan bir yudum alıyorum ve kalın mavi çerçeveli bardağı bırakıyorum; annem tezgâha yaslanmış, güneş arkasında altın ve pembenin muhteşem gösterisiyle batıyor.

Boyun eğmiş bir iç çekişle beni inceliyor. "Sende farklı bir şeyler olduğunu hissediyorum, Harlow."

"Bronzluğum mu?" Şaka yapıyorum.

Yemi yutmuyor. "Derin bir şey, eğer herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen..."

Gerçekten arka kapıdan mı giriyor? Bağırsaklarımı dökmem için başka bir açı mı deniyor? Bacaklarımda bir titreme hissediyorum. Yapmak istediğim son şey o gece bahçede başıma gelenleri irdelemek. Genelde annemle her şeyi konuşabilirim ama bu? Çok özel, çok derin hissettiriyor. Her şeyi. Ayrıca ne kadar kırılmış hissettiğim için çok utanıyorum.

Gözyaşlarım sel oldu ve annem haklı olsa da, çok derin bir şey oldu, o anı yeniden yaşamaya kendimi ikna edemiyorum, özellikle de bunu kendime bile açıklayamıyorken. "Teşekkürler," diyorum ona, "ama bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Başını sallayarak tezgâhı itiyor ve saksılı zeytin ağaçları, gümüşü sukulentler ve yosunlu kenarlarından su akan üç kademeli bir çeşmeyle dolu küçük bir avluya açılan pencereden dışarı bakıyor.

"O da ne?" diye soruyor ve ben ne demek istediğini anlayamadan çift kapıdan dışarıya doğru ilerlemeye başlıyor. Onu takip ediyorum.

Onu, beyaz Sueño çiçekleriyle dolu uzun bir vazoyu incelediği yıpranmış ahşap çiftlik masasının kenarına götürüyorum. "Bunlar nereden geldi?" diye soruyor. "Her yerden fışkırıyorlardı," diyorum ona. "Ve çok güzel kokuyorlar Ben de birkaç düzenleme yaptım. Nedir onlar?"

"Ne demek her yerde?" Sesinde beni sinirlendiren küçük bir çatlak var.

"Yabani otlar gibi," diyorum ona, "taş yarıklarının arasında, çalılarının arasında ... Bilmiyorum... her yerde."

"Bu kanto."

"Şarkı diye bir çiçek mi var?" Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Nasıl olur da ben bunu hiç duymadım?"

"Çünkü sadece bizim çiftlikte yetişiyor ya da en azından eskiden öyleydi." Annem beni sinirlendiren bir merak duygusuyla aranjmana . "Tam adı Canto de Corazón, büyük büyükannen tarafından konulmuş. En az kırk yıl önce burada yetişmeyi bıraktı."

"Neden durdu?"

"Ölümünden sonra bir daha hiç filizlenmedi," diyor bakışlarını benimkilere çevirerek. "Onunla özel bir bağı olduğunu düşünmüştük ama belli ki durum öyle değilmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu çiçek bir amaç için yeniden ortaya çıktı. Belki de sembolize ettiği şeyle bir ilgisi vardır."

"Hangisi ne?"

"Döngüler. Sonlar. Yeniden doğuş."

Yanaklarıma, boynuma, göğsüme sıcaklık doluyor. Çiçeğin sembolizmi benim için tamamen kaybolmuş değil ve hayatlarımızdaki bir olaya tepki olarak ilk kez bir çiçek açmıyor. Annem ilk kez hamile olduğunu böyle anladı. Salix, bir tür söğüt

gece boyunca yatak odasının penceresinin dışında, ve anlamı? Annelik.

Yeniden doğuş.

Bahçedeki o tuhaf geceyi tanımlamak için aradığım kelime bu muydu? Ama ben yeniden doğmuş gibi hissetmiyorum. Sadece kafam karışık.

"Ne zaman fark ettiniz?" diye soruyor.

Sinirlerim tepeme çıktı. "Önce rüyamda gördüm." Ona rüyamı en ince ayrıntısına kadar anlatıyorum, hatta kökün kolumda ve boğazımda nasıl gezindiğine kadar. Sonra da kendi yorumumu sunuyorum. Başını sallıyor ve anlattığım her yerde gözlerini kırıştırarak ilgisini gösteriyor ama ben

Bunun gerçekte ne düşündüğünü gizlemek için bir maske olduğunu biliyorum. "Ve sonra çiftlikte büyüdüğünü gördüm," diye ekliyorum. "Belki Tía çiçeklerin onunla konuşup konuşmayacağına bakabilir?"

"Yapmayacaklar."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü senin gözetiminde büyüdüler, bu da demek oluyor ki *Sana* bir şey. Büyüyü hissetmenin sebebi bu olmalı. Yemeklerde değil, altınızdaki topraktaydı." Bakışlarını parıldayan yapraklar, sonra tekrar bana dönüyor. "Senin için farklı olan bir şey var mı?" diye soruyor.

"Yazıyorum," diyorum, boğazımdaki yumruyu aşmak için kelimeleri zorluyorum. bardağımın kenarına bakıyorum. "Yani, kelimeler geliyor ve..." Ona bakıyorum. "Gerçekten de Kanto'nun benim yüzümden mi çiçek açtığını düşünüyorsun?"

Annem biraz daha yaklaştı. "Yazmak ruhunuzun bir parçası. Belli ki burada bulduğun yaratıcılık ya da yeni başlangıçlar toprak."

Onu önce toprak tanıyordu.

Annemin yüzündeki ifadeyi hemen hatırlıyorum: gurur, sevinç ve çok daha fazlası.

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi çiçeklerin tatlı, temiz kokusuyla dolduruyorum ve son kırk yıldır nerede olduklarını merak ediyorum. "O zaman neden kanto benim bahçemde yetişmedi?"

"Büyü istediği zaman güçlü bir şeydir ve belli ki bu çiçek bir toprak parçasından daha fazlasını istiyor."

"Yani benden bir parçadan fazlasını istiyor," diyorum, kendi inancıma şaşırarak.

"Bunu sana söyleten ne?"

"Rüya... çok netti, çok gerçektir - bir istek vardı ve sanırım... tamam bu kulağa garip gelebilir, ama sanırım ses."

bir sessizlik geçiyor. "Yazmayı mı kastediyorsun?" diyor.

"Hiç ilham almamıştım," diyorum ona. "Sanki sayfaya yeterince hızlı."

Annem gülümsüyor ve bir an için gözlerinin nemlendiğini görüyorum. "Harlow- bu harika!"

"Bir ara okumak ister misin?" İlk sözlerim konusunda daha fazla güvenebileceğim kimse yoktur. "Yani hazır olduğunda mı?" Ani bir gerginlik hissediyorum

kaburgalarımın altında. Gerçekten çalışmamı paylaşmayı kabul ettim mi? Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi? Bu küçük hareket her şeyi çok gerçek hissettiriyor.

"Çok isterim! Ama önce bana ne hakkında olduğunu söyle."

Ben de öyle yaptım. Ve son kelime ağzımdan çıkarken annemin nemli, gururlu ifadesi kaşlarını çatıyor. "Harlow."

"Ne?"

Tereddüt ediyor ve sonra "Ailemiz hakkında yazamazsın" diyor.

O kadar şaşırdım ki neredeyse nefesim kesilecekti. "Anne! Ben . Beni duymadın mı? Bu şey hakkında..."

"Büyülü bir çiftlik."

"Bir toprak parçası," diye düzeltiyorum onu. Kalbim çırpınıyor, incek güvenli bir yer arıyor. "Aynı şey değil. Ve bu bir kurgu." Neden bunu göremiyor?

Annem başını sallıyor. "Harlow-biliyorsun biz seçilmişleriz Bu büyü'nün koruyucuları. Daha önce de etrafta dolaşan insanlarla sorunlar yaşadığımızı biliyorsunuz, bir de bunun hakkında koca bir kitap yazdığınızı düşünün." Sesi yükseliyor. "Ne olacağını düşünüyorsun?"

"Neden burada kendimi kötü adam gibi hissediyorum? Neden bana güvenmiyorsun? Bir saniyeliğine bile olsa ailemizi tehlikeye atacağımı düşünüyor musun? Bu çiftliği? Tanrım, anne! Çiçeklerin koruyucu olarak seçtiği kişi benim ve şimdi de canto..." "Alicia'dan kurtulan benim!" demeden önce kendimi durduramıyorum.

"Alicia?"

Kahretsin.

Nasıl olsa öğrenecekti, ben de anneme çalınan buketten gazetecinin çiftliğe yaptığı ziyarete kadar her şeyi anlattım. Kulağa o kadar çok geliyor ki yüksek sesle daha kötü.

Annem volta atıyor, alnını şiddetle ovuşturuyor. "Beverly asla sihri açığa çıkarmaz."

"Aynen öyle." Aynı tarafta olmaya geri dönmek isteyerek ben de katılıyorum.

Annem bakışlarını bana çeviriyor; kara gözleri bir şahininki gibi keskin. "Neden bana söylemedin?"

"Seyahatinizi mahvetmek istemedim ve bunu hallettim."

Annemin yüz ifadesi gerginleşiyor ve sonra nefret ettiğim o her şeyi bilen sırıtış geliyor. "Sen sadece kaçınılmaz olanı erteliyorsun," diyor. "O gazeteci geri dönecek, her zaman . Hiçbir koşul altında bu kitabı yazabilmen mümkün değil. Bunu nasıl göremezsın?"

Gözyaşlarım çok kolay akıyor ve göğsüm nefes almayı zorlaştıran korkunç bir sıcaklıkla doluyor. Ben hiçbir zaman annemize karşı çıkan bir kız olmadım. Hiçbir zaman bunu gerektirecek kadar dalgaya neden olmadım, ama şimdi? Kitabımı kurtarmak için bir tsunami yaratmaya hazırım. "Hayatımda ilk kez sesimi, anlatmaya değer hikâyemi buldum ve... ilk satır - Mayahuel'in kendisinden geldi bana!"

Gözleri kısıldı. "Ve bunu biliyorsun çünkü?"

Bunu ona nasıl açıklayabilirim. *İçimde bir his mi var? Rüzgârda duyduğum için mi?* "Sadece hissediyorum."

Annem kararlı bir şekilde başını sallıyor ve gitmek için döndüğünde, "Lütfen bunu konuşabilir miyiz?" diyorum.

"Daha sonra. Biraz hasar kontrolü yapmam gerekiyor."

Ve böylece Jazmín Estrada benim annem olmaktan çıkıp bu çiftliğin ve büyüünün koruyucusu oldu.

Ve hangi rolün kazanacağını biliyorum.

"Şu cesur renklere bakın!" Rosa Teyze, kayalık toprağın üzerinden geçip ahşap çitlere doğru ilerlerken bizi bir sürü zenginliğin beklediği için neşeleniyor - parmaklıkları kaplayan güzel mor ortancalar.

Ancak arzu edilen tam çiçeklenmenin aksine, Rosa kurutulmuş bir çiçeğin peşindedir.

Elini kurumuş tek bir ortancanın üzerinde gezdirirken uzaktan yağmur kokusu alıyorum. Sapını kesmek için izin istiyor. "Çoğu insan bunları eski bir kutuya atarak kurutmak gibi korkunç bir hata yapıyor" diyor, "hatta arabalarının bagajına! Ancak işin püf noktası, sap üzerinde kurumalarına izin vermek ve tam doğru hasat etmektir. Zamanlama, yöntemden çok daha önemlidir."

Çiçek onun nazik dokunuşunun altında parıldarken sabrına ve yeteneğine hayran kalıyorum. Evet. "Onları ne için kullanıyorsun?" diye soruyorum.

"Uyumlu bir karışım," diyor gülümseyerek. Sonra bana hızlıca göz kırpmıyor. "Buralarda buna ihtiyacımız var."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gri ufka bakıyorum. "Mantıksız davranıyor ve bunu sen de biliyorsun."

"O doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Ya yanılıyorsa?"

"Hepimiz bir noktada öyle değil miyiz?" diyor, kot önlüğünün cebinden bir çift küçük makas çıkarıyor ve sapı eğimli bir kesip getirdiği küçük bir sepete koyuyor.

"Ama bu benim hayatım Tía ve bu kitap... çiçek yetiştirip hasat etmekten farkı yok. Bunun bir anlamı var ve yemin ederim ailemi tehlikeye atacak hiçbir şey yazmayacağım."

Bir parmağını dudaklarına bastırıp beni susturuyor. Gök gürültüsü uzaklarda yuvarlanırken o şimdi yuvarlak çiçeklerden birine yaklaşıyor, dinliyor, başını sallıyor.

Merakla bekledim. Sonunda, "Ne yazıyordu?" diye sordum.

Soruyu gelerek, "Kitabınızdaki bu büyülü topraklar size yabancılaştırmış bir teyzeden mi miras kaldı? Neden yabancılaştırmış?"

Gülüyorum. "Merak ettiğin buysa, o sen değilsin." Bir sap daha kesiyor ve sepetine lavanta ekliyor, uyum vaat eden bir başka çiçek

Bunu başarabileceğinden pek emin değilim.

"Henüz tüm cevaplara sahip değilim," diyorum. "Sadece Violeta'nın takip etmeye değer bir karakter olduğunu biliyorum ve ilk satır bana rüzgârdaki bir fısıltı gibi geldi... Mayahuel'den."

"Onu önce toprak tanıdı."

Annem de ona öyle söyledi. Kelimeleri bir başkasının ağzından duymak garip bir his.

"Kız kardeşimle konuşmama izin verin," diyor.

Eğer annemi uçurumdan aşağı indirebilecek biri varsa, o da Rosa'dır. Telefonu titriyor ve ekrana baktığında geniş bir gülümseme oluşuyor ağzının karşısında. Siyah güneş gözlüklü, beyaz sakallı bir adamın fotoğrafıyla birlikte ismini görüyorum. *Anders*.

"Güzel görünüyor," diyorum.

"Güzel mi? Por favor! El es muy guapo!"

Sepeti bana uzatıp uzun süpürge eteğini yukarı kaldırırken hafifçe gülüyorum ve "Kaçsak iyi olacak. Gök gürültüsü hızla geliyor."

Ve öyle de yapıyoruz, iki çocuk gibi - bizi yakalayamayacak olan fırtınanın kovaladığı çiftlik boyunca yarışıyoruz. En azından bugün değil.

* * *

Birkaç gün sonra Pasaporte'de oturmuş, dördüncü fincan sade kahvemi yudumlarken bir yandan da Ramak Kala Kitabı'ndaki komik ve bazen de hüznü yazıları inceliyordum. Kaderin bir ile neredeyse çarpışmaları vurgulayan girişler; diğerleri *kaçan kişi* hakkında hikayeler ortaya koyuyor. Aceleyle ya da muhtemelen sarhoş bir elin rehberliğinde karalanmış gibi görünen belirli bir yazıya takıldım. *Kayıp Kalp* başlıklı bu yazı, yazarın "*Uçağa binmeliydim*" diye başlıyor.

Tek bir kötü seçim yüzünden sevgisini kaybetmiş bir yabancı için derin bir acı, garip bir keder hissediyorum. Gerçekten aptalca ama bu kişiye üzgün olduğumu söylemek istiyorum, asla okumayacaklarını bilsem de bir teselli mesajı yazmak istiyorum, ama ya enerjisini hissedebilselerdi?

Tam o sırada Roberto kabine giriyor ve masaya davul çalar gibi vuruyor. "Bu chisme de neyin nesi?"

Kalemimi bıraktım ve arkama yaslandım. "Ne demek istiyorsun?" "Şu gringa... sarışın."

Donup kaldım. "Alicia?"

"Çok soru soruyor." "Buraya mı geldi?"

Roberto elini saçsız kafasında gezdiriyor. "Mija, kasabadaki herkesle Estrada ailesi hakkında röportaj yapıyor. Kimse konuşmuyor tabii. Annen sana söylemedi mi?"

Mide bulantısı dalga dalga çöktü. Annem bunu benden nasıl saklayabilirdi? "Alicia'ya ne söyledin?"

"Her şeyi yanlış anlamış," diyor. "Bu şehrin tüm büyüğü tam burada, benim kafemde." Kocaman gülümsüyor ve keşke ben de onun eğlencesini paylaşabilseydim. "No te preocupes," diyor elini havada sallayarak. "Evine gitti. Hepsi gitti. Artık Alicia yok."

Boğazımda giderek büyüyen acı ve pişmanlık yumrusunu yutuyorum. "Emin misin?"

"Oliveras'ı hatırlıyor musun? Kardeşiyle birlikte kendi şoförlük şirketini kurdu..."

"Roberto!"

"Sí. Evet. Alicia onu havaalanına götürmesi için tuttu." Dişlerinin arasından ısıklık çıkıyor. "Adios, chica!" Kabinden çıkarken omzuma vurdu. "Bu kadar çok kaşlarını çatma. Seni yaşlı gösteriyor." Sonra o gidiyor ve ben "Retinol daha iyi iş çıkarıyor" cümlesini duyduğumda alnımda oluştuğunu hissettiğim kırışıklıkları ovuşturmak zorunda kalıyorum.

Yukarı baktım. "Laini!"

Ayağa fırlayıp onu kucaklamam iki saniyeden az sürdü. Kolay bir iş değil çünkü benden beş santim daha uzun ve "sarılmayı" sevmiyor. Ama bu sefer kollarını bana ve kahkahalara boğuldu. "Seni şaşırttım mı?"

Ayrıldığımızda ve her ikimiz de kabine geri kayarken, ona bir inanılmaz bir bakış. "duymadın mı? Neden bana geleceğini söylemedin? Neden buradasın? Bana her şeyi anlat!"

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye tükürüyor.

"Tenin... çok altın rengi." "Ha! Buralarda çok güneş var."

"Ya da sizinki gibi iğrenç bir kırmızı tonunda yanmayan harika cildiniz var." Sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bir çift muhteşem safir damla küpesini gösteriyor. "Her neyse, ben buraya şu yenilebilir İstedğim çiçekler."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tamamen unutmuşum. Özür dilerim." Ramak Kala Kitabını kapatıyorum.

"Ayrıca şehirden de bıkmıştım," diyor Laini. "Sadece biraz güneş ışığına ve temiz havaya ihtiyacım vardı ve..." İç çekiyor. "Ve sana eşyalarını Chad'in evinden taşıdığımı, çoğunu buraya gönderdiğimi ama seni buraya getirdiğimi söylemek istedim. Şu sevimli Gucci sandaletler gibi bazı erzaklar. Nasıl olur da onları yanına almazsın?"

"Aceleyle çıktım ama teşekkür . Milyonlarca teşekkür." Sonra neden sorduğumdan bile emin olmadığım o korkunç soru geliyor. "Onu gördün mü?"

"Hayır. Programları koordine ettik. Yedek anahtarı kullandım."

Yani bu . Chad'in dairesinde bana ait hiçbir şey kalmadı. Neden bu konuda biraz bile üzgün değilim? Garip bir şekilde, üzgün *olmamak* konusunda çelişkili hissediyorum, belki normal bir insanın hissedeceği gibi? Ama sonra bir rahatlama dalgası

onun, birlikte yaşadığımız hayatın dikiz aynamda olduğunu fark ettim. Ramak Kala Kitabı için bir hikâye. "Geldiğine çok sevindim," diyorum Laini'ye.

"Ama... burada, kafede olduğumu nereden biliyorsun?"

"Annen söyledi."

"Humph. Göğsüme saplaman için sana bir hançer de verdi mi?"

Laini bir kaşını kaldırır. "Ne kaçırdım?"

Tüm üzücü hikayeyi anlatıyorum ve bitirdiğimde Laini sadece iç çekiyor "Bunu atlatacaktır" diyor.

"Olmayabilir."

"Yapacak çünkü seni her şeyden çok seviyor ve Low... o sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor."

"Tia Rosa da aynı şeyi söyledi."

"Teyzeni her zaman sevmişimdir." Gözleri, "Eee... İlk İzlenimler kitabı nerede?" sorusuna yol açan bir şakacılıkla parlıyor.

Acınası bir surat ifadesi takındım. "Tam olarak dört tane var ve zamanınızı boşa harcamayın. Hepsini araştırdım ve dediğim gibi, imzasını da atmış değil." Ona bazı olasılıklar bulduğumu ama hiçbirinin doğru olmasını istemediğimi .

Başını sallıyor, etrafta bir garson arıyor. Birini bulduğunda double espresso sipariş ediyor, sonra bana dönüyor. "Sonunda kitabını yazdığın için çok etkilendim."

"Bu da miksoloji kitabını yazman gerektiği anlamına geliyor."

Anında bir gülümsemeye dönüşen alaycı bir ifadeyle karşılaşıyorum. "Evet, evet. Evet. Evet. Evet. Evet. Ama bu benim hayat boyu hayalim değil. Bir seferde tek bir kitaba odaklanalım.

Zaman. Seninki. Bana daha fazlasını anlat. Violeta ve mirası dışında demek istiyorum. Mesela teyzesi neden ona yabancılaşmış ve neden çiftlikte yaşamak zorunda?"

"Açıklaması biraz zor."

"Harlow."

Yavaş, umarım ihtiyatlı, titrek bir nefes alıyorum. "Evet. Tamam. Tamam. Yani işin özünü biliyorsun ve ben burada çitlerden sallanıyorum - hayır ana hatlar, sadece içgüdü ve hikayenin nereye gitmek istediğini görmek. Hâlâ parça parça."

"Dünya parça parça inşa edildi," diyor gözleri parlayarak.

Tipik Laini tarzında, bana ne zaman alan bırakacağını, bir şeyi ne zaman biliyor. "Seninle gurur duyuyorum," diyor. "Zengin ve ünlü olduğunda ve kitapların filme çekildiğinde, kırmızı halı daveti alsam iyi olur."

Bu uzak fikre gülüyorum. Şimdilik, hikayenin tadını çıkarmaktan, gerçekten *sonuna* vardığımı hayal etmekten mutluyum çünkü bu olmaz mıydı?

İnanılmaz mı? Sadece başlamak değil, bir şeyi bitirmek? "Anlaştık," diyorum. "Peki ne kadar kalacaksın?"

Laini melodramatik bir iç çekişle, "Bu güneş ışığı ve güzellikle mi? Sonsuza kadar nasıl?"

"Evet, El Viento'nun insanlar üzerinde böyle bir etkisi var." "Peki ya sen?"

Onun da aynı soruyu bana yönelttiğini biliyorum ama benim cevabım çok daha karmaşık. Sanırım bilmemekle, günü gününe yaşamakla, geleceği çok fazla düşünmemekle bir sorunum yok. Kendimi bilinmezliğin sınırlarında yüzmeye bıraktım.

"Emin değilim. Sanırım kitabı bitirene kadar."

"Senin yerinde asla gitmezdim," diye emir verir gibi konuştu. "Tanrım, çiftliğin bu kadar güzel ve bu kasabanın bu kadar büyüleyici olduğunu hep unutuyorum ve bilmiyorum. Sanki perili gibi ama iyi anlamda. Tam bir çekicilikle perili."

Tam o sırada espressosu gelir. İşte o zaman Laini neredeyse kabinden "Kahretsin! Tamamen unuttuğum." Çantasına uzandı ve bir zarf çıkardı. "Annen bunu sana vermemi söyledi."

Krem rengi zarfın üzerine mükemmel bir kaligrafiyle adım ve çiftliğin adresi yazılmış. Kabartmalı baş harfleri bulmak için çeviriyorum: *BWB*.

durduğu bir an için Ben'den geldiğini düşünüyorum, ta ki baş harflerin Beverly ve William Brandt'ı gösterdiğini anlayana kadar.

"Ne oldu?" Laini dairesel kabinin diğer tarafına tam omzumun üzerine yerleşiyor.

Omuz silkiyorum. Teşekkür kartı mı? Altın varaklı zarfı açarken merak ediyorum. İçinde Brandt'lerin yemin tazelemesi için bir davetiye ve el yazısıyla yazılmış bir not var.

Sevgili Harlow,

Mesafenin çok uzak olduğunu biliyorum ama orada olmanız bizim için dünyalara bedel. Ne de olsa sizin hızlı düşünmeniz ve Bizi kurtaran kararlılık. Parlak ve iyi enerjinizin yakınlarda olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor. Buna ihtiyacımız var. Gizemli olmak istemem ama konuşmamız gereken bir şey var ve bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim. Evet dersin diye senin için iade edilebilir bir bilet aldım. Lütfen geleceğini söyle.

Sevgile

r,

Beverly

Kelimeleri tekrar okudum, *parlak ve iyi enerjinizin yakınımda olduğunu bilmek daha iyi hissettiriyor ve konuşmamız gereken bir şey var ve bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim.*

Laini hiç vakit kaybetmeden bana sorular yöneltti. "Kurtarılmış mı? Brandt'ler kim?"

Bu işin bırakmayacağını bildiğimden, ona tüm hikayeyi anlatıyorum, bağlanma buketinden başlayıp brunch'ta Ben'le biten. Tabii ki, sadece bakışlarının tenimi yaktığı kısmı atlıyorum.

"Onu tekrar gördün mü, burada tanıştığın adamı?" diye soruyor. "Tam da bu masada."

"Ve sen bana söylemedin?" Yaralı görünüyor.

"Ugh-her şey çok karmaşık."

"Karmaşık mı? Cidden mi? O bir insan, Harlow. Lanet bir roket değil." Davetiyeyi aldı.

"Bak," diyorum ona, keşke bu kapatabilseydik. "Anlatacak bir şey olduğunu düşünmemiştim. Yani-"

"Bu ciddi bir kader." Davetiyeyi tarıyor. Başımı sallıyorum.

"Gerçekten çok sevimliler," diyorum.

"Markt'lar değil! Sen ve Ben!"

Hangisinin daha uzun bilmiyorum. Laini'nin sözleri mi yoksa bu sözlerin imkânsızlığı mı? "Sen neden bahsediyorsun?"

"Cidden evrenin ikinizi bir araya getirmek için nasıl çalıştığını görmüyor musun?" diye inliyor. "Pasaport? Çiçekçi dükkânı ve kitapçı? Buket? Büyükannesi ve büyükbabası mı? Tanrım, Harlow, senin daha çok bu tür şeylere uyum sağlayın."

"İşlerin böyle yürümediğinden eminim," diye ısrar ediyorum, sanki evrenin yasaları konusunda bir uzmanmışım gibi. "Ayrıca o..." Büyüleyici. Çıldırııcı. Güzel.

Unutulmaz. "Benim için değil."

Laini dudaklarını birbirine bastırıyor, kabul edecekmiş gibi başını sallıyor ama ben daha iyi biliyorum. Daha yeni başlıyor. "Ve bundan bu kadar eminsin çünkü?"

"Ne kadar zamanın var?"

"Cidden, Low."

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyor, kesinliğimin kanıtının nerede yattığını merak ediyorum. Bunun Laini'nin anlayabileceği bir şey olması gerektiğini biliyorum. "Eski sevgilisini hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara attı ve o çok... temkinli..."

"Çiftlikte dolaşan gazeteci, buketi çalan piliçle aynı miydi?"

"Tek ve biricik."

Laini hakarete uğramış görünüyor. "Onu çıkarmamı ister misin?"

Kıkırdamaya çalışıyorum, ama göğsümdeki gerginliği gevşetmeye yetmeyen yüksek sesli bir nefes olarak çıkıyor.

"Her şeyden önce," diyor Laini, "onun ve açıkça şaibeli olan ve onu sevmesi için manipüle etmeye çalışan bu Alicia'nın arkasındaki hikayenin tamamını bilmiyorsun. Ne oluyor lan? Belki de o bir dahidir çünkü yapabiliyorken." Hızla kurnaz Laini'ye geçer. "Senin Chad'le olduğun gibi." Beni susturmak için elini kaldırdığında karşılaştırmasını reddetmeye başladım. "İkincisi, sen tanıdığım en temkinli insansın, bu yüzden çaydanlığa siyah demek gibi."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. "Ben korunmuyorum." dışında.

"Yani bu gideceğin anlamına geliyor." Sesinde bir tonlama yok, yanıt bekleyen bir soru işareti yok, ama yine de ona bir yanıt veriyorum.

"Orada olmayabilir bile," diye itiraz ediyorum.

Laini homurdanıyor. "O kadar yolu birkaç çiçek için geldi ve yemin tazeleme törenini kaçıracağını mı düşünüyorsun? Lütfen, Harlow. Buna gerçekten inansaydın tereddüt etmezdin."

Ben'i tekrar görme düşüncesi bile kendimi metal bir ceketle şimşekli bir fırtınaya girecekmişim gibi hissetmeme neden oluyor. "Hâlâ gitmiyorum."

"Yani haklıyım."

"Gelecek hafta yemin tazelemek için Quebec'e kadar gidecek vaktimin olmaması, korunaklı olduğum anlamına gelmez."

"Yani kader konusunda haklıyım. Ve burada." Zarfı işaret ediyor. "İmzalandı, mühürlendi ve teslim edildi."

Ateşe ateşle karşılık verme zamanı. Ayağa kalkıyorum ve yakındaki bir masadan İlk İzlenimler günlüğünü alıyorum. "Tarihli ya da imzalı olanlar hariç, burada ona ait olabilecek birkaç yazı var," diyorum. Kabinin kenarında durup defteri açarak okuyorum: "Güzel ama soğuk, mesafeli. Tanımak isteyeceğim biri değil." Bir sonraki yazıya geçiyorum. "Burada, Pasaporte'de bir kızla tanıştım. Elbette ketum biri ama söyleyecek ilginç bir şeyi yoktu. Bu yüzden sıkıcı."

Yatıştırıcı bir yanıt bekleyerek Laini'ye bakıyorum ama derdimi anlatamamışım gibi kaşlarını çatıyor. Ona "Daha fazlası var." diyorum.

Laini huffs. "Ve eminim ki, düşündüğünüzden daha fazlası olabilecek Ben Brandt hakkındaki anlatılarınıza uymadığı için görmezden geldiğiniz ve öğrenmek için çok korkak olduğunuz parlayanlar da vardır."

Orada duruyorum, tüm isimsiz kayıtlarıyla o kitabı tutuyorum ve Laini'nin haklı olduğunu biliyorum. Brandt'lerin törenine gitmeliyim. Karar verdiğim anda, onun keskin açılarını hayal ederken içimde suçlu bir heyecan dolaşıyor,

O gözler, o yakın gülümseme... Beş yaprağı kurtaran adam.

"Peki," diyorum, sanki hayatımın en büyük fedakârlığını yapıyormuşum gibi. "Ben giderim." Laini zafer sevinci içinde patladı. Çantasından

konfetiler atmasını bekliyorum ama ona karar verenin kendisi olmadığını söyleyecek yüreğim yok.

faktör. Beverly'nin isteklerini onurlandırmak istediğim basit bir gerçek. Onu ve William'ı gerçekten kutlamak istiyorum. Ve Beverly'nin ne istediğini öğrenmek istiyorum.

bana söylemek istiyor.

Bunun Ben'le bir ilgisi yok.

Ya da belki de itiraf etmek istediğimden daha fazla onunla ilgisi vardır. Laini espressosundan bir yudum aldı. "Peki neden Quebec?"

Beverly ve William ile yaptığım konuşmayı hatırlayarak, "Orada tanıştılar ve aşık oldular" diyorum.

"Klasik aşk tam burada," diyor Laini. "Tüm bu flört uygulamaları ve sosyal medya saçmalıklarıyla birlikte yok olan türden."

"Ben de senin kendi kendini romantik ilan ettiğini sanıyordum," diye takılıyorum.

"Ben romantik biriyim," diye homurdanıyor Laini, "sadece birkaç on yıl geç kaldım." O Bu cümleyi esprili bir şekilde kuruyor, ama ben onun gerçeğindeki kasveti hissedebiliyorum. "Seninle gelmemi ister misin?" diye hızlıca siliyor. Sanki bu bir soru bile değil. "Hep Eski Quebec'e gitmek istemişimdir. Oraya küçük Paris diyorlar ve Paris'i ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Şakacı bir sırıtışla davetiyeyi işaret ediyorum. "Üzerinde 'artı bir' yazmıyor." "Psh. Sanki geleneksel olacakmışım ya da saçma bir sosyal kurala uyacakmışım gibi."

Gülüyorum. "O zaman sanırım *klasik* aşk döneminden sağ çıkamazdın."

"Bu bir hayır mı, çünkü seni bu kadar ateşli ve rahatsız eden bu adama gözlerimi dikmek için cidden ölüyorum."

"Birincisi," diyorum mutlak bir otoriteyle, "ateşli ve rahatsız değilim -" (ama öyleyim sayılır) "- ve ikincisi, biraz gelenekselim."

Laini'nin kanat kadının olmasını ne kadar istesem de Bütün zaman çöpçatanlık yapmak. Ben'le aramızdaki işleri karıştıracaktı ve istediğim son şey daha fazla karışıklık. Ya ihtiyacım olan tek şey belki'siz, düzgün bir vedaysa?

"Yani hayır," diyor alaycı bir surat ifadesiyle.

"Size dakika dakika bilgi vereceğime söz veriyorum."

Laini saçlarını geriye atıyor ve ben onun narin parfümünün kokusunu alıyorum - beyaz çiçeksi ve odunsu. "Sen daha iyisin." Sonra dikkatini el yazısıyla yazılmış nota çevirerek, benim de aklımı kurcalayan aynı soruyu soruyor. "Peki bu sarkan havuç da neyin nesi? Beverly'nin sana ne söyleyeceğini düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sanırım bunu öğreneceksin. Ama önce her şey sırayla." Kaşlarını alaycı bir şekilde sallıyor.

"Beni korkutuyorsun."

"Mükemmel elbise için internetten alışveriş yapmamız gerekiyor."

Başımı koltuğa geri bırakıyorum. "Lütfen. *Ataerkilliği siken* başka bir elbise olmasın."

"Ben daha çok *sevişmeyi* düşünüyordum-" "Söyleme."

"O zaman düşünme."

"Düşünmüyordum!"

Laini'nin ağzı hınzır bir sırıtışa dönüşür. "Güzel. Buna *masaya gelmeyen* elbise diyelim."

Ve telefonunda internette gezinmeye başladığında, kalbime bağlı o görünmez ipin çekildiğini hissediyorum. Kantonun fısıltısını duyuyorum. *unutulmaz olabilecek bir elbise.*

Annem odama girdiğinde bavullarımı topluyordum. "Yılın bu zamanı Kanada soğuk olur."

Havadan sudan konuşmaktan nefret ederim, özellikle de tek amacı gerçekte ne olup bittiğini gizlemekse. "Paltom var," diyorum ona.

Zoraki bir iç çekişle yatağımın kenarına oturuyor ve aynı kazağı katlayıp yeniden katlamaya başlıyor. "Harlow, aramızda bu duvar varken gidemezsin."

"Onu oraya ben koymadım," diyorum, odanın içinde şifonyerden dolaba ve bavula gidip gelirken, kendimi beğenmişliğim ve hayal kırıklığımla başım dönüyor.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," diyor. "Ama burada bir sorumluluğum var."

Durdum ve onunla yüzleştim. " de öyle. Ve ben asla..."

"Bunu biliyorum. Ben sadece..." Bir nefes alır, tereddüt eder ve sonra, "Daha fazla işgüzar gazeteciler ve bu çiftliğe, mirasımıza tehdit oluşturan diğer kişilerle yaşadığımız deneyim."

"Bak," diyorum yanına oturarak, "bunu düşünüyordum ve eminim ki bu kitabın bana gelmesinin bir nedeni var - anlatılmak istenen bir hikaye, ve anlamalısınız ki hayatımda ilk defa *bana* sihir değmiş gibi hissediyorum ve..." Bu neden bu kadar zor? "Düşünüyordum da, kitap bittiğinde tamamını okumana izin versem ve sonra..."

"Gerçekten mi?" diyor. "Sonra ne olacak? Dizginleri bana mı teslim ? Kitabı yayınlayıp yayınlamayacağına ben mi karar vereceğim?"

O bu şekilde ifade ettiğinde, talebin mantıksız olduğunu görüyorum.

Başını sallayarak ayağa kalkıyor ve tarlaları seyrettiği pencereye doğru ilerliyor. Bir süre sonra, "Büyükannen öldüğünde ve Rosa ile ben buraya geldiğimizde, ne kadar çok şeyden vazgeçtiğimi " dedi. Bana dönmeden önce kelimelerin yerleşmesine izin veriyor. "Ama aynı zamanda Ne kadar çok kazandığımı. Ve senin mutlu olmanı istiyorum," diyor, "tüm hayallerini yaşamanı istiyorum."

Umudum yavaş bir inişe geçti. "Neden bir hayır duyuyorum?"

"Bunu düşünebilir miyim?" diye sorduğunda şaşırıyorum.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Tanrıçaya danışmak için rüya büyüsünü kullanmak istiyor, henüz bulamadığımız bir cevabı aramak için. O vermek istiyor

Bana bir şans ver.

Onu bu yüzden seviyorum.

Başımı sallayarak yanına gittim ve ona sarıldım. Taze toprak ve karahindiba kokuyor. Onun ve her zaman olacağı granit kayaya yaslanıyorum.

Ayrıldığımızda çantamdan bir çift sandalet çıkardı. "Bunlar olmaz. Uygun değil, mantıklı değil ya da..."

"Anne..."

"Bueno," diyor iç çekerek. "Ama ayak parmaklarınız donarak koptuğunda, çare için beni aramayın."

Gülüyoruz ve bu ses ruhumu dolduruyor.

* * *

Kanada'ya hiç gitmedim.

Ve ziyaret etmeden önce bir yerle ilgili detayları Google'da aratmama gibi bir huyum var. Keşfetme duygusunu seviyorum, tamamen şaşkınlığa yol açan bir duygu; ayrıca günün sonunda her şeyi kendi gözlerimle görmek istiyorum, bir seyahat blog yazarınıninkiyle değil.

Ancak şu ana kadar yaşadığım tek sürpriz, Beverly'ye mesaj atıp uçağa binmeyeceğimi bildirene kadar beni endişeden uzaklaştıran rötarlı bir uçuş oldu.

ve ne kadar üzgün ve hayal kırıklığına uğramıştım.

Klas Beverly tarzıyla beni hemen aradı ve "Kendine dikkat et canım. Seni resepsiyonda göreceğiz."

Çantamı aldıktan sonra havaalanında koşturuyor ve rekor sürede bir Uber buluyorum.

Yemin töreni birkaç dakika önce başladı ama acele edersem bir buçuk saat içinde resepsiyonda . Giriş yapmak için çok zaman yok, Duş almak, kendimi toparlamak ve otelin tam karşısında yer alan Île d'Orléans'a on beş dakikalık bir yolculuk yapmak. Ama ben hızlı güzelleşen biriyim ve kesinlikle bundan çok daha kısa sürede hazırlandım.

Geldiğimi haber vermek için anneme mesaj atıyorum (aile kuralları), sonra uzun bir gerginlik nefesi bırakıyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve geceye bakıyorum

Birkaç alışveriş merkezi, otoriter ağaçlar ve çok karanlık bir gökyüzü içeren manzara. Bir tutam hayal kırıklığı hissediyorum. Burası küçük bir Paris *değil*, Laini.

Birkaç dakika sonra çok erken hüküm verdiğimi fark ediyorum. Şehrin eski kapılarının önünden geçtiğimiz anda, tüm ortam göz açıp kapayıncaya kadar değişiyor; sanki büyümlü bir kapıdan geçip güzelliğın ve sadeliğın hüküm sürdüğü geçmişe çıktık.

"Burası Eski Quebec," diyor şoför bana gururla, radyoyu kapatarak. "Kanada'nın en eski şehriyiz ve" diye ekliyor , "Kuzey Amerika'da Meksika'nın kuzeyinde kalan tek surlarla çevrili şehre sahibiz."

Parlak renklerle bezenmiş zarif gri binaların yanından geçiyoruz. panjurlar ve pencere kutuları, sonbahar yaprakları, balkabakları, uzun tüyler, parlak süsler ve ara sıra sardunya ile dolup taşıyor.

"Çok güzel," diyorum, sevinç ve şaşkınlıktan başka bir şey hissetmeden.

Ardından, iyi aydınlatılmış kafe ve butiklerin palto ve şapkalarıyla insanları karşıladığı arnavut kaldırımli dar bir sokağa sapıyoruz. Cazibe ve tarih buranın her santimetrekaresinden sızıyor gibi görünüyor ve zaten saatli bir bombanın üzerinde oturmuyor olsaydım, hepsini içine çekmek için arabadan dışarı uçardım.

Şoför keskin bir sağa dönerek kemerli bir tünele giriyor ve bir saniye sonra Château Frontenac otelinin heybetli tuğla ve taş duvarlarıyla çevrili kapalı bir motor alanına çıkıyoruz.

Arabadan dışarı adımımı attığımda, sert bir rüzgâr içime soğuk bir ürperti göndererek hızla geçiyor.

Görevli valizimi alıyor ve bana antika mobilyaları, ahşap panelli duvarları ve ışıltılı avizeleriyle nefes kesici lobiye kadar eşlik ediyor.

Resepsiyona gittiğimde, on üçüncü kata yönlendirildim. Diğer düğün misafirleriyle birlikte benim odam da "altın" katta olduğu için özel check-in. Tüm süreç sadece on dakika sürüyor, hazırlanmam için bana yaklaşık kırk beş dakika kalıyor, ancak o kadar bitkinim ki, kendime sadece iki söz vererek yatağın beyaz bulutuna yığılıyorum huzur ve sessizlik dakikaları.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum, bacaklarımı göğsüme doğru kıvrıyorum.

Bir rüyanın puslu kenarlarına doğru sürükleniyorum; her şey güneş, deniz ve Ben'in baş döndürücü kokusu. Her şey bulanık, ama bir rüyanın Bana doğru gelen uzun bir figürün ana hatları - yüzünü göremesem de açılar onu veriyor. Bana doğru uzanıyor, daha da , öyle ki gülümsemesini görebiliyorum, açık ve karşı konulmaz. Bir sonraki anda arkamda duruyor, kolları belime sıkıca sarılmış, başı

şakağıma dayanıyor. Bir eli gömleğimin altında gezinirken sıcak nefesini boynumda hissedebiliyorum, parmakları bir mücevher hırsız özeniyle kaburgalarımdaya geziniyor.

Ona doğru bastırıyorum, bu rüyanın bir sonraki adımı ve bir sonrakine geçmesini istiyorum. Ben diğer elini kaldırıyor ve tek bir yüksükotu sapı çıkarıyor; küçük çan-

"Geç kaldın." diye fısıldarken gözlerimin önünde çiçeklerin açması gibi genişliyor.

Nefesim kesilerek uyandım ve komodinin saatine baktım: 7:36. On dört dakikadır uyuyordum.

"Kahretsin!" Soyundum ve duşa girdim. Üç dakika sonra havluyla . Yedi dakika sonra, saçlarımı tamamen planlanmış gibi görünen bir büküme getirebilecek iyi kuruttum.

Yüzüme hafif bir gül yağı sürüyorum, Laini ile alışveriş yaparken aşık olduğum uzun buz mavisi elbisemi giymeden önce bir kat rimel, bir kat ısıltılı altın rengi far, biraz renkli dudak kremi ve bir miktar göz kalemi sürüyorum. Getirdiğim kıyafetlerin çoğu (gece kargo tanrıları sayesinde) yeni, yeni bir sayfa gibi hissettiren daha gerçek bir versiyonum.

Omuzlarımda kaşmir bir şal ve sağ kolumun altında bir debriyajla, Beverly'nin beni adaya götürmesi için ayarladığı, bekleyen şehir arabasına doğru ilerliyorum.

"Seni bekleyecek canım. Acele etmene gerek yok" demişti, ona yeni uçuş varışımı gönderdiğimde.

On beş dakika sonra, parlak St. Lawrence Nehri'nin üzerindeki asma köprüden geçiyoruz. Camımı açıp derin bir nefes almak istiyorum ama rüzgarda savrulmuş bir dağınıklık gibi görünmek istemiyorum.

Zihnim Ben'le ilgili gördüğüm rüyaya dönüyor ve aynı noktaya takılıp kalıyor. Bana verdiği yüksükotu, cadı çanı olarak da bilinir. Samimiyetsizliği, gizemi ve aldatmayı simgeler. Peki ya güçleri? Büyü. Koruma. Ama neyden korunmak için? Kendime bunun sadece bir rüya olduğunu söylemek istiyorum.

daha iyi biliyorum. Ne zaman ailemden biri belirli bir çiçeği hayal etse, oturup dikkat etme zamanı gelmiştir.

Köprüyü geçtiğimiz anda, sazdan çatılı eski taş evlere, yol boyunca uzanan tarlalara ve meyve bahçelerine aşık oluyorum.

dolambaçlı bir yol. Burası zamanın hissini ; çimenli bir tepecik ve düzinelerce düzenli asma sırası arasına sıkışmış geniş bir çiftlik evine yol veren loş ışıklı toprak yola döndüğümüzde bu nokta daha da derinleşiyor.

"Geldik," diyor şoför bir aksanla. Arabaya adım attığımdaki selamlaşmadan bu yana bana söylediği ilk sözler.

"Bir üzüm bağı," diyorum bir yanım memnuniyetle, diğer yanım şaşkınlıkla. Beverly törenin tam olarak nasıl bir yerde yapılacağından hiç bahsetmemişti ve ben de kilise ya da otel olduğunu tahmin etmiştim.

Şoförün beni eve bırakacağını düşünüyorum ama o dolambaçlı yolu takip etmeye devam ediyor. İleride, virajın etrafında bir parıltı var ve kaynağa, yani çadırı bir pavyona yaklaşıırken daha iyi görebilmek için boynumu büküyorum. Sıcak altın rengi ışığı nehrin kenarına yayılıyor, karanlık sularda titreyiyor.

Rölantide sıcak arabanın sessizliğinde oturmuş, her şeyi düşünürken pencereden gelen bir sesle irkiliyorum. Kapı açılıyor ve genç bir vale dişlek bir gülümsemeyle beni selamlıyor, "Bonsoir, mademoiselle."

Daha onun selamını yankılayamadan, duygulu müziği ya da hayal ettiğimden çok daha büyük bir kalabalığın sohbetini fark edemedi arabadan inip çadırın girişine kadar eşlik ediliyorum. Beverly "küçük bir etkinlik" demişti ama belli ki küçük kavramını farklı şekillerde tanımlıyoruz.

"Bienvenue," diyor uşak yanımdan kaybolmadan önce ve beni bu ışıltılı, görkemli, Gatsby-vari partinin kenarında tek başıma bırakıyor.

Çadırın en ucunda beş kişilik bir grup ve sesi Norah Jones'a o kadar benzeyen bir kadın şarkıcı var ki ürkütücü. Şık ve resmi kıyafetler giymiş seksen kadar konuk, sohbet ediyor, kahkahalar atıyor ve şampanya içiyor.

İşte o zaman sadece yirmi metre kadar Beverly'yi fark ediyorum. Mor ipek bir elbise giymiş, mutlak bir coşkuyla gülüyor. William onun yanında duruyor, yumuşak ışıltı onu izliyor; gözleri sanki hiç yokmuş gibi onu içine çekiyor. Odada başka biri daha vardı ve işte o zaman bunun gerçek aşk olduğunu anladım. Gerçek aşk bir şey işte, açık, istekli ve savunmasız. Gözleri ve kalbi olan herkesin fark etmesi için bir Picasso ya da başka bir nadir güzellik gibi açık ve sergileniyor.

Onu gördüğümde oraya doğru gitmeye başladım. Ben.

Onu gördüğümde içimde bir şey sıçradı. Hem de ne görüntü. Siyah takım elbisesinin içinde o kadar yakışıklı görünüyor ki, bacaklarımın güçsüzleştiğini hissediyorum.

Yaşlı bir adamı dikkatle dinliyor, başını eğmiş, kaşlarını çatmış, uygun bir şekilde başını sallıyor, sanki bu adamın söylediklerine tamamen dalmış gibi. İçimi burkan birkaç dakika boyunca onu izliyorum.

"Harlow!" Beverly'nin kusursuz sesi dikkatimi Ben' uzaklaştırıyor. Beni kollarının arasına aldı ve gülümsedi. "Burada olmana çok sevindim.

Ve kesinlikle çok güzel görünüyorsun!"

"Teşekkür ederim," diyorum. "Her şey çok güzel!"

"Elli iki yıl önce tam olarak bu noktada evlendik." Yüzünde geniş, gururlu bir gülümseme beliriyor. "Benny'nin fikriydi. Çadır ya da müzik değil ama yer. Her zaman çok güçlü bir yer duygusuna sahipti."

Onu tekrar bulmak için omzunun üzerinden bir bakış atıyorum ama gitmiş.

Brandt ailesinin reisine dönerek boğazımı temizliyorum ve daveti aldığımdan beri aklımda olan soruyu soruyorum. "Beverly, Mesajınız çok gizemliydi," diyorum, aşırı hevesli bir sorgulayıcı gibi görünmemek için elimden geldiğince hafif .

"Mesaj mı?"

"Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu söylemiştin?"

"Bu bekleyebilir," diyor ve ben daha fazlasını isteyemeden, yanımdan geçen bir garsonla konuşmak için izin istiyor. Beverly olmayınca, bu yabancılar denizinde kaybolmuş gibi hissediyorum. Gözlerimi şarkıcıya diktiğimde elimi daha sıkı kavıyorum. Kaşmir şalım omzumdan kayıyor.

İşte zaman hissediyorum.

Çıplak sırtımda ısı. İç mekan ısıtıcılarından biri olmalı, ama döndüğümde Ben orada duruyordu.

Boyu 1.80, yüzünün her köşesi, açısı ve dudaklarının kıvrımı. Bana bir şampanya kadehi uzatıyor. "Başardın."

Nefesim kesiliyor ve görmemesi için dua ediyorum. Boğazımın düğümlendiğini, kalbimin dayanılmaz bir şekilde çarptığını, zihnimde yanıp sönen ve muhtemelen dekoltemi kırmızı lekeli bir karmaşaya çeviren o rüyaların ateşli anılarını fark etmemesi için.

Şampanyayı almadan önce bir merhaba demeyi başarıyorum ve gergin bir şekilde yudumluyorum, odanın etrafına, onun dışında herhangi bir yere veya herhangi birine bakıyorum. Ve *aramızda* beliren soru, *neden aramadın?*

Laini'nin haklı olduğunu ve benim bir korkak olduğumu düşünmek dışında iyi bir cevabım yok.

İşte o zaman her masanın üzerindeki çiçekleri fark ettim. Beverly'nin isteği üzerine annemin gönderdiği küçük İnka zambağı demetleri. Anneme bağlanma buketini taklit etmek istemediğini, sadece uzun ömürlülüğü ve güçlü bir bağı ifade eden İnka sembolizmini taklit etmek istediğini söylemiş.

"İyiler mi?" Ben şampanya kadehiyle çiçekleri işaret ederek soruyor.

"Mükemmel," diyorum bakışlarımı tekrar ona çevirirken.

"Ama büyü altında değil."

Küçük bir kahkaha atıyorum, bu küçük buz kırıcı için son derece minnettarım. "Sihre inanmadığını sanıyordum."

Daha yakına eğiliyor, o kadar yakın ki sarhoş edici odunsu bir şeyin kokusunu alabiliyorum. İfademi onaylamıyor ya da reddetmiyor. Onun yerine, beklentiyle bana bakıyor. Çiçeklerin büyüülü olup olmadığını bilmek istiyor.

"Hayır," diyorum ona, şeytani bir şekilde bu maskaralığı bir saniye daha uzatmak istiyor ama bilmediği için acı çekmesini de istemiyordum.

"Buketlerde sihir ."

Daha uzun durarak başparmağını çenesinde gezdiriyor ve bana daha dikkatle bakıyor. Yemin ederim bu bakışlar bir ateşi tutuşturabilir ve kendime hatırlatmak zorundayım, *o senin için iyi değil. O sana göre değil.*

Ve sonra yüksükotunu hatırlıyorum: samimiyetsizlik, gizem ve aldatma. Bu Ben'den uzak durmam için bir işaret miydi, yoksa sadece fazla mesai yapan hayal gücüm müydü?

"Nereden biliyorsun?" Ben gerçek bir ilgiyle sorar.

"Ailemin büyüüne sahip olmayabilirim," diyorum, "ama yakınlarda olduğunu hissedebiliyorum."

"Humph. Bu işe yarar mı?"

Bilmesem benimle dalga düşüneceğim ama yüz ifadesi çok samimi ve içten. Ve ilgili. "Bazen," diyorum ona. Yenilebilir büyüülü çiçeklerle uyuşturulduğunu düşündüğün zamanlar gibi.

Şampanyasından bir yudum alıyor ve yavaşça başını sallayarak beni inceliyor. Aramızda garip bir sessizlik anı geçiyor ve sanırım buraya kadarmış. Neden aramadığımı soracak. Ama sonra "Bronzlaşmışsın." dedi.

Bunu nasıl yapıyor? En beklemediğim şeyi mi söylüyor? Konuyu her zaman adrenalinimi yükseltecek kadar iyi huylu bir şeyle değiştiriyor.

"Meksika'da çok fazla güneş var."

"Demek hâlâ çiftliktesin."

İfadesinde doğrudan sormadığı bir soru var: *Neden hala oradasın?*

"Öyleyim."

"Hala kitabı yazıyor musun?"

İçimde bir gurur ve sevinç dalgası hissediyorum. "Hala."

"Ve bu iyi gidiyor mu?" Neden bana öyle bakıyor, kitabım onun için çok önemliymiş gibi yumuşak ve hülyalı?

"Gidiyor," diyorum, konuşmamızın neden tuhaf bir hal aldığından emin değilim. Bakışlarını başka yöne çeviriyorum, bakışlarını karşılayamıyorum ve hızla konuyu değiştiriyorum. "Bu gerçekten güzel bir parti."

"Ailem partiler konusunda uzmandır," diyor beni biraz daha rahatlatan mizahla.

Ama sonra hiçbir şey söylemiyor. Ve sessizlik bizi olağanüstü küçük hissettiren bir alana hapsediyor. O kadar küçük ki, ondan dalga dalga yayılan sıcaklığı hâlâ hissedebiliyorum. Ama nasıl? Hayal mi görüyorum? Şalım yakındaki bir sandalyeye koyarak, "Beverly bana bunun senin fikrin olduğunu söyledi," diyorum.

Bir kahkaha attı. Sesi hoşuma gidiyor çünkü şaşkınlıkla çınlıyor ve içimden bir ses bu adamı şaşırtmanın kolay olmadığını söylüyor. "Bu benim fikrim *değildi*. Ben sadece büyükanneme töreni bir düğün salonunda yapmasını söyledim.

Onun ve büyükbabam için önemli olan bir yer. Onunla birlikte koştu."

Çok güçlü bir yer duygusu var.

"Oldukça mükemmel," diyorum bakışlarımı fiesta'dan ayırmadan.

İşte o zaman gözlerini tekrar üzerimde hissediyorum. *Kıpırdama.*

Kıpırdama.

"Hey, sen bir yazarsın..." Sözleri, cevaplamak istediğimden emin olmadığım bir sorunun kıyısında oyalanıyor.

Başımı sallıyorum ve sinirlerimi yatıştıracağını umarak şampanyadan bir yudum daha alıyorum. "Uh-huh..."

"Bu yüzden kadeh kaldırmam gerekiyor ve kelimelerle aram pek iyi değildir." Ben bir tehlike

ona baktı. "Herhangi bir tavsiyen var mı?" Sesi hafif, ifadesi yalvarır gibi. Gerçekten de gülünç derecede güzel.

Flütü daha sıkı tutuyorum, soğukkanlılığımı yeniden çalışıyorum, hedefimden sapmamaya çalışıyorum çünkü geri adım atarsam beni en çekici şekilde etkilediğini anlayacak ve ben o kız olmayacağım. Sonra duygularım önüme geçiyor ve "Gerçek aşk hakkında bir şeye ne dersin, kırılamayan, sonsuza kadar devam eden türden." diye gevezelik ediyorum.

"Ve sen buna inanıyor musun?"

Evet! Öyle değil mi? Her zaman kalbimi mümkün olan en iyi şekilde değiştirecek kadar derin bir aşk hayal etmedim *mi*, yine de tüm *değer mi* sorusunu sormadım *mi*? Risk, kırılganlık, umudun sunağında ruhunuzu ortaya koymak.

Tam zekice bir yanıt vermek üzereydim ki ağzım bana ihanet etti. "Öyle değil mi?"

Ben şaşırılmış görünüyor. Yüzünün rengi soluyor ve keşke yapmasaydım dediğim bir sinire dokunduğumu fark ediyorum. Çenesini sıkıyor, bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi görünüyor.

basit bir soruya basit bir cevap bulmak. Sonra kaşları yumuşar. "Belki... Yani..."

Zavallı adamı kendinden kurtarmalıyım, ama Ben'in kekelediği gerçeğine çok takıldım. Sonuçta o da bir insan.

"Basit bir evet ya da hayır," diye araya girerek ona kolay bir çıkış yolu sunmaya çalışıyorum.

Ayaklarını kaydırıyor, son derece yabancılaştırmış görünüyor. O bir saniyede, tamamen şaşırtıcı ve kalbimi eritecek kadar beklenmedik bir çocuksu çekiciliğe bir anlık bir bakış yakalıyorum.

"Bazı şeyler," diyor, "basit bir evet ya da hayırdan daha karmaşıktır."

"Mesela?"

"Örneğin köpekleri ele alalım. Onları ya seversiniz ya da sevmezsiniz.

Değil mi? Bu kadar basit." Alay ediyorum. "Herkes köpekleri sever."

"Peki ya sadece küçük köpekleri seviyorsanız? Ya da şu sosisli köpekleri?" Bu adam çıldırtıcı!

"Ama aşk bir köpek değildir," diye karşı . "Ve bence sen sadece soruya cevap vermek istemiyorsun."

"Gerçekten sana bir cevap vermemi istiyor musun?"

Nefes almayı bırakıyorum. Bilmek istiyor muyum? Gerçekten bilmek istiyor muyum? Ama cevap verBen, "Aşk asla basit değildir." dedi.

İçimdeki yoğun *söyleme* isteğiyle savaşmak zorundayım, *nereden biliyorsun? Hiç aşık oldun mu?* Ve sonra merak ediyorum, Ben nasıl bir kadın

Aşk mı?

Sadece on dakika önce en büyük endişem uyum sağlamaktı, ya şimdi? Tek istediğim Benjamin Brandt'in gerçek aşka inanıp inanmadığını bilmek. Ve bu yarım yamalak cevap beni gerçeğe yaklaştırmadı.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diyor, "bu gece gerçekten... güzel görünüyorsun."

Derimin altında sıcak bir titreşim hissediyorum. "Teşekkür , ama konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Çalışıyor mu?"

"Hayır."

Yüzünü ekşitiyormuş gibi yapıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Quebec'te ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç gün." *Nedenini* sormak istiyorum ama buna fırsatım olmuyor çünkü tam o sırada genç bir kadın mikrofونun başına geçiyor ve herkesin dikkatini çekmek istiyor. Zarif çene hattını ortaya çıkaran kısa kıvrımlı saçlarıyla güzel bir ve sanki sadece onun için dikilmiş gibi kıvrımlarını saran zümrüt yeşili bir elbise giyiyor.

"Her biriniz bu vesileyle aileme katılabildiğiniz için çok mutluyuz," diyor geniş ve ilgi çekici bir gülümsemeyle.

Aile mi?

Ama ben daha sormadan Ben pozisyonunu sağıma kaydırıyor ve fısıldıyor: "Kız kardeşim spot ışıklarını sever."

Ne fiziksel ne de kişilik olarak bir benzerlik göremiyorum. Adamın uzun olduğu yerde, kadının kısa. Adamın tüm kenarlarının olduğu yerde, kadının tüm kıvrımları var. Adamın gizemli bir şekilde çekingen olduğu yerde, kadın açık ve davetkar görünüyor.

"Ve şimdi," diye devam ediyor kız kardeşi, hâlâ gülümseyerek, "işleri için müzikli bir oyun oynayabileceğimizi düşündüm."

"Fırsatın varken kaçmalısın," diyor Ben, bakışları dosdoğru ileriye odaklanmış. Sesinin tonu şakacı ama sert ifadesinde en ufak bir mizah belirtisi bile yok.

"Bu da başka bir kötü şaka mı?" Ben soruyorum.

"Hayır, Harlow," diyor. "Bu gerçek." "Ben oyunları severim."

"Bundan hoşlanmayacaksın."

"O kadar kötü mü?"

" diyelim, kız kardeşim genellikle," diyor, duraksıyor, "aşağılayıcı olan en çılgın fikirleri hayal ediyor."

Beni korkutmasına izin vermeyerek, "Şansımı deneyeceğim." dedim.

"Seni uyarmadığımı söyleme."

Kız kardeşi kuralları açıklamaya devam ediyor. Konuklar bir eş bulacak ve müzik durana kadar dans edecekler. Müzik durduğunda, heykel gibi hareketsiz durmak zorundalar. Gözünü kırpan ya da titreyen herkes diskalifiye edilir. Dans

Sonda kalan çift kazanır.

"Dediğim gibi, aşağılayıcı," diye inliyor

Ben. "Bir ödül var mı?" Alay ediyorum.

Ben bana yandan bir bakış attı. "Helena'yı tanıyor musun?"

Tam o sırada kız kardeşi, "Ve kim kazanırsa, günbatımında St. Lawrence'da özel bir tekne gezintisinin şanslı sahibi olacak. Şimdi eşinizi seçin," diye ellerini çırparak şarkı söylüyor. "Ve akıllıca seçin."

Kalabalık alkışlar; birkaç konuk baş döndürücü kahkahalar atar.

Sonra Helena'nın bakışları odayı tarar ve Ben'in üzerine düşer. A Yüzünü tehlikeli bir sırıtış kaplıyor. "Hey, Ben, neden dans pistindeki yarışmaya katılmıyorsun?"

"Ben burada iyiyim." Sesi gergin, sadece bir kardeşin verebileceği mesajı taşıyor. *Seni sonra öldüreceğim. En acı verici şekilde.*

Tüm kafalar bize doğru dönüyor. Etrafımızdaki hava aniden doldu. Sonra büyük bir şaşkınlıkla Helena *bana* baktı. "Sen Harlow olmalısın! Oh, bu çok iyi." Neredeyse yerinde zıplıyordu. "Kardeşimi dansa kaldırmalısın."

Beverly'nin ona benden bahsetmiş olması gerektiğinin farkındayım ama masanın altına sürünmek istediğim için bunu umursamıyorum. Ben'le dans edebilmemin imkanı yok. Onun kollarında. Vücuduna yakın olmak... ve tüm o sıcaklık. Dinlemeli ve şansım varken kaçmalıydım.

"Evet, Harlow," diye bağılıyor biri.

Kalbim yerinden fırlıyor. O kadar sert çarpıyor ki hissedebiliyorum.

"Hadi, Ben!" diye bağılıyor başka bir misafir.

"Bize hareketlerini göster!"

Ben'in kız kardeşini ve kalabalığı inkar edeceğini, ikimizi de bu işten kurtarmanın bir yolunu bulacağını düşünüyorum. Ama yapmadı. Onun yerine, "Harlow, bir sorum var" derken tam bir soğukkanlılık timsaliydi.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Beni dansa kaldıracak. Ya da belki, *ne kadar hızlı koşabilirsin?* Her iki durumda da, soru sormanın sırası değil!

Yavaş bir davul sesi başladığında insanlar hala yalvarışları ve alaylarıyla onu kışkırtmaya devam ediyor. Ama sanki bu odada sadece iki kişi varmışız gibi her şeyi görmezden gelmeyi başarıyor. Sonra bana beklenmedik bir şekilde "Sen Rekabetçi mi?"

Bu da başka bir kötü şaka mı? Hileli bir soru mu? Eğer ailemden birine sorsaydı, masa oyunlarında, tenis maçlarında, yüzme yarışlarında, pokerde aşırı rekabetçi olduğumu söylerdi. Adını siz koyun; eğer ortada bir kazanan varsa, hırslı tarafım ganimeti ve unvanı toplamaya hazır bir şekilde ortaya çıkar.

"Uh... Yani..."

Biri şu lanet davulcuyu susturabilir mi?

Helena mikrofona "Bütün gün bekleyemeyiz Ben," diye cilveleniyor. Ben cevabımı beklerken davul sesi hızlanıyor.

"Kazanmayı severim," diye idare ediyorum.

Koyu renk gözlerinde bir titreşim var, lezzetli ve coşkulu bir şey. Gülümsüyor ve "Güzel. Ben de öyle," dedikten sonra elimi tutuyor ve uzun, kararlı adımlarla beni dans pistine götürüyor.

Ne olduğunu anlamadan, Ben ve ben dans pistinin ortasında duruyoruz ve etrafımızda caz müziği eşliğinde sallanmaya başlayan birkaç çift daha var.

Ben hâlâ elimi tutuyor, onu bir simidi gibi kavırıyor. Etrafımızda büyüyen kalabalığı .

"İyi misin?" Ne zaman gerçekten dans etmeye başlayacağımızı merak ederek soruyorum.

Bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Sadece rekabeti değerlendiriyorum." Ve sonra gülümsüyor, sıcak, nazık, neredeyse dolu dolu bir sırtış nefesimi kesiyor.

"Ve?" Kendi gülümsememi söylüyorum.

"Ve sana söylemeliyim ki ben pek dans etmem, ama belki bir şeyler yapabiliriz... tabii sen kıpırdanmadığın sürece."

"Ben mi?" diye alay ediyorum. "Heykel gibi hareketsiz olacağım. gereken sensin." "Ben kıpırdamam."

"Ayrıca kurallara göre oynayan birine de benzemiyorsun." "Ve konuşmamalıyız," diye öneriyor Ben, bu konuya ne kadar ilgi duyduğuma

rekabet o. "Ağızlar hareket ediyor. Çok tehlikeli." "O geziyi gerçekten kazanmak istiyorsun."

Duruşunda bir değişiklik var, sanki beni nasıl tutacağından, boştaki elini nereye koyacağından emin değil. Daha iyisini bilmesem Benjamin Brandt'ın alışılmadık derecede gergin olduğunu düşünürdüm. Yaklaştım ve elimi omzuna koydum. Fısıltıyla gülümsüyor ve sonra nazıkçe, çok dikkatli bir şekilde eli sırtımın küçük kısmına, çıplak tenime gidiyor ve neredeyse nefesim kesiliyor. Dokunuşu hafif, sıcak, şefkatli, ateş gibi.

Müziğin ritmine göre hareket etmeye başlıyoruz, dans pistinde bir iki üç adım kayıyoruz ve bir anda senkronize olamıyoruz.

"Bırakın ben yöneteyim," diyor.

Liderlik etmesine izin verdiğimi *saniyordum*. Ya da en azından izin vermeye *çalışıyordum*. Bu kurala kim karar verdi ? Laini'nin sesi zihnimde yankılanıyor. *Ataerkillik*.

"Kontrol için savaşıyorsun," diyor Ben, "bu da demek oluyor bir noktada ayağına basacağım ve sen öfkeleneneceksin ve

rekabet. O yüzden Harlow-" beni karanlık ve eğlenceli bakışlarla süzüyor "-
ya sen yönetirsin ya da ben, ama seç."

Evet, Harlow. Seç bakalım.

Her ne kadar ataerkil kuralları yıkmak istesem de, şimdi zamanı değil
çünkü nasıl liderlik edeceğime dair hiçbir fikrim yok. "Ben olsam
öfkelenmezdim," diyorum, "Ama tamam, sen liderlik edebilirsin. Bu
seferlik."

Ben homurdanıyor, beni kendine çekiyor, o kadar yakınım ki kalçalarım
onunkilere bastırıyor, göğsüm kalbinden sadece birkaç santim uzakta ve tüm
o sıcaklık onun çok sağlam vücudundan yayılıyor.

Kafamın içinde bir alarm çalıyor. Bu çok aptalca bir karardı. Ben'in
kollarına düşmek ve onunla dans etmek, bu kadar yakınken. Kendimi
affettirmeli, biraz mesafe yaratmalıydım. Evet, parlak bir fikir ama ben pes
eden biri değilim.

Ayak uydurmak, hareketlerini takip etmek için çok çabalıyorum ama
hareketleri kesik kesik, bocalayarak geliyor. Vay canına, gerçekten dans
edemiyor.

Sonra bir anda Ben kendini bedenimden ayırıyor, öyle ki artık neredeyse
bir kol boyu mesafedeyiz ve aramıza bir insan daha sığabilir. Bu hareket
karşısında kafam tamamen karıştı, ama bizi diğerlerinden uzaklaştırmaya
başladığında, istemeden çarpmalardan kaçındığında daha da çok karıştı. İki
kötü dansçı ya da dörtnala koşan bir çift at gibi görünüyor olmalıyız.

Müzik aniden durduğu için bir hakarete boğuluyorum. Donup
kaldık.

Nefesimin yavaşlamasını isteyerek onun sert göğsüne bakıyorum.
Helena ve diğer jüri üyeleri etrafta dolaşp yanlış bir ararken uzuvlarımın
titrememesi, beni ele vermemesi için yalvarıyorum. Mucizevi bir şekilde bu
ilk turu geçiyoruz ve diğer beş çift diskalifiye ediliyor.

Müzik yeniden başlıyor, bu sefer daha
yavaş. Ben'e bir bakış atıyorum.

Çalışanlarından biriymişim gibi başını sallayarak "İyi iş," diyor.

"Konuşmamamız gerektiğini sanıyordum."

Beni görmezden gelerek, "Ama neredeyse
taşınıyordun." diye ekledi. "Etmedim."

"Hissedebiliyorum."

Lanet olsun! Başka ne hissedebilirdi

ki? "O zaman yanlış hissettin."

"Yine liderlik etmeye çalışıyorsun," diyor, açıkça eğlenerek.

"Değilim ve bu çarpışan arabalar değil," diye takılıyorum.

"Bana kötü bir dansçı olduğumu mu söylüyorsun?" Ben gülümsüyor. "Gerçekten buna cevap vermemi istiyor musun?"

"Sekiz yaşındayken Bayan Chandler'dan salon dansı dersleri aldığımı bilmenizi isterim."

Gülüyorum, çocuk Ben'i tango ya da fokstrot yaparken hayal edemiyorum.

"Ve..." diye ekliyor, "Çok iyiydim. Ya da en azından sınıftan kadar."

"*Bir insan* dans dersinden nasıl atılır?"

"Birkaç çocuğun ayakkabısına süper yapıştırıcı koymanın komik olacağını düşündüm." Bana göz kırptı. "Pek iyi gitmedi."

Göğsümden yeni bir kahkaha balonu patlıyor. "Neden şaşırmadım?"

"Ama," diyor kaşlarını çatarak, "bu birkaç hareket öğrenmediğim anlamına gelmez."

"Öyle mi?"

Beni bir kez, iki kez döndürüyor ve ben nefes nefese gülüyor, akışına bırakıyor ve biraz zarif görünmeye çalışıyorum.

Bir sonraki anda, beni vals benzeri bir hareketle yönlendiriyor, o akıcı ki zemin düşüyor gibi görünüyor. Her adımda beni daha yakına çekiyor ve Sonraki birkaç vuruşta oyun oynadığımızı unutuyorum ve Ben'in yakınlığında, bedenlerimizin ritminde kayboluyorum.

Sonra , "Hiç aramadın." dedi.

Bir suçlama değil, daha önce ses tonunda belirttiğim gibi bir soru. Nedenini bilmek istiyor.

Aynı anda müzik duruyor; gözlerimiz kilitlenmiş, cevaplayamadığım soruya bakarken yakalanıyoruz.

Bu adamın yakından çok daha büyüleyici olan gözlerine bakarken nasıl kıpırdamadan durabilirim ki? Karanlık ve altın renginin bir karışımı ve tehlikeli derecede güzel.

Rüyamda bana *samimiyezsizlik* çiçeği verdiğini kendime hatırlatıyorum, *gizem ve aldatma*, ama vücudum bunu kabul etmiyor. Onun dokunuşunda, kalıcı kokusunda, bu takım elbisenin altındaki kas yığnında çoktan kayboldu.

Başparmağı çıplak sırtıma doğru seğiriyor, zar zor okşuyor. vücudumdaki her hücreyi ateşliyor. Onu öpmek, ağzımı onunkine bastırmak için içimde aniden yanan bir arzu var çünkü çok yakın. Ve belki de Bakalım kanlı canlı Ben, rüyalarımındaki Ben'e benzeyecek mi?

Tam o ateşli anda Helena yanımızda belirdi. Bakıyor. İzliyor. Yanlış bir hareket yapmamızı bekliyor.

"Etkileyici," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor.

Ben'bakışları daha yoğun, daha odaklanmış, sanki sadece bir seğirme ya da irkilmeden başka bir şeye karşı mücadele ediyormuş gibi büyüyor.

Helena bizi incelemeye devam ediyor. Göz kırpacığım. Ya da onu öpeceğim. Patlatacağım. Bir insanın o gözlere bakıp ne kadar süre ayakta kalması beklenebilir?

Bakışlarında kaybolan Ben'in ne zaman yutkunduğunu fark etmiyorum bile. Adem elmasının ne zaman kaydığını. Oh, Tanrım. Kız kardeşi gördü mü?

Anlamamış olmalı çünkü hiçbir şey söylemiyor. Ucuz atlattık. Ama sonra... Ben'in gözleri... ağızma düşüyor ve oyun kaybediliyor.

* * *

Ben beni bıraktığı anda baş döndürücü bir rahatlama hissettim ama aynı zamanda garip bir boşluk hissettim. Ve şimdi bile, dans pistinden uzaklaşırken, düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Ben bana döndüğünde müzik hâlâ çalıyor, oyun hâlâ devam ediyordu. "Aç mısın?"

Aç mısın? Ciddi mi? Bize maçı kaybettirdiğini kabul etmeyecek mi?

"Ben..."

"Harlow."

"Kaybettik."

"Fark ettin."

İç çektim. "Hallettiğimizi sanıyordum."

Ben çenesini ileri geri hareket ettiriyor. "Evet, benim kontrolüm dışında gelişen olaylar oldu."

"Gözlerin gibi," geveledim. Vay be. Bu tamamen yanlış çıktı. "Yani, sen hareket ettiğinde..."

"Bu yüzde yüz benim hatam," diye itiraf ediyor. "Ve bunu telafi etmek için nehir gezisini hâlâ yapabiliriz. Eğer istersen. Tabii yarın için bir planın yoksa."

Quebec'i keşfetme planlarım anında buharlaşıyor ve şimdi tek Benjamin Brandt ile nehirde yüzmek. Bunun şehvetle ilgili olması kimin umurunda? Ya da onun benim için iyi olmadığı gerçeğini mi? Bu olmak zorunda değil.

Sonsuza dek. Olduğu şeyden başka bir şey olmak zorunda değıl.
baştan çıkarıcı cazibe. Bir kez olsun güvenli olanı seçmek istemiyorum. Her zaman aynı sonuca götürür: iyinin yeterli olduğuna dair bir inanç. Belki de artık bir

Yeni bir hikaye, vahşı, müstehcen, bana kendi hayatım üzerinde egemenlik sağlayacak bir şey.

"Aramayı düşünmediğimden değıl," diyorum ona, cevapsız sorusuna geri dönerek. "Hayat çıldırdı, kitap ve..." Derin bir nefes alıyorum.

Yüzünde okuyamadığım bir ifade belirdi ama önemli değıl.
Çünkü bunu gerçek bir gülümseme takip ediyor. Evet, işte sevdiğim Ben bu. "Demek bunu düşündün," diye alay ediyor.

"Ben yaptım."

"Neredeyse ben de seni arayacaktım."

"Ama numaram sende yok."

Küçük bir kahkaha atarak, "Aklımda bir plan vardı, dükkânı arayıp mesaj bırakacaktım" diyor.

Bunun işleri ne kadar değıştirebileceğini merak ediyorum. Onu geri arar mıydım? Ona eski sevgilisinin çiftliğin etrafında dolandığını, bunun da uğraşmak istemediğim bir karmaşıklık ve yük katmanı eklediğini söyler miydim?

Tam o sırada bir garson hızla yanımdan geçiyor, bir sandalyeye çarpıyor, dengesini kaybediyor ve bana çarpıyor, buz mavisi elbisemin önünden aşağı kırmızı şarap dökülüyor.

Nefesim kesildi, geri sıçradım.

"Çok özür dilerim..." diye ağlayan genç kız tepsisini yere bırakıp yakındaki bir masanın üzerinde duran bez peçeteye uzanıyor. "Ben... Ben... burada." Gözlerinde yaşlar birikirken peçeteyi yüzüme doğru itiyor.

"İyi misin?" Ben soruyor.

" değıl," diyorum, imkansız lekeyi onun için kendimden daha kötü hissediyorum.

"Kırmızı," diye tekrar ağlıyor. "Dışarı çıkmıyor. I... Sana ödeme yapabilirim." "Tabii ki !" Tartışıyorum. "Birçok kez şarap döktüm. Lütfen.

."

Sunucu izin ister gibi Ben'e döner. "Bu bir kazaydı."

Bu dört kelime sihrini gösteriyor çünkü Ben ona bir şeyler mırıldanıyor, beceriksizce sırtını sıvazlıyor ve o da tepsisini alıp giderken birkaç kez daha özür dileyerek uzaklaşıyor.

"Onu bu işten sıyrıman çok hoştu," diyor Ben.

"Bu onun hatası değildi. Ayrıca, sadece biraz şarap."

Ben lekeye bakıyor, dudaklarını ayırmış, aniden kendime gelmeme neden oluyor. "Şiddetli görünüyor."

"Hiç soda var mı?"

"Daha iyi bir fikrim var," diyor. "Gel ."

"Nereye gidiyoruz?" Takip ederek soruyorum.

" "

Çadırdan aceleyle çıkıyoruz. Hava keskin, temiz ve soğuk. Şalımı içeride unuttuğumu fark ediyorum, ama Ben çoktan takım elbise ceketini omuzlarından sıyrıp omuzlarıma yerleştiriyor. Ceketini çıkarınca daha da iyi görünüyor.

Beyaz gömlek ona en iyi şekilde yapışıyor ve tutarlı bir soru sormak için zihnimi yeterince uzun süre oluktan çıkarmak zorundayım.

"Beni nehre , değil mi?"

Gülüyor. "Eh, şimdi sen ." Sonra St. Lawrence'ın aksi yönünde ilerlemeye başlar.

Takip etmediğimi fark edince olduğu yerde durdu ve kafası karışmış bir şekilde bana döndü.

Ona "Ben, resepsiyonu öylece bırakamayız." dedim.

"En az otuz dakika daha bu oyunu oynayacaklar," diyor kendinden emin bir şekilde. "Onlar ilk yemeği hazırlayamadan biz dönmüş olacağız. Bana güvenin."

Güven mi? Ben Brandt? Eğer yüksükotunun bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, hayır.

Bana doğru döndü ve elimi tuttu. Benim . Onun elini. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Kendine gel, Harlow. Bu sadece bir el. Muhtemelen bu karanlıkta yüzüstü düşmemeni sağlamaya çalışıyordur.

Beni çimenli bir aşağıya doğru götürüyor ve kısa süre sonra daha önce arabayla gelirken gördüğüm çiftlik evinin arka tarafına geliyoruz.

Ben ahşap bir kapı açıyor ve karanlığın içine adım atıyoruz.

Lütfen bana buranın ailenizin evi olduğunu ve haneye tecavüz etmediğimizi söyleyin" diye fısıldadım.

"Burası ailemin evi ve biz haneye etmiyoruz," diyor ve botlar, paltolar ve şemsiyelerle dolu düzenli çamurluğu aydınlatan tepe lambasını yakıyor.

"Büyükannem burada büyümüş," diye devam ediyor alçak kirişli tavanları, koyu yeşil dolapları ve taş zeminiyle küçük, derli toplu bir mutfığa girerken.

"Burası çok eskiden beri ailemize ait."

Evin cazibesinde beni anında rahatlatan bir sadelik var. Sanki her köşede titreyen yardımsever bir enerji var. Ve bir an için bana La Casa de las Flores y Luz'u hatırlatıyor. "Bu çok güzel."

Ben buzdolabını açıp bir kutu karbonat çıkardıktan sonra dolapta bir kap tuz arıyor. Her birini ölçüyor, sanki bu bir tür bilim deneyiymiş gibi hassasiyetle su ekliyor. "Al," diyor ve bana ince bir havlu uzatıyor. "Kurula ama ovma."

"Peki, nesin sen? Leke ustası mı?" Bu adam beni şaşırtmayı bırakacak mı?

"Tam olarak değil," diyor şakacı bir sırıtışla. "Helena... gelinliğinde küçük bir şarap lekesi vardı. Çok küçüktü ama yine de törenden bir saat önce dükkâna koşup karbonat ve tuz almamı istedi. Lekeyi çıkaran tek şey buydu."

"Eyvah," diyorum yüzümü buruşturarak. "Paniklemiş olmalı." O karışımını macun haline getirirken ben lekeyi kuruluyorum. Sonra bir şişe soda almak için buzdolabına uzanıyor ve hâlâ burada olduğuma şaşırmış gibi bir ifadeyle bana dönüyor. "Sanırım bunu böyle yaptık."

"Düşünmek mi?"

"Oldukça eminim. ." Yutkunuyor, bakışlarını hâlâ lekeyi silmeye devam eden ellerimden ayırmıyor. Sonra başını kaldırıp bana bakıyor, kaşları çatılıyor. "Muhtemelen elbiseni çıkarmalısın."

Isı yanaklarıma, boynuma, göğsüme hücum ediyor, aşağıya doğru yayılıyor.

Ya Ben? Orada öylece duruyor, sabırsız bakışlarla beni süzüyor. Sanki benden sadece kıyafetlerimi çıkarmamı istemedi ve evet, bunun faydacı bir istek olduğunun farkındayım, ama yine de kelimeler onun ağzında çok samimi geliyordu.

İkinci kata çıkarken eski ahşap merdivenler gürültüyle gıcırdıyor. Ben beni, bir İngiliz emlak satışından gelmiş gibi görünen antika çam mobilyaların bulunduğu düzenli bir yatak odasına götürüyor.

Ben şifoniyerin yanına gidip bir kitap çıkarırken ben kapının yanında duruyorum. birkaç tişört ve bir çift . "Elimdekilerin hepsi bu," diyor bana giysi yığını uzatarak. "Bunlar eski. giymiştim ama yeterince iyi olmalılar."

Kıyafetleri alıyorum ve minimalist bir tasarım dergisinin sayfaları için mükemmel bir şekilde hazırlandığını düşünerek odaya bakıyorum.

"Dışarıda bekleyeceğim," diyor.

Ben gittikten sonra elbisemi ve ayakkabılarımı çıkarıp tişört seçeneklerime bakıyorum: Nirvana, Dr Pepper ya da San Diego Hayvanat Bahçesi. Kutup ayılarını seçtim. Tişörtü başıma geçirirken Ben'in kendine has kokusunu alıyorum: yağmurla ıslanmış toprak. Keskin bir şekilde içime çekiyorum. Nasıl oluyor da bunca zaman sonra kumaşta kalmayı başarıyor?

Eşofmanlar çok büyük, bu yüzden elimde elbiseyle kapıyı açmadan önce belimi birkaç kez kıvrıyorum. "Tamam, doktor. Şimdi ne olacak?"

Ben'in ağzı, yıpranmış halime bakarken eğlenceli bir gülümsemeye dönüşüyor. "Kutup ayılarını seçmişsin."

"Dr Pepper hayranı değilim ve Nirvana'yı hiç dinlemedim."

Ben, yaşadığı hayal kırıklığını gördüğümünden emin olmak için yüzünü buruşturuyor. Sonra havalı davul çalarken neşeli bir tonda şarkı söylemeye başlıyor "Merhaba, merhaba, Merhaba..."

"Hiç duymadım." duyduğumu sanıyorum. "Akort ettiğine emin misin?"

Sadece başını sallıyor. "Küfür."

Gülüyorum ve kısa süre sonra tekrar aşağıya iniyoruz ve lekeye soda döküyor, karbonat-tuz macununu uygulamadan önce ıslanmasına izin veriyor

Öyle bir titizlikle ki, bir hayatın tehlikede olduğunu ve onu kurtarmak için tek bir şansı olduğunu düşünürsünüz. Temkinli bir şekilde geri adım atıyor. "Tamam, şimdi kurumasını bekleyelim."

"Sonra ne olacak?" Çaresizce dört yüz dolarlık dağınıklığa bakarak soruyorum.

"En iyisini mi umuyoruz?" Sesi her zamanki güven tonunda değil ve kahretsin, eğer bunu çok sevimli bulmazsam, kendimi tekmelemek istiyorum. Tezgâha yaslanıyorum ve işte o zaman içinde lavanta dallarıyla sarılmış bir İnkâ zambağı olan porselen vazoyu fark ediyorum.

Ben'in bakışları benimkileri takip ediyor. "Beverly bunları annenden aldı. Enerji ve duvarlar hakkında bir şeyler..."

"Lavanta nazardan korunmak için iyidir."

Ben kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Yani bir nazar yüzünden çatımızın altında sihirli bir buket mi var?"

Çiçeklere dokunuyorum. Çiçekler sıcaklıkla titreşiyor; canlı enerjileri parmak uçlarıma sızıyor ve damarlarımda dolaşiyor. "Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi duymak istersin?"

"Kesinlikle kötü."

Gülüyorum. "Demek sen de onlardan birisin."

Ben kendini büyük bir darbeye hazırlıyormuş gibi sertleşiyor. "Her şeyin iyi bir notla bitmesini severim. Tamam, devam et. Bana bırak."

"Lavanta büyülü," diyorum elimden geldiğince rahat bir şekilde.

"Peki ya iyi olan?" Kelimeler sanki bu kısma yeterince hızlı gelemiyormuş gibi ağızından dökülüyor.

"Sen büyüye inanmıyorsun," diye takılıyorum, gülmemek için kendimi zor tutuyorum, " yüzden sorun olmamalı."

Ben yutkunuyor, boğazını temizliyor. Gözleri çiçeklere takılıyor ve kafasında dönen çarkları görebiliyorum. "Merak ettim diyelim," diyor, "lavantayı neden zambağın yanına koydun?"

"Lavanta sabitliği ve bağlılığı, zambak da aşkı simgeliyor, belki Beverly bu evin anılarını kutsamak, bağlılığı ve aşkı pekiştirmek istiyordur ya da... bunun gibi bir şey. Belki de William'la burada evlendikleri içindir?"

"Evet, ona benziyor. Ama geri dönebilir miyiz?"

"Tam olarak şeytani bir şey değil... daha çok enerji ile ilgili bir şey, negatif olan her şeyden alanı temizlemek gibi."

"Doğru ya. Tadilata başlamadan önce enerjiyi temizlemekle ilgili bir şeyler söyledi."

"Evi mi yeniliyorsunuz?" Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum ama zaten cazibesi olan bir şeye dokunma fikri düpedüz günah gibi görünüyor.

Ben ensesini ovuşturuyor ve etrafına bakınıyor. "Büyükannem tozdan ve değişiklikten nefret eder, sırasıyla, ama çatı akıyor ve su tesisatı eski ..."
Başını sallıyor ve uzun bir nefes veriyor. "Yani tadilat için iyi bir zaman, bu da birkaç ay burada kalacağım anlamına geliyor.

her şeyi denetleyin." "Peki
ya senin işin?"

"Çoğunu uzaktan yapabiliyorum."

Yani bu rüya gibi adadaki rüya gibi evde tek başına mı olacaksın?
Söylemek istiyorum ama onun yerine, "Kulağa çok iş gibi geliyor." diyorum.

"Ben aslında..." Doğru kelimeleri arıyormuş gibi ahşap tavana bakıyor.
"Sanırım bir şeyi yıkıp yeniden inşa etme fikri çok hoşuma gidiyor."

İşte . Gülümseme. Sıcaklık. Tutku. Otellerden bahsederken eksik olan şey

"İçecek bir şey ister misin?" Ben kafasını buzdolabına sokarak soruyor.
"Şarap, su, şarap ve... su var."

"O halde," dedim, "biraz şarap alayım. Beyaz olsun lütfen."

Birkaç dakika sonra, ellerimizde şarap kadehleri, bana evi gezdiriyor ve neleri değiştirmek istediğini gösteriyor. Asılı muşambalar, talaş katmanları ve rastgele oraya buraya atılmış alet yığınları arasında yolumuzu buluyoruz.
Tüm tavrı değişti; sesinde, hareketlerinin ritminde hissedilir bir heyecan var.
"Şu duvarı yıkmak istiyorum," diyor alçak tavanlı küçük bir kütüphaneye girdiğimizde. Eski raflar boş ve nedenini sormak üzereydim ki Ben bana yıkım ve toz için yer açmak amacıyla eşyaları temizlediğini söyledi.

"Lütfen bana kütüphaneden kurtulmayacağınızı söyleyin," diyorum
şarabımı yudumlarken.

"" diye vurguluyor, "Burayı yandaki güneşlenme odasına genişletmek istiyorum, böylece daha ferah hissedeceksiniz. Gün boyunca buradaki ışığı görmelisiniz. Kitap okumak için mükemmel bir yer."

ediyorum. Bu Ben beni şaşırttı. Çok rahat,
doğal... belki daha çok kendisi gibi. Ya da en azından ben öyle umuyorum. "Okumayı sever
misin?"

Tereddüt ediyor, bir yudum şarap alıyor. Hayır demesini bekliyorum. Ama demedi. Sadece gülümsüyor. "Hikayenin buna değip değmeyeceğine bağlı."

Üzerimizden bir sessizlik geçiyor ve ben onun didik didik edip neyi *değerli* bulduğunu merak ederken, "Ve şuna bir bak" diye araya giriyor.

Bir kitaplığa basıyor ve kitaplık açılarak küçük bir dolap ortaya çıkıyor. "Çocukken orada saatler geçirirdim, kendi yarasa mağarammış gibi davranırdım."

Bir kahkahayı bastırıyorum.

"Ne? Ailenizin evinde hiç gizli kapı yok mu?" "Bir tane," diye itiraf ediyorum. "Merdivenlerin altında."

"Ve?"

Ne sorduğunu biliyorum ama oyunu bir daha uzatıyorum. "Ve ne?"
Beklentiyle bana bakıyor.

"Tamam, evet, bir şişede kilitli bir cinmişim gibi davrandım."

"İlginç," diyor çenesini okşar gibi yaparak. Şu anda bu kadar sevimli görünmesinden nefret ediyorum.

"Dans dersleri ve Batman," diyorum. "Başka ne gibi sürprizlerin var?"

Ben bir çıkarır. "Evet, sürprizlerle işim olmaz. Ne olacağını bilmek isterim."

"Eğlenceyi mahvediyor, değil mi?"

"Neyin eğlencesi?"

"Bilmiyorum." Şarap kadehimi iki elimle kavriyorum. "Sanırım her gün büyük, küçük ve hatta hayatımı değiştirecek ne gibi güzel sürprizlerle karşılaşacağımı merak ediyorum. Yani, olaya böyle bakarsan, sanırım her zaman harika bir şeye bir adım daha yaklaşırsın ya da vahiy..."

"Ya da kendi şaşkınlığınızı yaratabilirsiniz."

Şarabın etkisiyle hafifçe gülüyorum. "O zaman kimsenin büyüye ihtiyacı olmaz." Bir büyü gibi söylenen sözler, sessiz loş boşlukta asılı kalmış gibi görünüyor. Ve bunun doğru olduğunu fark ediyorum; eğer her şey her zaman istendiği gibi gitseydi, eğer hayat o zaman büyüünün dünyada yeri olmazdı. İnsanlar bu yüzden aramıyor mu? Çünkü bir olasılık kıvılcımına ihtiyaçları var? İyi talihin bir ipucuna?

Omuz omuza boş raflara yaslanıyoruz, ikimiz de önümüzde uzanan alanı ve olabilecekleri .

"Düşünsene," diyor Ben sessizce, "bir gün kitabın insanların raflarında olacak." Demek istediğini anlatmak için dolaba vuruyor.

Yaptığı yorum o kadar beklenmedikti ki, bunun büyüklüğünü için bir an durmam gerekti. Sözleri değil ama inancı. Benim içimde. "Bu olurdu inanılmaz."

"Ve doğru." Sesi alçak, neredeyse samimi.

Doğru.

Bu inanca sınıksıkı sarıldıkça kemiklerim bu kelimenin gücüyle titriyor. İlişki yaşadığım her erkeği (lise aşkımı da sayarsak iki erkek) incelemek kolaydı. Onları neyin harekete geçirdiğini keşfetmek, kabullerini, hayranlıklarını ve sevgilerini kazanmak için kim ve ne olmam gerektiğini belirlemek için asla uzağa bakmam gerekmedi. Ama asla *gerçek* değildi. Tanrım, Chad'e bir kitap yazmak istediğimi hiç söylemedim bile; benden çok ona uyan bir hayat inşa etmekte kaybolmuştum. Sonunda, sanırım yeteneklerimden duyduğu şüpheyle yüzleşemeyecek kadar korkak davrandım. Her şeyi bilen sırtışı, benim değil *onun* gerçeğini dile getiren istatistiklere ve olasılıklara başlamadan hemen önce.

Ve şimdi çok az tanıdığım bir adamın yanında durmuş, onun bana duyduğu güvenin ışıltısının tadını çıkarıyorum. Partinin uzaktan gelen müziğini duyabiliyorum, dış dünyanın izinsiz girişi gibi hissettiren neşeli bir rock melodisi, kapatmak istediğim ama yapamadığım bir şey.

"Bana kitaptan bahset," diyor Ben, "kitaptan. Ya da en azından konusu."

"Hmm... bir kadından büyüdü bir toprak parçası miras alan bir kadın hakkında yabancılaştırmış teyze."

Bana dikkatle bakıyor. "Peki sonra ne olacak?"

"Çiftliğe gidiyor ve tamamen ," diyorum, "olmaya başlayan tüm gizemli şeyler onu daha da kötüleştiriyor."

"Ne gibi?"

Kelimeler hızlı ve kolay geliyor, henüz yazmadığım fikirler. "Onun dokunuşuyla ölen çiçekler gibi."

"Yani bu bir korku kitabı mı?" diye dalga geçiyor.

Gülüyorum. "Kesinlikle hayır, ama yolunu bulmak, çiçeklerin dilini konuşmayı öğrenmek, aile sırrını ortaya çıkarmak zorunda."

Ben daha yakına eğilmiş, dişlerini birbirine geçirmiş.

"Hangisi ne?" "Çok fazla soru soruyorsun."

"Ama mutlu sonla mı bitecek?" "Hiçbir fikrim yok."

Ben kaşlarını çatıyor. "Senin sonsuza dek mutluluk elçisi olduğunu sanıyordum."

İçimden bir kıkırdama geliyor. "Büyükelçi mi?" "Sen değil misin?"

Öyle miyim? Yani, elbette onlara inanmak istiyorum ama bu bir HEA haçlı seferine liderlik edeceğim anlamına gelmiyor. Düşünerek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "I Sanırım bu yüzden yazıyorum. Tüm düşüncelerimi ve duygularımı koyabildiğim bir yer, büyük soruları sorabildiğim, bir şeyleri çözebildiğim bir yer."

Ben vurdu. "Peki, o zaman, sanırım her şeyin nasıl bittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Sonu mutlu bitmese bile mi? Ama sormuyorum. "Elbiseyi kontrol etmeliyiz," diyorum, bu mekânı, bu anı terk etmek zorunda olduğumuz için pişmanlık duyarak.

"Önce..." Ben şaraptan bir yudum alıyor ve bardağı rafa bırakıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Bir titreme bacaklarıma doğru ilerliyor ve şu anda kitaplığın sağlamlığı için sonsuza minnettarım. "Kulağa uğursuz geliyor."

Ensesini ovuşturarak, "Öyle olmasını istememiştim," diyor.

Her kelime gerilimle katmanlanıyor ve itiraf ediyorum, . "O zaman ne demek istiyorsun?"

Hemen cevap vermiyor ve göğsümde yeni bir paniğin filizlendiğini hissediyorum. Birkaç saniye sonra derin bir nefes alıyor. "Boş ver. Bekleyebilir."

"Ben..." Gergin bir kakhaha attım, "şimdi bana kesinlikle söylemek zorundasın."

Bir an için , konuyu değiştireceğini ve beni kendi halime bırakacağını düşündüm.

"Alicia hakkında sana yalan söyledim." Kelimeleri kızgın demir gibi kusuyor. "Sana onun için benden daha önemli olduğunu söylediğimde."

Bu ? Rüyamdaki yüksükotu bana aldatma hakkında bunu mu anlatmaya çalışıyordu? "Okaaay." Nabzım iki kat hızlı atıyor. Eğer bu ona olan aşkının bir itirafıysa, bunu kesinlikle duymak istemiyorum. Şimdi ya da hiçbir zaman.

"Demek istediğim," diye devam etti, "sanırım size söylediklerim biraz yanıltıcı oldu."

Birlikte biraz zaman geçirdik. Bu onun için benden daha önemliydi. Hikayenin sonu.

Giyotinin düşmesini beklerken Ben, "Bana aşık değildi ya da ona yakın bir şey değildi. Daha çok ilgileniyordu-" gözleri benimkilere kayıyor

"-Sihirli çiçeklerin hikayesinde."

Kalbim durdu.

"Alicia bana bir gün büyükannemi telefonda dinlediğini ve ondan sonra çiftlik hakkında yazma fikrini takıntı haline getirdiğini söyledi." Alnını ovuşturuyor. "Bizi oraya kadar takip etmesinin, buketi ele geçirmek istemesinin nedeni buydu."

"Biliyorum."

Ben şaşırmış görünüyor.

"Çiftliğe geldi. Kasabadaki bazı insanlarla ailem hakkında röportaj yaptı," dedim ve arı sokmasına kadar tüm detayları anlattım. "Sonra eve gitti, belki şimdi her şeyin peşini bırakır."

Ben ellerini başının arkasına koyar ve nefes alır. "O kadar kolay pes etmeyecektir."

Safra gibi gelen endişeyi yutuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, buketi sihrin gerçek olduğunu kanıtlamak için kullanmak istedi ve bu işe yaramadığına göre başka bir yol bulacaktır."

"Bir şey bulamayacak." Keşke sesimden daha emin hissedebilseydim. Ve şimdi ailemin henüz tehlikeyi atlatmamış olabileceğine, Alicia hâlâ burnunu sokuyorsa kitabımın çiftliğe istenmeyen bir şekilde zarar verebileceğine dair dipsiz bir endişeyle doluyum. Ama neden Mayahuel bana bir başlangıç versin, ailem için açıkça bu kadar yanlıştan benim için doğru hissettiren bir hikayeye kalbimi ve zihnimi açsın? Bu çözemediğim bir çelişki.

"Alicia ve niyetleri hakkında tüm bunları bana neden anlattın?" diye sordum.

Bana yan gözle bakıyor; lambanın yumuşak ışığında gözleri inkar edilemeyecek kadar sıcak, viski renginde. "Sanırım bunu kendimi sorumlu hissettim. Ve herhangi bir yalan olmasını istemedim. Havanın temiz olmasını istedim, böylece..."

"Ne olmuş yani?"

Ben bir elini saçlarında gezdiriyor ve her şeyden çok acı çekiyormuş gibi görünen bir gülümseme deniyor. "Sanırım elbisen artık hazır."

Rafları itiyorum ve onunla yüzleşiyorum. "Bana söylemeyecek misin?" Ağzından kısık bir inilti çıkıyor. "Bu işlerde gerçekten kötüyüm." "Ne işinde?"

"Bu."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Bu çamur kadar açık."

"Yalanlardan nefret ediyorum," diye ağzından kaçırıyor baraj yıkılmadan önce. "Her şeyi mahvediyorlar. Alicia'nın beni manipüle ettiği gibi manipüle edilmekten nefret ediyorum. Ve bunun aramızda olmasını hiç istemiyorum. Birbirimize en başından itibaren gerçeği söylememizi istiyorum."

Sözlerini yorumlamamın pek çok yolu var, ama hepsini aynı anda işlemeye çalıştığım için bunu başaramıyorum. *Aramızda. En başından beri.*

Orada bir söz var, beni hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran bir şeyin başlangıcı gibi hissettiren bir söz. Üstüne gitmek istiyorum ama Ben zaten çok acı çekmiş görünüyor ve içimden bir ses bana acımasızca dürüst davrandığını, nasıl hissettiğini anlatmakta gerçekten iyi olmadığını söylüyor. Ya da en azından buna alışık değil.

"Peki," diyorum ona, paçayı sıyırmasına izin vererek, "Anlaştık. Sadece gerçeği söyleyeceksin."

Şaşırmış görünüyor. "Öyle mi?"

"Elbette."

Bana alaycı bir gülümseme sunuyor. "Bu kolay oldu."

"Daha sert yapabilirim," diyorum omzuna vurarak; daha fazlası için kendini hazırlıyormuş gibi kamburlaşırken bu hareket bir kahkahaya yol açıyor.

"Şaka yapıyordum. Şakaydı."

"Seni tanımlamak için kullanabileceğim pek çok sıfat var ve komik bunlardan biri değil."

"Ne gibi?" Eğleniyor, bunu gözlerinden, ifadesinden ve vücudunu tutuş şeklinden anlayabiliyorum.

"Gerçek mi?"

"Biz sadece anlaştık..."

İç çekiyorum. "Peki, tamam. Buna ne dersin..." *Cömert ve düşünceli, akla gelebilecek her şekilde şaşırtıcı, komik bir şekilde rekabetçi.* Devam edebilirdim ama bana bakıyor, bir cevap bekliyor ve tabii ki bunların hiçbirini söyleyemem, gerçek ateşkes olsun ya da olmasın. Ben de "Lekelerle aram iyidir. Sanırım."

Ben gülüyor. "Henüz kendimi kanıtlamadım." Şarap bardağını bitirir ve çantayı iter. "Hadi gidip bakalım."

Ahşap zeminde yürüyorum; çıplak ayaklarımın altında serin. Sonraki adımlarımın arasında bir çivinin havaya kalktığını görüyorum ve ayağıma batmaması için geri sıçıyorum. Ben beni sabitlemek için elini uzatıyor ve ne olduysa bulanıklaşıyor çünkü bir şekilde onun kollarına sarılıyorum.

Donup kaldım. , hatta irkilmekten bile çok korkuyorum. da donmuş ve bana bakıyor. Gözlerinde garip, uzak bir ışık var.

yüzümü çevreliyor. Vücudundan yayılan sıcaklık, her şeyi tüketen dalgalar halinde.

Acı verici derecede yavaş bir an, hayatımın hikaye kitabı için bir tane, yenilenmiş utançla sayısız kez yeniden yaşayacağım.

Karar, karar falan değildir. Beynimin süzgecinden bile geçmiyor. Bunun yerine, ağzım onunkine doğru hareket ediyor ve o beni durdurmuyor, ben de yapıyorum. Onu öptüm, sadece bu işi bitirmek için. *Öpmek* göreceli bir terim. Bu durumda dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Dişler de işin içine girmiş olabilir. Omurgası kaskatı kesildi. Tanrım, bu tarihteki en kötü ilk öpücüktü ve son öpücüğümüz olmaya mahkumdu. Gelgitli bir aşağılanma dalgası beni altına çekip yavaşça öldürmekle tehdit ediyor.

Ama sonra, Ben ondan beklediğim gibi gülmüyor, beni itmiyor ya da beni kolayca yüzüstü bırakmıyor. Beklemediğim tek şeyi yapıyor. Tabii ki yapıyor.

Beni kitaplığa yasladı ve "Gerçek mi?" dedi.

Başımı sallayabiliyorum. Tanrım, biri şu lanet pencereyi açabilir mi? "Sanmıyorum... Seni öpmem gerektiğini düşünmüyorum."

Şu anda gerçeklerin bu yeni ateşkesinden gerçekten nefret ediyorum.

"Ben..." demek istemedim. Titreyerek söylüyorum, cümlemi bitiremiyorum çünkü ne anlamı var ki? Bir risk aldım; yüzümde patladı. Ünlem işareti buraya eklenmiştir. Kendimi onun kucağından kurtarmaya çalışıyorum. Ama o gitmeme izin vermiyor.

Bir santim kadar eğiliyor. "Bu..." Daha yakın.

"...gerçekten kötü bir..."

"Fikir," diye bitiriyorum tam dudaklarını dudaklarıma değdirirken. Yazın ilk yağmuru gibi yumuşak ve nazik.

Vücudu sanki bunu ikinci kez düşünüyormuş gibi kaskatı kesiliyor. İkinci kez aşağılanmak istemediğim için gardımı indiriyorum. Ama sonra o ılık titreşim, o tanıdık titreşim geliyor; içimi bir bıçak gibi kesiyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum çünkü kasları gevşiyor, ağzı açılıyor. Tadını alıyorum

Şarabın tatlılığı hala dilinde. Ve sonra kayboldum.

Dokunuşunda boğuluyorum, beni bir daha asla öpemeyecekmiş gibi açlıkla, aceleyle öperken onu içime çekiyorum.

Okyanus gibi güçlü ve kuvvetli bir şekilde aramızda akan akıntı karşısında şok oluyorum. Ve o anda Ben'i tüm bedenimde hissediyorum, arzusunu, isteğini, daha fazlası için duyduğu çaresiz özlemi.

Başa çıkılamayacak kadar çok *gerçek* var.

Uzaklarda bir yerde, başka bir zaman ve mekânda, bir kapı çarpıyor. Bir ses "Ben?" diye sesleniyor.

Ayrıldık. Göğüslerimiz kabarmış, saçlarımız dağılmış, gözlerimiz alev alev yanıyor. Bakışlarıyla beni tutuyor.

"BEN... BEN..." Kaybolmuş, aklı başından gitmiş, tutarlı tek bir kelime bile edemez halde görünüyor. Nabzım tam bir türbülansa girdi ve tek yapabildiğim, "Biliyorum," demek .

Helena kütüphaneye girdiğinde bize şöyle bir baktı ve "Sormalı mıyım?" dedi.

Ertesi sabah görkemli Mısır çarşılarına gömülmüş bir halde uyandım. Ilık güneş ışığı odaya doluyor ve havada uçuşan toz zerreciklerini aydınlatıyor.

Bir...iki...üç atım boyunca, süzülüyorum, hatırlıyorum.

Ben'i. O gözleri.

Ve o öpücük, onun mücadelesi, teslimiyeti. Hepsi çok lezzetli ve aynı zamanda kafa karıştırıcıydı, itme ve çekme, evet ve hayır. Sanki doğanın bir gücü bizi birbirimize çekiyordu.

Seni öpmem gerektiğini düşünüyorum. Seni öpmek istemediğimle aynı şey değil.

Ve yine de...

Helena bizi üstünde yakaladıktan ve nezaketle burnunu sokmadıktan sonra, hemen zar zor fark edilebilen lekeli elbisemi giydim ve partiye geri döndüm. Ben ve ben birbirimize karıştık, yemek yedik, gülümsedik ve tüm bunlar olurken kendimi onun elini tutma, ona yaslanma, "çiftlerin" yaptığı her şeyi yapma dürtüsüne direnirken buldum, ama bir öpücük bizi tam olarak çift yapmıyordu. En büyük öpücük olsa bile.

hayatımın en inanılmaz öpücüğüydü. Ve ikimiz de teslim olduğumuz anda içimde bir şeylerin değiştiğini inkâr edemem; kalbimin derinliklerinde, sihrin ne zaman var olduğunu bana söyleyen o çekişi hissettim. Ben'in sihirli olmaması dışında (yani, gerçek anlamda değil) ve ben de değilim.

Gece nihayet sona erdiğinde beni şoförümün arabasına kadar geçirdi. Diğerleri de aynı anda ayrıldıkları için alan başka bir öpücük için çok kalabalıktı. Bu yüzden bana sadece sıkıca sarıldı ve kulağıma "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Bunun tuhaf bir şey olduğunu düşündüm ve bana ne için teşekkür ettiğinden tam olarak emin olamadım. Quebec'e geldiği için mi? Doğruluk anlaşmamızı kabul ettiği için mi? Dans yarışmasını kaybettiği için ona zor zamanlar yaşatmadığım için mi? Elbette öpücük için teşekkür etmiyordu, değil mi? Bu çok garip olurdu.

Otele döndüğümde, garip bir olasılık ve umut sisi içinde yüzüyordum. Uyuyamayacak kadar yorgun olduğum için kendimi günlüğüme , ellerim sayfalar arasında uçuşurken buldum.

Violeta hayatında ilk kez nefes alabildiğini hissetti. Çiftliğin havası temiz ve tatlıydı; yeni bir hayat vaat ediyordu.

Violeta'nın hikâyesini kelime kelime oluşturmak için geç saatlere kadar çalıştım. Zamanın geçtiğini bile fark etmedim. Tam otelin telefonu çalarken kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Gülümsemem anlıktı.

Doğrudum, boğazımı temizledim ve telsiz telefona cevap verdim. "Harlow?"

"Beverly...merhaba." Kalbim biraz burkuldu, keşke Ben olsaydı diye düşündüm.

"Seni yakaladığıma çok sevindim," diyor. "Seni kahvaltıya götürebilir miyim diye soracaktım. Böylece mesaj hakkında konuşabiliriz."

Saate bir göz attım. Saat sabah 8:15. "Elbette. Saat kaçta ve nerede?"

"Alt katta, lobi katında. Bir saat sana yeterli zaman sağlar mı?" "Tabii.

Görüşürüz o zaman."

Cep telefonumu kontrol ediyorum ve Ben'den yirmi dakika önce gelen bir mesaj buluyorum:

Günaydın.

Kulaktan kulağa gülümseyerek mesajı geri gönderiyorum ve dün gece vakit bulamadığım eşyalarımı yerleştirmeye başlıyorum. İşte o zaman çantamın yan cebinde tek bir kanto çiçeği buluyorum. Annemden de bir not var. "Yanında götürmen için çiftlikten bir parça."

Çiçeği burnuma götürüyorum ve hem belirgin hem de ince olan tatlılığını içime çekiyorum. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?" Tam telefonum titrerken fısıldıyorum.

Ben'den bir mesaj daha. İyi uyudun mu?

Geceleri rüyalarımnda seni görmeyi tercih ederdim, düşünüyorum yazarken, Kütük gibi.

Başka bir şey yazamadan telefonum çaldı. Arayan Ben'di.

"Merhaba," diyorum. Sesimde sabah boğukluğunun izleri var ve keşke çekici olmaya çalışıyormuşum gibi çıkmasaydı.

"Merhaba." Aman Tanrım. gülümsüyor. Belli oluyor. Sonra matkaplar, çekiçler ve testerelerden oluşan bir orkestraya benzeyen kemik gıcırdatan bir ses geliyor. "Şurada bir inşaat partisi var gibi," diyorum.

"durumda. Otel nasıl?" "Güzel.

Sessiz."

"vurma."

Saate bakıyorum. "Gitsem iyi olacak," diyorum ona üzülerek, çünkü bu yumuşak bulutların içine çıplak bir şekilde sürünmekten daha çok istediğim bir şey yok.

ve önümüzdeki birkaç saat boyunca Ben'le konuşacağım. "Beverly ile kahvaltı edeceğim."

"Peki ben davet edilmedim mi?" diye soruyor. Hâlâ gülümsüyor.

Ben'e büyükannesinin davetiyeye eklediği nottan hiç bahsetmedim. Ve şimdi hiçbir şey söylemem gerektiğinden emin değilim. Ya Beverly bana söylemek zorunda olduğu şeyi onun bilmesini istemiyorsa? Boğazıma tırmanan sözcükleri ısırarak geri çekiyorum ve uzak duruyorum.

"Üzgünüm, sadece kızlar."

Kıkırdıyor ve ben de bu sestten zevk alıyorum.

"Bugün hakkında..." diyor, ses tonu değişiyor ve bu da gardımı yükseltiyor. İçimdeki tüm sersemlik uçup gidiyor ve kendimi bir sonraki konuşmaya hazırlıyorum.

"Öyle mi?"

"İnşaat işçileri kütüphane duvarına çarptılar, bir boruyu patlattılar ve ortalık darmadağın oldu."

Bir bardağa su doldururken, "Ben, endişelenme," diyorum. "Evdeki işlerle ilgilenmek zorunda olduğunu biliyorum. Başka bir nehir gezisi yapabiliriz zaman." Beynim bunu söylüyor, ama kalbim ne istiyorsa onu istiyor ve günü onunla geçiremeyeceğim için fevkalade hayal kırıklığına uğruyorum.

"Ama sonra işimiz bitecek," diye ekliyor, "ve belki akşam yemeği yiyebiliriz diye düşünüyordum. Burada, adada ya da..."

Karnımda bir endişe ve heyecan düğümü sıkışıyor. Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Dans, öpüşme ve akşam yemeği? Biriyle çıkarken genelde ağırdan alırım, ama şimdi? Bir ya da iki adım atlamışım gibi hissediyorum.

"5:30 gibi gelip seni alabilir miyim?" dedi.

"Tabii ki hayır," diyorum ona.

"Bu bir hayır mı?"

Yorumumun nasıl anlaşılması gerektiğini fark ederek kıkırdıyorum.

"Demek istediğim... eğer akşam yemeği için adada olacaksak, sana gelmem daha mantıklı olur."

Bir adam vurma ve delme işinin ortasında "Hey, Ben" diye bağıyor ama Ben onu duymazdan geliyor ve bana "Tamam o zaman. Akşam görüşürüz. Ve bu sıradan bir şey."

Telefonu kapattıktan sonra, neredeyse solmuş kantoyu bir bardak suyun içine koyuyorum. Tek görebildiğim Ben'in beni kitaplığa doğru bastırması, yaklaşırken çenesinin keskin açıları, ağzının benimkiyle buluşmadan hemen önce ayrılması. Yeryüzüne geri döndüğümde, benliğimi getirdiğimi fark ediyorum.

parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum ve gülümsüyorum. Tekrar. Kantoya bakıyorum. Ve o anda, ipeksi yaprakları gözlerimin önünde açılıyor.

* * *

Place Dufferin rahat ama şık bir restoran, ahşap bir gezinti yoluna ve St. Lawrence Nehri'ne bakan güneşlenme odasıyla daha da çekici hale geliyor. Beverly'yi burada buluyorum, bir pencerenin yanında oturmuş, yanından geçen tekneleri seyrediyor.

"Günaydın," diyorum neşeyle ve çantamı sandalyemin asıyorum.

Ben daha tek kelime edemedi yerinden kalktı ve sanki ailedenmişiz gibi, büyükannemle olan bağları bana da uzanmış gibi beni kollarına aldı.

Kahve ve kruvasan sipariş ettikten sonra, "Dün gece hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Tenimin altında bir sıcaklık hissediyorum çünkü dün gece her zaman Ben Brandt'ı ilk öptüğüm anı temsil edecek. "Çok güzeldi," diyorum. "Geldiğime gerçekten çok memnunum."

"Ya Ben?" dediğinde gözleri neredeyse parlıyordu.

Kendi tükürüğümde boğulacağım. Bu soru çıktı ve neden bu kadar muğlak olmak zorunda? Gerçekten, o kadar çok anlama gelebilir ki, hiçbirini tahmin etmek istemiyorum. "Ben?" Çok nazlı olmamak ya da bu konuya yatırım yapmamak için doğru bir tonlamayla söylüyorum.

"İkinizi dans ederken gördüm ve sonra gittiniz ve..." Gözlerinde yine o parıltı vardı. "Elbisen iyi mi?"

Kahretsin! Helena ona dün gece neye bulaştığını söyledi mi? Onlar *öyle* bir aile mi? Birbirlerine her şeyi anlatan, mahremiyet ve tüm gerçekler arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran türden mi? Başka bir deyişle, onlar *benim* ailem gibi mi?

Utanç kelimesi hissettiklerimi anlatmaya yetmiyor. bakarsanız, İngilizce'de bunu ifade edebilecek bir kelime olmadığından eminim. İspanyolca bir kelime aramaya başladım ama bulamadım.

" değil," diyorum, dekoltemin derisi o şeytani lekelerle patlamaya başladığında geçiştiriyorum. Şeytanın gerçeğini gizlemek için kazak giydiğime şükrediyorum.

Beverly, "Ben seni böyle şaşırtacak," diye şarkı söyler.

Lütfen akşamdan kalma sisli beynimin anlayabileceği daha açık terimlerle konuş. Ne demek istediğini tahmin ederek, "O sıradan bir leke. sihirbaz."

Sanki başka bir şey söylememi bekliyormuş gibi başını sallıyor; güvenli bölgede kalmaya ve Ben'in adının geçtiği tüm sınırlardan uzak durmaya karar veriyorum. "Ve çiftlik eviniz çok güzel. Öyle bir cazibesi var ki bana şunu hatırlatıyor..."

"La Casa de Las Flores y Luz?"

"Aynen öyle." Beverly ile aramızda bir tür bağ hissediyorum; ikimizin de sevdiği birinin ortak anısı, ikimizin de taptığı bir yer ve ikimizin de bağlı olduğu bir inanç. Sihir.

Kantonun yapraklarının açılma şekli gözümün önünden geçiyor ve annemin sadece ben gördüğümde çiçek açması için bitkileri büyüleyip büyülemediğini merak ediyorum. Daha sonra ona sormak için aklıma not alıyorum.

Bir garson kahvelerimizi dolduruyor ve birkaç dakika sonra tabaklarımız geliyor. Merakımı bir saniye daha kontrol altında tutamayarak doğrudan konuya giriyorum. "Mesajınız."

Beverly başını salladı, tabağına çikolatalı kruvasan koydu ve kenarlarını karıştırmaya başladı. "Umarım burada bir sınırı aşmıyorumdur Harlow, ama William için endişeleniyorum."

"Bağlanma mı?"

"Hayır, birlikte yaşadığımız hayatla ilgili her şeyi hatırlıyor ve bana o kadar bağlı ki, sanki ben onun can simidiyim." Uzun bir nefes ama yemin ederim hiç nefes vermiyor. "Sadece... o..." Ağzının kenarı titriyor.

"değil," diyorum nazikçe. "Bana anlatabilirsin."

"Benim William'ım çok katmanlı bir adam," diye devam ediyor kendini toparlayarak. "Tıpkı Ben gibi. Orada kimsenin anlamadığı karmaşık bir yapı var. Aman Tanrım. Korkarım bunu doğru açıklayamıyorum."

"Sanırım anlıyorum," diyorum Ben'i düşünerek.

Karmaşık. Katmanlar.

"Şey," diyor, "sanki o katmanlar teker teker soyulup yok oluyormuş gibi hissediyorum ve çok yakında..." Hıçkırıklarını bastırıyor. "Hepsi gidecek ve geriye hiçbir şey kalmayacak diye endişeleniyorum."

Bana söylediklerini anlamaya çalışarak eline uzanıyorum. Evet, büyü işini yaptı ama William'ın uçup gitmesini engellemeye yetmiyor. Ve *benim* de bir şey yapabilecek gücüm yok, o zaman neden bana tüm bunları anlatıyor? Ve sonra hatırlıyorum. Mutfaktaki lavanta ve zambak. Bu onun evde sakladığı bir şeyi koruma yoluydu: ve William'ın hikâyesini, aşklarını, başlangıçlarını.

Beverly kahvesini tekrar tekrar karıştırıyor, yeni gözyaşlarını kırptıştırıyordu.

"Çok özür dilerim." Sesim neredeyse bir fısıltı. *Ama nasıl yardım edebilirim?*

Sorduğum soruyu hissetmiş olmalı ki şöyle diyor: "Büyükanne hayatımda çok büyük bir güçtü, onun varlığı saf sihirdi. Ve o enerjiyi o zamandan beri hissetmedim... yani seninle tanışana kadar."

İçimde bir sızı hissediyorum. Büyükanne Azalea her zaman olmak istediğim her , her yönden bir öncüydü, tüm kuralları çiğniyor, kendi rotasını çiziyordu. Başkalarının göremediklerini görürdü. Beverly haklı. O bir güçtü, çok erken alındı.

Azalea bana tanrıçanın bana verdiği ismin önemli olmadığını, o *taş yığınının* kendi büyü olabileceğini söylerdi. Elbette onunla tartışırdım. Taşlar fırlatmak içindi; suda batan, renksiz şeylerdi.

Elleri, bana olan sevgisinin bir sembolü olan bebek nefesini saçlarıma örmekle meşgulken iç geçirdi. "Ah, Harlow," Açıya "taşlar da cıllanabilir" demişti.

Beverly suyun karşısındaki adaya bakarak, "İşte ben de seninle konuşmak istiyorum," dedi. Gün ışığında daha da muhteşem görünüyor. Yemyeşil tepeler, altın sarısı, pas rengi ve kırmızıya çalan ağaçlar, etkileyici tarihi evlerle dolu kıyı.

Beverly bana dönmeden, "Sen doğduğunda Azalea beni aradı. Bana senin ne kadar özel olduğunu söylemek istedi." Ben nefesimi tutmaya çalışırken sesi hüzünlü bir tona bürünüyor. "Senin geleceğinle ilgili bir şey gördüğünü söyledi."

"Ne?" Kehanette mi bulundu? Kulaklarıma inanamıyorum. Büyükanne neden benim geleceğime baksın ki? Neden ekinleri tüketme riskine girsin ki? Ve ben bunu neden hiç duymadım?

Beverly şimdi bana dönüyor. "Bana seninle bir geleceği paylaşacağımızı söyledi ve ısrar ettiğimde bana daha fazlasını söyleyemedi, sadece doğru zamanda bileceğimi söyledi ve şimdi görüyorum ki yollarımızın kesişmesi bir tesadüf değilmiş. Senin hayatımıza girmen kaderimizde varmış."

Bana söylediği şeyi nasıl anlamaya başlayacağımı bilmiyorum. "Ama neden sana söyledi?" Sonunda soruyorum. "Annem ya da teyzem değil?"

Beverly peçetesini parmaklarının arasında döndürüyor. "Kimsenin kehaneti bilmesini istemedi, ama bana senin o anda

doğduğunda, neden bir çiçeğin adını almadığını anlamak için geleceğine bakması gerektiğini biliyordu."

Nabzım kulaklarımda atıyor. "Peki öğrendi mi?" "Hiç söylemedi."

Öfke iliklerime kadar işliyor. Azalea nasıl olur da bana söylemez, ailesine söylemez? Neden sır olarak sakladı?

Beverly konuları çok çabuk değiştiriyor. "Enerjini yakınımnda istediğimi söyledim. Bozuk düzeltebileceğini düşündüğüm için değil, Azalea'nın bir parçasına yanımda ihtiyacım olduğu için."

"Anlıyorum." Ve anlıyorum. Estrada kadınları olarak her atamızı kanımızda, kalbimizde ve ruhumuzda taşıyoruz. Onların yüklerini, üzüntülerini, zaferlerini taşıyoruz.

"Çünkü yıllar önce benimle paylaştığı şeyi sana söylemek için Azalea'ya bir söz verdim. Doğru zamanı bileceğimi ve bunun senin için bir anlamı olacağını söyledi."

Ama öyle değil.

Beverly ekliyor, "Ne kadar zor olursa olsun, her şey yok olduğunda devam etmeniz gerektiğini söyledi..."

"Tanrıça yükselecek," diye fısıldıyorum. Bütün bunlarla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Ama yapmak istediğim son şey Beverly'nin kendini kötü hissetmesine neden olmak, bu yüzden "Bana anlattığın için teşekkür ederim" diyorum.

"Madem buradasınız," diyor peçetesiyle gözlerini silerken, "sizi akşam yemeğine ya da öğle yemeğine götürmeyi çok isteriz... belki yarın?"

Nasıl oluyor da bir zamanlar yabancı olan biri, sanki sonsuza dek hayatınızdaymış gibi, bu kadar çabuk hayatınızın bir parçası haline gelebiliyor? "Çok isterim."

* * *

Odama döndüğümde Azalea ve çantama koyduğu kantoyu sormak için annemi arıyorum. Ama ben daha söze başlayamadan o söze giriyor, "Quebec'ten hoşlanıyor musun?"

"Parti güzeldi ve şimdi gün ışığında ilk kez dışarı çıkıyorum, o yüzden rapor vereceğim. Hediye için de teşekkürler."

"Sağ salim geldi mi? Parçalanmadı mı?"

"Paketini açtığımda biraz üzgündü," diyorum parmaklarımı yanımdaki çiçeğin üzerinde gezdirerek. "Ama sonra senin büyüün işe yaradı ve şimdi mükemmel oldu."

"Büyü mü?"

"Yaprakların açılmasını sağlamak için." Bir sessizlik köprüsü daha.

"Anne?" "Evet, buradayım."

Açelya'nın geleceğime nasıl baktığını düşünüyorum ve bunu anneme sormanın eşiğine geliyorum, ama sonra büyükannemin aileye söylememesinin bir nedeni olması gerektiğini, sadece Beverly'ye söylediğini fark ediyorum. Ama benim geleceğimde ne gördü? Bir hayaletin benim geleceğimi görebileceğini kabul etmek zor.

cevapları, kendi başıma asla bulamayacağım cevapları. Bunu kendime saklamaya karar verdim... şimdilik.

"Mesafeli görünüyorsun," diyorum ona. "Her şey yolunda mı?" Tereddüt ediyor. "Eve gittiğinde konuşabiliriz."

"Artık konuşabiliriz," diyorum, aniden sinirlenerek. "Sorun nedir?"

"Şu gazeteci," diyor, "eski müşterilerini arıyormuş."

"Ne!" Daha önce , şimdi çileden çıktım. Ben'in sözleri içimde : *O kadar kolay pes etmeyecek.*

"Elbette hiçbir şey söylemediler," diye devam etti annem, "ama onları nasıl buldu Harlow?"

Burnumun kenarına bastırıyorum. "Hiçbir fikrim yok, ama... Yani kimsenin konuşmaması iyi bir şey."

Annemin sessizliği çok güçlü, bana söze dökmek istemediği bir mesaj gönderiyor: *Bu kitabı yazamazsın.*

"Claro. Git hadi. İyi vakit geçirin. Bunu biz hallederiz."

Midem bulanıyor, Alicia'yı caydırmanın bir yolu olmalı diye düşünüyorum, ama nasıl?

Birkaç dakika sonra otelden çıkıyorum ve denizden gelen şiddetli bir soğuk dalgasıyla karşılaşıyorum. Cadde benim gibi gezginlerin yanı sıra tur otobüsleri, sokak müzisyenleri ve ara sıra at arabalarıyla dolu. Kıyıya yakın bir yerde, sadece bir peri masalı olarak tanımlanabilecek bir yere inen kuytu bir merdiven buluyorum.

Aşağı şehir, küçük butikleri, taş cepheli galerileri ve restoranları ve arnavut kaldırımlı yollarıyla büyüleyicidir. Bir yol diğerine çıkar, Bazen tarihi bir meydana açılıyor; ara sıra açık alanlar balkabakları, saman yığınları, korkuluklar ve parlak turuncu ve altın yapraklarla süsleniyor.

Gittiğim her yerde yeni renkler, kokular, vurgular ve diller alıyorum. Bu hayal gücü için bir ziyafet ve çok geçmeden bir bankın üzerinde

Bir kafenin hemen dışında güneş ışığı ve sonraki birkaç saat boyunca defterime yazıyorum.

Yoldan aldığım küçük bir paket karamelli patlamış mısırla otele döndüğümde saat üçtü ve odama ulaştığımda mısır kırıntılarından geçilmiyordu.

Sessize aldığım telefonumu kontrol ve annemden bir "umarım her şey yolundadır" mesajı, Beverly'den yarınki restoranla ilgili bir mesaj ve Kız kardeşlerimle grup sohbetinde bir dizi mesaj gidiyor.

Son mesaj Laini'den. Nasıldı? Parti nasıldı? O da orada mıydı? Detaylar!

Güldüm ve ona bir cevap gönderdim: Harika. Evet. Detaylar gelecek. Söz veriyorum.

Meraklı iştahını doyurmaya yetmeyecek, ama ona ne söyleyeceğimi bile düşünene kadar onu uzak tutacak. O da oradaydı. Dans ettik. Aramızda açıklanamaz bir enerji vardı. Onu öptüm. Tozlu bir kütüphanede. Çok lezzetliydi.

Uzun ve sıcak bir duşun ardından siyah bir kot pantolon, beyaz bir tişört, kaşmir bir pardösü ve bilekte biten botlar giymeye karar verdim. Aynada bir kez daha bakıyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, gevşek plaj dalgalarına hava ile kurutuyorum ve on dakikadan kısa bir sürede aşağıya inip bir taksiye biniyorum.

Gökyüzü mavinin soluk bir tonuna dönüşmüş durumda ve biz köprüyü geçerken azalan güneş suyun üzerinde yanardöner bir altın parıltısı yayıyor.

Telefonum cebimde titrediğinde buranın güzelliğinde kaybolmuştum. Lil arıyor. Bir mesaj gelene kadar neredeyse cevap vermiyorum, lütfen . Önemli bir mesaj.

"Ne ?" Bir sorun olmadığını umarak soruyorum.

"Quebec nasıl?" diye soruyor. Hemen kafamda alarm zilleri çalmaya başlıyor. Kız kardeşim tüm zamanların en kötü gevezesidir ve gerçekten sormuyor.

"İyi. Neden?"

Derin bir nefes alır. "Tamam, sana söylemeyecektim ama sonra Cam söylemem gerektiğini söyledi ama seyahatini mahvetmek istemiyorum, o yüzden sen karar ver."

"Tanrım, Lil, biraz daha detaya ne dersin?" Sesim kontrollü çıkabilir ama kalbim kendini kaybetmek üzere.

"Bir rüya gördüm. Senin hakkında." "Beni bu kadar çok mu özölüyorsun?" "Bean, ben ciddiylim."

"Tamam, ama sonra söyler misin, ben şimdi çıkıyorum." Oof. Keşke bunu söylemeseydim çünkü bu sadece onun kazması için bir davetiye.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, . "Sana şimdi söylemek zorundayım." diyor.

"O zaman neden benden karar vermemi istediniz?" "Çünkü ben demokratım."

Şoför Brandt'ların evine giden yoldan sağa dönüyor, bu da iki dakikadan daha az bir mesafede olduğumuz anlamına geliyor.

"Bir gölde boğuluyordunuz ve su," diyor Lil, "çiçek yatağına dönüştü. Her yerdeydiler ve seni suyun altına çekiyorlardı."

"Ne tür bir çiçek?"

Şoför Brandt üzüm bağına dönüyor. Buradan verandadaki Ben'i görebiliyorum. Eski bir ahşap bankta oturuyor, üzerinde beyaz bir düğme ve koyu renk bir kot pantolon var. Gece boyunca kesinlikle daha da ateşlenmiş. Lanet olsun ona.

Tam o sırada kafasını kaldırıp ayağa kalkıyor ve el sallıyor.

Midem garip bir takla attı. Lil'in hâlâ hatta olduğunu unutmuştum. Ta ki o "Yüksükotu. Yüksükotunda boğuluyordun."

Arabadan inip Ben'e doğru yürüyorum, o da çoktan verandanın merdivenlerinden inip bana doğru geliyor. Ve attığım her adımda kendimi Lil'in rüyasında, yüksükotunda, aldatmacada, samimiyetsizlikte ve gizemde boğulurken görüyorum. Ama aynı zamanda sihirli bir koruma gücüne sahip olan bir çiçek neden beni öldürmeye çalışsın ki?

Beverly'nin sözleri içimde yankılanıyor.

Hayatımıza girmen gerekiyordu.

Yüksükotunun mesajıyla açık bir çelişki. Ama neden?

Bu rahatsız edici düşüncelerle geçirdiğim süre doldu çünkü Ben şimdi beni kollarına çekiyor ve ben de zahmetsizce eğilip ona sarılıyorum, başımı göğsüne yaslayıp rüyalar ve sihir dünyasından uzaklaşmayı diliyorum.

Bir araya geldiğimiz kadar doğal bir şekilde ayrılırken gülümsüyor.

"Hey," diyorum, hızlıca güvenli bir konu arıyorum, böylece gözümü dikmek zorunda kalmayacağım

tam bir sessizlik içinde o viski gözlerine baktı. "Duvar nasıl?"

Geriye dönüp eve bir bakış atıyor. "Şey... bu, uh, aşağı."

"Ve?" Merakıma engel olamayarak soruyorum. "Hayal ettiğin gibi görünüyor mu?"

Ben bana bir sırtıma fırlatıyor; şakacı bir

sırtıma. "Tozu mu, seli mi yoksa-"

Gülüyorum. "Işığı kastediyorum." Bana söz verdiğin okumak için mükemmel ışık.

"Sanırım öyle, ama." Cümlenin ortasında durdu ve bana baktı. Ağzı hafifçe yukarı kıvrılıyor ve basitçe "Çok güzel görünüyorsun" diyor.

Ve böylece ışığı, kütüphaneyi ve yüksükotunu unuttum.

"Teşekkürler," diyorum, keşke daha iyi bir cevabım olsaydı ya da Lil'in yarısı kadar çapkın olsaydım. Doğru zamanda, doğru ifadeyle doğru şeyi söyleme gibi şaşırtıcı bir yeteneği var ve bu sayede her zaman istediğini elde ediyor. Sinir bozucu ama aynı zamanda? Çok etkileyici.

"Aç mısın?" Ben sorar.

"Açlıktan ölüyorum," diyorum ona, sadece bir kruvasan bir paket karamelli patlamış mısır yediğimi fark ederek - tam olarak yiyecek değil. Bir dakika sonra

Daha iyi günler görmüş gibi görünen eski bir gümüş yaklaşıyor. Birkaç eziğin ötesinde, kapısında güneşten zarar görmüş bir tabela var: Vineyard Couer.

"Bu iyi mi?" diyor bana kapımı açarken. "Neden ki?"

Taksiye binerken ona söyledim.

Diğer tarafa atlıyor ve ben onun kendine özgü kokusunun kısa bir izini yakalıyorum. "Pek ilk buluşma arabası sayılmaz," diyor boş yolda ilerlerken.

İlk randevu mu? Bu muydu yani? Solan ışıktaki yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki otomatik düzeltmeyle "Yani..." dedi. Ben Brandt'ı panik içinde görmek, kafese kapatılmış vahşi bir hayvanı izlemeye benziyor. Bu doğal değil ve hatta acı verici bir şey.

Gözlerimi yolcu penceresinden ayırmıyor, yeşillerin, altınların ve kırmızılarının bulanıklaşmasını izliyorum. "Araba kullanmayı bunun gibi eski bir Ford'da öğrendim, aslında çiftlikte."

"Öyle mi?"

"Ben on bir yaşındayken-" Gözlerimi kabak tarlasına dikiyorum, "-büyükannem her kızın erken ve iyi araba kullanmayı gerektiğini söylerdi, bu yüzden bizi çiftlikte gezdirirdi," diyorum Azalea'nın anısının ışıltısının tadını çıkararak.

"Benim yere benziyor," diye ekliyor Ben. "Yazlarımı burada geçirdim ve on iki yaşına geldiğimde motoru olan her şeyi kullanmayı öğrendim."

Ben ve benim ilk bakışta zıt kutuplar gibi görünmemiz beni şaşırtıyor, ancak yeterince yakından bakarsanız, yeterince katmanlı soyarsanız, pek çok yönden benzer olduğumuzu görürsünüz. İkimiz de sadakate bağlıyız, ikimiz de istemediğimiz bir mirasa bağlıyız ve ikimiz de toprağa derinden bağlıyız.

Bir elma bahçesinin içinden geçen toprak yola sapıyor. Sıra sıra yemyeşil ağaçlar ve çeşitli açılarla yerleştirilmiş birkaç tahta merdiven vardır.

"Akşam yemeğinde elma mı yiyeceğiz?" Alay ediyorum. "Göreceksin."

Gökyüzü neredeyse kararmış, yıldız ışığının ilk pırıltıları Ben kamyonu birkaç başka arabanın yanındaki küçük bir toprak alana çekerken, harap kapıları pembe ve turuncu ışıklarla süslenmiş taş bir ahıra benzeyen bir şey görür.

Kamyondan iner inmez taze pişmiş ekmek ve tereyağında sotelenmiş sarımsak kokusu beni çarpıyor; midem gurulduyor.

"Bir arkadaşım burayı geçen yıl açtı," diyor Ben, beni içeri yönlendirirken. Tamam, burası bir ahır değil. Daha çok, lekeli ve boyalı duvarları olan samimi bir alan.

beton zeminler, ahşap kirişler, antika avizeler, bütün bir duvar

Şarap şişeleri ve uyumsuz sandalyeleri olan taş masalar. Cazibesi gösterişsiz, mütevazı ve kesinlikle mükemmel.

Hostes Ben'i gülümseyerek bizi arka köşede, küçük bir taş şöminenin yanındaki masaya götürürken "Burası harika bir yer" diyorum.

"Hoşuna gideceğini umuyordum," diyor Ben, sandalyemi benim için çekerek Oturmada önce. Bir yandan bu jeste şaşıyorum, ama sonra bu adamı Beverly'nin yetiştirdiğini hatırlıyorum ve bu yüzden terbiyeli olması çok mantıklı geliyor. "Olay şu," diyor bulaşıcı bir heyecanla, "aslında bir menü yok. Temelde şefin sürprizi.

Vejetaryen ya da vejetaryen olmayan."

"Evde yemek yemek gibi bir şey" diyorum, içten içe karar zorunda olmadığım için heyecanlanıyorum. Ama sonra yeni bir panik başlar. Ya yemek makarna ile

Ekstra sarımsak mı? Ya da başa çıkılamaz bir sandviç mi? İlk buluşmada ne yenmemesi gerektiğine dair bir kitap yazabilirim: sulu çorbalar, pirzolalar, yengeç bacakları. Kokan, sizi pasaklı gösteren ya da filmlere layık bir öpücüğü mahveden hemen hemen her şey. Ben'i tekrar öpmeyi beklediğimden değil. Aslında bekliyorum. Kesinlikle bekliyorum/umuyorum/planlıyorum.

Tam o sırada üzerinde lekeli bir önlük ve kafasında geriye doğru dikilmiş eski püskü bir beyzbol şapkası olan tıknaz bir adam gelir. "Hey, Ben."

Ben ayağa kalkmış, adamın elini sıkıyor. "Abe!"

Tam Ben beni tanıştıracakmış gibi eliyle işaret ederken Abe ela gözlerini bana diyor ve kocaman gülümsüyor. "Sen Harlow olmalısın."

Bu basit cümle pek anlama gelebilir. Bunu kendime neden yapıyorum? Her küçük nüanslı kelimeyi, her hareketi yorumlamaya çalışın. Bu ve şu anda bitiyor. Ben'le farklı şeyler yapıyorum. Ben yetişkin bir kadını ve oyun oynamaya ihtiyacım yok. Ayrıca, bir doğruluk anlaşması yaptık ve ben buna sadık kalacağım.

"Merhaba," diyorum Abe bir sandalyeyi çevirip üzerine otururken. Sonra sanki söyleyecek bir sırrı varmış gibi masaya doğru eğiliyor. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve bakışlarımı tutarken Ben'in göğsünü tokatlıyor. "Bu adam bana senin hakkında her şeyi anlattı."

Şakacı bir gülümsemeden vazgeçip Ben'e bakıyorum. "Sormalı mıyım?"

Ben kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. Ağzı sırtmanın eşliğinde ve bilmesem bundan zevk düşüneceğim.

"Demek Meksika'dan buraya kadar geldin?" Abe soruyor. Ondan hemen hoşlandım, açık sözlülüğü ve enerjisi.

"," diyorum ateş çıtırdarken, sıcak ve davetkâr. "Harika bir partiydi."

"Evet, kaçırdığım için üzgünüm," diyor Abe. "Dün gece restoranda büyük bir etkinlik vardı."

"Demek burası senin ?" Etrafa bakarak soruyorum. "Gerçekten inanılmaz."

Abe gururlu bir ifadeyle gülümser. "Ondan neden hoşlandığımı anlayabiliyorum," diyor Ben'e.

İçimde bir sızı hissediyorum ve aniden Ben'e bakmaktan, arkadaşını düzeltmesini ve birkaç tek kelimeyle *benden hoşlanmama* manevrası yapmasını izlemekten korkuyorum. Ama Abe ben daha bakmadan tekrar konuşmaya başlıyor. "Yine de neden *seninle* takıldığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Ben onu düzeltmez, o da manevra yapmaz. Sadece kıkırdıyor ve "Evet, ben de." diyor.

Tenimde, yanaklarımda ve göğsümde bir sıcaklık seli hissediyorum. Lütfen lütfen lütfen kırmızı lekeler olmasın. Şimdi olmaz. *Sonsuza kadar giymek zorunda kalacağım*
Bu adamla balıkçı yaka.

Ben bana dönerken gülümsüyor. "Abe benim en eski arkadaşım. Birlikte ," diyerek şakalaşmalarındaki boşlukları doldurmaya yardımcı oluyor.

"Gerçekten mi?" Dikkatimi tekrar Abe'e veriyorum. "Demek ki Ben'in bütün kirli çamaşırları sende."

"Bir çocuk parkını dolduracak kadar çok toprak var," diye geçiyor Abe. "Bir ara bana bir bira ısmarla, sana her hikayeyi anlatayım."

"Kimse kimseye bira ısmarlamıyor," diyor Ben, sert bir ifade takınmaya çalışarak ama beceremeyerek. "Ama biraz yemek yiyebilir miyiz?"

Abe önlüğünün cebinden bir puro çıkarır ve ağzına koyar ama yakmaz.

"Bıraktığını sanıyordum," diyor Ben.

"Bu tadından zevk alamayacağım anlamına gelmez."

Ben bana açıklama olarak "Abe yeni evlendi" dedi. Ve belli ki Abe'in eşi onun sigara alışkanlığından hoşlanmıyor. Anladım.

"Tebrikler," diyorum. "Ne zaman?"

"Sekiz mutlu ay önce. Ben benim , bir gece önce beni zil zurna sarhoş etmişti, bu yüzden Leeza onu affetmedi ve hafızası çok kuvvetli."

Ben'e alaycı bir bakış fırlattım. "Nasıl yaparsın?"

"Söyle ona!" Abe neredeyse kahkaha atarak bağırıyordu.

"Bu adada bu bir geçiş töreni," diyor Ben beni incelerken. "En iyi arkadaşımdın bir şeyler olmadan mihraba gitmesine imkân yoktu. onun kanında var. Ve Leeza son sınıfta Hoover iftliği'nde havai fişek patlattığı için onu hapisten çıkardığım için bana hala borçlu."

Bunun  zerine Abe gözlerini devirir. "Dostum, ne kadar kötü bir hafızan var. Onu hapisten *ben* ıkardım, bu yüzden seninle değil benimle evlendi."

Bu gecenin başlangıcını, Ben'i en eski arkadaşının gözünden görmeyi ve bunun sonucunda ondan yayılan sıcaklığı seviyorum. Ama bir yanımda korkuyor, çok fazla sevdiğimden, bir gecenin içinde sıkışıp kaldığımdan korkuyor.

Çamur kayması ve geri dönmek için çok geç.

Abe bana dönüp elini kaldırıyor, böylece bileğinin alt tarafındaki   inçlik kötü yarayı görebiliyorum. "Bunu görüyor musun?"

"İşte başlıyoruz," diyor Ben.

"Bu adam." Abe arkadaşını işaret ediyor.

"Bak," diye karşı çıkıyor Ben, "tel örgülere tırmanamaman benim suçum değil."

"Bunu duymak zorundayım," diyorum, zaten koltuğumun ucundayım.

Abe başını sallayarak, "İhtiyar Ben hurdalıktan lastik çalmanın iyi bir fikir olacağını düşündü," der.

" d n almak!" Ben onu düzeltir.

Abe el sallayarak onu uzaklaştırırken gülüyorum. "On ya da on bir ve o Shayla Montcler'a aşıktı."

Kahkahalarımı tutmaya çalışıyorum. "Shayla, ha?"

"Seninle kıyaslandığında o bir hiti," diye dalga geçiyor Ben ve ben de bu şakacı  vg den zevk alıyorum.

Abe başını sallar. "Her neyse, bir go-kart yapmaya çalışıyordu ve Ben onu kendisinin Bay Handy olduğuna inandırmıştı."

"Ahşap at lyesindeydim!" Ben tartışıyor.

Abe onu görmezden gelerek devam ediyor: "Shayla'ya ona yardım edeceğini söylüyor ama lastikleri eksikmiş, o yüzden..."

Ben'e bir bakış attım "Seni hırsız."

Homurdanıyor. "Lastikleri bile alamadık çünkü bu adam kan kaybından ölüyordu."

Hepimiz gülüyoruz ve sonra biri mutfaktan Abe'in adını çağırıyor. Ayağa kalkmadan önce purosundan sahte bir nefes çekiyor. "Görev çağırıyor," diyor. "Tanıştığımıza sevindim, Harlow."

"Ben de öyle," dedim ona. "Ve bir gün sana kesinlikle o birayı alacağım."
Ben inliyor.

"Anlaştık," diye cevaplıyor Abe. "Belki bunu yakarım bile."

Onun gidişini izlerken, gözlerim şarap duvarına takılıyor ve özellikle bir şişeye odaklanıyorum. Yanına gidip şişeyi çekerek kurtarıyorum ve masaya geri getiriyorum. Krem rengi sade etiketin üzerinde siyah harflerle Vineyard Couer yazıyor ve Brandt'ın bağla çevrili evinin bir çizimi yer alıyor.

Ben'e sanki bilmiyormuş gibi, "Bu senin şarabın," diyorum.

"Ailem küçük partiler yapar," diyor, önce şişeye sonra bana bakarak. "Abe bunu taşıyacak kadar kibar."

"Ondan hoşlanıyorum," diyorum. "Yani, bir kızı etkilemek için seninle birlikte soyguna gitmeye razı oluyorsa, bu gerçek arkadaşlıktır."

Ben gülümsüyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, rahatça arkasına yaslanıyor. "Tanıdığım en iyi adam o."

Şaraba dönerek, "Ne tür bir şarap bu?" diye soruyorum.

"Köpüklü bir şarap. Dayanıklı, donlara dayanabilen hibrit üzüm çeşitleri yetiştirmek zorundayız ama aslında Helena'ya sormalısınız. Bu onun bebeği."

Tam o sırada bir garson geliyor ve iki küçük beyaz tabak koyuyor. Kalın bir Fransız aksanıyla bize "Amuse-bouche başlıyor" dedi.

Fransızca bilmiyorum ama *mouth amuser* ya da *amuse the mouth* terimini gençken Paris'e yaptığım bir seyahatte öğrenmiştim. Çevirisini hiç unutmadım

Çünkü Lantana ve Camilla tüm yolculuk boyunca bu konuda korkunç şakalar yaptılar.

Bu özel zevk, sek, gevrek ve cesur olan mayalanmamış beyaz şarapla eşleştirilen somon ve dereotu yaprakları içeren küçük bir hamur işidir.

"Buranın rahat bir yer olduğunu söylediğini sanıyordum," diye fısıldıyorum Ben'e, sanki bu bir sırmış gibi.

"Öyle," diye fısıldıyor.

"Çok çeşitli bir yemek sıradan değildir," diyorum ona. "Benim yerde değil." "Abe'i tanımalısın." Şaraptan bir yudum alır. "Bunu o açtı. hiçbir şeyi olmayan bir yer, sadece bir hayal. Adama gerçekten hayranım. Onun tüm İş planım tek bir cümleydi: 'Yerel olduğu sürece ne istersem onu yapmak istiyorum'."

Tamam, şimdi Abe'i daha da çok sevdim.

"Zavallı adamı düğününden önce sarhoş ettiğine inanamıyorum." Ben hakarete uğramış görünüyor. "Bir hikayenin her zaman birden fazla tarafı vardır."

"Leeza'yı hapisten kimin çıkardığı gibi."

Sanırım bir kakhaha duyuyorum, ama o bunu bir meydan okuma gibi hissettiren donuk bir bakışla bastırıyor.

"Aynen öyle."

Somon confit, pancar püresi ve zencefil soslu tavada kızartılmış deniz tarağından oluşan üç yemeğin ardından, keyifli bir sıcak vızıltının kenarından geçiyorum. Her biri yemeklerimizle ustaca eşleştirilmiş dört yarım kadeh şarap içtim bile. Ağzım kesinlikle memnun.

Yemek boyunca Ben sandalyesini giderek daha yakına çekmeyi başardı, şimdi yan yana oturuyoruz, dizlerimiz birbirine değiyor.

"Bu yemek harika," diyorum kaşığımdaki son zencefil sosunu yalayarak.

"Abe'in hayaline kavuşmasına sevindim."

"Ve sen," diyorum şarabın verdiği cesaretle, "bana toprak hakkında daha şey anlat... ruhunun gerçeğini."

"Kimseye söylemediğim bir şey." Sesi alçak, emin değil.

Şarabımdan bir yudum daha alarak kendimi destekliyorum.

"Bu devasa otellerimiz var ve çok kurumsal, çok kişiliksiz." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bana cansız geliyorlar."

Bunu neden yaptığını sormuyorum çünkü cevabı zaten biliyorum. Sadakat. Aile. Onur. Tanrım, kapana kısılmış gibi hissediyor olmalı.

"Garip, biliyor musun? Bir şeye kilitlenmek ve beni yanlış anlamayın. Şanslıyım, bunu biliyorum. Bu kadar çok kaynağa sahip olduğum için şanslıyım ve..." Sesi kesiliyor ve acaba annesini ve babasını, o kaybı ve o zamandan beri kim olduğunu tanımlayan her kaybı mı düşünüyor diye merak ediyorum.

"Bir fikrim var," diyor biraz parlayarak. "Ve senin fikrini istiyorum."

Gururum okşandı. Gerçekten, ama-"Oteller hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Ben." "Ama önemli olan diğer şeyleri biliyorsun, mesela-"

"Lütfen çiçek deme." "Ben hayat diyecektim."

Homurdanmakla nefes almak arasında bir ses çıkarıyorum. Ben'in gülmesini, bunun da kötü bir şaka olduğunu söylemesini bekliyorum ama o bana tüm samimiyetiyle bakıyor.

Bütün bir kitabı yazabilmek için," diye devam ediyor. "Tamamını değil," diyorum. "Henüz bitmedi."

Yüz ifadesi çok ciddi. "Ama ." Bu adamın bana olan inancına bayılıyorum.

"Tamam," diyorum, "can kulağıyla dinliyorum."

Belki şarabın etkisinden, belki de yakınlığımızdan ama Ben bir anlığına küçük bir çocuk gibi görünüyor, yüzü umutla boyanmış.

"Markamız altında yeni bir konsept başlatmak istiyorum," diyor, "bu adayı sembolize eden bir şey, insanların kendilerini yeniden keşfedebilecekleri bir yer." Elleriyle, gözleriyle, tüm vücuduyla konuşuyor. "Yani tam olarak bir otel ya da tatil köyü değil, daha küçük ölçekli, tüm faaliyetlerinde yerel işletmeleri kullanan bir şey.

mobilyadan menüye kadar ihtiyaçlar, bilirsiniz? Bir deneyim. Ev gibi hissettiren ama aynı zamanda bir rüya gibi olan bir yer."

Bir rüya. Benim ve Lil'in yüksükotu ile gördüğü gibi mi? Ben hakkında bir uyarı mı? Ve yine de sırrı konusunda bana güveniyor. *Hiç de aldatıcı ve samimiyetsiz* değil.

Çıtırdayan ateşin sıcaklığı yanaklarımı ısıtıyor ve Ben'in koyu renk gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarının başlangıcını vurgulayan altın bir ışık yayıyor.

"Nefret ediyorsun," diyor Ben, zihnimin yüksükotunun anlamı üzerine çalkalandığını bilmeden.

"Gerçek mi?" Dedim.

Yutkunuyor. "Anlaşma buydu."

"Yani gerçekten çiftlikten sofraya bir şey" diyorum ona, anladığımı ve kitabıma inandığı gibi ona inandığımı göstermek istiyorum. "Daha kişisel hissettiren bir yer. Bununla ilgili her şeyi seviyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Ben'in tüm ifadesi değişiyor ve ben daha bir sonraki nefesimi alamadan ayağa kalkıyor. "Gitmemiz gerek."

"Ama..."

Elimi tutup beni dışarı çıkarıyor. Çantamı almaya ancak vakit bulabildim. "Ben-ödemeyi yapmadık ve başka bir kurs yok mu ve çünkü..."

Dışarıda bana döndü, yüzümü avuçladı. "Çünkü içeride bunu yapamazdım."

Ve sonra beni öptü.

Geçen geceki gibi değil. Tereddüt yok, gariplik yok, itme ve çekme yok. Sadece bedenlerimizin izin verdiğinden daha yakın olma arzusu. Her fişkırان ham enerjiyi hissedebiliyorum ve daha ne olduğunu anlamadan kollarım boynuna dolanıyor, parmaklarım saçlarında geziniyor, daha fazlasını diliyor, arzuluyor. Nefes alış verişi aceleci, dokunuşu hem nazik hem de çaresiz. Ve

Ne kadar derine gidersek, ona ne kadar tutunursam, kendimi ona ne kadar açarsam, o kadar uzağa düşerim.

Hafifçe uzaklaştığında kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Birden aramızdaki on santimden nefret ettim. Yarı iç çekerek, yarı inleyerek alnını benimkine bastırıyor. "Gerçek mi?" Başımı sallıyorum.

"Sanırım başım büyük belada."

O restorana bir daha asla gitmeyiz.

Hava çok berrak, gökyüzü çok güzel ve mehtaplı meyve bahçesi çok davetkâr.

Ne olduğunu anlamadan yürüyor ve konuşuyoruz, her şeyden ve her şeyden bahsediyoruz ve sanki cümlelerimiz karışıyor, sanki kelimelerimiz birlikte tek bir hikaye oluşturuyor.

Söylediğimiz her şeyi, ne kadar sık güldüğümüzü ya da çok fazla gülümsemekten yanaklarımda oluşan ağrıyı hatırlamayacağımdan eminim ama o anda bunun ne kadar kolay ve doğal olduğunu, bu bağlantı ve güven duygusunu her zaman hatırlayacağımı *biliyorum*. Özellikle de Ben bana şöyle dediğinde.

hayatımın en zor anıydı." Ailesinin ölümünden bahsediyor. Sesinde hafif bir titreme var, bu bende otomatik sarılma tepkisini tetikliyor ama direniyorum çünkü bir şey bana sadece dinlememe ihtiyacı olduğunu söylüyor.

"Helena ve büyükannemle büyükbabam olduğu için şanslıyım," diyor, sanki beklenen buymuş gibi - bu bardağın yarısı dolu tavrı. "Ama tüm bu suçluluk duygusu vardı."

"Ne hakkında?" Ben soruyorum.

Ben bir gölgede duruyor, bakışları omzumun üzerinden bir şeye sabitlenmiş. Ağaçların arasından sızan bir parça ay ışığı yüzündeki acıyı görmeme yetiyor "Annem... o, babamı hiç sevmedi." O

Alay ediyor, sonra duraksıyor ve bunu söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. "Onun için her şey parayla ilgiliydi," diye ekliyor gönülsüz bir omuz silkmeye. "I

Sanırım bunu hep biliyordum ve ben..." Tepkimi, yargımı ölçüyormuş, tüm gerçeği açıklayıp açıklamayacağına karar gibi bana bakıyor. "Onu manipüle etmenin bir yolu vardı ve o bunu göremiyordu."

Ses tonunda bir hayal kırıklığı, sanki bu olaylar yeni olmuş gibi taze bir kızgınlık var ve o zaman bu konu hakkında daha önce hiç konuşmadığını anlıyorum. "Sonra bir gün onun telefonunu karıştırdım," diye ekliyor, "ve bu mesajları buldum. Ve... Bu yüzden ondan nefret ettim." Göğsü bu mesajların ağırlığıyla çöktü.

kelimel

er.

Hikâyenin nasıl bittiğini anlamam için söylemesi gereken tek şey bu. Uzanıp koluna dokunuyorum ve bunun ne kadar zor olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

bir çocuk olarak deneyim.

"Öldüklerinde," diye devam ediyor, "ondan nefret ettiğim için kendimi korkunç biri gibi hissettim. Mesajları gördüğümü ona hiç söylemediğim için, gerçeği hiç bilmediği için."

"Ama sen ondan nefret etmiyordun," diyorum, gerçekten hissettiği şeyin öfke olduğunu tahmin ederek. Öfke.

Ben bir elini yüzünde gezdiriyor, çenesini sıkıyor. "Belki değil, ama gerçekten istedim ve o gece ona veda etmeyi reddettim. Anlaşmamın ne olduğunu bile hatırlamıyorum ama benden sarılmamı istedi ve ben sarılmadım.

ona bir tane ver."

Onun acısının ağırlığını göğsümün ortasında hissediyorum. Bu kadar genç olmak, bu kadar uzun süre tüm bu suçluluk duygusuyla yaşamak.

"Büyükanнем ölmeden bir gün önce

Öldüğünde," diyorum nazikçe, "bana hiç unutmadığım bir şey söyledi. Aklın, kalbin bildiklerini bilmediğini, tüm anıları taşıyanın kalp olduğunu ve öldüğümüzde, o son nefeste tüm gerçekleri gördüğümüzü, tüm sevgiyi hissettiğimizi, böylece hiçbir şeyin gerçekten bilinmez kalmadığını söyledi."

Ben bana bakıyor. Gözleri duygu ve şefkatle dolu. "Sanırım Azalea'yı severdim."

"Ben de."

Ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor ve yere bakıyor. "Sanırım bu yüzden ilişkilerde bu kadar kötüyüm."

Henüz girmedığımız bir bölge.

Bir şey söylememi bekliyor ama kelimeler zihnimde trafik sıkışıklığı gibi birikiyor, alarmlar çalıyor ve yanlış bir şey söylemek istemiyorum. Dahlia ona ne derdi? Tanrım, onun ilişki uzmanlığına ihtiyacım varsa o da şimdi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Ben nefes nefese kalıyor, sonra başını geriye eğip ağaç tepelerine bakıyor. "Bana iyi bir iletişimci olmadığım söylendi." Duraklıyor, kelimelerin aramızda süzülmesine izin veriyor. "Ve hiç kimsenin bana yaklaşmasına izin vermedim."

Ailemi trajik bir şekilde kaybetmemiş olabilirim ama Tanrım, onun zırh ihtiyacını anlıyorum. Ve hepimizin bunu giydiğinin farkındayım, sadece farklı versiyonları ve ağırlıkları var.

"Peki, en uzun ilişkiniz neydi?" Muhtemelen ne kadar kötü olduğunu abarttığını düşünerek soruyorum.

Bir gözünü hesap yapar gibi kısarak kapatıyor. "Uh... birkaç hafta?"

Oh. Evet. Bu ilişkinin alanına bile girmiyor. "Ciddi misin?" Kelime çok kolay ağzımdan kaçıyor.

"İlişkiler konusunda kötü olduğumu söylemiştim."

Bana , benim ve onunbirkaç hafta içinde hiçbir yere varamayacağımızı mı söylemeye çalışıyor? Yüksükotunun bana söylemeye çalıştığı şey bu muydu?

"Ve" diye devam ediyor, "ben tam olarak mutlu sonla biten Bay Romantik bir adam değilim."

Kalp atışlarım hızlanıyor ama hiçbir şey söylemiyorum çünkü onu değiştirmek, inanmadığı bir şeye inandırmak benim işim değil, bu da beni sadece korkunç bir hayal kırıklığıyla dolduruyor. Ben'de bir şey gördüğümü sanmıştım, zırhının ardında parlayan bir ışık.

Bakışlarını yumuşatır. "Bilemiyorum. İnsanların mutlu sonla bittiğini düşünmek istiyorum. Büyükanneyle büyükbabama baksana."

Ben'in mutlu sonlara, sihre, sonsuza dek sürecek bir aşka inanabileceğine dair garip bir umuda tutunurken midemdeki düğüm gevşiyor.

Ben gözlerini kısıyor, ağzı çocuksu bir sırıtışla kıvrılırken beni içine çekiyor. "Ventana'da tanıştıklarını ve bir hafta sonra evlenme teklif ettiğini biliyor muydun?"

"Bir hafta mı?! Vay be."

"Büyükbabam bana hep onu gördüğü anda anladığını söylerdi," diyor gülerek. "Bisikletinden düşmüş ve kaldırıma yayılmış, etrafı ailenin dükkânındaki çiçeklerle çevriliymiş.

"Sonra koşarak ona yardım etmeye gitti," diye devam ediyor Ben, gözleri anlatırken dans ediyor, "ve kadın epey hırpalanmış ama onu itip durdu, çiçekleri ezmemesini söyledi."

Gülümsüyorum, sahneyi hayal ediyorum, bir çocuğun nasıl bu kadar keskin aşk zıtlıklarıyla büyüyüp yine de ihanete odaklanmayı seçebileceğini merak ediyorum. Biz insanların yaptığı şey bu mu? Aydınlık yerine karanlığı, umut yerine inkârı mı seçeriz?

"*Bu* bir kitapta yer alması gereken bir hikaye."

Ben gülüyor. "Öyle mi? O zaman bana telif çekini gönder."

"Anlaştık," diyorum. "Ve gördün mü? Mutlu sonlar var."

Ben'in sırıtışı kaybolur. "Ama bu mutlu bir son mu? Yani..." Tereddüt ediyor ve dirençli zihninin nereye gittiğini biliyorum. Ama bende de cevap yok, sadece bu var. "Herkes eninde sonunda veda etmek zorunda, ama birbirlerine sahip olduklarında birlikte geçirdikleri zaman. En önemli şey budur." Kaybı değil, sevgiyi hatırlamak için.

Başını sallıyor. "İyimserliğini seviyorum."

"Yani sen kitabımın mutlu sonla bitmesini isteyen adamsın."

"Ama bu gerçek hayat değil."

Buna ne diyebileceğimi bilmiyorum. Nasıl başlayacağımı. Ama bir şekilde kelimeler beni buluyor. "Güvenin bir engel olabileceğini biliyorum. Kimseyi içeri almamak mı? Anlıyorum. Hepimizin kendince sebepleri var..."

Gözlerinin bana kilitlendiğini ama kafamı kaldırıp bakmaktan, görmek istemediğim bir şey görmekten çok korkuyorum. "Bir elmaya ne dersin?" Asılı bir daldan bir tane kopararak neşeyle öneriyorum.

"Konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

Elmayı onun eğlenen yüzüne doğru tutuyorum. "Hayır. Sadece..."

gerçekten güzel görünüyor." "Harlow, konuları değiştirmekte ustayımdır, inan bana, bunun farkındayım.

gördüğüimde." Elmayı alır ve ısırır. "İşte," diyor ağızındaki lokmanın etrafında. "Cennet Bahçesi'nden resmen kovulduk."

"Ben, Adem ve Havva için işler pek de iyi gitmedi."

Kaşlarını birbirine sıkıştırıyor. "Muhtemelen mutlu sonla biten, romantik bir adam olmadığı içindir."

"Romantiği tanımla," diyorum, ses tonumda bir meydan okuma var. Belki de kendisini yeni bir ışık altında görmesini istiyorum ya da belki de orada olmayan bir şey görmeye çalışıyorum.

İki eliyle ensesini kavırıyor. "Bilmiyorum. Güller, şiirler, gün batımları ve aşk notları... bunun gibi şeyler."

Korkuyorum. Söylemek istediğim şeyi söylemekten ve onun bunu reddetmesinden çok korkuyorum, ama bu geceden sonra birbirimizi görüp görmediğimizden bağımsız olarak, sanırım kendisini benim gözlerimden görmesini gerçekten istiyorum.

"Ya da... dans yarışmaları, tozlu kütüphanelerdeki ilk öpücükler, yol üstü restoranlar, meyve bahçelerinde yürüyüşler" diyorum ona.

Donup kalıyor. Gözlerinin arkasında bu gece ya da başka bir gece kazanamayacağı bir savaş var, ama kelimeleri duydu, onları kaydetti ve şimdi onları görmezden mi gelecek, alay mı edecek, şaka mı yapacak yoksa...

Kollarını belime doluyor. Ellerini kenetlemiyor, sadece orada durmalarına izin veriyor. "Gerçekten iyi bir yazar falan olmalısın."

Vücudum rahatlıyor. "Ya da başka bir şey."

Gitmeme izin vermeden, "Peki ya sen?" diye sordu.

"Peki ya ben?"

"İlişkileriniz."

"Bah..." Kucağından çekip çıkıyorum, umursamaz bir elimi havada .

"Sıkıcı, sıkıcı, konuşmaya değmez."

"ama," diye yalvarıyor, "Bilmek istiyorum. Bana son çıktığın adamdan bahset."

Bu konuşmayı kapatmak üzereyim; bu beni çok kılacak ve zaten kendimi çok açıkta hissediyorum. Tam bunu yapmak için ağzımı açtığımda, içimdeki o küçük ses bir fısıltıyla yükseliyor, *eğer sen*

Kendi hayatınıza egemen olmak, ona sahip çıkmak zorundasınız.

Ben de ona anlattım. Her şeyi. Ve bitirdiğimde toprak hala ayaklarımın altında, alevler içinde kalmadım ve Ben hala burada duruyor. O büyüleyici köpek yavrusu gözleriyle bana .

Lütfen bana acıma. Lütfen bana acıma.

Başını sallıyor, sonra homurdanıyor, "Bu adamın kıcına tekneyi basmak lazım." "Şey," diye kıkırdıyorum, "suratına martini fırlatıldı."

Bunun üzerine Ben'in tüm yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bakışları bana dönmeden önce sahneyi hayal ediyormuş gibi uzaklaşıyor. "Peki neden onunla bu kadar uzun süre kaldın?" Soru beni hazırlıksız yakalıyor ve dengemi yeniden sağlamam bir an alıyor. Bugün hissettiğim ve bildiğim gerçeği arıyorum, Chad'i kötüleyen ve beni yaralı taraf gibi gösteren bir yığın bahanenin altında gömülü olanı değil.

"Güvenliydi," diyorum. "Benden çok fazla şey beklemiyordu ve onun dünyasına kapılmak kolaydı, bu yüzden sanırım kendi dünyamı yaratmaya çalışmam gerekmedi."

Meyve bahçesinden bir esinti geçiyor; ağaçlar, çiftliğin büyüsunü hatırlatan ve anında evimi özlediğimi hissettiren bir fısıltıyla sallanıyor.

"Yazmaktan mı bahsediyorsun?" diye soruyor. Sesi nazik ve cesaret verici.

Başımı sallıyorum, bakışlarını karşılıyorum, birine karşı bu kadar açık ve dürüst olmanın, genellikle saklı tuttuğum tüm yanlarımı, korkmuş, yalnız ve güvensiz yanlarımı ona göstermenin ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyorum.

Ben'in göğsüne yaslanıyorum, kendimi birkaç dakika göre daha hafif hissediyorum. Kalbinin atışını hissedebiliyorum, yumuşak bir güm *güm güm*. içimde yankılanıyor, bana anladığını söylüyor. Beni anlıyor.

Tam o sırada bir gök gürültüsü beni sıçrattı.

"Geri dönsek iyi olacak," diyor Ben ama artık çok geç çünkü bir anda gökyüzü yarıyor ve sağanak yağmura yakalanıyoruz. Ciyaklıyorum, gülüyorum -sanırım Ben de gülüyor- ama yağmur çok gürültülü ve gök gürültüsü daha şiddetli. Ve biz koşuyoruz.

Çamurlu toprağın üzerinde, ağaçların arasında. Yapraklara, dallara ve toprağa çarpan yağmurun sesi.

"Bu olmaz," diye bağıyorum.

"Burada bir yer var." Ben beni peşinden sürüklüyor ve ne olduğunu anlamadan bizi küçük bir alet deposuna götürüyor. Ahşap kapıyı çekip açıyor ve beni karanlığın içine sokuyor.

"Aman Tanrım!" Hâlâ gülümsüyorum, saçlarımı sıkıyorum, yüzümü siliyorum. "Bu da nereden çıktı?"

Bir klik sesi duyuyorum. Üstümüzde küçük bir ampul yanıp sönüyor. Ben bana bir göz attı. "Kazağın sırlıslıkla olmuş."

Şimdi tenime yapışan hırkama bakıyorum ve şu anda sıcak, gül yapraklı bir banyoda olmak için her şeyimi düşünüyorum.

"Onu ," diyor Ben.

"Yine mi bu?" diye takılıyorum, titreyerek omuz silkerken, altımdaki tişörtün de ıslanmamış olmasına şükrediyorum.

Sonra yukarı baktım. Yağmur kalıntıları Ben'in yanaklarından aşağı süzülüyor, koyu renk saçları dağınık bir yığın halinde havaya kalkıyor. Aynı anda hem gülünç hem de inanılmaz seksi görünüyor. Ve ben cinsel düşünceler içindeyken, Ben etrafına bakınıyor. Raftan çizgili bir yün battaniye aldı. Hızlıca kokladıktan sonra burnunu kırıstırıyor ve şöyle diyor: "Şey... biraz koyun gibi kokuyor. Belki de onunla kurulanmak istemezsin."

Bir koku alıyorum. "*O kadar* da kötü kokmuyor." Yere yayıyorum ve kollarımı kuvvetlice ovarak kendimi oraya yerleştiriyorum.

Ben de oturuyor ve üşüdüğüm için mi yoksa hakikat ateşkesimizde yeni bir platoya ulaştığımız için mi bilmiyorum ama o duvara yaslanıp kollarını bana doladığında bacaklarının arasına giriyorum.

Isı anında ondan yayılıyor ve beni sıcacık bir sıcaklıkla sarıyor. "Sen bir insan ısıtıcısın," diyorum ona, daha da sokularak.

Yağmur çatıya çarpıyor, fırtınayı çerçeveleyen eğri pencereyi kırbaçlıyor.

"Bir sorum var," diyorum başımı göğsüne yaslayarak. "Bu yağmur fırtınaları genellikle ne kadar sürer?"

"Mmm... burada günlerce mahsur kalabiliriz."

Alaycılığına esprili bir şeyle karşılık vermek üzereydim ama yağmur durmak bilmiyor, gökyüzü alevleniyor ve Ben'in kolları beni sımsıkı sarıyor. Aynı anda bir çekilme hissediyorum, uzaklardan gelen bir titreşim. Dün gece öpüştüğümüzde, dans ettiğimizde hissettiğimin aynısı. Sihri işaret eden.

Ben'in elini tutuyorum, parmaklarım onunkine dolanmış halde tutuyorum. Mükemmel bir uyum. Yüzünü görebilmek için sol omzuna doğru eğilerek kendimi yeniden konumlandırıyorum. "Bir sorum daha var."

Burnumun ucunu öpüyor. "Tamam."

"Tanıştığımız gün, kafede, İlk İzlenimler kitabına bir şey yazmıştın..."

Hayalet gibi bir gülümseme. "Ben yaptım."

Bana söyleyeceğini düşünerek bekliyorum ama başka bir şey söylemiyor.

"Ve?" Kızmış gibi yaparak soruyorum.

"Ve bu sırrı ifşa etmeyeceğim."

"Ben!" İnledim. "Doğruluk anlaşmasına ne oldu?"

"Geçmiş olayları kapsamıyor."

"Kuralları değiştiremezsin." Şimdi dönüp ona bakıyorum. "Neden bana ne yazdığını söylemiyorsun?"

Yüzümden bir tutam saçı itiyor ve bunu yapmaya hakkı olmadığından daha fazla eğlenerek yapıyor. "Şuna ne dersin?" dedi. "Sana bir gün söyleyeceğime söz vermeme ne dersin, ama bugün değil."

Hayal kırıklığımı kenara itiyorum, tüm eğlenceyi onun *yaşamayacağına* karar .

Bütün kuralları ben koyarım. Teslim olmuş bir iç çekişle ona yaklaştım. Onu usulca öpüyorum.

" ya..." Dudaklarım çenesine düşüyor. "Sen söyle..." Boynuna doğru. "Şimdi."

Ben boğazını temizliyor. "Böyle yapmaya devam edersen, geceyi bu barakada geçireceğiz."

Onun üzerindeki etki mi seviyorum, nabzını, nefes alışını, ben bu kadar yakinken sesinin alçalıp titremesini. Bunda bir güç var, sarhoş edici bir güç ve ellerimi göğsünde gezdirip kot pantolonunun üst kısmında durdurduğumda kendimi durduramıyorum.

"Harlow." Adım dudaklarında acı veren bir fısıltı. Tek bir pürüzsüz beni döndürüyor ve sırtüstü gözlerinin içine bakıyorum, ışık karmakarışık saçlarını siluet haline getiriyor.

Anında çiçeksi, topraksı bir aroma burnumu dolduruyor, beni sarıyor. İlahi, baştan çıkarıcı bir şey... bir şey...

"Dediğimi biliyorum..." diye başladı, uzun bir nefes aldı, "Tam olarak romantik olmadığımı söylediğimi biliyorum..."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

"Mmm-hmm." "Ama bunu yaptığımızda..."

"Bu mu?" Alay ediyorum.

Gözlerini kapatıyor, onu ayakta tutan tek kolunu geriyor. "Abe'in çiftliğindeki bir barakada koyun kokan bir battaniyenin üzerinde olmayacak."

Hayal kırıklığı kabarıyor, ama *ne zaman* söylediği gerçeği içimde bir ışık yakıyor ve bir şey bana Ben ile seksin bir şey olmayacağını söylüyor.

İki dakika boyunca çarşaflarda yuvarlandım.

Bana bakarken gözleri parlıyor, bakışları o kadar baş , o kadar arzu dolu ki, vücudum ona daha fazla bastırmasına engel olamadan tepki veriyor.

"Bu çok adice," diyor.

Aroma ince, gizemli. Adını koyamadığım bir çiçeğin gölgesi. Neden isim veremiyorum?

Ve sonra yine o çekimi hissediyorum. Güçlü. Çekici. Vücudumdaki her hücreyi ateşleyen kinetik bir kıvılcım.

Her şey durgunlaşır, sessizleşir. Sarhoş edici koku artık her yerde, havada, Ben'in üzerinde. Şehvetli sandal ağacı ile harmanlanmış...

"Sanırım yağmur durdu," diye

mırıldanıyorum. "Harlow," diye tekrar

nefes alıyor.

Tanrım, hiç kimseyi bu kadar istememiştim.

Bir telefon çaldı.

Ben'in parmakları çıplak karnımda geziniyor. Sütyenimin yanında geziniyorlar, sonra dikişi kaydırıyorlar. Göğsümü avuçluyor ve sonra başparmağı, Tanrım, muhteşem başparmağı meme ucumu o kadar hassas, o kadar kışkırtıcı bir şekilde izliyor ki, vücudumun bu adamın verdiği zevki asla kontrol altına alamayacağını düşünüyorum.

"Sen çok..." Boynumu fısıldayan bir zalimlikle öpüyor, dudakları... nefesi... dili tenimde lüks bir sıcaklık yaratıyor. "Çok güzelsin."

Bunu, telefonu çalmaya devam ederken vücudu bana teslim olurken söylüyor.

Vahşi bir hayvan gibi Ben'in gömleğini parçaladım. Bir eliyle başının üzerinden çıkarmama yardım ediyor. Ellerimi teninde gezdiriyor, dokunabildiğim kadar dokunuyor, parmaklarımı ve ağzımı her santiminde gezdirmekten başka bir şey istemiyordum.

Baş döndürücü kokunun ondan geldiğini fark ettim. Çıplak teninden yayılıyor. Baharatlı. Sıcak. Çökertici. Sadece benim için yaratılmış bir afrodizyak. Ama çiçeği tanımlamaya çalışmak için bile çok uzaktayım.

Şimdi telefonu çıldırtıcı bir zil sesiyle çalıyor. Bir kere. İki kere. Üç kez.

Görmezden gelerek, bakışlarını benden hiç ayırmadan gömleğimi kaldırmaya başlıyor. Bir santimetre, bir santimetre daha... Gözleri karnıma düşüyor.

vücudumu dayanılmaz bir yavaşlıkla izliyorlar, parmaklarının kumaşı sarmalayışını, daha da yukarı kaldırışını izliyorlar... ta ki...

Bir ping daha.

"Ben..." Sesim ciğerlerimden kopan düzensiz bir fısıltıya dönüştü.

"Telefonun."

"Aldırma."

Hayatımın en büyük irade gösterisiyle tişörtümü aşağıya çekiyorum.

"Önemli olabilir."

Başını göğsüme doğru eğiyor ve hırlıyor. "Tamam. Ama kımıldama."

Doğrulup telefonu cebinden çıkarır. Başparmağı ekranı kaydırırken gözleri de ekranı tarıyor.

"Kahretsin!" Bir anda ayağa kalktı ve geri çekti. "Ne oldu?" Panikle söyledim.

"Büyükbabam hastanede, ."

Karanlık yolda ilerlerken yağmur taneleri ön cama vuruyor. Helena'dan mesajlar gelmişti, William ve düşüşü, hastaneye nakli hakkında mesajlar, ardından Ben'in acele etmesi için yalvaran bir sesli mesaj.

Şimdi Beverly'nin sesi kamyonu dolduruyor ve direksiyonu sıkmayı bırakmayan Ben'den yayıldığını hissettiğim paniğe ekleniyor.

"Ah, Ben," diye ağlıyor Beverly, "çok dikkatsiz ve aptalcaydı ve kafası... kanıyordu." Uzun bir nefes alır, hıçkırıklarla noktalanır.

Beklenmedik bir duruş sergilemeden önce yutkunmayı başarıyor. "O iyi ," diye bağıyor. "O iyi olacak."

"Elbette öyle," diyor Ben sakince, ama sesindeki titremeyi duyabiliyorum. "Bilinci yerinde mi?"

Nefesimi tuttum, bekliyorum.

"Evet, uyandı ve ambulans çağırdığım için çok kızgın. Onun nasıl olduğunu bilirsiniz, hastanelerden nefret eder. Onun öfkesine maruz kaldığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Şimdi onunla mısınız?"

"Helena ve ben acil serviste bekliyoruz, o bazı taramalardan geçecek. Yolda mısınız?"

"Yirmi dakika içinde orada ol."

Midem acıyla burkuluyor ve ben durduramadan içimden bir ses yükseliyor. *İşte böyle başlıyor.* Karanlık düşünceden çalışıyorum, ama bu bir Parlak ve canlı bir kaleydoskop. Azalea düşüp kalçasını kırdıktan sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı; sanki kırık kemikle değil de iradeyle ilgiliydi. Sessizce Ben'in eline uzandım. Ve umarım o da elini sıkar.

* * *

Acil servis ürkütücü derecede sessiz; birkaç hemşire etrafta mekik dokuyor. Koridorda kalıcı ve eski bir antiseptik kokusu var ve geçtiğimiz odaların çoğu boş. Kapalı bir kapının ardında, belli belirsiz seslerden oluşan donuk bir koro var ve hayatlarını altüst eden ve onları buraya getiren acil durumun ne olduğunu merak ediyorum.

William'ın penceresiz odasına ulaştığımızda, Beverly ve Helena'yı bej renkli vinil sandalyelerde otururken buluruz. Helena telefonunda gezinirken, Beverly bir derginin sayfalarını bir şey kaydedemeyecek kadar hızlı çeviriyor.

Beverly, Ben'i görür görmez ayağa fırladı ve ona şiddetle sarıldı. Sonra gözleri bana dikildi. "Oh, Harlow. Burada olduğun için çok mutluyum."

Ben, hepsi de aynı şeyi soran bir dizi soruyla söze girerken, ona sarılıyorum ve sunabileceğim daha fazla bir şey olmasını diliyorum: *O iyi olacak mı?*

Bu koşullar altında sakın ve soğukkanlı olan Helena, Beverly'nin verdiği raporun aynısını, ancak sadece soğuk, sert gerçeklere sadık kalan bir açık sözlülükle sunar. Bu konuda bana Lil'i hatırlatıyor. Eğer acil bir durum olursa,

herkes akli başında Lil'i ister. Sakin tavrı muhtemelen onu bu kadar iyi bir doktor yapan şeydir.

"Her neyse," diyor Helena iç çekerek, "karanlıktı ve herkes basamağa . Restoranın buraya bu kadar yakın olmasına sevindim. Ve Tanrı'ya şükür bilincini kaybetmemiş."

Tam o sırada bir hemşire William'ı tekerlekli sandalyeyle odaya iter. Sağ şakağında bir bandaj var, yanaklarında ve ellerinde birkaç sıyrık var, ama bunun dışında William'a benziyor, çok öfkeli bir William'a.

"Hey, büyükbaba," diyor Ben, neşeliymiş gibi yaparak. "İyi misin?"

William bir elini yaramaz bir şekilde önünde döndürür. "Buraya gelmeme gerek yoktu. Onlara iyi olduğumu söyledim. Bir hiç uğruna bu kadar yaygara."

Ben'düz ifadesi, içinde kaynamakta bildiğim pek çok duyguyu maskeleyen bir kaplama. Hemşireyle birlikte William'ı hastane yatağına yatırırken, "Harika görünüyorsun," diyor.

"Geceyi burada geçirmeyeceğim," diye homurdanıyor William. İşte o zaman fark ediyorum

Ne kadar zayıf görünüyor, iki gece öncesine göre ne kadar zayıf ve solgun.

Helena başının altındaki yastığı kabartıyor. "Bakalım taramalar ne diyor."

William'ın gözleri beni buluyor ve gülümsemesini, merhaba demesini bekliyorum ama bunun yerine "Kimsin sen?" diye sormadan önce bir an beni inceliyor.

Boğazım düğümleniyor ama dostça bir gülümsemeyi başarıyorum. "Ben Harlow."

"Dün gece törendeydi," diye araya giriyor Ben, ama sesinde bana acı veren bir keder var, ama William'ın gözlerindeki mesafeli bakış kadar değil.

"O Ben'in arkadaşı," diyor Helena, alaycı bir gönülsüzlükle arkadaşını vurgulayarak ve kardeşinin kaşlarını çatmasına neden olarak.

William başını sallıyor, çarşafını yukarı çekiyor. Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Eskiden tanıdığım birine benziyorsun." Yanında duran, eline bir can simidi gibi yapışmış Beverly'ye dönüyor. "Adı neydi? O yazki arkadaşın... bitkileri olan... ya da hayır, çiçekleri olan."

Beverly başını sallıyor, bakışlarını William'dan hiç ayırmıyor. "Azalea. Bu onun torunu."

Şafak vakti bir kavrayış bekliyorum ama yok. Sadece William'ın yüzünde acı dolu bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Beni bir yere yerleştirmeye, orada olduğunu bildiği anıyı bulmaya çalışıyor ama bir daha asla sahip olamayacağı pek çok anı gibi bu da ondan kaçıyor.

En azından Beverly'yle ilgili anıları güçlü ve parlak, diye düşünüyorum, tam o sırada göğsümde sıcak ve tanıdık bir uğultu başlıyor. Bu sihir, William ve Beverly arasındaki doğaüstü bağ, koparılmış bir keman teli gibi içimde titreşiyor, bana en küçük bir rahatlık sunuyor, ta ki... yavaş yavaş azalana, ardında soğuk ve rahatsız edici bir ürperti bırakana kadar.

İçimde bir panik duygusu yükseliyor; bir nefeste büyüyü hissedip bir sonraki nefeste onu kaybetmenin ne anlama geldiğinden emin değilim.

Tam o sırada orta yaşlı ve kilolu bir doktor içeri girer. Gri saçları ancak köhne bir düğüm olarak adlandırılabilir şekilde geriye doğru toplanmış. Gri gözleri, nereden başlayacağından ya da ilk kimi dışarı atacağından emin değilmiş gibi odada geziniyor. Ben elimi tutup sessizce beni yerimde tuttuğunda dışarı çıkmaya başlıyorum.

Ama tek istediğim hava almak ve annemi aramak, ona kaybolan büyüyü sormak, onun rahatlatıcı sesini duymak.

"Taramalarınız iyi görünüyor," diyor doktor kesin bir ifadeyle.

Odayı dolduran kolektif bir rahatlama iç çekişi var.

"Sana söylemiştim," diyor William kimseye belli etmeden. "Artık eve gidebilir miyim?" "Bir yerinizi kırmadığınız için şanslısınız," diye devam ediyor doktor. "Yine de

leğen kemiğinizde, özellikle de kasık kemiğinizde ince bir kırık var.

Dinlenmeniz, D vitamini ve kalsiyum takviyesi almanız gerekiyor ve önümüzdeki hafta seyahate çıkacağınız için kan pıhtılaşması ihtimaline karşı aspirin kullanmanızı istiyorum."

Beverly başını sallayıp not alırken, William buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi boş boş bakıyor. "Ve," diye devam ediyor doktor, "bir süre baston kullanmanı istiyorum, sadece dengeli olduğundan emin olmak ve başka düşmelerden kaçınmak için."

"Kesinlikle olmaz!" William her an dışarı fırlayacakmış gibi yatağında kıpırdanarak itiraz ediyor.

"William," diye söze başlar Beverly, Ben'in "En iyisi bu," diye araya girdiği anda, ama William'ın dikkatini çeken en nazik sestir bu.

"Büyükbaba," diyor Helena, beyaz saçlarını usulca okşayarak. Fransızca iki küçük kelime söylüyor, "pour moi."

Benim için.

İsteği basit, sevgisi güçlü.

William tereddüt eder, sonra homurdanarak başını sallar. ". Artık gidebilir miyim?"

Doktor, "Sadece bazı taburcu evraklarını tamamlamamız gerekiyor," diyor.

Odada bir telaş var, vücutlar yer değiştiriyor, ona giyinmesi için biraz mahremiyet sağlamak için kapıya doğru ilerliyorlar. Son bir kez baktığımda William'a bakarak, "Seninle konuşabilir miyim? Yalnız olarak?"

Bu soru Ben, Beverly ve Helena'yı oldukları dondurdu. Ama "Elbette" dediğim anda meraklı bakışlar atıp dışarı çıktılar.

William'la yalnız kalınca ani bir gerginlik hissediyorum, "Seni şimdi hatırlıyorum" sözleriyle daha da artıyor.

Küçük ve temkinli bir gülümseme yayılıyor ağzıma. "Bu harika." "Başımı çarptığımda seni gördüm..."

İçim buz kesiyor. "Beni gördün mü?"

"Sen oradaydın ve etrafında büyüyen çiçekler vardı, hatırladığım kadarıyla beyazdı ve bir şeyler fısıldıyordun ama ben-" kaşlarını derin bir şekilde çattı "- ne olduğunu hatırlayamıyorum."

Yani bir rüya görmüştü. Belki de hastaneye giderken uyuyakaldığını hatırlamıyordu.

"Ve sonra çiçekler, seni yuttular."

Kendime bunun bir tesadüf olduğunu söylüyorum. William'ı gerçekten tanımıyorum, o halde nasıl Lil'in bana anlattığına benzer bir rüya görüyor olabilir?

"Çiçeklerin neye benzediğini hatırlıyor musun?" Zayıfça sordum. "Yani detayları?"

Başını sallar. "Ama seni yuttuklarında... sen de onlardan oldun." Başının yan tarafını kaşıyor. "Bu mantıklı mı? Muhtemelen

değil."

Oda birden küçüldü ve hava o kadar yoğun ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye soruyor.

Tezgâha doğru eliyle işaret ederken başımı sallıyorum. "Cüzdanım, lütfen."

Yumuşak deri cüzdanını çıkarıp ona veriyorum. Açtığında, iki katlı bir fotoğraf eki var. İlk fotoğrafı işaret ediyor; koyu dalgalı saçlı, karanlık gözleriyle kameraya hazırlıksız yakalanmış gibi bakan genç bir adam. "Bu benim oğlum," diyor William sesinde bir aksaklıkla.

"Ben'in babası," diyorum.

"Burada yirmi dört yaşındaydı, dünyayı kuyruğundan yakalamıştı." William'ın ağzı Bir sonraki fotoğrafa geçtiğinde biraz seğiriyor. "Bunlara her gün bakıyorum. Hatırlamak için. Bunlar en sevdiğim insanlar, bu şeyin benden asla alamayacağı insanlar."

Sesi müzik gibi. Ailesi hakkında konuşurken notalar ve melodi mükemmel bir şekilde aralıklı, zahmetsizce uyumlu. Ve birden keşke bazı parçaları unutulmaya başlamadan önce onu tanıma şansım olsaydı diyorum.

Bir sonraki fotoğraf daha genç bir Beverly'ye ait, belki kırklı yaşlarında. Omzunun üzerinden kameraya bakıyor; kumral saçlarından bir tutam geniş gülümsemesinin önüne kayıyor. Göğsümde keskin bir bıçak saplandığını hissediyorum ve tek düşünebildiğim, bu adama çok şey verilmiş ve yine de burada, zayıf elleriyle hayatının son parçalarını tuttuğu.

Bana, Ben'in bir kardan adamın yanında durduğu daha yeni gibi görünen bir fotoğraf da dahil olmak üzere son birkaç fotoğrafı gösterdikten sonra titrek bir nefes alıyor. Mutlak bir berraklık anında bana bakıyor ve "Düşüyor" diyor.

Birdenbire bana söylediklerini bir araya getirmeye çalışıyorum ve anladığım anda, "Bağ... Bunu hissedebiliyorum."

Sonra Beverly'nin kahvaltıdaki sözlerini hatırlıyorum. *Sanki o katmanlar birer birer soyuluyor ve... çok yakında geriye hiçbir şey kalmayacak diye endişeleniyorum.*

Sabit duruyorum ama nabzım başlıyor. Elimden kayıp gittiğini, hiçbir bağın bunu durduramayacağını biliyor mu?

"Özür dilerim," diyorum ona, keşke onu bir şekilde rahatlatabilseydim. Bir kıvılcım arıyorum, gözlerindeki parıltının bana büyüünün hâlâ orada olduğunu söylemesini istiyorum ama bu doğal olmayan floresan ışıkları bunu imkânsız kılıyor.

Başını sallıyor, sonra titreyen elleriyle cüzdanını sanki içinde en kırılgan porselen parçası varmış gibi dikkatle kapatıyor.

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum; aramızda sessizce bir duygu şeridi dolaşiyor. "Artık eve gidebilir miyim?" diye soruyor.

* * *

Bir saat sonra, William'ın otel süitine yerleştiğinden emin olduktan sonra, Ben ve ben asansörü yakalayıp bir kat aşağıdaki odama çıkıyoruz.

Kapımın önünde duruyorum, bu geceki duygusal iniş çıkışlardan dolayı aniden bitkin düşünüyorum. Gözlerimi kapatırsam, fırtınadan korunmak için kulübeye geri dönüyorum ve Ben'in kollarına sarılıyorum. Olmak istediğim yer orası; ellerinin, ağzının ve gözlerinin, artık hatırlayamadığım, sadece sarhoş edici olduğunu bildiğim o baştan çıkarıcı kokunun anısında kaybolmak.

"?" Ben hafifçe soruyor; sesi çok uzun süre soğukta kalmış gibi kısık çıkıyor.

Başımı sallıyorum ve bakışlarına karşılık veriyorum. "Tam burada."

Kollarını bana doluyor, alnımdan hafifçe öpüyor. "Büyükbabamla ne konuştunuz?"

İşte . Hastaneden beri sormak için can attığını bildiğim soru. Ben'e gerçeği söyleyeyim mi? Bağlanma büyüsunün azaldığını düşünüyorum ve bunun William için de geçerli olmasından mı endişeleniyorum? Ve bunu bilsem bile

Bunun doğru olduğundan kesinlikle eminsem Ben'e söylemeli miyim? "Bana bazı fotoğraflar göstermek istedi," diyorum.

"Cüzdanındakiler mi?"

"Babana benziyorsun."

Ben kısaca gülümsüyor. "Ve?"

Daha fazlası olduğunu biliyor ve ben aniden bir yalan uyduramayacak kadar yorgun ya da büyülenmiş olduğum için yarım bir gerçeğe uzanıyorum. "Bazı çiçeklerle ilgili bir rüya görmüş," diyorum, "ve bana onları sormak istedi."

Ben'in daha fazla soru soracağından korkuyorum ama neyse ki sormuyor. Bunun yerine, uzun bir süre öylece duruyoruz, birbirimizi basitçe, kolayca, şefkatle kucaklıyoruz. Sonra, ayrılırken gözlerimiz kilitleniyor.

Bir elini usulca boynumdan saçlarıma doğru kaydırıyor. , sadece kabul ediyorum. Ben'in içinde eriyorum. Öpücükleri rüzgâr gibi, sürekli yön değiştiriyor ve bu seferki kasıtlı, keşifsel. O

aynı şeyi arıyor. İkimizin de sormak istemediği soruya bir cevap: Aramızdaki *bu şey, bu titreşim, bu sihir nedir?*

Geri çekiliyor, gölgeli ışıkta bana bakıyor. "İyi geceler."

Tam odama girip kapıyı kapatmak için döndüğümde, kapıyı araladı ve fısıldadı, "Harlow?"

"Öyle mi?"

"Yarın için plan yapma." Parmakları benimkilere hafifçe dokunuyor.

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Sabah, derin bir uykudaydım, parçalanmış bir dünyada yüzüyordum.

Hipnotize edici bir çiçek kokusunun beni uyandırdığı rüyalar. Sanki biri en güzel parfümden taze bir sprej sıktıktan sonra odaya girmiş gibi.

Gözlerimi tembelce açıyorum ve bir nefes daha alıyorum. Aroma kantodan geliyor. Uyuşukluğumu göz kırparak atıyorum, çiçeği incelemek için doğruluyorum. Boyu uzamış ve çiftte fırfırlı çiçeği daha da açarak akıl almaz bir güzelliğe bürünmüş.

Kırılgan yaprakların üzerinde tek bir parmağımı gezdiriyorum, sadelikleri ve zarafetleri beni alıp götürüyor. Güzelliğin her zaman kalıcı olacağına dair tekil bir vaat.

Telefonum komodinin üzerinde, mesaj ışığı yanıp sönüyor. Mesaj dün gece Tía'dan gelmiş olmalı.

Annen bana kantodan bahsetti. Konuşmamız gerek.

Rosa her zaman ailenin havuç sallayıcısı olmuştur. Sizden doğrudan yapmanızı istemediği bir şeyi, bu durumda onu aramanızı, yapmanızı sağlayacak şifreli cümleler kurar.

Burada saat sabahın 7'si ve o bir saat geride ama neyse ki erken kalkıyor.

"Harlow!" ilk zil sesinde cevap verir. "Neden bu kadar uzun sürdü? Beklemekten ölebilirdim." Ayrıca çok dramatik olduğunu söylemiş miydim?

Hafifçe gülüyorum, kelimelerimi son derece dikkatli seçiyorum, böylece cevaplamak istemediğim soruları davet ediyor. Eve döndüğümde ona ve anneme William'dan ve hastane ziyaretinden -beni rüyasında görmesi de dahil olmak üzere- bahsedeceğim. Şimdi söylersem endişelenir, Beverly'yi arar, bunu olması gerekmeyen bir şey haline getirir. "Özür dilerim, yazmaya ve gezmeye dalmışım, geç olana kadar mesajı alamadım."

Neyse ki daha fazla kurcalamıyor. "Kanto. Her yerde." "Hâlâ mı?" Beni gafil avladı ama ne bekliyordum ki? Bu Ben gidince gizemli çiçek aniden kuruyacak mı?

Teyzem çiftlikte turluyor olmalı çünkü kuş cıvıltılarını, yaprak hışırtılarını, çakılların üzerinde çıtırdayan ayak seslerini duyuyorum.

Sesi gidip . Suçlu çiftliğin ölü bölgeleri. "Rosa? Orada mısın?"

"Ay, lanet olası cep telefonları," diye homurdanıyor. "Evet, buradayım ve bu çiçeğin bir mesajı var."

Gözlerimi ovuşturuyorum. Zaten bildiğim bir şeyi tekrarlıyor. Aramasının sebebi buysa, biraz geç kalmış. Annem ondan önce davrandı.

"Bir çiçek bu kadar ısrarcı olduğunda," diyor, "şey..."

"Evet, biliyorum, bir mesajı var."

Bir süre sessizlik oluyor ve onu tekrar kaybettiğimi düşünüyorum, "Sanırım bir şey geliyor, aşkım" dediğinde.

İçimde acı verici bir burkulma hissediyorum. "Bir şey mi? Ne gibi bir şey?"

"Denedim-" sesi telefonun kesik aralıkları arasında aceleyle "-ve çiçek... ama eminim..."

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Rosa? Neyden emin misin? Alo? Orada mısın?"

"Sihir..." telefon kesilmeden önceki son sözleri.

Onu geri aramayı deniyorum ama cevap yok. Sonra annemi deniyorum ve tabii ki doğrudan düşüyor. Rosa'ya beni geri araması ya da mesaj atması için birkaç mesaj atıyorum. Belki kız kardeşlerim ya da kuzenlerim biliyordur ama onları rahatsız etmek için çok erken. Rahatsız edersem sadece öfkelerini üzerime çekmiş olurum.

Telefonum çalıyor ve . Ama teyzem değildi. Laini'den bir mesaj, güncelleme talep ediyor ve ardından BENİ ARA!

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum: Partiden mi, öpücükten mi, kulübeden mi, William'ın rüyasından mı? Son kırk sekiz saat içinde o kadar çok şey oldu ki, bırakın bir mesajı, bunları kısa bir konuşmaya sığdırmaya çalışmak bile ürkütücü geliyor. Yine de Laini'ye bir şey söylemeliyim. O yüzden kabul edeceğini bildiğim tek şeyi söyleyeceğim.

Ona sesli mesaj gönderdim: "için üzgünüm. Çok meşguldüm ama parti çok güzeldi. Quebec çok güzel. Her neyse, buradan o kadar ilham aldım ki, buraya mini bir yazma inzivası gibi davranıyorum ve

Bu da kitap üzerinde çok fazla şey yaptığım anlamına geliyor." Gönder tuşuna basmadan önce ağzımdan çıkan yarı gerçeklere yüzümü buruşturarak duraklıyorum.

Bana hemen birkaç huysuz surat gönderiyor ve ardından "Beklediğime değse iyi olur" diyor.

Hemen geri mesaj attım, söz veriyorum eve geldiğimde sana tüm detayları anlatacağım.
Home.

Birdenbire çiftlik için, aile ve aşinalık için, topraklarımızda nefes alan büyüünün özü için acı çekiyorum. İçimden bir duygu pınarı geçiyor ve ben farkına bile varmadan günlüğüm açılıyor ve sayfaları dolduruyorum. Kelimeler dökülüyor, başka bir şey tarafından noktalanıyor, benim kontrolüm dışında bir şey.

Durmuyorum. Düşünmüyorum ya da yargılamıyorum.

Elimi kaldırmıyorum. Ama yatağını değiştiren bir nehir gibi, hikaye de değişti.

Adam, toprakta var olan büyüünün eşsiz bir şekilde kadın kahramana bağlı olduğunu, toprağın yalnızca sesine, varlığına, ruhuna cevap verdiğini bilmiyor. Ve şimdi, zafer kazanmaya hazır olduğu anda fark eder ki açgözlülüğünün ve ihanetinin bedelini ödedi. Şimdi sahip olduğu tek şey mutlak bir hiçlikten ibaret. Ve kadın, şey, tüm gücü elinde tutuyor.

Gözlerimi komodinin üzerindeki kantoya, beni uyurken, rüya görürken ve yazarken izleyen, yaratıcılığın koruyucusu olan çiçeğe kaldırıyorum. "Bu o şey mi?" Ona soruyorum. "Hikâyenin parçası mı?"

Çiçek cevap vermiyor, sadece yere düşen tek bir taç yaprağı döküyor.

* * *

Ben planladığımız gibi sabah 8:00'de lobideydi. Üzerinde kalın, asker yeşili bir ceket, yürüyüş botları ve daha iyi günler görmüş gibi görünen eski bir kot pantolon var.

Beni görür görmez gülümseyerek yanıma geliyor ve yanağıma hafif bir öpücük konduruyor. Kahretsin, çok güzel kokuyor. "Günaydın," diyor.

"Günaydın." Kıyafetimi işaret ediyorum: bir çift tayt, düz yarım botlar ve kalın bir hırka kazak. "Beni götüreceğin yer için uygun mu bu?"

Ben taktığım örgü bereyi çekiştirerek gülümsemeye çalışıyor. "Bu mükemmel."

Bu sabah buluşmadan önce, planlarını yeniden gözden geçirmesi ve bunun yerine William'la vakit geçirmesi için onu ikna etmeye çalıştım. Çabalarım boşunaydı ve daha fazla zorlamam Ben'in bir şeylerden şüphelenmesine neden olacaktı. Ve dün gece olanları onunla nasıl paylaşabilirdim ki? Bu sır kadar büyük geliyordu, ama kendime dün hissettiklerimin, o gece hissettiklerimin

büyünün azalması, William'ın sağlığının ya da geleceğinin bir göstergesi değil, sadece zamanın bir anı olabilirdi.

Ayrıca Ben bana büyükbabasının bu sabah "fevkalade" iyi olduğunu söylüyor ve bu akşam tüm aileyle birlikte yemek yememiz gerektiğini hatırlatıyor. Endişelerimi bir kenara bırakmak için elimden geleni yapıyorum.

* * *

Dışarıda gökyüzü benekli bir gri, hava ise taze ve canlı. Ben beni vale istasyonunun uzak ucunda park edilmiş bir SUV'ye götürüyor ve yolcu kapısını açıyor.

"Kamyon nerede?" diye sordum.

"Eski dayakçı gelemeyebilir, o yüzden bunu kiraladım."

Bardak tutucularda dumanı tüten iki kahve duruyor. "Sade, değil mi?" Kemerlerimizi bağlarken Ben diyor ki.

"Sen benim kahramanımsın," diyorum ona, koyu birayı yudumlarırken, kafeini doğrudan damarlarıma dileyerek.

"Oh, ve biraz hamur işi almak için Abe's'e uğradım," diyor. "Kahvaltı insanı olup olmadığınızdan emin değildim, bu yüzden... bir sürü aldım."

Bu çiftlerin yaptığı bir danstır. Birbirleri hakkında tahmin yürütmeye gerek kalmayacak kadar bilgi sahibi kadar birbirlerinin zevklerinin, arzularının, alışkanlıklarının gizemleri üzerinde manevralar yaparlar - sadece birbirlerinin hoşlandıkları ve hoşlanmadıkları şeyleri basitçe kabul ederler.

"Çikolata kokusu mu alıyorum?" Küçük bir çocuk gibi şekerlemeleri alıyorum ve kruvasan, brioche, pain au chocolat ve ilahi görünen ve kokan diğer birkaç hamur işi ile dolu olan çantayı karıştırmaya başlıyorum. "Aman Tanrım! Pain au chocolat'a bayılırım!"

Ben kulaktan kulağa gülümsüyor. Ve bu değiştiriyor, yumuşatıyor.

"Hangisini istiyorsun?" Ne kadar sevimli görüldüğünü görmezden gelmeye çalışarak soruyorum. "Kahvaltı sevmem."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Ben! O zaman neden bütün bunları aldın? Hepsini asla yiyemeyeceğim."

Bir yan bakış atıyor ve o kısa bakışta bile koyu renk gözleri dikkat çekiyor. "Tahmin etmek ve yanlış anlamak istemedim."

Mutlu olmanı istedim.

Yufkadan parçalar koparıp ağzıma atıyorum. "Sözümü geri alıyorum," diyorum bir ağız dolusu mükemmelliğin etrafında. "Kahraman Abe!"

Ben gülüyor. "Ona söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Birkaç dakika sonra Sainte Anne de Beaupré otoyolundayız. Batıya doğru ilerlerken hoparlörlerden yumuşak rock çalıyor.

"Bu tür lezzetleri kesinlikle yeni açtığınız..." Duraksadım, doğru kelimeyi arıyordum. Otel değil, tatil köyü değil, pansiyon değil. "Yeni yerinizde."

"Bir fikrim var," diye açıkladı Ben, parmaklarını direksiyona vurarak. "Doğru araziyi, tam olarak doğru noktayı bulduğumda, detaylar konusunda bana yardımcı olur musun?"

Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. Neden hayalinin daha ileride olduğunu düşünmüştüm bilmiyorum ama bu sadece başlangıç. "Ayrıntıların ne kadarına yardımcı olabileceğimden emin değilim, ama bir tadımcıya ihtiyacınız olursa, kesinlikle arkanızdayım," diyorum pastaya sevgiyle bakarak.

Ben gülüyor. "Tamam, tat testçisi, bunu çok cazip gösteriyorsun. Bir parça paylaşmaya ne dersin?"

Yufkadan bir parça koparıyorum ve onu bekleyen ağzına koyuyorum. "Harika, değil mi?"

Birkaç lokma çiğnedikten sonra yutkunuyor ve bana yan gözle bakıyor. "Abe kesinlikle işinin başında."

Muzaffer bir edayla gülümseyerek konuyu değiştiriyorum. "Kız kardeşim Camilla ile konuşmalısın. Kaliforniya'da harika bir sahil oteli var. Senin oteller konusunda uzman olduğunu biliyorum ama onun en küçük ayrıntılar konusunda bile bir yeteneği var."

"Aslında ben bir uzman değilim. Eskiden muhasebeciydim, büyükbabam hastalanana kadar büyük bir sayı kırıcsıydım." Sıkı bir gülümseme sunuyor. "Ama teşekkürler, bu harika olur. Bunun işe yaramasını gerçekten istiyorum."

"Olacak," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Bu konuda içimde iyi bir his var." Ben elimi tutuyor ve nazikçe sıkıyor.

Botlarımı çıkarıp ayaklarımı paneline dayıyorum, tam o sırada güneş bulutların arasından başını uzatıyor.

"En azından ne kadar uzağa gittiğimizi söyle," diyorum kasaba uzaklaşıp yerini kehribar ve altından oluşan sık bir ormanla bir otoyola bırakırken.

"Harlow."

"Sadece ne kadar uzakta olduğunu soruyorum, detayları değil."

"Eğer sana söylersem, bana soru sormayı bırakacağına söz verir misin?" "Anlaştık."

"Otuz dakika. Mutlu musun?"

"Daha çok... tatmin olmuş gibi."

Eski Quebec'e otuz dakika mesafedeki ilgi çekici yerleri Google'da aramak istiyorum ama her şeye rağmen Ben'in planını mahvetmek istemiyorum. Yine de, onun planını düşündükçe, Tía'nın bir *şeylerin* yaklaştığına dair uyarısını daha çok hatırlıyorum.

Hayır, teyzemin uğursuz ses tonunun bugünü mahvetmesine izin vermeyeceğim. Gerçekten iyi bir şeyin gelmekte olduğunu söylemeye çalışıyor olabilir. Her zaman en kötü senaryoları düşünerek kendi yoluma çıkamam. Sonra Lil'in rüyasını, yüksükotunun beni boğduğunu, bu da hemen William'ın rüyasına dönüşüyor, gizemli beyaz çiçek beni yutuyor ve bir çiçeğe dönüştürüyor.

Kaygılarım artıyor ve zihnim örümcek ağları, üst üste yığılmış kutular, eski fotoğraflar ve artık işe yaramayan atılmış eşyalardan oluşan karanlık bir tavan arasına dönüşüyor. Etrafta dolanıp duruyorum, bir pencere, hava ve ışık arıyorum.

Bunu neden yapıyorum? Neden anı yaşamak yerine zihnimi sorularla ve endişelerle dolduruyorum? Sanki *neyin yanlış gidebileceğini* tahmin etmeye programlanmış gibiyim.

Yolculuğun geri kalanında hiçbir şey konuşmadık, ellerim Ben'in ellerinde hafifçe duruyordu, gözlerimiz dışarıdaki dünyada, her ikimiz de düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Ve bunda rahatlatıcı bir şey var, sessizliğin boşluklarını doldurmamıza gerek yok. Bu kadarı yeterli.

Bugün değil. Bugün iyi bir şey için.

Daha dik oturuyorum, Ben'in elini sıkıyorum ve eriyen bir gülümseme kazanıyorum. Çok geçmeden Ben otoyoldan ayrılıyor ve bir korucu kulübesine giden bir köy yoluna giriyor. Tabelada şöyle yazıyor: Jacques Cartier Ulusal Parkı. Ben, önceden satın aldığı anlaşılan dijital bir bileti gösterdiğinde ve korucu bizi geçirdiğinde karnımda bir beklenti telaşı var.

Dar, ağaçlık bir yola sapıyoruzkenarları en canlı sarı ve kahverengi yapraklara sahip uzun heybetli ağaçlarla çevrili.

Ben müziği kapatır ve açılır tavanı açar. Şimdi yavaş sürüyor. İleride muhteşem bir sarmal kırmızı ve altın rengi yağmuru var. Dökülen yapraklar önümüzde dönüp dans ediyor, daha çok bir telaşa benziyor. Kelebekler esintide asılı kalır.

Sadece sıcak bir hatıranın yeterli olacağı soğuk anlar için bir kitabın sayfaları arasına sıkıştırmak ve sonsuza kadar saklamak isteyeceğiniz bir kartpostal anı.

Tek bir yaprak açık tavan arasından kucağıma düşüyor. Ve o tek bir an için, sanki bu ormanın büyüğü bana dokunmuş gibi hissediyorum.

"Burası inanılmaz bir yer," diye fısıldıyorum yaprağı elimde çevirirken - narin ortasındaki çatlak olmasa, tamamen bütün görünüyor.

"Feuille morte," diyor Ben, yaprağı işaret ederek.

Morte kulağa *muerto* gibi geliyor, ben de bir tahminde bulundum. "Ölü yaprak mı?"

"Birebir çevirisi böyle ama özellikle kahverengimsi veya sarımsı-turuncu bir renk anlamına geliyor."

"Buna bayıldım." Kelimeler daha derin bir anlam taşıdığında, yüz değerlerinden fazla bir şey.

Ben nihayet küçük bir girintiye yanaşana kadar sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Buranın güzelliği beni o kadar büyütüyor ki.

Her siluetten nefes alıyorum, öyle ki yolculuk bana sürpriz gibi geliyor ve varış noktasını unutuyorum.

Arabadan iner inmez dolambaçlı bir patikada yürüyüşe çıkıyoruz. Yosun kaplı kayaların etrafında manevra yaparken gürül gürül akan bir derenin sesini duyuyorum ve

Altın, kahverengi ve ara sıra kırmızı yapraklarla dolu çamurlu patika boyunca.

Patikanın kenarı boyunca eğrelti otları ve gölgeli nemli topraktan fırlayan

küçük çam dalları var. Yüzümü yukarı doğru çeviriyorum, sadece altının

henüz dokunmadığı ağaçların tepelerinde uzaktaki yeşilin bakışlarını

buluyorum. "Burası gezegendeki en sevdiğim yerlerden biri," diyor Ben.

"Çocukken babamla burada çok zaman geçirirdik. Yürüyüş yapar, balık tutar ve kışın

tüm vücudumuz uyuşana kadar kızak kayardık."

Çocuk Ben'in anısına gülümsüyorum, mükemmel bir şekilde hayal ediyorum, babası William'ın fotoğrafındaki gibi genç ve canlı ve Ben, dünyada umursamadan bu yemyeşil oyun alanında tepiniyor.

Sonra Ben beni şaşırtarak, "Neredeyse " dedi. "Burası değil mi?"

"Hayır."

Doğam gereği sabırsızım, sormak istiyorum, *daha ne kadar sürecektir*? Daha kaç adım atmam gerekecek? Derinlerde bir yerde, sanırım tüm bu gizliliğin buna değmesini istiyorum. Ve belki de bundan daha da derinde, romantik olmadığını söyleyen Ben'in romantik olabileceğine inanmak istiyorum.

Tam o sırada patika bitiyor ve neredeyse nefesim kesiliyor.

Patika, geniş dağ platosunun içinden kıvrıla kıvrıla geçen görkemli bir nehrin geniş ve dramatik manzarasına açılmaktadır.

Sis şeritleri, gökyüzünden düşen bulut parçaları gibi yapışıyor. Karanlık sular altın rengi bir sonbahar ışığı yayıyor. *Huşu* kelimesi hissettiklerimin yanına bile yaklaşamaz. Dünyada pek çok güzel yer gördüm ama bu... bu tamamen farklı bir şey; sanki burası daha önce hiç görülmemiş, zamanın eli hiç değmemiş gibi.

Yazar kalbim onu tanımlamak için doğru kelimeyi bulmaya çalışıyor. Sonra sanki onu havadan koparmamı bekliyormuş gibi bana doğru sürükleniyor.

Ensorcelled.

"Ben." Sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor. Gülümseyerek kolumdan tuttu. "Hadi gel."

"Bekle, bu da mı sürpriz değil?" Bu muhteşem manzaradan daha iyi ne olabilir ki?

Sadece güler ve başını sallar.

Ben'in arkasında nehir kıyısı boyunca seke seke ilerleyen bir çocuk gibiyim, sinir ve heyecan yumağı, her taşı, her yaprağı, her minik çiçek başını görmek için durabilmeyi diliyorum. Ama Ben'in adımları uzun ve kararlı, onu yavaşlatmaya yok.

İleride kırmızı bir şey görüyorum. Yaklaştıkça bir kayık olduğunu fark ediyorum. "Herkes binsin," diye anons ediyor Ben.

"Bu *senin* teknen mi?"

"Hayır, Harlow," diyor neşeli bir sırıtışla, "sadece şans eseri karşılaştık."

"Sen bilinen bir hırsızsın."

İki kamış koltuk ve birkaç battaniyenin bulunduğu deniz taşıtının içine girdiğimde kıkırdıyor. Bunu buraya ne zaman park etti? Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Abe bu sabah bana yardım etti." diyor.

Bu adam romantik olmadığını nasıl iddia edebilir? Ben'in sürprizlerinden tek bir tanesine sahip olmak için bir ömür boyu güllerden, şiiirlerden ve çikolatalardan vazgeçerdim.

"Şimdi gerçekten bilmek zorundayım," diyorum. "Nereye gidiyoruz?" "Sen gerçekten imkânsızsın."

Kayığı kıyıdan itip içine atladıktan sonra baş taraftaki koltuğa oturuyor, sonra kürekleri alıp yerine yerleştiriyor ve kürek çekmeye başlayınca dramatik bir şekilde inliyorum.

"Uzak olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

İç çekerek bana muzip bir bakış fırlattı.

Hafifçe yuvarlanan suda süzülüyoruz, bir parça güneş ışığını yansıtıyoruz. sıcak güneş ışığı grinin arasından süzülürken bulutlar kümeleniyor. Etki şaşırtıcı ve eğer gözlerimin odaktan çıkmasına izin verirsem, hangi görüntünün gerçek olduğunu söyleyemem.

Ben paltosunu çıkarıp zahmetsizce kürek çekmeye devam ediyor, kürekleri her çevirişinde öne ve arkaya eğiliyor, akıcı hareketi çok sağlam pazularını ortaya çıkarıyor. Bakmamak için elimden geleni yapıyorum, bu yüzden kürek çekmeyi teklif ediyorum, uyarmak için herhangi bir şey

Hayal gücümün yöneldiği cinsel yön. "Daha

önce kürek çektin mi?" Ben soruyor.

"Uh... kürek makinesi sayılır mı?"

Sırıttıyor ve kürekleri uzatıyor.

"Pekâlâ, işin püf noktası küreklerle tüy ," diyor, "böylece kürekler yana doğru dönüyor ve suyu fazla sürüklemiyorsunuz."

"Bu görüldüğünden çok daha zor," diye itiraf ediyorum, doğru açıyı ve ritmi bulmak için mücadele ediyorum.

"Bence harika gidiyorsun."

"Bence sen bir yalancısın."

Ben gülüyor. "Bak, , değil mi?"

Daralıp genişleyen ve kıvrılan nehrin üzerinde kuşlar şakır ve süzülür. Ve her değişimle birlikte manzara değişiyor, renkler soluyor ve derinleşiyor. Çırpınan yapraklar olmasa, gamboge ağaçları bir tablo gibi görünür.

Birkaç dakika kaslarımı çatıp homurdandıktan sonra ritmi buluyorum, uzun ve eşit hareketlerle öne ve arkaya eğiliyorum, işin çoğunu karın kaslarım yapıyor. Tamam, bu kürek çekme makinesi gibi değil. Çok daha zor.

"Neredeyse ," diyor Ben hevesle, geriye doğru kürek çektiğim için göremediğim önüme bakarak. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Kollarımı ve karın kaslarımı dinlendirdiğim için memnun şekilde teknenin komutasını tekrar ona veriyorum.

"Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?" Başımı arkaya eğip gözlerimi kapatırken söylüyorum. Kısa süre sonra küreklerin suda kayarken çıkardığı huzurlu sesin içinde kayboluyorum. Bir anlığına uyuyakalmış olmalıyım çünkü tekne durduğu anda irkiliyorum ve gözlerimi açıyorum.

Donup kaldım.

Etrafımızda ince bir sis var. Orman, su, sonbahar gökyüzü yok.

Sanki...

Bir bulutun içinde yüzüyoruz.

"Burası büyüye en yakın olduğum yer," diyor etrafına bakarak, "bu yüzden sana bunu gösterirsem belki bir gün bana çiftliği tamamen gezdirirsin diye düşündüm."

Bir gün.

Zihnimde şimdiden evet diyorum, tarlalarda uzun yürüyüşler hayal ediyorum, onu bahçeme götürüyorum, hayatıma tamamen girmesine izin veriyorum.

"Artık büyüye inandığını mı söylüyorsun?" Ses tonum mizahın sınırlarında geziniyor ama niyetim daha ciddi.

"Diyorum ki belki de herkesin kendine has bir sihir versiyonu vardır." Bir an bakışlarımı tutuyor, sonra öne eğilip beni usulca öpüyor, binlerce evet diye haykıran bir cevap.

Solar pleksusumda bir sarsıntı hissediyorum, sanki karanlık bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi, ilk adımın olmayacağını biliyorum çünkü zaten düşünüyorum.

Demek böyle hissettiriyor.

Ben kürekleri teknenin içine getirerek sürüklenmemize izin veriyor. "Sana söylemem gereken bir şey var. Ve eğer sana söylemezsem, sanırım onu kaybedeceğim."

Vücudum geriliyor.

"Meksika'daki otelde o günden beri," diyor, sisin içinden görebiliyormuş etrafına bakarak, "seni düşünmeden edemiyorum. Sanki... sanki her yerde sen varsın, aklımda ve rüyalarımnda." Hafifçe gülüyor, sonra bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bazen kokunu bile alıyorum ve sanki odada benimle birlikteymişsin gibi hissediyorum."

Ne diyeceğimi, bu açıklamaya nasıl karşılık vereceğimi bilemeden kıpırdamadan duruyorum. Ve da , değil mi? Duygularımın bir beyanı Paylaşmak da mı? Ne kadar çabuk düştüğümün deliliği. Sadece zihnimde ve rüyalarımnda değil, her nefes alışımın arasında.

Benden birkaç santim uzaklaşana kadar ona yaklaşıyorum. Ellerimi boynuna dolayarak alnımı nazikçe onunkine yaslıyorum.

"Bu çılgınlık mı?" diye sorar. "Çünkü öyle hissettiriyor."

"Çılgınca değil."

"Emin misin?"

"Yüzde yüz."

"Nereden biliyorsun?" Sanırım titrediğini hissediyorum. "Büyülü aileden gelen benim, hatırladın mı?" Ağırlığını kaydırıp bana doğru eğiliyor.

Sonra usulca, yavaşça dudaklarımız buluşuyor. Öpücük sıcak, elektrikli, tüm varlığımı titreştiren açıklanamaz bir enerjiyle titreşiyor. Bu çekicilikten, arzu ya da istekten daha fazlası.

Ensorcelled.

Her geçen saniye öpücük derinleşiyor, daha ateşli bir hal alıyor, ta ki tek hissedebildiğim onun açlığı, tek tadabildiğim onun arzusu olana dek. Elleri vücudumda aşağı doğru kayıyor ve ben onu daha yakına çağırıyorum, o zengin, karanlık, gizemli kokuda boğuluyorum.

Tekne bir şeye çarpıyor ve karaya vurduğumuzu fark ediyorum, küçük kumlu bir girintiye. İkimiz de bu davetsiz misafirliğe gülüyoruz, ama gözlerinde yanan bir aciliyet var, elimde battaniyeyle karaya çıkarak cevapladığım bir soru soruyor, oturmadan önce küçük kumsala yayıyorum. Etrafımızda sis şeritleri dönüyor ve önümdekinden başka bir şey görmemi engelliyor.

Ben elimi tutuyor, birbirine dolanmış parmaklarımıza beni şaşırtan bir hayranlıkla bakıyor. Başımı omzuna yaslıyorum, şu anda onunla, onun yanında olmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Kokumu alabildiğini söylemiştin," diyorum usulca ve bu sözlerin gerçekliğinin ilk kez yüzüme çarpmasına izin veriyorum. Ben orada olmayan birinin kokusunu nasıl alabilirdi ? "Nasıl kokuyor?"

"Asla olmaz."

"Ne?"

"Kelimelerle aram çok kötüdür, unuttun mu?"

Şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum. "Sadece dene."

"Bilmiyorum... hafif, temiz şey... taze çarşaf gibi ama biraz da çiçekli."

İç çekiyor. "Gördün mü? Berbat."

Temiz. Çiçekli. Taze

çarşaf. "Bu çok mantıklı."

"Şimdi de kibarlık yapıyorsun."

Yumuşak öpücükleri boynundan aşağıya doğru takip ediyorum. Nefes nefese kalıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan yere uzanıp yana yatıyoruz.

Yavaşça beremi çıkarıyor ve saçlarımın yüzüme dökülmesine izin veriyor. "Daha iyi."

Parmaklarım ensesindeki saçlarını karıştırıyor. Ve o gözlerin içinde yüzüyorum.

Ben yutkunur. Çenesinde bir kas sıçradı.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Bunu yaptığın için. Bunu asla unutmayacağım." Burnumun ucunu öpüyor.

"Ve" diye ekliyorum, "sakın bana bir daha romantizm yapmadığını söyleme."

Homurdanarak gülüyor. "Ama romantik olmaya *çalışmıyordum*. Sadece benim için önemli olan bir şeyi, seveceğini düşündüğüm bir şeyi göstermek istedim."

Ve belki de herkesin bu kelimeyi yanlış anladığı yer burasıdır, diye düşünüyorum. "Uzun sürmeyecek," diyor, çenesini küçük bir baş hareketiyle dışarı çıkararak.

Sisten bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor ve kalbim küt küt atmaya başlıyor.

"Üşüdün mü?" diye soruyor, kollarını bana sararak. "Şaşırtıcı bir şekilde hayır," diyorum, onun sıcaklığına, kucağına daha da gömülerek. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Başını sallıyor.

"Eskiden sisten nefret ederdim... çiftlikte. Kız kardeşlerim bana bunun beni almaya gelen bir hayalet ordusu olduğunu söylediler, bu yüzden hep içeride kalırdım.

pencereler kapalı ve örtülü." Gözlerimi deviriyorum, hatırladıkça kıkırdıyorum.

"Peki fikrini değiştirecek ne oldu?" dediğinde Ben'in sesinin göğsündeki titreşimini hissediyorum.

"Sanırım bunu sevmeyi öğrendim. Gizemini." "Artık sisten korkmamana çok sevindim."

"Bu sürprizi kesinlikle mahvederdi." "Kesinlikle."

Sıcak elini boynuma koyarken dudakları boynumda yumuşak bir nefes gibi geziniyor. çıplak mide, elini üst düğmeye kadar götürmeden önce hırka kazağının eteğiyle oynuyor. "Bunlar gerçekten çok küçük."

Başımı sallıyorum, o üst düğmeyi açarken nefesimi tutuyorum. Sonra diğerini. "En son ne zaman bu kadar gergin hissettiğimi hatırlamıyorum," diyor.

"Nasıl hissettiğini biliyorum."

Ağzının bir tarafı sevimli bir şekilde çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bundan şüpheliyim."

Ben son düğmeyi açtığında, geriye dönüp bana, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dantelli sütyene bakıyor. Baş döndürücü bakışları beni tüketiyor.

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor ama ellerim gömleğinin altına uzanıp göğsünün çıplak tenine bastırarak lanet şeyi üzerinden çekmeye çalıştığında sıcaklık buluyorum. Hızlı bir hareketle tişörtünü çıkardı ve Gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Ve tıpkı dün geceki gibi, onun ezici sandal ağacı dalgaları Koku beni buluyor, koku o kadar çekici, o kadar baştan çıkarıcı ki nefesim kesiliyor, onun arzusunda kayboluyorum, dokunuşunun arzusunda, onun hareket ettiğini hissetme arzusunda İçimde.

Batıyorum, teslim oluyorum.

Bana doğru bastırıyor, kulağıma fısıldıyor, "Bu iyi mi?"

Elim sütyenimin ön kopçasını çözdüğünde hâlâ batıyorum. Çıplak tenimde onun sıcaklığını hissetmek istiyorum. Bir milisaniye için gerginliğini hissediyorum, sanki kendini tutmaya çalışıyor, ama bu basit hareket onu çözüyor.

Çok hafifçe, ılık ve şehvetli dilini göğsümde gezdiriyor, o anla dalga geçiyor, ta ki telaşsızca meme ucumu ağzına alana kadar. Nefesim kesiliyor, sanki her şey buymuş, her şey bundan ibaretmiş gibi ona yapışıyorum.

Kot pantolonunun düğmelerini açarken, ağzı çıplak karnıma doğru inerken, kalçamda sertleşen uzunluğunu hissedebiliyorum. "Emin misin..." "O kitapta ne yazdığını bana söylemeyeceğine..."

Bana boyun eğeceği bir an varsa, o da bu andır diye düşünüyorum ama o sadece "Henüz değil" diyor.

İkimiz de gülüyoruz, bedenlerimiz birbirine yapışıyor.

Onun gizemli imza kokusu her yerde, yeterince uğraşırsam uzanıp dokunabileceğim fiziksel bir şey.

Yavaşça taytımın lastiğini çekiştirerek aşağıya doğru sıyrıyor, ama çok az. Dudakları leğen kemiğimin üzerinde tüy kadar hafif bir dokunuşla iz bırakıyor.

içime dayanılmaz bir sızı gönderiyor.

Parmaklarım saçlarına dolanmış, nefesim hızlanmış, lezzetli bir inlemenin eşliğindeyim. Ve tek düşünebildiğim daha hızlı, daha yavaş, daha hızlı.

Ben tek kolunun ağırlığıyla kendini kaldırıyor. Gözleri üzerimde geziniyor; şu anda, bundan sonra olacarlarda kaybolmuş.

"Emin misin?" diye tekrar sorar.

"Sütyenin ilk ipucu olduğunu sanıyordum," diyorum bakışlarım onun tüm göğsünü, vücudunun yontulmuş hatlarını var olduğunu bildiğimden daha fazla arzuyla yutarken.

Yine de, bunu yapmak için güvenli olup olmadığımızı öğrenmek için sormam gerekiyor... eğer...

Sis dağılır. Tek bir güneş ışını parlıyor.

Ben'e bakıyorum. Bunu istiyorum. Onu. O güneşin aydınlattığı viski rengi gözler. Çok derin, çok zengin, çok-

İlk başta, sadece bir titreşim. Ama sonra.

Gözbebeklerinin içinde alışılmadık bir ışık kıvılcımı. Nefret dolu bir kibritin alevlenmesi gibi, sonra o kadar çabuk sönüyor ki neredeyse kaçırıyorum.

Büyü kusursuz. Beni , içimi yakıyor. Zihnim bir kaos fırtınası. Bu olamaz.

Hayır. Hayır!

Bir şey geliyor.

Bu bir ışık oyunu. Göz kırıyorum, tekrar bakıyorum. Görmek istemiyorum. Ama gözlerindeki sihir kıvılcımı apaçık ortada.

"Harlow?"

Nasıl... Nasıl... NASIL!

Meksika'daki otelde kaldığım o günden beri seni düşünmeden .

Kalbim küt küt atıyor.

"Sorun nedir?" Ben bir, iki kez gözlerini kırıştırarak soruyor. Her göz kırışında büyü gözbebeklerinin içinde titreşiyor.

Hâlâ gördüğüm şeyi, o ışık parıltısını görmemiş olmak için dua ederek yaklaşıyorum.

Ve o zaman anladım ki-Ben Brandt sihirli bir şekilde bana bağlandı.

Sahte. Hissettiğim her şey, onun hissettiği her şey. Sahte.

Tüm bu ilişki gerçek değildi. Birbirimiz için hissettiğimiz her şey büyü bir seraptı.

Nefesim kesildi. *Biz diye bir şey yok.*

Acımasız ve ani darbeye karşı , midemi bulandıran bir şok. Ve bir çıkış yolu bulmak için çaresizce çırpınıyorum, ama Gidecek hiçbir yerim yok çünkü sadece bu küçük kumsal ve şaşkın gözlerle bana bakan Ben var.

Kapana kısıldım.

Bu kelimenin ironisi binlerce taşın ağırlığıyla üzerime çöküyor. Ben av değilim. *Ben* avcıyım. Bunu Ben'e ailemin büyüğü yaptı.

Sanki her yerdeymişsin gibi... Aklımda ve rüyalarımnda.

İkimiz de bağ buketlerine dokunduğumuzda mı oldu? Hayır. Şimdi hatırlıyorum, o beş yaprağı elime o kadar narin bir şekilde koyuşunu hatırlıyorum - enerji alışverişini ve adlandırılmaz büyüğü hatırlıyorum. O zaman olmuş olmalı.

Titreyen ağır uzuvlarımla giyinmeyi başarıyorum.

"Çok mu hızlı gidiyordum?" Ben soruyor, ama sesi kararlılığını azaltan uzak bir şey gibi.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve bir hıçkırık boğazıma tırmanıyor, serbest bırakılmayı talep ediyor. Ama şimdi dağılırsam, Ben sorular soracak, cevaplamaya hazır olmadığım sorular. Dişlerimi sıkıyorum ve keskin bir şekilde nefes alıyorum, acı verici görüntüyü yönetiyorum.

"Birden kendimi çok hasta hissettim."

Tüm varlığım inançsızlık, inkâr, korku ve hatta bir parça delilikle titreşiyor. Hiçbir açıklama yok, büyüünün bir açıklamaya ihtiyacı olduğundan değil, ama

Bu mu? Bu nasıl oldu ve ben nasıl bu kadar habersiz olabildim?

Bana uzanıyor ve mikro bir an için dokunuşunu, kollarının bedenimi sarışını düşünüyorum ve daha önceki o yere, her şey yok olmadan önceki o tek ana geri dönmekten başka bir şey istemiyorum. Ayağa kalkarak geri çekiliyorum.

"Harlow... konuş benimle."

"Sanırım... belki de hamur işlerindendir," diye yalan söyleyerek tekneye doğru geri dönüyorum.

Serin bir esinti ağaçların arasından fısıldıyor, bu ses hem güzel hem de ürkütücü.

Ben gömleğini giyer. "Har, emin misin?" Sesi o kadar şaşkın, o kadar kederli ki, sanırım yarılacağım.

"Evet."

Kırık bir kalp öylesine şiddetli bir şeydir ki, acısını saldıracak paylaşmak ister, ama ben bu yola girmeyi, Ben'e aramızın açılmasına neden olacak dikenli sözlerle acı çektirmeyi reddediyorum, öfkesini kışkırtacak bir kama. Çünkü öfkeyle savaşmak her zaman acıyla savaşmaktan daha kolaydır.

Gözleri yumuşuyor, sıcak şefkat havuzları. "Yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum."

"Ben, . Gerçekten. Sadece midem bulanıyor."

Bana inanmıyor. Bunu vücudunun gerginliğinde, çenesinin görüyorum. Ama söylediklerimin doğruluğunu bilmiyor. Midem bulanıyor. O yanlış bir şey yapmadı.

Güneş ışığı gitti, sisin içinde kayboldu ve ben gözlerindeki parıltının sihir olmadığına inanmak istiyorum. Tanrım, buna tüm kalbimle inanmak istiyorum. Birlikte geçirdiğimiz tüm bu zamanın, tüm beyanlarının ve açık yürekliliğinin doğru olduğuna. Ama bildiğim tek gerçek yüzüme bakıyor.

Sis şimdi acı fısıltılarla bana yapışan bir canavar gibi geliyor. *Aranızdaki duyguların gerçek olduğunu nasıl düşünebildin? Gözünün önündeki işaretleri nasıl bu kadar pervasızca görmezden gelebildin?*

Dikkat etmediğim gerçeklerin heyelanı şimdi her yerde. Doğanın açıklanamaz gücü bizi bir araya getirdi.

O ilk öpücük. İlk mücadelesi, sonunda teslim oluşu. Ondan dalga dalga yayılan baştan çıkarıcı toprak kokusu.

O yanımdayken yayılan yoğun enerji. Hepsi sihirdi.

Tekneye yerleştik ve Ben şimdi bizi gerçeğe geri döndürmek için kürek çekiyor; bakışları sıkıca üzerimde. Ama ben onun bakışlarından kaçıyorum, güneşten korkuyorum.

gözlerindeki gerçeği tekrar göreceğim.

"Gerçekten üzgünüm," diyorum kendimi yukarı çekerken, gözlerimi sadece suda tutuyorum çünkü ona bakarsam , hiç var olmamış bir aşkın içinde boğulacağım.

"Har," diyor sessizce, "bu senin hatan değil." Sonra zoraki bir kahkaha atarak ekliyor: "Abe'i gıda zehirlenmesinden dava etmemiz gerekebilir."

Dalgınca sallıyorum, onu bunaltan soruları, hissettiği ezici şaşkınlığı hissediyorum ama istediği cevaplara sahip değilim.

Suyun içinde dayanılmaz bir yavaşlıkla süzölürken, tüm bunların acı şokunu inkar çalışıyorum.

Ve tek düşünebildiğim, bu bağı koparmanın bir yolunu bulmam gerektiği. Bunu düzeltmek, Ben'e hayatını ve kalbini geri vermek için ne gerekiyorsa yapacağım.

* * *

Yürüyüş ve dönüş sonsuz bir sessizlik, her nefes bir mücadele, her kalp atışı acı verici gibi görünüyordu. Ve Ben ne zaman bana yardım etmeye, bir tür teselli veya destek sunmaya çalışsa, kendimi onun dokunuşundan geri çekilirken buldum.

Sonunda otele vardığımızda, arabadan atladım. Ve ben daha bir adım atmadan Ben de dışarı çıktı.

"Harlow...bekle. Yardım edebilir miyim?" Başını sallıyor, o gözlerle bana yalvarıyor. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

Gözyaşları, hıçkırıklar, yarışı kazanıyorlar ve bir göz açıp kapayıncaya kadar onları zapt edemeyeceğim.

Ben'in beni takip engellemek için, ". Mesaj atarım Sen." Sonra aceleyle içeri girip asansöre bindim. Bacaklarım neredeyse ve gözyaşlarımla savaşıarak duvara yığılıyorum.

Henüz değil. Daha değil.

Odama girdiğimde, dünya durur. Tüm sesler kayboluyor. Nabzım kulaklarımda, boğazımda ve göğsümde atıyor. Yatağa yığılıyorum, zihnim onun gözlerinde canlanan büyüünün anısıyla dönüyor.

Gözyaşları şiddetli ve ağır geliyor, hıçkırık yığını vücudumu öyle şiddetli sarsıyor ki nefes alamıyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Neden Daha önceki titreşimi gördün mü? Ya da şimdi çok açık olan sihir işaretlerini, beni bu kadar sert düşmekten kurtaracak işaretleri.

Tanrım, onun sevgisine, ilgisine, hayallerine kapıldığım için kendimi inanılmaz derecede aptal hissediyorum. Buna nasıl inanabilirdim ki?

Aramızdaki akıl almaz bağ sihirden başka bir şey miydi?

Pasaporte'de gördüğüm andan itibaren ondan etkilenmiştim. Açıları, sesi, o gülünç buruşuk gömleği. Gerçek Ben bu muydu? Korunaklı, mesafeli, gizemli adam mı? Yoksa o şakacı, nazik, cömert,

Son birkaç gündür tanıdığım romantik adam mı?

Ve sadece birkaç gün oldu. O zaman neden hayatımın en iyi arkadaşını kaybediyormuşum gibi hissediyorum? Neden Ben'siz bir hayat aniden dayanılmaz geliyor? Tabii bağlanma benim üzerimde de işe yaramadıysa, ama bu imkansız. Yine de aynı semptomları açıklayabilirdi: o benim de düşüncelerimde ve rüyalarımıdaydı ve ne zaman onun yanında olsam tüm

Ona yaklaşmamak, dokunmamak, tüm özünü solumamak için irade. Doğrudum, yüzümü sildim ve zihnimdeki örümcek ağlarını temizlemeye başladım.

Tamam, Harlow. Ne biliyorsun?

Bir bağın güçlü olabileceğini biliyorum; kalpleri açabilir, en cimrileri bile büyüleyebilir. Büyülü bir bağın aşktan bile daha güçlü olduğunu biliyorum. İki insan arasında kopmaz bir bağ yaratır.

bir olur. Aşkın karmaşık olduğu yerde, bir bağ sadeliği içinde zariftir. Aşkın belirsiz olduğu yerde, bir bağ kesindir. Aşkın kırılabilir olduğu yerde, bir bağ sonsuza dek sürer.

Kantoya bakıyorum. O güzelim çiçekler gitti. Geriye kalan tek şey yerde bir yığın taç yaprağı. Onları dikkatlice alıp avucumun içinde tutuyorum. "Bu gelen bir şey mi?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

Sonra yüksükotunu hatırladım, Ben'in rüyamda bana verdiği, Lil ve William'ın rüyasında gördükleriyle aynı olan. Bunca zaman, çiçeğin *samimiyetsizlik, gizem ve aldatma* anlamının Ben'den uzak durmam için bir uyarı olduğundan endişelenmişim, ama şimdi tamamen yanıldığımı acı verici bir netlikle anlıyorum. Tehdit asla Ben değildi. Ben, ailemin büyüğü ve ikimizin de istemediği bir büyüydü.

Bitkin bir halde çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Hayatımın şu anki duygusal kasırgası göz önüne alındığında ailemden bir mesaj yağmuru bekliyorum, ama hiçbir şey yok. Bu nasıl mümkün olabilir?

Annemi aramak, olanları anlatmak, bunların nasıl olup da akla yatkın olduğunu sormak istiyorum ama bu yüz yüze yapılması gereken bir konuşma. Eve gitmem gerekiyor.

Öğleden sonraya bir uçuş bulduğumda çok rahatladım. Sonraki bir saat boyunca kendimi gerekli adımları atmaya zorluyorum, uyuşuk bir şekilde hareket ediyorum, eşyalarımı bavula atıyorum, aynı düşünceleri üretiyorum

ve anıları tekrar tekrar. Dans, kütüphane, meyve bahçesi, baraka, sis. Kahkahalarını duyabiliyorum, sıcaklığını hissedebiliyorum, neredeyse kokusunun büyüsunü alabiliyorum.

Bazen kokunu bile alıyorum ve sanki odada benimle birlikteymişsin gibi hissediyorum.

Bu da bağlanma büyüsunün bir parçası mıydı? Ben'in sadece hayalinde değil, nefesinde de kalmamı sağlamak için mi? Tanrım, her şey o kadar karışık ki, hiçbirini anlamaya başlayamıyorum.

Telefonum yeni bir mesaj için beni uyarıyor. Ben'den. Sana çorba ya da ilaç getirebilirim. Neye ihtiyacın olursa.

Kalbim daha da batıyor. İronik olan, gerçekten, Ben'in benim Acı, ama aynı zamanda çare. Keşke ona bir kez daha sarılabilseydim. Ama içten içe, *bir daha* asla olmayacağını biliyorum ve tüm bunların umutsuzluğu içimde çığlık atma isteği uyandırıyor.

Ona tek bir cevap gönderdim: Ben iyiyim. Uyumaya gidiyorum. Sonra mesaj atarım.

Yalan acı ve keskin ama gerekli çünkü ihtiyacım olan son şey Ben'in gelip beni kontrol etmesi.

Havaalanında güvenlikten geçene kadar nihayet nefes alabiliyorum. Kendimi bir korkak gibi hissediyorum, gecenin karanlığına karışıyorum ama kendim bile anlamazken Ben'e gerçeği nasıl açıklayabilirim ki? Ya da nasıl doğru yapılır?

Uçağıma binene kadar Beverly'ye mesaj Bu akşam yemek yapamadığım için özür dilerim. Ve sonra, gözyaşları içinde, yaşadığım en güzel birkaç gün için ona teşekkür ediyorum.

Sonra, Ben'e mesaj atarım.

Anlamayacağını biliyorum ve mümkün olduğunda açıklayacağıma söz veriyorum ama eve erken gittim. Ondan bir yanıt gelme riskini almak istemediğimden telefonumu uçak moduna alıyorum. Sonra arkama yaslanıp yanan gözlerimi kapatıyorum.

Ve ilk kez, her şeyi tüketen yorgunluğun beni ele geçirmesine izin verdim.

Uçuşlar arasında, beni çiftliğe götürmesi için bir araba servisi ayarladım. Ve şimdi, pencerelerin dışındaki karanlığı mürekkep gibi bir bulanıklık içinde izlerken fark ediyorum ki

Bu anları kendime ayırmaya, işlemeye, bir nebze olsun anlamaya çalışmaya ne kadar çok ihtiyacım vardı, çünkü acının ötesine geçtiğimde, geriye sadece *nasıl olduğu* kalıyor.

Sedan La Casa de Las Flores y Luz'un demir kapılarından içeri girdiğinde, sanki çiftliğimiz beni kucaklamak, dünyanın tehlikelerinden ve kendi kırık kalbimden uzakta, yakınımda tutmak için kollarını açıyormuş gibi, saatler sonra ilk kez kendimi rahatlamış hissediyorum.

Elimde bavulum, el oyması kalın kapıların önünde duruyorum. Sekiz panelin her biri bir azizin yüzüyle oyulmuş, ancak kimlikleri hafızamdan kaçıyor. O anın ironisi bana binlerce taşın ağırlığıyla çarpıyor. Daha birkaç ay önce aynı eşikte durmuştum, elimde bavul, bir adamdan, kendimden kaçıyordum. Ancak bu kez aynı kişi değilim; kim olduğumu ya da ne istediğimi merak etmiyorum. Her ikisinin de acı verici bir şekilde farkındayım ve belki de bunu bu kadar acı verici yapan şey budur. Çünkü Ben'den kaçmak istemiyorum. Ama ona sahip olamam, en azından onun gerçek aşkına.

Evden içeri adımımı attığım anda sümbülün temiz, tatlı kokusu etrafımı sarıyor. Rengine göre pek çok anlamı olan bir çiçek. Ama burada, antrede, gümüş bir vazoya zevkle yerleştirilmiş kocaman bir buket çiçek var, keder için mor. Bence ne kadar uygun.

Çantamı engebeli taş zeminlerin üzerinden geçirerek merdivenlere yakın bir köşeye park ediyorum. Sonra da annemi aramaya koyuluyorum. Mutfaktan kimyon ve poblano biberi kokuları yükseliyor, üst üste yığılmış tepsiler, tabaklar ve pişirme kapları buluyorum. Hafif müzik sesi beni dışarıya çıkarıyor ve çok geçmeden annemin çatı terasından gelen sesini duyuyorum. Talavera çinili merdivenleri hevesli bir çocuk gibi aceleyle çıktım ve Tepede, çoktan çağrısını bitiriyor, küçük bahçede yürüyor ve sanki biliyormuş gibi beni kollarına çekiyor.

Onun sağlam kucağına yığılıyorum, kendi değil, onun gücüyle ayakta duruyorum. Ve belki de beni neşelendiren budur, ya da belki de tüm gözyaşlarım

Harcandı ama her halükarda annemin dokunuşuna hiç şu anki kadar minnettar olmamıştım.

"Eve bir gün erken geldin" diyene kadar aramızda birkaç saniye boyunca hiçbir şey konuşmadık.

"Anne..."

"Jita, ne oldu?"

Kurtulup çatının kenarına yürüyorum ve kendimi toparlamak için yarım duvara yaslanıyorum. Hava ılık ve iç açıcı; ay ışığı olmasa aşağıdaki çiçek tarlası karanlık bir deniz olurdu. Bunun yerine, sadece tanıdık renk patlamaları var. Dramatik anemonlar, dalgalanan şakayıklar, parlak canterbury çanları, firfırlı nergisler, tatlı roka dalgalanmaları ve çiçek açan çalı ve ağaçlardan oluşan akıl almaz kümeler. Kutsanmış toprağımızda gelişen saf sihirli bir manzara.

Ve hepsinin arasında kantonun düzensiz yamaları var; kar beyazı çiçek demetleri topraktan yükselen minik aylara benziyor.

Kaburgalarımın arasında acı veren bir bıçak hissediyorum. Ailemin mirasını seviyorum ama tam da şu anda ondan nefret ediyorum. Büyünün bana ve Ben'e yaptıklarından. Yokluğunun bunca yıldır ne anlama geldiğini.

Anneme dönüyorum, kollarım gövdemi sıkıca sarıyor. Eve dönüş yolculuğum boyunca bu konuşmanın provasını yapmıştım, ne söyleyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi. Gerçeği itiraf etmekten utanç duyuyorum çünkü bu benim bağ buketiyle ilgili ilk hatamı ortaya çıkarıyor. Ama daha da yıkıcı olanı, kendi

Ben'in hislerinin doğru olduğuna inanmak aptallıktı. Ardından gelen sözler prova edilmemiş, şu anda bulabildiğim en basit gerçek. Daha fazlası çok zor geliyor.

"Ben bir şekilde bana bağlı."

Zayıf kot pantolonu ve bembeyaz bluzuyla annem gözlerini kırıştırıyor ve yüz ifadesinin şaşkınlıktan sempatiye dönüşmesini izliyorum. Beklediğim sıkıntı. Gözlerindeki ışığı ve William ile Beverly'nin buketinden alıp ona verdiği beş yaprağı açıkladığımda parmaklarını ağzının önünde birleştirmekle yetindi. Sonra adımlamaya başlıyor, gözleri huzursuzca yeri tarıyor. Attığı her adımda nabzım daha şiddetli atıyor.

"Anne?"

Sonunda başını kaldırdı ve uzun bir iç çekişle, "Harlow..." dedi.

Göğsümde acı verici bir sancı var. Aman Tanrım, bir şeyler biliyor.

"Bu nasıl oldu?" Neredeyse bağıracaktım. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sadece beş taç yaprağı vardı! Biliyor muydun?" Lütfen bana hayır de çünkü kalbim bir çatlak daha kaldıramaz.

"Gel," dedi nazikçe, ","

Ama yerimden kıpırdamıyorum, keşke kendimi yarım duvarlara ve çatıya çılgınca tırmanan begonvil sarmaşıklarına gömebilseydim. "Beni korkutuyorsun."

"Seni korkutmak istemedim, eğer gelip otursan her şeyi açıklayacağım."

"Biliyor muydun!" Gözlerimden yaşlar fışkırırken talep ediyorum, bulanıklaştırıyor jakaranda ağacı, saksı ve çatı bahçesini kaplayan geniş sukulent yatakları.

"Tabii ki hayır," diyor ve kadar büyük bir rahatlama hissediyorum ki neredeyse ağırlığı altında çökeceğim. Şezlonga doğru yürüyorum ve annemin koltuğa oturuyorum. Kafesli portalin altındaki çam yemek masasının kullanılmış tabaklarla, atılmış bez peçetelerle, boş peçetelerle dolu olduğunu ancak o zaman fark ediyorum.

margarita bardakları ve sönmekte olan mumların ışıltısı.

Annem bakışlarımı takip ediyor. "Bu gece birkaç arkadaşımız vardı," diyor neredeyse hüznle. "Pobre Rosa birkaçını eve bırakmak zorunda kaldı."

Üç boş margarita sürahisine bakılırsa şaşırtıcı değil.

Annemin akşam yemeği partileri meşhurdur; tanıdığım herkesten daha hızlı arkadaş edinir. Markette bir şairle, bir rahibeyle ya da bir fırıncıyla tanışır, bir "sohbet" için evimize davet edilmişler. Annem kadar diğer insanların hayatlarını merak eden ve ilgisini çeken başka birini tanımadım.

"Neden bir şeyler bildiğini düşünüyorum?"

Soruyu ya da belki de benim suçlayıcı ses tonumu duymazdan gelen annem ellerini kucağında kavuşturuyor. "İlk ipucu İtalya'da bana mesaj yemeğini büyüleyip büyülemediğimi sorman oldu, tabii ki büyülemedim."

"Neyin ilk ipucu?"

"Ve sonra kanto, birdenbire ortaya çıkmaya başladı," diye devam ediyor. "Bir sonlar çiçeği ama aynı zamanda başlangıçlar ve muazzam bir yaratıcılık."

"Yani?" Sabırsızlanıyorum.

"Ve şimdi de bana bağlayıcı çiçeklerin, sadece beş yaprağın, bir adamı sana bağladığını söylüyorsun."

"Anne, lütfen daha açık ol," diyorum, aniden kızarmış ve başım dönmüş hissederek. "Bununla nereye varmaya çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hayatını sihrin olmadığına inanarak yaşadın, ben de öyle, ama gerçek şu ki..." Tereddüt ediyor. "Rosa ve ben senin bir encantadora."

"Bir büyücü mü?" Sesim uzun bir ürperti ve manyakça bir kahkahaya dönüşüyor. Bana söylediği şeyin muazzamlığını kavramaya başlayamıyorum. Büyüyü her zaman biliyordum, orada, hemen ötemde hissediyordum, ama bir kez bile ona sahip olmadım, bir kez bile onun şeklini okşamadım.

"Büyüyü geliştiriyorsun," diyor. "Tek açıklaması bu. Bir düşünün. Yediğin çiçekler büyülü değildi ama kanına girdikten sonra güçleri fark edildi. Sanırım kanto senin yaratıcılığınla büyüdü ve taç yaprakları..." diyor , "başkası için yapılmış büyüünün izleriyle dolu, senin dokunuşunla güçlenmiş." Bir tane koparıyor beyaz ortanca çiçeği sapından koparır, elleri arasında yuvarlayarak ıslak bir kağıt topuna benziyor. içine yerleştiriyor. "Gözlerini kapat, içine biraz hayat kat," diyor usulca.

Dağınıklığa çılgınca bakıyorum. Sonra onun dediğini ve birkaç saniye içinde ortancanın içindeki yaşam titreşimini hissediyorum; yavaşça sihirli. Gözlerimi açıp sağlıklı bir çiçeğe dönüşmesini izlerken çiçek nabız gibi atıyor.

Hayatım boyunca sihir gördüm, ama kendi ellerimde görmek, kendi kanımda hissetmek - bu tamamen yeni bir şey.

Annem ortancayı benden alıp bir kenara koyarken gülümsüyor. "Görüyor musun?"

İçimdeki garip gurur titreşiminin korku, şaşkınlık ve mutlak inançsızlıkla hızla yok olduğunu hissediyorum. Sonra Ben'le geçirdiğim son birkaç dakikayı yeniden yaşıyorum, Gözbebeklerini aydınlatan o korkunç sihirli kıvılcım, onu aniden terk ettiğimde gözbebeklerindeki acı.

Bunu Ben'e ben yaptım.

Farkına varmak içime bir yumruk gibi indi. Sıcak ve acı dolu gözyaşları göğsümde toplanıyor. "Corazon?"

Sevgi sözcüğü yüklü. Annem bana iyi olup , kalbimden geçenler hakkında konuşmak isteyip istemediğimi soruyor ama söz konusu Ben olunca kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Büyükannem geleceğimde bunu mu görmüştü? Benim bir büyücü olduğumu başından beri biliyor muydu? Cevaplar için çaresiz, anneme Beverly'nin bana anlattığı her şeyi anlatıyorum ve eğer şaşırdıysa bile bunu belli etmiyor.

"Ama madem gerçeği gördü, neden sır olarak sakladı?" Ben soruyorum.

Annem parmaklarını birbirine kenetliyor ve iç çekiyor. Düşüncelerini toparlaması bir an alıyor ve ben uzun bir omuz silkme bekliyorum ama sonra şöyle diyor: "Sana ya da bana söyleseydi, içinde yükselen tanrıçayı deneyimleyemezdin."

"Neden?"

"Çünkü karanlıkta tek başımıza ilerlemeliyiz -tüm tuzaklara . Diğer tarafta ne olduğunu bilmek amacımızı boşa çıkarır."

Her şey yok edildiğinde, tanrıça yükselecek.

"Ama neden sana ya da Rosa'ya değil de Beverly'ye söyledin?"

Hafifçe gülüyor, bir tutam saçını yüzünden süpürüyor. "Çünkü seni çektiğin acılardan kurtarmanın cazibesi çok büyük olurdu," diyor.

"Ama ya tüm bunlardan kaçınabilseydim? Ben ve..."

Annem hiçbir şey söylemedi, kendi sonucuma varmama izin verdi. Acı ve kalp ağrısı olmasaydı ne sihrime kavuşabilirdim ne de gerçek benliğimin farkına varabilirdim.

Anneme yüksükotu rüyalarını, yanlış anladığım anlamları anlattım.

"William neden beni rüyasında görsün ki? Bu kısım hiç mantıklı değil."

Alt dudağını çiğniyor, iç geçiriyor, işliyor. "Tahmin ediyorum ki bağlayıcı buket ve onunla olan bağlantınız nedeniyle ikiniz arasında bir sihir vardı."

Keşke de olsa dediğim bir sakinlikle her şeyi içine alıyor. "Peki ya çiçeklerin seni koruyucu olarak seçtiği gece... Rüya mı gördün?"

Bu ana kadar unutmuştum. O zamanlar hiçbir şey ifade etmeyen, ancak şimdi anlamla çılgılık atan belirsiz bir rüya.

Sarp bir dağa tırmanıyorum, adını koyamadığım bir şeyi arıyorum.

Uzaktan yankılanan kahkahalar duyuyorum. Benim . Ve sonra kendi sesim sihirli bir frekansla . Tanımadığım bir kadın sesi bana "Başlama zamanı" diyor.

"Tanrıça seninle konuştu."

Hepsi tek bir rüyanın içindeydi. Tırmanış, büyüün uğultusu, Mayahuel'in bana bir başlangıçtan bahsetmesi. "Ama rüyamda gülüyordum," diyorum. "Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazken neden sesim mutlu çıksın ki? gerçeği?" Bunu bilecek biri varsa o da rüya büyüsü yeteneğine sahip annemdir.

"Bir parçanızın tam potansiyelinizi , yazmaktan, her zaman olmanız gereken kadın olmaktan mutluluk duyduğuna inanıyorum ve" diyor

"Sonunda kendi büyüne dokunmak için."

Şu anda kalbimde hem sevinç hem de keder için yer olup olmadığından emin değilim. Ama garip bir şekilde her ikisinin de kafa karıştırıcı bir karışımını hissediyorum.

"O gece, ebegümece tacolarını yedikten sonra," diyorum canlı ayrıntıları hatırlayarak, "bahçeme koştum ve... Çok fazla duygu içinde boğuluyormuşum gibi hissettim ve kendimin daha eski bir versiyonu için yas tuttum."

Annem, "Uyanmış bir bilinç" derken ağzını kıvıran küçük gülümseme dışında ifadesi anlaşılmaz.

"Bilinç mi?" Homurdanıyorum. "Ben sadece... Tüm kalbimi havaya uçurdum ve büyüye sahip olduğumu öğrendim ve şimdi de uyanmış bir bilinçle ilgili bir şey mi var? Hepsi çok fazla!"

"Anlıyorum."

Her zaman bu kadar sakin olmak zorunda mı?

"Kabullenmesi çok zor ama başka seçeneğiniz yok, değil mi?"

Haklı olmasından nefret ediyorum. Bunu , incelemeli, . Onun New Agey terimini düşünüyorum, uyanmış bilinç.

Öyle miydi? Uyuyor muydum, bu hayatta, bu dünyada gözlerim ve kalbim kapalı mı geziniyordum? Acı kendimi kapatmıştım çünkü onun acı tadını biliyordum; ıstırabını hissetmiştim. Hiçbir sihre sahip olmadığımı, beni topraklarımıza bağlayan bir isme layık olmadığımı anladığım çok genç yaşımdan beri onu kendime yakın tutmuştum.

Şimdi görüyorum ki hayal gücüm o zaman , sesim bastırılmış ve hayallerim bastırılmış, inkâr edilmiş.

Anneme baktığımda, bana devam etme cesareti verecek kadar koşulsuz sevgiye sahip cömert bir ruh görüyorum. "Tanrıça... bana bir rüyada fısıldadı."

Annem yüzümü arıyor, Mayahuel'in bana söylediği sözleri bekliyordu. Ama sadece bir tane vardı. "Başla," diye fısıldadım. "Ve işte o zaman gerçekten yazmaya başladım. Sanki o gece, o an bana hikâyeyi verdi."

Benim istediğim de bu değil miydi? Sihre sahip olmak? Yazar olmak, yeni bir yol çizmek? Sanırım tüm bunların bedelinin farkında değildim. Sanırım hiçbirimiz fark edemiyoruz.

"Şimdi görüyor musun," diye soruyor cesaretle, "bu toprakların büyüü senin yeniden doğuşunu, yeni başlangıcını hissettiğinde, kanto çiçek açtı ve sana kalp şarkısının güzelliğini ve tüm yaratıcı gücünü armağan etti?"

"Nedenini hâlâ anlamış değilim," diyorum, herhangi bir anlayış ipliğine tutunmaya çalışarak. "Neden şimdi? Tüm hayatımı hiçbir şey olmadan geçirdim."

Annem tereddüt ediyor, düşünüyor ve sonra şöyle diyor: "Sihrin neden bu kadar uzun süre uykuda kaldığını bilmiyorum."

"Hareketsiz mi?"

"Bazen," diyor usulca, "büyünün uyumaya ihtiyacı vardır."

Bu sözlerin gücü var; içimde zaten bildiklerimi doğrulayan yavaş bir anlayış gelişmeye başlıyor. *Uyuyan sadece sihir değildi. Ben de uyuyordum.*

"Rosa'nın her şeyin zamanlamasıyla ilgili bir teorisi var," diye ekliyor annem, "ve bence haklı."

"Teorisi nedir?"

"O gece New York'tan ayrıldığınızda, canınıza tak ettiğinde, daha farklı ve zorlu bir yol seçtiğinizde, tıpkı bilinciniz gibi büyü de uyandı."

Birden yüksek sesle fısıldadığım sözleri hatırladım: *Daha iyi ve doğru yolu bulmak istiyorum*

"Bir karar tüm bunları harekete mi geçirdi?" Ben diyorum.

"Tek bir kararın her zaman dalgalanma etkisi vardır."

Her kelimesini duyuyorum, ama tüm hayatınızı bir inançla yaşamak, büyük bir gerçeğin farkına varmak ve sonra bir anda gözlerinizin önünde buharlaşmasını izlemek zor bir şey.

"Peki nasıl çalışıyor?" Damarlarımda ateşli bir sıcaklık dolaşüyor. "Sadece bir çiçeğe dokunduğumda o çiçeğin büyüyle mi güçleniyor? Bu Hayatını sürdürmek için berbat bir yol gibi geliyor anne. Bazı kurallar, bazı kontroller olmalı."

"Ve bunları öğreneceksiniz," diyor kendinden emin bir şekilde. "Bir çiçeği geliştirdiğiniz her zamanı düşünün. Tüm o zamanların ortak noktası neydi?"

Anları düşünüyorum; her biri çekişme, travma ve kafa karışıklığından oluşuyordu. "Yoğun duygular," diyorum sessizce.

Gelip yanıma oturdu ve sıcak elini koluma koydu. "şey, vahşi ve yaratıcı bir gücün birleşimidir Bu kolay bir şey değil ve çektiğin acılar için çok üzgünüm ama aynı zamanda seninle gurur duyuyorum. sen."

Bunun üzerine gözlerim yaşarırken başımı omzuna yaslıyorum. Ve Ben'i düşünüyorum. Ben'e de bağlanmış olmam mümkün mü?" diyorum. Onun bana bağlandığı gibi?"

Annem saçlarımı okşayarak, "Görünüşe göre seninle ilgili pek çok sihir olasılığı var," diyor. Sesi hafif ve yatıştırıcı. "Ama emin değilim."

İçim daha da sıkışıyor. Eğer Ben'e bağlıysam, bunu bozmak, bu kadar doğru hissettiren şeyi yok etmek ister miyim? Ve bunu yaparken, Ben'e ne olacak?

anılar? Bunlar, bir gül gibi, onları ayakta tutacak bir sevgi olmadan asma üzerinde ölecek mi?

"Hadi içeri girelim," diyor. "Sana biraz gül mine yağı vereceğim."

Kırık bir kalbi yatıştırmak, karanlıkta ışık sunmak için iyileştirici bir karışım.

"Ben sadece büyüsünü artırırdım." Kelimeler güçlkle tanınıyor, gerçeklikleri o kadar büyük ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Bunu istemiyor musun?"

Kararımı çoktan vermiş olarak başımı sallıyorum. Göğsümdeki bu ağırlığı, gerçeğin bu ıstırabını hissetmek istemesem de, bunu herhangi bir şekilde azaltmak ihtiyacım olan cesareti azaltabilir.

"Ama bilmek istediğim başka bir şey var," diyorum. "Tüm bu kargaşa sırasında kimse aramadı, kimse neler yaşadığımı hissetmedi. Sizce tüm bunlar bir şekilde bağlantılı mı?"

"Özel hayatınızdan vazgeçmeyi hiç sevmediniz."

"Bu oldukça istilacı."

"Jita, bu bağ sihirle ilgili ve şimdi kendi bağını bulduğuna göre, bunu yaptığının farkında olmasan bile bu bağ koparmış olman mantıklı," diyor. "Bence bir seviyede alana, biraz yalnızlığa ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyordun."

O haklı. Ailemden gelen sorgulamalar bir kırılma noktası gibi hissettirirdi.

"Kendimi çok kötü hissediyorum anne." Gözyaşlarım yavaşça yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Ve çok aptalım. Sanki gerçekten inanmışım gibi..."

Elini kalbimin tam üstüne bastırıyor. "Kırıldığını biliyorum ve keşke onu senin için onarabilseydim." Lil'in hafıza güçlerini, unutmama nasıl yardım edebileceklerini düşünüyorum. Ama sonra ne olacaktı? Çok fazla şeyden vazgeçmiş olurdum, sadece Ben'in bana hissettirdiklerinden değil, onunla birlikteyken kim olduğumdan da.

"Ama bu senin yolculuğun," diye devam ediyor annem, "ve bundan sonra ne yapacağına sadece sen karar verebilirsin."

"Karar verecek bir şey yok," diyorum inatla. "Buna bir son vermeliyim. Bu bağ koparmak zorundayım."

"Harlow, bir koparmak neredeyse imkânsızdır. Büyülü bir bağ, köklü bir sarmaşık gibidir."

Geri çekiliyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Anne, lütfen. Bir yolu olmalı."

İfadesi gerginleşiyor; önce uzaklara, sonra tekrar bana bakıyor. "Sen... bir encantadora olarak bunu yapabilecek güce sahipsin."

Kaskatı kesiliyorum. Damarlarımda akan büyüün bana, umutsuzca yakınımda tutmak istediğim şeyi yok etme gücü vermesi ne kadar ironik.

"Bana nasıl olduğunu söyle."

"Kesinlikle emin misiniz?"

Başımı sallıyorum. Aklım emin, ama kalbim milyonlarca hayırın gücüyle isyan ediyor.

Ama sonra yeni bir fikir filizlendi, öyle uçuk ve imkansız bir fikir ki neredeyse reddet. "Bağı kopardıktan sonra yeniden başlayabileceğimizi düşünüyor musun? Bu mümkün mü? Yani, her şey bitmiş olmak zorunda değil, değil mi? Ya da... umursayacak mıyım?"

Annem sessizleşiyor ve onun sessizliğinde aniden ateşim çıkıyor ve başım dönüyor.

"Ah, Harlow," der, "gücün yüzünden, bu bağı kopardığında muhtemelen aranızdaki *tüm* sevgiyi yok edeceksin."

Ona bakıyorum, sıcak gözyaşlarımı kırıştırıyorum, tam olarak anlayamıyorum.

Yüzümdeki soruyu görünce şöyle açıklıyor: "Bağlanma sırasında gerçek duyguların gelişmesi mümkün. Bu da sana karşı olan gerçek duygularını da kaybedeceği anlamına geliyor."

"Ne!" "Hayır, anne! Bu nasıl mümkün olabilir?" Yanmak üzereyim. "İşte bu yüzden bağlar konusunda çok dikkatliyiz."

"Peki ya ben? Benim duygularım?" Ağlıyorum. "Eğer bağlanırsam..."

"Büyünün sahip olduğun gerçek duyguları yok edeceğini sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Annem yüzünü buruşturup bir hava üflüyor. "Çünkü büyü senin içinden geliyor ve artık bunun farkında olduğun için, senin iznin olmadan seni etkileyecek hiçbir şey yapmayacak."

Ayağa kalkıyorum, kendi derimden sürünerek çıkabilmeyi diliyorum. Zihnim bir kasırga gibi dönüyor, bundan bir çıkış yolu, mutlu bir son arıyor, ama

olasılık sadece kasvetli bir çıkmaz sokaktır.

Duyguları yaratan güç, onları yok edecek olan güçle aynıdır.

Hayatım boyunca sihirli bir mirasa sahip olmak istedim. Kendimden çok daha büyük bir şeye bağlı hissetmek. Peki ya şimdi? Ben karmaşıklığı görüyorum

Çelişkili doğası ve sizden ödemenizi istediği bedel. Hepsi adaletsiz hissettiriyor.

Bir aresizlik anında, belki de gerçek hisleri olup olmadığını anlamak için bir doğruluk çiçeği kullanabileceğimi düşünüyorum. Ama sonra hatırlıyorum, insanlar çift hecelenemez. Her ne kadar bu yalanla yaşamak, Ben'le aramızdaki şey gerçekmiş gibi davranmak istesem de, bunu ona, bana, ikimizin geleceğine yapamayacağımı biliyorum. Beni her öptüğünde, bana özlemle baktığında, acaba sadece çarpık bir büyünün etkisindeydiler.

Kendimi toparlamayı başardım. "O zaman sanırım bunu yapmak zorundayım. Sadece nasıl yapacağımı söyle."

"Eğer eminseniz. Bir iksir tarifi var. Onu kendi özünüzle ve sonra ikiniz de ieceksiniz."

"Onu görmek zorunda mıyım?" Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Sanırım bağı uzak mesafeden koparabileceğimi, onunla bir daha yüzleşmek zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm.

"Evet ve Harlow, bu iş bittikten sonra geri dönüş yok. Anladın mı?"
Ve bununla birlikte kalbim daha da kırıldı.

Ertesi gün öğleden sonra Pasaporte'de oturmuş, patlamaya hazır bir bomba gibi telefonuma bakıyorum.

Ben'den, Laini'den ya da kız kardeşlerimden ve primalardan mesajlar görmekten korktuğum için açmaya cesaret edemedim. Her ilişki kendi angajman kurallarıyla geliyor ve daha fazlasını gerektiriyor. Şu anda ayrılığa ihtiyacım var; hayatımın aldığı muazzam dönüşü ve bundan sonra ne olacağını düşünmem ve işlemem gerekiyor. Neyse ki annem yeni keşfettiğim sihirden ailenin geri kalanına bahsetmeyeceğine söz verdi ve bunun benim hikâyem olduğunu söyledi. Nereden başlayacağımı bilmediğim bir hikâyeye çünkü başlangıcı çok uzakta, ben doğmadan ve hatta çok daha öncesine dayanıyor.

Mayahuel'i, gerçek benliğine kavuşmak için ödediği bedeli düşünüyorum. Kaçınılmaz yıkımını, o zaman bile nasıl yükseldiğini düşünüyorum. -Sevmek, yaratmak, hükmetmek. Mayahuel onu bulduğunda ve ona tanrıçanın mirasını taşıyıp taşımayacağını sorduğunda, ona büyüünün bir bedeli olacağını söylediğinde atamın bu topraklarda yürüdüğünü hayal ediyorum.

Ne tür bir maliyet?

Bu, her ruhun keşfetmesi gereken bir şeydir.

Hayatım boyunca fark edilmediğimi ya da dışlanmadığımı tam olarak anlayana kadar anlayış yavaş yavaş, parça parça geliyor. Ben korunmuştum. Bunca yıldır büyüünün yokluğunun yasını tuttum, ama ya başından beri bir lütüfsa? Ya bedeli gücünden daha fazlaysa?

Gözlerimi kapatıyorum, derin nefeslerle kendimi merkeze alarak tanrıçayı arıyorum, yalvarışlarımı duyup duymadığını, acımı, boşluğumu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Ama o sessiz.

Koyu buzlu kahvemden bir yudum alıyorum, cep telefonumu açmadan önce kendimi koltuğa sarsılmaz bir kararlılıkla sabitliyorum. Cam'den birkaç mesaj geliyor, hanın yeni oluşturulan bahçesinin fotoğrafları. Tuğla bir yürüyüş yolu, üç katmanlı bir taş çeşme ve mülke özgü ahşap bir kapıyı gizleyen bol miktarda kırmızı kamelya ile çarpıcı bir kapalı bahçe.

Ne kadar muhteşem olduğunu söylemek için ona kısa bir mesaj attıktan sonra, Ben'den mesaj yağmuruna tutulmak için kendimi hazırlıyorum, ama yağmur yok, sadece bir tane var

Dünkü mesajım. Eve gitmeyi kabul etmeme bir cevap.

Tamam. Kendine dikkat et. Umarım yakında konuşabiliriz. Anlamak istiyorum.

Bir diğeri de bu sabahdan, arabaya düşen narin yaprağın şimdi avucunun içinde durduğu bir fotoğraf. Bunu unuttun.

Kaçınılmaz gözyaşlarına karşı gözlerimi kapatıyorum ve kiralamayı geri getirdiğinde yaprağı bulduğu, benim için bir şey ifade ettiğini bilerek yanında taşıdığı görüntüsü aklıma geliyor. Aniden acı veren bir duygu içimi yakıyor, keder değil ama kederin alevini ateşliyor.

Sararmış yaprağın fotoğrafına, onu tehdit eden çatlağa bakıyorum. Ben'in elindeki bütünlük. Ve gitmesine izin vermem gerektiğini biliyorum. Çünkü eğer , sonsuza dek keşkelerin içinde boğulacağım.

Mesajım kısa ve basit: Seni görmem gerek.

Cevabı hemen geldi: Konuşabilir misin?

Ona hayır demeyi çok istiyorum ama o bir korkaktan daha fazlasını hak ediyor. Ellerim titreyerek mesaj atıyorum, elbette.

İki saniye sonra telefonum çalıyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki boğazımda ve uzuvlarımda hissedebiliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve cevap veriyorum, "Selam."

"Selam. ?"

Beni mi yoksa sahte hastalığımı mı soruyor emin değilim. "Daha iyiyim," diye yalan söylüyorum. "Sen nasılsın?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda yüzüm kızarıyor. Bu şartlar altında sorulacak ne kadar aptalca bir soru.

Bilmiyorum, Harlow. Muhtemelen mutsuz ve kafası karışık ve senin aklını kaçırdığını düşünüyordur.

Tipik Ben tarzıyla, soruyu geçip doğrudan konunun özüne iniyor. "Beni görmek istemene sevindim."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ondan önce geleceğini bildiğim acı gerçeği görmezden gelmeye çalışıyorum ve bununla ilgili bir şey çok yanlış ve adaletsiz hissettiriyor. "Amerika'ya ne zaman döneceksin?" Sesimin bu kadar yüksek ve gergin çıkmamasını dileyerek soruyorum.

"gün içinde bazı toplantılar için New York'a gitmem gerekiyor" dediğinde şaşırdım.

"Tadilat ne olacak?"

"Bensiz de birkaç gün idare eder." Duraklıyor ve Ben'in şu anda kütüphanede durduğunu hayal ediyorum; rafların kitaplarla dolu olduğunu hayal ediyorum.

Belki de gece yarısıdır ve uyuyamıyordur ve ay ışığı pencerelerden içeri süzülüyordur ve-

"Toplantılarımdan sonra Meksika'ya gelebilirim" diyor.

"Hayır... Sana gelebilirim," diye ısrar ediyorum, kötü bir şey istemediğimi düşünerek Ben'in topraklarımızda kalan anıları. Hemen yalanı ekliyorum, "Zaten orada yapmam gereken bazı şeyler var."

Ben tereddüt ediyor. Nefes aldığını duyuyorum. "Endişelenmeli miyim, Har?"

Yürek parçalayıcı bir cevaptan başka bir şey veremeyeceğim imkânsız bir soru. Ama ne demem gerekiyor? Hayır mı? Evet mi? Tanrım, bu çok berbat. "Ben... dinle, sana söylemem, açıklamam gereken bazı şeyler var. Yani seni terk ettim ve bunun için gerçekten üzgünüm ama Lütfen telefonda açıklamamı istemeyin."

"Yeterince makul."

Göğsüm acıyla sıkışıyor. "Şehre vardığımda seni ararım?" "Tamam.

Oh, hey, fotoğrafı aldın mı?"

"Evet." Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. "Onu kurtardığına sevindim."

"Onu yanımda getireceğim." O da gülümsüyor ve kalbim bedenimden koparılmış gibi hissediyorum.

* * *

Ertesi gece annem ve Rosa'yla birlikte mutfaktaydım, bağı koparmak için ihtiyacım olan çiçekleri hazırlarken onları izliyordum. Anneme teyzeme söylemesi için izin verdim, onun da desteğine ihtiyacım olacağını biliyordum. Normalde güzel çiçekler gibi görünen şeyler, şimdi gözlerime zehir sapsarı ve yapraklarından başka bir şey gibi görünmüyor. "Bunlar ne?" Minik trompetlere benzeyen koyu mor çiçek kümesini işaret ederek soruyorum.

"Karanlık kök," dedi annem.

"Hiç duymadım."

Rosa her birimize birer shot añejo doldururken "Bu bizim kendi eserimiz" diyor. Sonra kendi bardağını kaldırır. "Cesarete bir kadeh."

"Cesarete," diye tekrarlıyorum ve kehribar rengi sıvıyı geri yudumluyorum. Tekilanın sıcaklığı dilimin üzerinde patlıyor ve agavin ağzıda bıraktığı tat vücuduma sıcaklık dalgaları gönderiyor.

"Karanlık kökün anlamı nedir?" diye sordum.

"*Bırakın gideyim* demek," diyor Rosa, bir daha doldururken. O her zaman en açık sözlü Estrada olmuştur ve her şampiyona rakip olabilecek bir "yapabilirim" ruhuna sahiptir. Bu yüzden o kelimeleri bu kadar kesin bir şekilde söylediğinde alınmıyorum, ama kalbim? Bu farklı bir konu.

"Bir tutam da cascuta ekliyorum," diye ekliyor annem. "Şifa için."

"Şeytan saçı olarak da bilinir," diyor Rosa, shot bardağını kaldırarak ikinci kez. "Harlow, neye kadeh kaldırmak istersin?"

"Boktan günlere mi?"

Kimse kendime acımama karşı çıkmıyor, bunun yerine hep ağızdan "Boktan günlere" diyerek onu kucaklıyor.

Annem bardağını yere bırakıyor ve fark etmediğim bir kadife parçasını açıyor. Orada, kumaşın ortasında tek bir siyah gül yaprağı var. Nadir bulunan bir güzellik ve benim en sevdiğim tonlardan biri. Şimdiye kadar.

"Ölüm için mi?" Bunun sadece sembolik olduğunu bilerek soruyorum, ama kelime, anlamı kalbime bir hançer gibi saplanıyor.

"Ve son bir elveda," diyor Rosa, bir kadeh daha içerek.

"Bu kadar güzel bir şey nasıl kadar çirkin olabilir?" İpeksi taç yaprağına dokunabilmeyi dileyerek söylüyorum. Ama annem iksiri yapana kadar hiçbir malzemeye dokunmamam konusunda beni uyarmıştı, çünkü büyüü özelliklerini değiştirebileceğimden korkuyordu.

"Bir kadeh daha içmem lazım," diyorum mutsuzca, bardağımı adanın öbür ucundaki Rosa'ya doğru iterek.

"Ve unutma," diyor teyzem, on sentten büyük olmayan disklerle dolu küçük bitter çikolata torbasını göstererek, "kakao yavaş yavaş kaynatılmalı."

Zihnim bir makine gibi, kolları ve dişlileri döndürerek bunun lojistiğini çözmeye çalışıyor. Eğer bu karışımı pişirmek zorundaysam, bu demek oluyor ki

Ben'le herhangi bir yerde buluşabilirim. Belki Laini'nin dairesini kullanabilirim. Onu küçük evine çekip bu içkiyi ikram etme düşüncesi kötü bir peri masalından çıkmış gibi hissettiriyor. Ve ben kötü cadıyım.

"Çikolata tadımlık mı?" Tekilamı büyük bir iştahla yudumlarken soruyorum.

"Uyum ve dostluk için" diyor annem. Böyle mi düşünüyor?

Ben ve benim arkadaş olabileceğimizi? Bunların herhangi birinin uyumlu bir şekilde sona erebileceğini?

"Bir bağı koparmak tehlikelidir," diyor Rosa ve ekliyor: "ve genellikle kötü rapidoya dönüşür."

Sonunda birbirinizden nefret edebilirsiniz, bu yüzden bu bir güvence."

Kalbim acıyla çarpıyor ve yeni bir öfke kabarıyor. parçam hala şokta, sadece uyanacağım bir kabus olduğunu düşünüyor, ama değil. Bu benim gerçekliğim, Ben ve benim ikimizin de istemediği bir büyüün bedelini ödememiz için ısrar eden bir gerçeklik.

" bir his olacak?" diye sordum. "Yani, iksiri içtiğimizde." "Sanki tüm kemiklerin erimiş gibi," diye öneriyor Rosa.

Annem iç geçiriyor ve kız kardeşine ters ters bakıyor. Sonra da bana, "Sanki canlı bir rüyadan uyanmışsın gibi yorucu hissedeceksin."

"Kabus mu demek istiyorsun?"

"Arada bir fark var mı?" diye soruyor teyzem.

"Elbette," diye itiraz ediyorum. "Biri hoş, diğeri berbat."

Rosa omuz silkiyor. "Rüyalarım her zaman hoş olmuyor ve kâbuslarım da bazen lezzetli oluyor."

Günlerdir ilk kez gülüyorum. Hepimiz gülüyoruz, sanki bu normal bir akşammış ve ben daha önce defalarca yaptığım gibi büyülerin yapılışını izliyormuşum gibi. Ama sonra korkum geri geliyor ve büyü'nün işaretlerini fark edemediğim için kendime tekrar lanet ediyorum. Ben ve benim aramdaki olağanüstü kıvılcımın bir şekilde gerçek olduğuna kendimi inandırdığım için.

Rosa tekilasını yudumlarken, "Bağ koparmak acımasız bir eylemdir," diyor. "Bunu gerçekten düşündün mü? Sonuçları hakkında? Gerçekten, Harlow. Zorunda değilken neden kalbini kırasın ki?"

"Tía-Ben bir yalanı yaşayamam! Bunu Ben'e ya da kendime yapamam." Bunu nasıl önerebilirdi ki?

Annem çıtladı. "Rosa, yeterince içtin."

Ama teyzem sarhoş değil. Gözleri çok net, duruşu çok güçlü. Gerçekten de büyüye dokunmamanın çözüm olduğuna inanıyor.

"Bu bir yalan değil," diyor Rosa, "daha çok resmettiğiniz bir hayatın renkli bir versiyonu gibi. Amorcita, sen bir encantadora'sın! Sandığından çok daha fazla güce sahipsin. Ama bu, o gücü bunun için kullanmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor."

"Ve bu bana bir başkasının hayatını kontrol etme hakkını da vermiyor."

"Merak ediyorum," diyor bakışlarını kısarak, "ona bir seçenek sundunuz mu?"

neyi seçerdi?"

İçimden çığlık atıyorum, büyüye, kalbime, onun sorusuna karşı öfke duyuyorum. Ben yalanlardan, her türlü manipülasyondan nefret eder. Gerçeğe ulaşmak için bu büyüyü kesip o da benim kadar istemez miydi? Hiçbir fikrim yok.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Ona ne kadarını söyleyeceğim?

Aramızdaki bağ koparmayı reddetme riskini göze alarak mı? Yoksa onu bilmenin acısını çekmek zorunda kalmayacağı karanlıkta mı bırakacağım? Annemin dediği gibi bir rüyadan uyanmış gibi hissedecek. Bana karşı olan hislerinin neden yok olduğunu asla bilemeyecek, sadece yok olduklarını bilecek. Ve bu asla gerçek olmayan bir şeyin kaybına yas tutmaktan daha iyi değil mi?

Annem tüm malzemeleri ketene sarıyor ve gümüş bir kurdeleyle demeti sabitliyor. "Önce kakaoyu eritiyorsunuz, sonra da her bir malzemeyi yavaş yavaş, sürekli karıştırarak ekliyorsunuz."

"Ve kıpırdanırken," diyor Rosa, "duygularınızı saklamayın. Bırakın yüzeye çıksınlar. Büyünü ileriye taşıyacak bir dalga olmalarına izin ver. Buna ihtiyacın olacak."

"Belirli bir sıra yok mu?" Kendimi aniden hissederek soruyorum, sanki son birkaç günün olayları sonunda beni yakalamış, sanki uzayda kendini savuran şiddetli bir şeye dönüşmüş ve tek yapabildiğim çarpışmayı beklemekmiş gibi. Peki sonra ne olacak? Huzur bulacak mıyım? Mutluluk? Sakinlik? Her şey eskisi gibi olacak mı? İçimde uyanan büyüü, hayatıma, hayallerime şekil veren büyüü sindirecek bir anım bile olmadı. Yaşayan bir kâbusa.

"Sıra yok," diyor Rosa, "sadece siyah gül yaprağı en sonda olmalı."

Nedenini sormama gerek yok. Cevabı biliyorum.

Ölüm ve son bir veda için.

Becerilerimi geliştirmek ve cesaretimi toplamak için tam beş günüm var.

İkisi de imkânsız gibi geliyor ama annem ve teyzem sihrimi kucaklamama yardım etmeye kararlılar. Gerçeği tam olarak kabul edene kadar onu kucaklamaya başlayabileceğimden pek emin değilim.

Ben bir encantadora'yım.

Her iki durumda da, ertesi gün şafakta kalkmam için ısrar ettiklerinde onlarla savaşamayacak kadar yorgundum. Uyku sersemi yataktan kalkıp üzerime bir şort ve atlet giyiyorum. Aşağıya indiğimde annem çoktan tarlaya gitmiş, teyzem de minnetle içtiğim kahveyi hazırlamıştı.

"Peki gündemde ne var, Yoda?" Kafein vücuduma çarptığında alay ediyorum. Teyzem bana meraklı bir bakış fırlatıyor. "Yoda kim?"

"*Star Wars*," diyorum, yüzündeki şaşkın ifadeyi görene kadar şaka yaptığını düşünüp ekliyorum, "*Empire Strikes Back*? Küçük yeşil Jedi ustası mı?"

Rosa bir sepet eldiven, makas ve birkaç tohum paketi toplar. "Bir şey çağrıştırmıyor. Vamanos."

"Ciddi olamazsın," diyorum, onu güney bahçesine kadar takip ederek.

Oraya vardığımızda annem bir metreye on metreden daha büyük olmayan kuru bir toprak parçasındaki yabani otları çapalıyor. Başında yüzünü saran geniş kenarlı bir güneş şapkası var. "Günaydın!" diyor bana dönerek.

El sallıyorum çünkü neden burada olduğumdan emin değilim ve teklif etmesem iyi olur. sihir adına biraz bedava iş gücü. Rosa sepeti yere bırakır, pantolonunu yukarı çeker ve çömelir. Topraktan dikenli bir ot koparıyor. "Bah! Vazgeçmiyorlar."

Yabani otlarla kaplı arazi, çiçek açan şakayık, açelya, sakallı süsen ve delphiniumlardan oluşan küçük bir tarlaya bitişiktir.

Annem beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Pantolon giymeliydin." "Neden?"

Çapayı bana uzatıyor ve elinin tersiyle alnını siliyor. "Biraz çaya ihtiyacım var."

Küçük ahşap bir masa ve birkaç sandalyenin bulunduğu iki ağacın arasındaki gölgeli bir yere gidip kendine bir bardak şarap doldururken onu izliyorum.

Çay. "Lanet otlar," diye inliyor.

Rosa başını sallar. "Kahretsin doğru. Haydi, Harlow, kaldır onları."

Kaşlarımı çatarak, "Bu eğitimimin bir parçası mı? Yani, ben bir güçlendiriciyim, katil değil..."

"Bu kısmın sihirle bir ilgisi yok," diyor annem, kendini yelpazeleyerek. "Sadece bir molaya ihtiyacım var."

"İkinizin bana sihrimi ve onu nasıl kullanacağımı öğreteceğinizi sanıyordum."

Rosa ellerini kalçalarına atıp devrilmiş toprağı inceleyerek, "Öyle," diyor. "Ama önce yabancı otlardan kurtulacağız. Köklerinden ve hepsinden."

Bir iniltiyle, Rosa ve annem gölgede sohbet ederken keskin uçlu aleti toprağı saplamaya ve işgalcileri topraktan sökmeye başladım. Birkaç dakika sonra tek bir sırayı tamamlamıştım. Üçüncü sırayı bitirdiğimde kürek kemiklerim yanıyor, ellerim batıyor ve boynum terliyordu. Fiziksel çalışmanın ne kadar iyi hissettirdiğini, bedeni nasıl canlandırdığını ve zihni nasıl dağıttığını unutmuşum.

Annem yanımda, çapayı elimden alıyor. "Ağlıyorsun," diyor. "Ne?" Elimi ıslak yanağıma götürüyorum. Bu ne zaman oldu? Ve Bunu nasıl fark etmedim?

Rosa der ki, "Ay! Gerçekten çok güçlüsün."

Anneme bakıyorum. "Neden bu?" "Kendin için ağlamıyorsun," diyor.

"Ağladığının farkında bile değildim!"

"Bu yabancı otlar," diyor Rosa. "Sizin aracılığınızla iletişim kuruyorlar."

"Cidden bana yabancı otların ağladığını mı söylüyorsun? Aman Tanrım! Ben canavarım," diye neredeyse bağırıyordum.

Annem sırtımı sıvazlarken Rosa bana "Yabancı otlar oldukça " diyor.

"Belki de onları öylece bırakmalıyız," diye öneriyorum.

"Toprağımız sihir ve çiçekler içindir," diyor annem, "acımasız istilacılar için değil."

Sonraki bir saati sulamadan önce sürerek geçiriyoruz. Güneş yükselirken havayı hoş ve tatlı bir toprak kokusu dolduruyor.

"Şimdi," diyor Rosa, kır çiçeğı tohumu paketlerini toprağı serperken, "çoğunun ekim için birkaç hafta beklemesi gerekir, ama onlarda senin sihrin yok, Harlow."

Annem toprağı diz çökerek beni takip etmemi işaret ediyor. "İşte bu yüzden pantolon giymeni istedim" diyor. Ama doğruyu söylemek gerekirse, serin nemi seviyorum.

toprak tenime değiyor. Ellerimi toprağa bastırıyorum ve bir neşe sarsıntısı hissediyorum. Topraktaki bakterilerin beyinde serotonin salgıladığını ve ruh halini düzelttiğini biliyorum, ama bu farklı - parmak uçlarımda titreşen, içimde titreşen sihri hissedebiliyorum.

Islak topraktan bir avuç alıp parmaklarımdın arasında ovuyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Tohumların üzerine nefes almalısın," diyor annem, "ya gerisi? Hepsi içgüdüsel."

"Şey," diye araya giriyor Rosa, "tam olarak değil. İçinizde titreşen büyüñn yolunu takip etmelisiniz."

"Dediğim gibi," annem, "içgüdü."

Rosa tartışacakmış gibi görünüyor ama sonra ağzını kapatıyor ve bana gülümsüyor.

Balçığa yaklaşıyorum ve annemin söylediği gibi nefes alıyorum. Nefes alıyorum. Nefes ver. Ama hiçbir şey olmuyor. "Neyi yanlış yapıyorum?" diye soruyorum.

Annem şapkasını geriye itiyor ve iç geçiriyor. "Sana büyüüyü nasıl öğretemem."

"Rahatlamalısın," diyor Rosa.

Ona ters ters baktım. "Yoda'yı hiç duymadığını söylemiştin."

Teyzem gülüyor. "İsmin bir şey söylemiştin ama şimdi çağırıştırıyor."

Ona bir avuç toprak fırlattım. Yoldan atlıyor ve tek bir hızlı hareketle hortumu alıyor, başlığı çeviriyor ve üzerime püskürtüyor.

"Rosa!" Ben ıııık atıp geriye sıçrarken annem bağırıyor.

Teyzem gözlerini deviriyor ve beni işaret ediyor. "O başlattı."

Annem oflayıp pufluyor, hortumu kız kardeşinden alıyor ve bana dönüyor. "Diğer Sihrini deneyimlediğin zamanlarda yüksek duygular hissediyordun." "Sence eksik olan bu mu?" Soğuk suyu gözlerimden silerek soruyorum. yüz.

"Her şey mümkün," diye ekliyor Rosa. "Ve bir duşa ihtiyacım var."

O gittikten sonra tohumları çiçeklere dönüştürmek için birkaç nafile girişimde daha bulundum ve annem sonunda "Belki de yemeğe ihtiyacın vardır. Biraz ister misin?"

Kahvaltı?"

Reddetmek, sihir yapmayı denemeye devam etmek istiyorum ama buna zorlamanın bir anlamı biliyorum.

Günün geri kalanını çiftlikte dolaşarak, ekinleri kontrol ederek, mavi devedikenini, leylak ve glayöl buketleri yaparak geçiriyoruz. Elimi deniyorum

Bazı kurutulmuş bitkilerin gücünü artırıyorum, ama tıkanmış hissediyorum ya da belki de kendime çok fazla baskı yapıyorum.

O gece bedenim yorgun ama ev sessizliğe büründüğünde odamdan çıkıp yeni ekilmiş bahçeye geri dönüyorum. Ay bir ama çiftlik, yolumu gösteren bahçe ışıklarıyla loş bir şekilde aydınlatılıyor.

Toprak parçasına ulaştığımda kenarına oturup parmaklarımla toprağı eliyorum. Ben'i, önümde duran şeyi, gerçeğı ya da Ona söyleyeceğim yalanlar. Gözlerindeki güveni, teninin sıcaklığını ve bir anıdan daha fazlası gibi hissettiren o özel kokuyu düşünüyorum.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve çok geçmeden bedenim sihirle titreşiyor - hiç istemediğim bir güçle. Yarattığı korkunun, varlığına karşı hissettiğim direncin farkındayım, sanki ona güvenemezmişim gibi, ama bu güvenmediğimi söylemek değil mi? kendim mi?

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve büyüünün yükselmesine izin veriyorum. Kendimi ona ve içimde kıpırdayan kedere teslim ediyorum.

Uzun bir nefes vererek ellerimi toprağı bastırıyorum. Çaba yok, irade yok, direnç yok.

Bıraktım.

Isı göğsümde yayılıyor. Vücudum güçle uğulduyor.

Gözlerimi açtığımda, topraktan çıkan minik pembe bir çiçeğin bana doğru uzandığını görüyorum.

Ve acıya rağmen gülümsüyorum.

Sonraki dört gün boyunca sihirbazlık yapmaya çalıştım.

Bazen işe yarıyor, tohumlar gibi, bazen de tam tersi bir etki yaratan ve Rosa'nın bütün gece dönüp durmasına neden olan uyku otlarını güçlendirmeye çalıştığımda olduğu gibi tamamen başarısız oluyor. Annem bana sihrin nefes almak gibi olduğunu söyleyip duruyor; ciğerlerine ne yapacağını söylemezsin, onlar bilir.

Şehirdeki son günümü Pasaporte'de kendi kafamdan çıkıp Violeta'nın dünyasına girerek geçiriyorum.

Violeta döndüğünde Jack'in karşısında durduğunu gördü, yüzü güneşin arka ışığıyla örtülmüştü.

"Jack," diye başladı, doğru adımlarla başlamak istiyordu, "Ben..."

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedi. "Nezaketi bir kenara sadede ne dersin?" Violeta'nın öfkeye ait olan yüzü görmesine yetecek kadar yaklaştı.

Bu asla unutamayacağı bir yüzdü.

Kalemi bırakıp bulutların toplanışına bakıyorum ve Jack'in yüzünde bu kadar unutulmaz olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum, bu da bana Ben'i düşündürüyor. Onun

açılar ve gülümseme - o gözler ve eller.

Kaçıncı kez, yazdığı o lanet İlk İzlenimler aramaya çıkıyorum. Ama her zamanki gibi elim boş dönüyorum, sanki günlük onu aradığımı biliyor ve kasıtlı olarak saklanıyor.

* * *

O gece uyuyamadım. Yarın uçağa binip New York'a, Ben'e, kalp ağrısına geri döneceğim için çok gerginim. Orada yapamayacağımı, büyü'nün benden çok fazla istediğini düşündüğüm anlar. Düşmeye devam etmek çok mu kötü olurdu? Mutlulukla bağlı kalmak?

Karanlıkta yatarken hem huzursuz hem de bitkin hissediyorum. Havaya, boşluğa ihtiyacım var. Rilke'nin "Ağıt" şiirindeki bir dizeyi hatırladım: "Kalbimden dışarı çıkmak ve muazzam gökyüzünün altında yürümek istiyorum."

Keşke gerçekten kalbimden çıkabilseydim. Keşke.

Bornozuma sarınıp dışarı çıkıyorum. Hava durgun, yumuşak, sonsuz bir bahar gibi ve gökyüzü kadifeden bir pelerin gibi. Yarım ay yüksekte ve uzakta asılı duruyor, ama yıldızlar kadar uzak değil, parlak yanan şeyler, çoğu çoktan ölmüş.

Bahçe ışıkları yumuşak, loş, sadece gölge oluşturacak kadar. Gezinirken, taşlardaki çatlakların arasından bile, orada burada küçük kümeler halinde filizlenen kantoyu gözlüyorum. Her bir demetin yanından geçerken, beyaz ipeksi çiçekler sallanıyor, sanki bir dayanışma gösterisindeymiş gibi bana doğru eğiliyorlar. Sevimliliklerine bakıyorum. Çok kırılgan ama bir o kadar da sağlam olan şeffaf yapraklarına.

Kendi bahçeme ulaştığımda, bolca çiçek görmeyi bekliyorum ama arsa tam olarak bıraktığım gibi, çorak ve görünüşte terk edilmiş. Çömelip Ellerimi serin toprağa bastırıyor, ellerimde düşüncesizce evirip çeviriyorum. Ve bu tierra'nın neden boş kaldığını biliyorum. Çünkü büyümün bile içimdeki boşluğu dolduramıyor.

Hafif bir esinti, Hylocereusun etli gövdeleri arasından yüzümü süpürüyor. Gece Kraliçesi, beyaz kokulu çiçeklerini sunar gibi köşeli kollarını gökyüzüne doğru uzatıyor. Çiçekler parlıyor gibi görünüyor; kokuları olgunluk ve umut kokar. Ama çiçeklerin ömrü birkaç saatken nasıl umut olabilir ki?

Açelya ve Beverly'nin, Beverly'nin geleceğini kehanet etmek için ağacın büyüüne doğru koştuklarını hayal ediyorum. Bitkinin sembolizmi dayanıklılıkla ilgili,

kararlılık, zorluklar karşısında güç. Bir ışık ve mutlak güzellik feneri.

Büyükannemin ay ışığında bir çiçek koparıp Beverly'ye verdiğini .

Beverly'nin kaderini belirleyecek ve ona William'ın buna layık olup olmadığını söyleyecek olan tek çiçek.

Şimdi kendi geleceğimi belirleyecek olan çiçeği düşünüyorum: siyah gül yaprağı.

Ölüm ve son bir veda.

Tuhaf bir özlemle dolup taşarak Kraliçe'ye doğru yürüyorum. Yavaşça uzanıyorum ve mumlu bir yaprağın kenarlarını okşuyorum. Sıcaklığı elimde dalgalanıyor. Anında gücünü, dayanıklılığını ve ışığının damarlarımda hissediyorum. Çiçeğe sıkıca tutunuyorum, onun gücünden faydalanıyorum, ballı kokusunu son nefesimmiş gibi içime çekerken onu ruhuma çekiyorum.

Bunun farkına varmam bir şafak vakti değil, sistemimde bir şok etkisi yarattı. Yeteneklerim sadece bir çiçeğin gücünü arttırmıyor.

Gücüm çiçeklerden sihir *çekmemi* sağlıyor.

Olasılıkları hayal ederek ürperiyorum. Sonra Ben'in gözlerini, gülümsemesini görüyorum, dokunuşundaki şefkati hissediyorum ve onu algılayışımın büyü tarafından maskelenip maskelenmediğini merak ediyorum. Ve eğer öyleyse, onu büyü olmadan görmek, hissetmek, tanımak nasıl bir şey olurdu?

Pişmanlıkla büyüü serbest bırakıyorum ve Gece Kraliçesi'ne geri akmasına izin veriyorum. Çünkü onun tüm cesaretini istesem de, Ben'in karşısına sahte bir güçle çıkamayacağımı biliyorum.

Eğer bunu yapacaksam, kendi yöntemimle yapmalıyım. Tüm kederim ve dağınıklığım ve umarım bir nebze nezaketle.

Fısıltı içimde yavaşça, acı acı yükseliyor-

Sanki ölümde bir iyilik varmış gibi.

New York gökyüzü, taş gibi soğuk grinin nefes kesen genişliğindedir.

Taksideyim, artık tanımadığım bir yere, artık uzak bir anı gibi görünen bir dünyaya bakıyorum.

Şehrin sokakları cılız giyimli kitlelerle dolup taşıyor. Çeşitli yönlerde doğru hareket eden bir insan topluluğu, hepsi de dünyanın geri kalanına önemli bir yerde olmaları gerektiğini söyleyen aynı kararlı bakışa sahip.

Sanırım hepimiz bir bir yere, bir hedefe, bir hayale doğru ilerliyoruz. Çoğumuz bu düşüncelere kapılır, bilemeyeceğimiz sonuçları tahmin eder ve bir yandan da ne olacağı konusunda endişeleniriz.

Burası ile orası, şimdiki zaman ile gelecek arasında büyük bir uçurum var.

Laini'nin West Village'daki Washington Place'de bulunan dairesinin önünde taksiden iniyorum ve kalbim kaotik dansına başlıyor. Birkaç derin nefes alıp kendime gelmezsem yakında çarpıntıya dönüşecek bir gümbürtü. Sinirlerimi bir nebze olsun kontrol edebilmek için. Ama nasıl ki? Bana sadece sahte bir hayatı hatırlatan bir şehre geri döndüğümde. Gerçek gibi görünen tek şeyi yok etmek zorunda olduğum bir şehir.

Artık her zaman veda hissi uyandıracak bir şehir.

Laini'nin işte bir toplantısı vardı ve bir saat kadar daha evde olmayacak. Eski art deco binaya girmek için hala sahip olduğum yedek anahtarı kullandım.

İkinci kattaki dairesine çıkmadan önce. Oturma odası ve mutfaktan oluşan birimin dışında, dar bir geçitten bir dolaptan daha büyük olmayan tek kişilik bir yatak odasına ve duş almak için tuvaletin üzerine basmanız gereken bir banyoya ulaşıyorsunuz. Laini için alan bir gereklilik değil, hareketin ortasında olduğu sürece değil.

Çantamı yere bırakıyorum ve siyah ipek bir kurdeleyle bağlanmış küçük bir kuru funda aranjmanını çekip çıkarıyorum. Laini'nin burada kalmama izin vermesine minnettarlığımın küçük bir göstergesi. Sehpanın üzerine koyduktan sonra, pembe dolgulu kanepeye uzanıyorum. Radyatör tıslıyor ve tükürüyor; dışarıdaki öğleden sonra trafiğinin tanıdık uğultusu beni sessizliğe, geniş açık alanlara ve parlak mavi gökyüzüne özlem duymama neden oluyor. Laini'ye zaten her şeyi anlattım. Yapmak zorundaydım. İlk olarak,

Buraya gelip gerçeği ondan saklamamın hiçbir yolu yoktu; tüm o karamsarlığı ve kasveti gördüğü anda bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacaktı.

yüzümün üzerinde. Cam ve Lil'in sahip olduğu maske bana bahşedilmedi. Duygularını o kadar kusursuz bir şekilde gizleyebiliyorlar ki (bir Estrada dışında) hiç kimse kırık bir kalpten muzdarip olduklarını anlayamaz.

Öte yandan duygularım deniz kadar belirgin ve kaprisli: bir an sakin ve durgun, bir sonraki an fırtınalı. Annem bana hep bir şair ruhuna sahip olduğumu ve bir gün kalbimin sayfalara döküleceğini söylerdi.

Kayıp Ruh artık yarı yarıya tamamlandı; kenarları daha keskinleşti, daha derinden kesiyor. Ve ben onu seviyorum - tüm dağınıklığı ve karanlığı, ışığı ve vaatleriyle. Şimdi fark ediyorum ki bu hikâyeyi bir gerçeği ortaya çıkarmak, bir soruyu cevaplamak için yazdım: Aşk her şeyi affedebilir mi?

Bir kadeh şaraptan sonra Ben'e mesaj attım. Şehirdeyim. Saat yedide buluşabilir miyiz?

Sonra çantamın fermuarını açıyorum ve geleceğimi taşıyan keten bohçayı alıyorum. Çikolatanın zengin kokusu çiçeklerin kokusunu bastırıyor ve kalbim kaldıramayacağı kadar büyük bir yükün altında eziliyor.

Tam o sırada telefonum çaldı: Yedi harika. Aç mısın? Akşam yemeği?

Laini'ye gelebilirsin diye düşünüyordum. Washington'da 6. ve 7. cadde arasında oturuyor. Sen nerede kalıyorsun?

Helena'nın dairesi. Yukarı doğu yakası.

Kız kardeşinin burada bir dairesi mi var? Işık hızında yeni bir plan ortaya çıkıyor. Ben'e gidersem, her an ayrılmak için kontrol bende olur. Uykusundan uyandığında çıkış yapmasını garip bir şekilde beklemek zorunda kalmayacaktım.

"Rüya." Ve eğer ona gerçeği söylemeye karar verirsem, muhtemelen çıkarken kapıyı çarpacaktır.

Cevap yazarken kendimi yılan gibi hissediyorum: Evini görmeyi çok isterim. Sana gelebilir miyim?

Mükemmel.

Bana adresini gönderdi ve "Seni görmek için sabırsızlanıyorum." dedi.

Tam o sırada kapıda anahtar sesi duydum. Laini içeri girdi. Saçlarını koyu kırmızıya boyamış ve muhteşem görünüyor. Odayı geçip bana kocaman sarılması için geçen dört saniye boyunca onu kıskandım.

Boğulduğumu hissederek kurtulmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. "Lain..." "Sarılmaktan nefret etmen umurumda değil. Bir tanesine ihtiyacın var."

"Gerçekten bilmiyorum." İhtiyacım olan şey zamanı geri sarmak ve bu lanet bağlanmayı önlemek.

Laini beni bırakıyor, derin gözleri yüzümde geziniyor, sonra eli ateşimi ölçer gibi alımda. "Farklı hissediyor musun?"

"Bu sihir," diye gülüyorum. "Grip değil. Ve saçların harika görünüyor!"

"Konuyu değiştirme ama gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Gülümsüyor ve gözlerini dramatik bir şekilde kırıştıtırken bir saç telini omzunun üzerinden geçiriyor.

"Her rengi bir öncekinden daha iyi nasıl çıkarıyorsun?" "Doğru, ben bir bukalemunum ama sen... sen bir büyücüsün. Ne kadar dinamik bir ikiliyiz."

"Aslında, sanırım hikayenin kötü adamı benim."

"Harlow, *kasıtlı olarak* bir şey yapmadın." "Bu acıtmayacağı anlamına gelmez."

Bakışları üzerindeki boş şarap kadehine düşüyor. "Bir içkiye ihtiyacın var."

"Ve uzun, sıcak bir banyo." "Bu dairede olmaz."

İkimiz de gülüyoruz ve mutfak barına doğru ilerliyoruz. Laini bir karışımı karıştırmakla meşgul, ben ise dikkatimi bile vermiyorum çünkü aklım tek bir şeye odaklanmış durumda. Ben. Onu son bu yana sadece beş gün geçti, ama onunla ilgili her şeyi özlemiyorsam : toprak kokusunu, kötü bir şaka yapmak üzereyken ağzının yavaşça kıvrılmasını, parmaklarının benimkilere mükemmel bir şekilde dolanmasını. Ve öpücüğünü. Eğer bağlanırsam, kopuş gerçekten de tüm bunları alıp götürecek mi?

Laini içinde gümüş rengi sıvı ve limon olan bir bardağı bana doğru itiyor. "Ben ona Heartbreak Hotel diyorum. Üzgünüm. ama şekerle kaplamamalıyız." Geri çekiliyor ve bana tereddütlü bir gülümseme sunuyor. "Öyle değil mi?"

Başımı sallayarak, "Bak, bu bir kalbe sahip olmanın tehlikesi." diyorum. Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum ama . "Kırılır, hatta paramparça olur."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve kapıyı açıp bir ölüm perisi gibi çılglık atarak sokakta koşmak istiyorum.

"Oh, ." Sesi yumuşak, tüy gibi. "Gerçekten çok sert düştün."

"Bu sadece bağlanma olabilir," diye karşı çıkıyorum. "İksiri içene kadar bilemeyeceğim."

"Onu sorardım ama bu durumu daha da kötüleştirebilir, o yüzden bana söyleme. Yani kesinlikle ya da en azından, bilirsin işte..." Daha yakına eğiliyor. "Onunla yattın mı?"

Başımı sefilce sallıyorum.

"O zaman bağlanmış olmalıydınız."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Seks yapmamış birinin bu kadar çılgınca düşmesi mümkün değil, değil mi?"

Bir zamanlar onun alaycı görüşüne katılmış olabilirim ama bu Ben'le tanışmadan, onun dokunuşunu hissetmeden, beni gördüğünü hissettirme şeklini deneyimlemeden önceydi. Duydum. Anlaşılmış.

"Her şey seks değildir, Laini." "Bu sadece kötü seks için geçerli."

Elimde değil. Gülüyorum. Onun yönteminin bu olduğunu biliyorum. Acıyı dağıtmak için mizahı kullanmak. Gözyaşlarımı . "Ben iyiyim. Tamam, pek sayılmaz ama olacağım. Sadece bunu atlatmam gerek."

Laini'nin ifadesi acıma ve şefkat arasında bir şeye dönüşür. Kadehini kaldırıyor. "İşe yaramaz küçük kalplere."

Kadehimi onunkiyle tokuşturarak ekliyorum: "Gelecekte daha sağlam şeylerden yapılmış olsunlar."

İçkiyi hem ekşi hem de turuncgilli ve ağızda bıraktığı dumanlı tat yorgun kemiklerimi anında ısıtıyor. "Lain, bu gerçekten çok iyi."

İşliyor. "Peki... ne zaman-"

"Yedi," diyorum. "Kız kardeşinin evine gidiyorum, böylece bu gece dışarı çıkmaya gerek kalmayacak."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye soruyor.

"Sadece burada olmak mı?" İç çekiyorum. "Ve belki daha sonra bunlardan birkaç tur daha?" "Şey..." Bakışlarımdan kaçarak parmaklarını tezgâha vuruyor. I

bir tutam endişe hissediyorum. O gergin bakışı bilirim. Ve neredeyse her zaman endişelenmem gerektiği anlamına gelir.

"Dökül," dedim. "Ne saklıyorsun?"

Karşı çıkıyor. "Hiçbir şey."

"Laini."

"Tamam, kızma ama Lil beni aradı. Seninle ilgili bir şeyler olduğunu bildiğini söyledi, gördüğü rüyalarla ilgili bir şeyler. gerçeği benden tamamen emdi. Aslında, zaten bildiğini için beni kandırdı." Gözleri kocaman oldu. "Yemin ederim."

"Ne kadarını biliyor?"

Laini yüzünü buruşturuyor. "Her şey mi?"

Vücudum soğuyor. Lil biliyorsa, ailenin geri kalanı da biliyor demektir. Onlara kendi şartlarımla söylemek istemem dışında o kadar da korkunç bir şey değil.

Belki de bu daha iyidir. Beni aynı hikayeyi anlatma yükünden kurtarıyor ve doğrusu? Kulağa işkence gibi geliyor.

"Neden bana sormadı ki?" Ben de diyorum ki.

"Bunu saklamaya çalışacağından endişelendiğini söyledi ve karanlıkta kalmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

Laini'yle eski dairemdeki anlık görüntümüz zihnimde parlıyor. Chad'in terfi partisinin olduğu geceydi ve benim en büyük sorunum kovulmak ve gitmek istemediğim bir partide ne giyeceğime karar vermeye çalışmaktı. Geçmişe baktığımda reddedilme, acı, hatta ayrılık şimdi çok önemsiz görünüyor. " değil," diyorum. "Lil eninde sonunda öğrenecekti."

"Doğru..." Laini'nin sesinde beni tedirgin eden bir titreme var. "Camilla'ya ve kuzenlerine söylemesi ve hepsinin kura çekmesi dışında."

Nabzım bir iki kez atıyor. "Pipet mi?"

"Mecazi anlamda."

"İngilizce, Laini."

"kaybetme, tamam mı? Söz mü?"

"Bana ne söyleyeceğini bile bilmezken nasıl söz verebilirim?" Ama ben biliyorum. Bana ne söyleyeceğini kesinlikle biliyorum ve o, "Parçalarını toplamana yardım etmek için hepsi gelmek istedi. Lil kazandı. Yola çıktı ve şu anda burada olacak."

-Telefonuna bakıyor, "Saat sekizde."

Tabii ki o yaptı. O ailenin iş bitiricisi. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Şaka yapmıyorum," diyor Laini, çenesini kaldırıp genellikle sevdiğim meydan okuyan duruşunu sergileyerek, ama şu anda tek yapmak istediğim onu boğmak. "Bak, ben bir Estrada," diyor. "Aranızdaki bağı anladığımı iddia etmiyorum ama sizi tanıyorum ve bu gece kız kardeşinize ihtiyacınız olacağını biliyorum."

Bir rahatlama hissediyorum, içimde bir kilit açılıyor. Laini haklı. Bu gece dayanılmaz , ve sonucu bilmeye başlayamam.

canım çok yanacak ve unutmama yardım etmesi için Lil'e, onun enerjisine ve hatta belki de hafıza sihri ihtiyacım olacak.

Laini, "Bavullarınızı otele gönderebilirim," diyor, "orası Ritz Midtown. Kalbini iyileştirmek için bu eski püskü daireden çok daha iyi bir yer."

Dünya üzerinde bunu kolaylaştıracak hiçbir yer olmadığını bilerek titrek bir gülümseme sunuyorum.

* * *

İki saat sonra, bir taksinin içinde şehir merkezine doğru ilerliyor, elbisemin ipek kemeriyle oynuyordum. Taş grisi gökyüzü yerini gecenin karanlığına bırakmış. Şoför yakışıklı bir evin önüne yanaştığında ellerimi çantamdaki sihirli bohçaya doluyorum.

Kapıcıyı geçip zarif lobide yürürken, asansöre tırmanırken ve onuncu kata çıkıp pelüş halı kaplı koridordan kösedeki daireye doğru yürürken ve kapının önünde dururken serbest bırakılmak isteyen bir enerjiyle titreşerek mırıldanıyor ve atıyor.

Bekliyorum, nefesimi yavaşlatıyorum, gözlerimi kapatıyorum. Ve onu hissediyorum. Beni ve Ben'i birbirimize bağlayan sihirli ipliği. Sıcak, kış günündeki bir güneş ışığı huzmesi gibi. Tepeden tırnağa hissediyorum, ateş, korku ve istek uyandırıyor. Çok fazla istek.

Hafifçe kapıyı çaldım. Bir kere, iki kere.

Ayak sesleri duyuyorum, kilit tıkırtısı. Ve sonra kapı açılıyor.

Ben.

Benden iki adım ötemde duruyor. Ve buradan bile onun sarhoş edici kokusunu alabiliyorum, buradan bile ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, buradan bile onun kollarına düşmek ve...

Rol yap. Bu. Hepsi. Uzakta.

Ama o çoktan bana uzanıyor; kolları sarmış, yüzü boynuma gömülmüş, nefesi tenime değiyor. Sesi kulağımda bir fısıltı. "Seni çok özledim."

Gözlerim harcanmamış yaşlarla yanıyor. Ve bir anlığına kendimi onun yörüngesinin derinliklerine bırakıyorum. Birkaç kalp atışı boyunca böyle kaldık. Ben umudu kucaklıyor. Ben yalanı lanetliyordum.

Ayrıldığımızda gözlerinin içine bakamıyorum ama bakışlarının ağırlığını hissediyorum. "Çok güzel görünüyorsun," diyor usulca.

Bunun üzerine gülümsüyorum ve bakışlarını karşılıyorum. "Yalancı." Buraya gelmeden önce aynada kendime iyice ve sıfırın altındaki bir kaşık bile gözlerimin altındaki şişkin koyu halkaları iyileştirmeyecekti. "Bir bataklık gibi görünüyorum cadı."

Çenesini okşayarak şakacı bir şekilde sırtıyor. "Çok güzel bir bataklık cadısı."

Stil ve zarafetin timsali olan sofistike daireye adım atıyorum. Duvarlar açık maviye boyanmış; zarif mobilyalar iyi seçilmiş, ancak yardım ama sanki birinin evine değil de bir otel süitine giriyormuşum gibi hissediyorum.

Ben bir kot pantolon ve siyah bir Henley giyiyor. Çenesi beş gün öncesine göre daha da yontulmuş, ya da belki de saçlarını düzeltmiştir - her iki durumda da her zamanki kadar çekici.

"Helena burada mı yaşıyor?" Taş şöminede ateşin yandığı oturma odasına girdiğimizde içimi bir titreme kaplıyor. Pencerenin yanında gümüş çerçeveli birkaç fotoğrafın bulunduğu bir masa var. Buradan bile Ben'in genç yüzünü seçebiliyorum, kırık kalpli gülümseyen çocuğu.

"Büyükannem ve büyükbabam burayı çok uzun zaman önce satın almışlar" diyor ve ekliyor: "Sonra Helena burayı benimsemiş ve kendi evi haline getirmiş, en azından şehirde olduğu zamanlarda."

Yaşadıkları yere bakarak bir insan hakkında çok şey söyleyebilirsiniz. Zevkleri, ilgi alanları, organizasyon tarzı, konfor tercihleri. Helena sahibi bir kadın; duvarlardaki tabloların sayısına bakılırsa ilgi alanları arasında sanat da var. Aşırı düzenli çünkü hiçbir şey yerli yerinde değil ve şık mobilyalar sert ve davetkâr görünmediği için rahatlık yerine tarzı tercih ediyor.

"Aferin ona," diyorum.

"Eğer bu tür şeyleri seviyorsanız." "Peki sen sevmiyor musun?"

"Şehrin büyük bir hayranı değilim."

Şimdi merak ettim. "Neyi sevmiyorsun?"

"Uzun bir liste."

"O zaman bana SparkNotes'u ver," diyorum hafif bir kahkaha atarak, önümdekileri unutmaya çalışarak.

"SparkNotes, tamam," diyor Ben esprili bir şekilde, sanki meydan okumaya hazırmış gibi. "Beton, çelik, her zaman gürültülü ve uyanık, çok fazla gölge."

"Açık gökyüzünü unutmuşsun."

"SparkNotes versiyonu demiştin," diyor sırtarak. "Burada yaşadığınızı hayal etmek benim için çok zor," diye ekliyor.

"Pek de harika olmayan adını verdiniz, ama harika olanlar da var. restoranlar," , "ve kafeler, ve tiyatro, ve müzeler, ve farklı kültürler, ve tüm bu karmaşanın içinde kaybolmanızı sağlayan bir anonimlik." Gevezelik ederek oyaladığımı biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Her şeyin bitmesini istemiyorum, henüz değil.

"Bunların hepsi doğru, ama gökyüzü yok kısmı? Anlaşmayı bozar," diyor. "Ve sen kesinlikle gökyüzüne ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Bunu neden söyledin?"

"Çünkü sürekli ona bakıyorsun." Oh.

Ben ellerini çırpıyor. "Peki, ne yemek istersin? Akşam yemeği mi? Sipariş verebiliriz. Köşede harika bir Tayland restoranı var. Ya da ne istersen."

"Gerçekten aç değilim," diyorum ona, "ama eğer açsan..."

"Ben iyiyim," diyor parmaklarını saçlarında gezdirerek. Gergin enerjisi hissediliyor ve her şey normalmiş gibi davranmak için çok çabaladığı için beni daha da eziyor.

Tek duyabildiğim trafiğin olduğunda garip bir sessizlik anı oluyor, bu alanın dışında, bu anın dışında bir dünyanın var olduğunu hatırlatıyor. Bunu daha iyi planlamalı, daha çok prova etmeliydim. "Arabayı görebilir miyim? mutfak?"

Tek bir kaşını kaldırıyor. "Uh, tabi."

Kısa bir koridordan geçerek kahvaltı barı, paslanmaz çelik aletleri ve karanlığı çerçeveleyen küçük bir penceresi olan küçük ama modern bir mutfağa giriyoruz.

Ben tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Dinle, bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ne dikkat et.

Başımı sallıyorum, boğazımda korkunç bir ağrıya zonklayan ve bana bu işi bir an bitirmem gerektiğini hatırlatan yumruyu yutkunarak geçiriyorum.

"Çiftlikten bir şey getirdim," diyorum ona, giderek artan gerçeklerle başlayarak. "Sana yapmak istediğim bir içki."

"Kulağa uğursuz geliyor,"

diye alay ediyor. "Sadece bir tencereye ihtiyacım var."

Ben tezgahı itiyor, yanımdan geçiyor ve alt dolaptan bir tane alıyor. Ocağa doğru gidiyorum, ama sonunda onu engelliyorum ve alan çok dar olduğu için, vücutlarımız sürtünmeden beni geçmesinin bir yolu yok.

"İzleyebilir miyim?" diye soruyor, sanki içgüdüleri onu yakalıyormuş gibi sırtışı azalıyor.

"Oturma odasında sana getirmeme ne dersin?"

"Beni büyülemeye mi çalışıyorsun?" Daha da yaklaşıyor ve bedenim öne doğru eğiliyor, kalbim onun dokunuşunu arzuluyor. Bir anlık zayıflıkla başımı göğsüne .

"Ben... I..."

"Heyyy." Beni kollarının arasına aldı. "Kanada'da ne oldu, çok mu erken oldu bilmiyorum ama kendini kötü ya da üzgün hissetmeni istemiyorum. Her ne olursa, bunu çözebiliriz."

Onun nezaketi, tamamen açık sözlülüğü beni çözüyor ve gözlerim yaşıyor. kalamaz mıyız? Belki Rosa haklıdır. Belki de bunu yapmak değilim. Belki de acele ediyordumdur. Şüphelerle dolana kadar belki'lerin birikmesine izin veriyorum.

Başımı arkaya eğip onu öptüğümde vücudum otomatik sürüşte, saf duygularla hareket ediyor. Her şeyi tüketen acil ateşli bir öpücük, böylece

Sadece Ben ve ben, birbirimize tutunuyoruz.

O da tutkuya, sıcaklığa karşılık veriyor. geçmeden ağzını boğazımda gezdiriyor, elleri üzerimde, vücudumun her yerini okşuyor. Bu yanlış olamaz. Bu sahte olamaz.

Annemin sesi o anı kesip atıyor.

Büyüyü geliştiriyorsun. Yapraklar... senin dokunuşunla güçleniyor.

Ben beni tezgahın üzerine kaldırıyor. Nefes alış verişi düzensizdi. öğrendiği bir dil gibi. Ve büyüü güçlendirdiğim gibi onu da güçlendiriyorum. Bana dokunmasına, beni öpmesine, beni arzulamasına izin veriyorum. İzin veriyorum çünkü onu son bir kez daha hissetmeye ihtiyacım var. Bu anıyı sonsuza dek yanımda taşımalıyım.

Elleri elbisemin altında, iç kısmını okşuyor. Bunda nazik ya da yavaş bir şey yok. Tamamen vahşi, tamamen içgüdüsel, sanki bundan sonraki tek şeyin geniş bir hiçlik olduğunu biliyormuş gibi.

Beni tezgâhtan kaldırıp koridordan loş bir yatak odasına taşırken vücuduna sarılıyorum. İçimdeki ses hayır diye bağıyor, bencilliğim için beni azarlıyor, ama başka bir yanımda, bu adama çok aşık olan yanımda bana vermek istediği her şeye kollarını açıyor.

Yatağa düştük.

Her okşayıştta, her öpüşte zihnimde aynı kelimeleri tekrarlıyorum, *bunu nasıl öldürebilirim? Bu nasıl doğru olabilir?*

Ben bana karşı hareket ediyor ve ben de onun ulaşabildiğim her yerine dokunurken, sırtını, göğsünü, kollarını keşfederken onun temposuna uyuyorum.

Adını tekrar fısıldıyorum. Her şeyimi alması için ona yalvarıyorum. Büyünün ve bağın canı cehenneme. Bu gerçek. Öyle olmak zorunda. Öyle olmasa bile, onunla sadece bir kez sevişmek çok mu yanlış olur?

Bu sefer Ben bana emin olup olmadığımı sormuyor. Her hareketim cevabı haykırıyor ve o da buna uyararak elini çıplak bacağымda baş döndürücü bir etkiyle gezdiriyor. Parmakları iç çamaşırimın kenarlarını izleyip içine ulaşana kadar bir inç ve bir inç. Onun sıcaklığı ve coşkusu orman yangını gibi yayılıyor ve bir şeyler fısıldıyor, ama o kadar kaybolmuşum ki, daha fazlası için o kadar çaresizim ki, bana söylediği her neyse algılayamıyorum.

Nefes gittikçe kısalıyor. Ağzını tekrar alıp onu derinden öperken arzu ve açlık içinde boğuluyorum. Ağırlığını hissediyorum bana doğru bastır.

"İyi misin?" diye inliyor ve tek söyleyebildiğim "Seni istiyorum" Kot pantolonunun düğmesini çekştiriyorum.

Ben'in ağızı çenemde, boynumda geziniyor. "Ben de seni istiyorum."

"Ve bu lanet kot pantolonu *gerçekten* çıkarmak istiyorum," diye homurdanıyorum.

Gülüyor ve bir anda kot pantolonunu sıyrıp atıyor, boxer'ını . Çabucak iç çamaşırımı çekip çıkarıyor ve vücudunu benimkinin üzerine koyuyor.

"Titriyorsun," diyor. "Sen de öyle."

İkimiz de gülüyoruz, karşı titriyoruz. Elbisemi yukarı kaldırıyor, yukarı ve kalçalarımın etrafına.

Kalbim hızla çarpıyor; arzum kafese çarpan vahşi bir hayvan gibi. İnemeleri benimkilerden daha yüksek, beni aciliyetleriyle yutuyor. beline dolanmış, onu daha da yaklaşıtıyorum. Ağzım vahşi, öpebileceğim, tadına bakabileceğim her santimini arıyor.

Sonra o tanıdık baştan çıkarıcı kokusu üzerime siniyor ve bana büyüüyü hatırlatıyor.

Hayır. Onu burada istemiyorum. Ona karşı hareket ediyorum, onu daha yakına çekiyorum. Ve daha da yaklaşıtıyorum. Bunu istiyorum. Ona, bu doyumsuz arzuya boyun eğmek.

Sikeyim sihri!

Ama gözyaşları başladı. Bastırılmış hayal kırıklığı ve biraz da delilik belki. Ben durdu ve onun dokunuşunu kaybetmenin acısı içindeyim.

"Harlow?"

Ona daha sıkı sarılıyorum, sarhoş edici mutluluk anına geri dönmeye çalışıyorum. "Durma," diye inliyorum.

Ama üzerimden yuvarlandı ve bana deli bir kadınmışım gibi bakıyor. Belki de öyleyimdir.

Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Neden ağlıyorsun?"

Ellerimi yüzüme kapatıyorum. "Ben... Özür dilerim, Ben."

"Hey, sorun değil. Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Tanrım, ne kadar çok istediğimi bir bilsen." İkimiz de doğrulduk ve ellerini ellerimin arasına aldım, bunun her anından nefret ediyordum.

"Yapmam gerek.

duygularını biliyorum. Yani, ne zaman ..." Kelimelerim titreyen nefesler arasında geliyor.

Gergin bir kahkaha atıyor. "Bu yani? Senin için deli olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, ondan değil. Sadece bilmek istiyorum. Yani..." Soğukkanlılığımı toplayıp elbisemi aşağı çekiyorum, kendimi inanılmaz derecede açıkta ve çığ hissediyorum. İşareti alıyor ve gözlerini benden hiç ayırmadan kot pantolonunu çekiştiriyor.

Yeni bir gözyaşı selini yutuyorum, sesimi zar zor buluyorum. "Aramızda bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey olması sence de tuhaf değil mi?"

"Aslında," diyor, sadece boş bir bakış atarak, "hayır."

"Nasıl olmaz? Bu normal değil, Ben."

Nefes verir, bir an sessiz kalır ve sonra şöyle der: "Neyin normal olduğunu bilmiyorum Harlow. Tek bildiğim nasıl hissettiğim ve seninle olmayı ne kadar istediğim, seninle konuşmayı, seni görmeyi, sana yakın olmayı, gülüşünü duymayı ve..."

Başımı sallıyorum, sıcak bir gözyaşını daha siliyorum. Ve içimi yakıp kavuran bir arzuyla doluyorum.

"Bununla nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum," diyor. Gözleri o kadar şefkatli, o kadar acı verecek kadar güzel ki. Ve sonra onu görüyorum, bu sefer tam yüzeydeki kehribar ışığın titreşimini ve ruhum çözülüyor.

Omuzlarım yenilgiyle çöküyor. "Bu gerçek değil," diye fısıldıyorum. İşte. Söyleyebileceğimden emin olmadığım kelimeler aramızda asılı kaldı ve şimdi yapabileceğim tek şey onlarla ne yapacağını görmek için beklemek.

"Gerçek değil mi?" Geri çekiliyor. "Nasıl hissettiğimi bildiğimden oldukça eminim, Har."

"Bana dürüstlüğün senin için ne kadar önemli olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Birbirimize her zaman doğruyu söylememiz gerektiğini mi? En başından beri?" Başını sallarken çenesinde bir kas seğiriyor.

"Bu gece bu yüzden geldim. Sana gerçeği söylemek için." Çekiniyorum, biliyorum Artık geri dönüş yok. "Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum, ama biliyorum... seni karanlıkta tutmak adil değil ve-"

"Ne hakkında karanlıkta?"

Gözlerinin içine bakıyorum, büyüünün titreşimine bakıyorum, o kadar canlı şimdi onu nasıl kaçırdığımı merak ediyorum. Ya da belki de daha önce görmek istememiştim.

Bunu neyin yaptığını, gücün nereden geldiğini bilmiyorum ama ayağa kalkıyorum ve yüz yüze gelene kadar Ben'i de yanımda . Elleri hala benim ellerimdeyken, endişeli gözlerine bakıyorum ve "Şimdi mutfığa gidip o içeceği hazırlayacağım ve sonra sana her şeyi anlatacağım" diyorum.

Mutfakta yalnız başıma çantamdan keten bohçayı tezgahın üzerine seriyorum.
Annemden bir not var:

*Bir bağı koparmak, gerçek duyguları söndürmek kolay bir şey değildir.
Sana okyanuslar dolusu sevgi gönderiyorum, cariña.*

Titreyerek notu bir kenara koyuyorum, sonra çikolata teker teker tencereye atıyorum. Demi sıvılaştırmak için biraz su ekledikten sonra kara kökü ve kurutulmuş şeytan saçını ekliyorum. Tüm bunlar olurken bir nedenler denizinde boğuluyorum ve kendime acıyorum. Ateşi kısarak karıştırıyorum, bir tur ve sonra bir tur daha.

"bitmek üzere mi?" Ben soğukkanlılıkla sesleniyor; anında kendimi daha da gergin hissediyorum.

Bir şekilde, "Üç dakika." diyebildim.

Fokurdayan çikolatanın üzerine bir nefes üflediğimde büyüünün ısındığını, büyüdüğünü, genişlediğini hissedebiliyorum. Kurumuş yaprak parçalarının çikolatanın içinde kayboluşunu izliyorum. Karanlıkta, karışım inceliş fokurdamaya başladığında, sıcaklıkla titreşen siyah gül yaprağını alıyorum ve özümle aşılama için dilimin üzerine yerleştiriyorum. Taç yaprağı sanki denizde açmış gibi tuzlu bir tada sahip. Anında acı verici bir özlem duyuyorum; büyüünün elinin göğsümde bir oyuk açtığını hissediyorum, o kadar acı verici ve somut ki sanki yutulacak.

Kendimi sabitlemek için tezgâha yaslanıyorum. Sonra ağrım azalırken, gül yaprağının özelliklerini büyülemek ve güçlendirmek için sihrimin yükselmesine izin veriyorum.

Bir dakika sonra ağızımdan çıkarıp tencereye koyuyorum.

Ölüm ve son bir veda için.

Çikolatadan bir kıvılcım, yakıcı bir koku yayılıyor. Karanlık iksire bakıyorum, bu kadar basit bir şeyin nasıl bu kadar karmaşık, bu kadar güzel bir şeyin nasıl bu kadar iğrenç olabileceğine hayret ediyorum.

Sıcak çikolatayı baş üstü dolabında bulduğum iki kısa bardağa doldururken ısırın bir soğuk beni kavırıyor. Sonra, tüm gücümü toplayarak oturma odası.

Odanın kenarında durup, yaklaştığımı duymadığı belli olan Ben'i izliyorum. Şöminenin yanında durmuş, üzerindeki bir dizi fotoğrafa bakıyordu.

Şömine rafı. O anda, sönmekte olan alevlerin ışıltısında, bundan çok daha fazlasını hak eden birini görüyorum. En azından çabuk olacak, diye düşünüyorum. Sadece çikolatayı içene kadar gerçeğin acısını hissedecek ve sonra tüm bunlar yok olup gidecek; kalbi yine kendisine ait olacak.

Boğazımı temizliyorum ve Ben yukarı bakıyor. Bakışlarımız kilitlendi. Gülümsemeye çalışıyor ama emin değil, kalıcı bir soru.

Ben bardakları koyarken, o gelip koltuğa oturuyor.

"Sana bir şey söyleyeceğim," diyorum, "ve bitirene kadar araya girmemeni rica ediyorum."

Bakışları içkilerden bana doğru kayıyor. "Tamam, ama unutmadan önce bunu sana vermem gerek." Masadan deri ciltli bir günlük alıyor ve açıyor. Yaprak sayfaların arasında duruyor.

Kanepeye doğru yürüdüğümü ya da yanına oturduğumu hatırlamıyorum. Yaprığı elime aldığımı da hatırlamıyorum. Ama orada, kucağıma düştüğü günkü haliyle mükemmel bir korunmuş.

"O şeyi ezmediğime çok şaşırdım," diyor. Sesinde bir aksaklık var.

Birden kendimi kararsız, kaybolmuş, o zaman ile şimdi arasında bir yerde yüzer gibi hissediyorum.

Yaprığı masanın üzerine koydum. "Teşekkürler."

Kolunu sert kanepenin arkasına dayamış. "Peki, büyük sır nedir?" diye soruyor.

İçimi soğuk bir korku kaplıyor. Ona dönüyorum, kendimi destekliyorum.

"Sihirli bir şekilde bana bağlısın."

Ben şaşkın bir kahkaha atar.

"Bu bir kazaydı," diyorum, "büyükanne ve büyükbabanın buketinde kalması gereken yapraklardaki sihirden. Ve bu... bu yüzden beni düşünmeden edemiyorsun, neden kokumun izlerini alıyorsun, neden sürekli yanımda olmak istiyorsun."

Son kelime ağzımdan dökülürken, çarpan kalbim kararıyor, durgunlaşıyor, sessizleşiyor. Ve sonra duruyorum. Bir tür patlama bekliyorum ama Ben'in yüzü okunmuyor. Sessiz, gözleri ileri geri gidip geliyor, herhangi bir mizah belirtisi için beni inceliyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Keşke olsaydım," diyorum. "Kanada'da nehirde olana kadar bilmiyordum. Büyüyü gördüm, gözlerinde William'inkine benzer bir ışık vardı ve

İşte o zaman . Bu yüzden . Bir şeyleri , nasıl düzeltereğime karar vermem gerekiyordu."

"Düzelt. Düzelt." Sesi düz, öfke sınırında. "Nasıl hissettiğimi biliyorum, Harlow."

"Ben, bu sihir. Seni hissettiren şey bu..."

"Bak, ne istersen diyebilirsin ama yanılıyorsun." Bana doğru uzanıyor, ellerimi okşuyor. Onu durduramıyorum. Çünkü dokunuşu çok sıcak ve iyi hissettiriyor.

"Ben, eminim."

Ellerimi daha sıkı tutuyor, hiç yukarı bakmıyor. Ve baktığında, onu görüyorum -Şüphencilik, kuşku ve göğsümü yarıp geçen inanç parıltısı.

"Cidden bana bunların hiçbirinin gerçek olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Başımı sallıyorum, bazılarının gerçek *olabileceği* gerçeğini kabul etmiyorum, ama bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Bağlar çizgileri bulanıklaştırır, bağıın gücü duyguları besler. Yani bu anlamda, duygular asla gerçek olmayan bir yerden doğdu.

"Peki ya sen?" Ellerimi bırakıyor. "Sen de mi... bana bağlısın? Yani duyguların-"

"Bilmiyorum."

"Tanrım, Har-nasıl bilmezsin?"

"Şu anda nasıl hissettiğimi biliyorum," diye ağlıyorum. "Sana aşık oldum Ben ve bu çok doğru geliyor. Ama..."

"Ama ne?"

"Ama kesin olarak bilmemiz gerekiyor."

Gözleri gözlüğe kayıyor ve ben de farkına . "Bu mu? Bize gerçeği göstermek için bir demleme mi?"

Boğazımdaki sıcak ve acı dolu yumruyu yutkunararak geçiştiriyorum.

"Tam olarak değil." "O zaman tam olarak ne."

Donup kaldım. Kelimeleri ağızımdan çıkarabileceğimi sanmıyorum.

"Harlow."

"Bu bağı koparmak için."

Koyu renk gözleri kısılıyor. Bir şey söylemesini istiyorum, herhangi bir şey. Ama o sadece şaşkın bir sessizlikle bakmaya devam ediyor.

"Ben?"

"Diyelim ki haklısın ve birbirimize bağlandık," diyor sertçe nefes vererek.

"Ya onu koparmak istemiyorsam? Ya sadece her şeyin

aynı mı kalacak?"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, "*Evet*" diye bağılıyor. *Evet. Evet. Evet. Evet.* Hain şey mırıldanmadan önce, *ama asla gerçek olmayacak.*

"Elimizdeki gerçek olduğundan emin olmak istemiyor musun?" Sesim neredeyse bir fısıltıya dönüşerek soruyorum. "Ve eğer bunu şimdi , hep merak edeceğiz."

"Merak etmeyeceğim," diye ısrar ediyor. "Büyüye inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum." Bunu bu kadar zorlaştıracığını tahmin etmemiştim. Ve sonra fark ettim.

"Ama yeterince inanıyorsanız, yoksa şimdiye kadar onu içmiş olurdunuz."

Ellerini yüzünden aşağıya indiriyor, ayağa kalkıyor ve ensesini uyuşuk bir şekilde ovmaya başlıyor. Ateşin alevleri artık sadece kor halindedir ve son sıcaklıklarını yaymaktadır.

Bana döndü. "Neden bana söyledin?"

"Çünkü yalanla yaşayamazdım," diyorum. "Çünkü seni manipüle etmek istemedim... bunu. Çünkü sana çok değer veriyorum."

Ben bardağı kaldırıyor ve kalbim korku ve panikle dolu bir stratosfere fırlıyor.

"Yani bunu içersem bağlanmış olmayacağız." "Doğru."

Kanepenin kenarına gelip önümde çömeliyor, boştaki elini bacaklarımın üzerine koyuyor. "Bunun gerçek bir anlaşma olmamasına imkân yok. Seni öptüm, sana dokundum ve içimde ne olduğunu biliyorum." Aniden huzursuz, kaybolmuş görünüyor. "Duyguların nereden ya da nasıl geldiği umurunda değil, sadece seninle olmak istiyorum."

Yüzüne dokunurken, çenesini kavrarken, çok fazla duygu, çok fazla umut barındıran derin koyu gözlerine bakarken düşmekle tehdit eden gözyaşlarımla savaşıyorum. Onunla asla sahip olamayacağımdan korktuğum bir gelecek görüyorum. "Ben... lütfen."

"Peki," diyor aniden, sinirlerimi bozan bir özgüvenle.

Ayağa kalktı. "Sana yanıldığını kanıtlayacağım."

Kibri beni şaşırtıyor ama yine de ona, beni ve sihirli bağı gerçekten haksız çıkarabileceğine olan inancına tutunuyorum.

"Peki ya haklıysam?" Ayağa kalkarak soruyorum.

Bana bakıyor ve bir an için Pasaporte'de tanıştığım Ben'i görüyorum. Kabadayılık ve özgüvenle dolu olan. İstediklerini elde etmeye alışkın olan. Küçük umutlu bir gülümseme sunuyor. " zaman baştan başlarız," diyor. "En baştan, gerçek bir tane."

Ancak bu muhtemelen gerçek duyguları da öldürecektir.

Neredeyse söyleyecektim ama Ben şimdi bu kadar dirençliyse, riski bilirse daha da dirençli olacaktır.

"Anlaştık mı?"

diyor.

Başımı salladım.

"Tamam."

"Bu kulağa pek inandırıcı gelmiyor."

"Hiçbir şey beni daha mutlu edemez," demeyi başarıyorum. Sonra titreyen bir elle bardağımı kaldırıyorum ve onun kendi bardağını havaya kaldırmasını izliyorum.

"İşte gerçeğin şerefine," diyor.

"Gerçeği," diye yankılıyorum, ona tüm hikâyeyi anlatmadığım için utanıyorum ve tamamen yıkılmış hissediyorum, bu iksirin onu, kalbini değiştirebileceğini. Şu anda burada olmamızın sebebi damarlarımdaki sihir.

Tam içeceğini düşündüğüm anda beni kollarına çekiyor; gözleri açık, beni nazıkçe, usulca öpüyor. Gözlerimi kırpmaya korkarak bakışlarına karşılık veriyorum.

"Hiçbir şey," diyor, "hislerimi değiştirmeyecek." "Söz mü?"

Bir öpücük daha, dudaklarıma, "Ben sadece", burnuma, "bunu yapıyorum", alnıma, "senin için".

Başımı sallıyorum ve ayrılırken, dileklerin gerçekleştiği ve sihrin temiz basit çizgileri olduğu bir dünya hayal ediyorum, Ben ve benim birlikte olabileceğimiz bir dünya. Sonra bir zayıflık, bir çaresizlik anında diyorum ki, "Belki de haklısın. Belki de aynı şekilde devam edebiliriz. Yani... aramızdaki bağın geldiği, neden böyle hissettiğimiz kimin ..." Ben çenemde bir parmak izi bıraktığında gevezelik etmeye devam ediyordum. "Hayır, haklısın Har. Ne kadar çok

Bu seni yiyip bitirecek ve ben bunun izlemek istemiyorum."

"Olmayacak," diye ısrar ediyorum.

Eli saçlarımin arasında geziniyor. "Sen bir yalancısın. Çok güzel bir yalancı." Keşke bilseydi. Onu bir kez daha öpüyorum, derinden, yavaşça.

"Her şey girecek," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

Bir an sonra ikimiz de içiyoruz, birkaç onsluk acı tattaki sihri tüm çikolata bitene kadar yutuyoruz.

Bir şeyler hissetmek için bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Ben bardağını yere koyuyor.

İkimizin de oturduğu kanepeye kadar bana rehberlik ediyor. "Gördün mü?" diyor elimi tutarak. "Yanılmışsın. Senin için hâlâ deliriyorum."

Yanlış anlamış olabilir miyim? Kalbim bu ihtimalle sıcıyor. Hayır! Hayır! Dilimdeki büyüün tadına baktım; onu büyüledim, daha güçlü hale getirdim.

"Şimdi, buna geri dönebilir miyiz?" Ben çenemi ona doğru çeviriyor. Yavaşça ağzını benimkine yaklaştırıyor. Ama öpücük şekillenmeden dudakları gevşiyor. Geriye yaslanıp gözlerimin içine bakıyor. Işığın titremesi... gitti.

İçim soğuyor.

Ben gözlerini kırptırıyor, parlıyor. "İçinde ne vardı öyle? Kendimi tuhaf hissediyorum..."

"Muhtemelen ."

Başını omzuma yaslıyor ve kollarını belime doluyor. "Hiçbir yere gitme." Ve sonra hareketsiz kaldı.

"Ben?" Onu hafifçe sarsıyorum. Ama .

Panik beni ele geçirdi. Artık Ben'e olan hislerimin gerçek olduğunu ve asla bağlanmadığımı biliyorum. Ama Ben şimdi benim hakkımda ne hissedecek?

Altından sıyrılıp uzun bedenini kanepeye yatırıyorum.

Ve beklerim. Uyurken izliyorum, uyandığında kim olacağını merak ediyorum. Beni düşünmeden duramayan Ben mi? Yoksa şans parasına ihtiyacım olduğunu düşünen Ben mi?

Çekingen bir elle uzanıp siyah saçlarına dokunuyorum, yüzünü hafifçe okşuyorum, bir bilgiyle kavırıyorum. "Sanırım hislerimin gerçek olduğunu her zaman biliyordum," diye fısıldıyorum. Derinlerde, ruhumun en uzak köşelerinde, hiçbir büyüün bunu yaratamayacağını biliyordum.

Sonraki birkaç dakika ıstırap içinde geçti. Kalbimi verdiğim bu adamın uyanmasını, kalbimi parçalar halinde bana geri vermesini bekliyorum. Ve beklerken, huzursuz ruhum umut etmeye başlıyor. Ya gerçekten yeniden başlayabilseydik? Yani, benimle ilgili onca anısı var ve ne olmuş yani hiçbir duygu onlara bağlanmayacaksa. Yabancı biri değilim ki. Belki benden tekrar etkilenebilir, bana tekrar aşık olabilir. Zamanla, bunu iyi ve gerçek yapabiliriz.

Yüzümün kızardığını hissederek, yüzüme biraz soğuk su çarpmak için koridorun sonundaki banyoya giriyorum. Tuvaletin duvarları sarmaşık duvar kağıtlarıyla kaplı ve altın bir tepside pahalı sabunlar ve losyonlar var. Helena gerçekten de mükemmel bir zevke sahip, diye düşünüyorum yüzüme soğuk bir bez silerken, aynaya bakmayı reddediyorum. Bana bakacak olan yansımadan korkuyorum. Bir büyücü. Bir yalancı.

Koridora geri döndüğümde mutfaktan gelen sesleri duyuyorum.

Su akıyor. Duvara yaslanıp birkaç sakın nefes alıyorum, önümüzdeki birkaç dakikanın Ben'le ya da Ben'siz geleceğini belirleyeceğini biliyorum.

Köşeyi döndüğümde, Ben'in tezgahın başında durduğunu gördüm. Elinde annemin notu vardı, tezgahın üzerine bıraktığım not. Yaklaştığımı duyunca bana baktı. Gözlerinin arkasında bir kızgınlık vardı.

beni korkutuyor, nabzımı hızlandırıyor. "Ben? İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

Uzun bir nefes alır. "Bu nedir, Harlow?" Notu tutuyor.

Thudthudthudthud.

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi mektubu bana okuyor. "Bir bağı koparmak, gerçek duyguları söndürmek kolay bir şey değildir."

Düşüyorum, bir şeyler bulabilmek için çırpınıyorum ama . "Bu bir not... annemden... annemden," diye kekeliyorum.

"Gerçek duyguları söndürmek' mi?" Ne sorduğunu anlamam için başka bir şey söylemesine gerek yok.

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum.

"O içkinin bir bağı koparmak için olduğunu söylemiştin," diye inliyor, hâlâ kâğıdı tutuyor.

Damarlarımda sıcak bir korku dolaşıyor. "Ben... Seni korumaya çalışıyordum." "Beni korumak mı?" diye homurdandı. Gözleri öfkeyle yanıyor. "Sen bana beni manipüle etmek istemedi, hatırladın mı?" "Kesinlikle!"

"Ama az önce yaptın." Kaba bir şekilde duraklıyor, ama tartışmanın geri kalanını biliyorum, *annemin babamı manipüle ettiği gibi. Onu kandırmış gibi.* Ama farklı, değil mi? Bunu Ben'i korumak için yaptım. Büyünün çaldığı parçasını geri vermek için.

Ama o haklı. Kalplerimizi riske attım ve ona tüm gerçeği söylemedim. "Ben... Senin isteyerek vermediğin hiçbir parçanı istemedim." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya . "En azından bunu anlayabilir misin?"

Sertleşiyor. "Her şeyi bilseydim olabilirdi. Bana sadece gerçeği söyleseydin. Ama bana bu seçeneği hiç sunmadın. İkimiz adına karar verdin."

Titriyorum, elim ayağım birbirine dolaşıyor. "Sen de aynı şeyi yapardın," diye ısrar ediyorum. "Senin için mükemmel dünyanda sonuçsuz, sihirsiz yaşamak kolay-"

"İşte bu noktada farklıyız, Harlow," diye tükürür. "Ben *asla* senin seçimini çalmazdım."

"Bunu nasıl söylersin? Nereden biliyorsun?"

bir sessizlik geçiyor. Sonra sessizce, "Çünkü benim için asla risk almaya değmezdi," dedi.

"Yani, bir yalanı yaşamama izin mi verecektin?" Soruda bir meydan okuma var ama beklediğim gibi yanıt vermiyor.

Beni içten içe kesen karanlık, delici gözlerle inceliyor. "Sen bağlandınız mı?"

"I..." Yalanı bırakıyorum ve gerçeğin içine düşüyorum. "Hayır, ." "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü benim için hiçbir şey ," diyorum, neden bu soruyla bana işkence ettiğini merak ederek.

"Demek haklıymışım."

Bulanık gözyaşlarımın arasından merakla ona bakıyorum.

"Eğer senin duyguların gerçekse," diyor etkilenmiş bir kayıtsızlıkla, "benimkilerin gerçek olabileceğini düşünmüyor musun?"

Olabilirdi.

Göğsümde acı veren bir sıcaklık yükseliyor ve boğazımı yakarak yukarı çıkıyor. "Özür dilerim, haklısın ama..." Titreyerek nefes alıyorum. "Sana her şeyi anlatmış olsaydım, riskini bile bile iksiri içer miydin?"

Bana delici bir bakış fırlattı. "Gerçekten bilmiyorum." "Peki ya şimdi? Nasıl hissediyorsun?" Küçük bir umuda tutunuyorum.

Ben yere bakıyor, omuzları çökmüş. "Bizi düşündüğümde, sana baktığımda tek hissettiğim garip bir boşluk, bir kopukluk." Bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor ve sözleri neredeyse ayaklarımı yerden keser. "Sadece uyuştum. Böyle mi gerekiyor?" Acımasız davranmıyor; gerçekten bilmek istiyor, ama aradığı cevap bende yok, bu yüzden sadece omuz silkiyorum.

Farkına yavaşça varıyorum ama o kadar parlak ki neredeyse nefesim kesiliyor.

Yapabiliriz

Belki yeniden başlayabilirdim... Eğer ona tüm gerçeği söyleseydim, ona seçim şansı verseydim. Şimdi, sadece duygularını değil, güvenine dair tüm umutları da yok ettim. Ve bundan nasıl bir şey inşa edebilirdik ki?

"Gitmelisin," diyor bana bunun bittiğini söyleyen bir kesinlik ile.

Uzun bir süre . Ve sessizlik acı verici nafile bir noktaya ulaştığında, çantamı alıp gitmek için dönüyorum. O da arkamdan geliyor ve attığım her adım sıcak kömürlerin üzerinde yürümek gibi geliyor.

Oturma odasından ön kapıya doğru geçerken "Harlow?" diye bir ses duydum.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Ben'in ifadesi yumuşak ve beni aniden hasta hissettiren bir acıma duygusuyla dolu. Ve o lanet yaprağı bana doğru uzatıyor.

"Bunu hâlâ istiyor musun?" Onu kandırdıktan, yalan söyledikten sonra bile hala bir parça nezaket gösteriyor.

Hayır demek, son bir gurur duruşu yapmak istiyorum, ama başka bir yüz ifadesini beceremiyorum. Bu yüzden ondan kuru altın parçasını alıyorum, sonra dönüyorum ve kapıdan çıkıyorum.

Binanın dışına doğru çılgınca koşuyorum, nefes almaya çalışıyorum, düzenli bir nefes bulmaya çalışıyorum.

Keskin, diken gibi ağırlar vücudumda dolaşıyor. Ve tek istediğim çözülmek, betonun içinde erimek. Bu deriyi, bu kemikleri, bu kalbi atmak.

Şehrin sokaklarında amaçsızca dolaşıyorum. Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı süzülürken hem öfke hem de kederle titriyor, Kasım ayının erken soğuğunu uzak tutmak için hiçbir şey yapmıyorum.

Şehrin gece hayatı yoğun, parlayan ışıklarla parlak, korna sesleri, bitmek bilmeyen sesler ve uyumsuz müziklerle gürültüdür.

Ve geniş bir gökyüzü yok, sadece karanlığın bakışları var.

Çünkü sürekli ona bakıyorsun.

Bu küçük, önemsiz gibi görünen anlarda Ben ruhumda iz bıraktı.

Üzerimden soğuk bir rüzgâr geçiyor ve birden kendimi buraya ait olmayan bir yabancı gibi hissediyorum. Bu şehirde bu kadar uzun süre yaşadığımı düşünmek, arzularımı küçümsemek, ruhumu mahrum etmek. Bunu derinlerde hissettim, değil mi? İçimde gittikçe büyüyen, mantık ya da akılla asla uzlaştırılamayacak o boşluğu.

Derin bir nefes alıp soğuğu dışarı veriyorum. Aynı anda pek çok şey hissediyorum, vahşi ve acı verici şeyler, ama en çok? Sadece kırılmış hissediyorum.

Sonra Lil'i hatırladım. Şimdiye kadar şehirdeydi. Otelde beni bekliyordu. Hafıza sihrine sahip kız kardeşim. Sadece o Ben'i kalbimden söküp alabilir: koyu renkli şefkatli gözlerini, katı bedeninin benimkine bastırılmış hissini, nefesinin tenimdeki fısıltısını, o tereddütlü gülümsemesini. Toplam onun iyiliği.

Bu fikir içimde derinlerde başlıyor ve her nefes alışımında ivme kazanıyor.

Lil bu acıyı dindirebilir ve kırılmışlığımı onarabilir.

Aniden duruyorum, rahatsız edici geceye karşı gözlerimi kırıştırıyorum.

Ve o anda, kaybın derin acısı benim için karar verdi: *Hatırlamaya doydu.*

Elimdeki yaprağı ufalıyorum ve parçalarının yere düşmesine izin veriyorum.

Lil masaya benim için bir oda anahtarı bıraktı ve ben odaya çıktığımda o da .
Ve yorgun bedenim onun kollarında. Zaman . Her şey bir bulanıklık,
birbiriyle bağlantılı görüntülerin hızlı bir şekilde art arda gelmesi.

sempatik sözler, sıcaklık ve anlayış, gözyaşları ve vaatler. Tüm gerçekler ve
yalanlar karanlık ve ağır bir pelerin gibi kız kardeşimin önüne serildi.

Ve gerçek dünyanın ritmine geri döndüğümde, her şey anlatıldığında,
yataкта yatıyorum, kız kardeşim yanımda yatıyor, gözleri iki kara taş.

"Neden ona tüm gerçeği anlatmadın?" diye soruyor nazıkçe ve
yargılamadan.

Alt dudağımı ısırıyorum. "Sanırım içten içe bu bağı asla koparmayacağını
biliyordum ve o bilmemekle yaşayabilse bile, benim yaşamamın imkânı
yoktu."

Küçük bir anlayışla başını sallıyor. "Çok üzgünüm Bean. Bu hiç adil değil
ama en azından..." Duraklıyor, şeyi söyleyip söylememesi gerektiğinden
emin değilmiş gibi beni inceliyor. Ama gerek yok. Onun yerine ben
doldurabilirim.

"En azından benim sihrim var?"

"Öyle mi? Yani bu iyi bir haber değil mi?"

"Her şeyi mahvetmesi dışında," diye homurdanıyorum. "Eğer bir
güçlendirici olmasaydım, Ben bana asla bağlanmayacaktı ve ben de
kırılmamış bir kalple çiftlikte güvende ."

Gözlerini benden ayırmayan ablam, saçımın bir tutamını geriye itti. "Ama
onunla tüm bu harika deneyimleri de yaşayamazdın."

"Daha iyi durumda olurdum."

"Bunu şimdi söylüyorsun."

Vücudum korkunç bir ağrı içinde. "Sonsuza dek söyleyeceğim."

Ona Ben'le birlikte geçirdiğimiz zamanın en ince ayrıntılarını anlatmamış
olabilirim ama Ben'in neden önemli olduğuna dair sağlam bir resim çizmek
için yeterliydi. "Ve eğer bana daha iyi birini bulacağımı ya da bunu
atlatacağımı ya da insanların söylediği her neyse onu söylersen, seni bir
yastıkla boğarım."

Lil en küçük sırtışını göstererek iç geçiriyor. "Bunların hiçbirini
söylemeyecektim."

"Ama bir şey söyleyecektin. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum."

"Oda servisinden sipariş vermemi ister misin?" diyecektim. Krep?
Hamburger? Tekila?"

Burnumu çektim, burnumu sildim. "Hayır, ama senden bir şey istiyorum."

Lil , sanki ona sormak olduğum şey için kendini hazırlıyormuş gibi tetikte bekliyor. "Ne oldu?"

"Sihrine ihtiyacım var."

"Harlow."

"Onu hatırlamak istemiyorum."

Oda korkutucu bir sessizliğe bürünür. "Bean," diyor usulca. "Ne istediğini bilmiyorsun."

Yorganı kaptığım gibi ayağa fırladım. "Evet, istiyorum! Bu şekilde yaşayamam. Yani kırık bir kalp yeterince kötü, ama bu? Hisleri, benimle olan bağı, hiçbirisi gerçek değildi. Sadece uydurma bir şey, kabus gibi bir peri masalı. Hepsi çok fazla!"

"Anlıyorum," diyor, ellerini sanki birine öğüt gibi önünde kavuşturarak. "Ama biliyorsun büyü kesin bir bilim değil ve bir anı her zaman bir diğerine bağlı. Bu karmaşık bir durum."

Meydan okurcasına ve morarmış bir halde, "Umurumda değil!" diye bağırıyorum.

"Harlow, onu kalbinden atmak için diğer anılarını riske istemediğini biliyorum."

"Evet, öyleyim." Mantıklı davranmadığımı biliyorum ama cesur bir plan yapmak, olduğumdan daha güçlü davranmak iyi hissettiriyor. "Bak, senden tek istediğim

Ona karşı hissettiğim bu duyguların hatırasını al. Hatırlamak istemediğim şey bu."

"Peki bu hisler nedir?"

Ona ters ters bakıyorum. "Ne fark eder ki?"

"Çünkü ne kadar derinde , çıkarılmaları o kadar zor olur." "O zaman güçlendirici olmam iyi bir şey."

Lil bana kederli bir surat ifadesi verdi. "Bunun ne kadar acı verdiğini biliyorum."

"mi?" Kopmama ramak kalmış gibi hissediyorum. "Sen sadece erkeklerle oynuyorsun. Onlara asla aşık olmuyorsun."

Lil'in bana bir el bombası fırlatmasını, aşk için çok meşgul, genç, kariyer odaklı olmakla ilgili saçma bir noktayı tartışmasını bekliyorum, ama o daha fazlası varmış gibi bakışlarını kaçırıyor. "Haklısın."

Ve böylece beni silahsızlandırdı.

"Tamam, şuna ne dersin?" diye sakın bir şekilde öneriyor. "Uzun bir banyo yapmaya ne dersin? Annemin gül mine yağından getirdim. Seni rahatlatır."

her şeyden ve sonra-" alnını ovuşturuyor ve iç çekiyor. "Eğer hala ona karşı olan hislerini unutmak istiyorsan, sana yardım edeceğim."

Şu anda ihtiyacım olan tek söz bu. Benjamin Brandt'ı sonsuza dek kalbimden çıkarma sözü.

Bedenim çarpık bir rahatlamayla sarkıyor. "Yemin mi edeyim?"

"Te prometo, ama sadece anneme ve Tía'ya söylemeyeceğine yemin edersen. Beni öldürürler. Beni kurtlara yem ederler."

Ailenin büyüüyü kendi çıkarları için kullanmadığı doğru ama bu farklı. Bu hayatta kalmak için. Lil'in yeteneği ve benim geliştirici güçlerimle Ben'i hafızamdan silebileceğimize eminim. Mayahuel'i ve kaçıştan aşka, parçalara ayrılıp iblislere yem olmaya kadar katlandığı her şeyi düşünüyorum. Bu acıyı anlayacak biri varsa, o da odur.

Birkaç dakika sonra kıyafetlerimi çıkardım ve buharlı yağ karışımı suyun içinde uzanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve güllerin tatlı kokusunu içime çekiyorum. nefes, vücudumdaki gerginliğin gevşediğini hissedebiliyorum. Zihnimdeki görüntülerin kaleydoskopunun geri çekildiğini ve sonra bütün bir şeye dönüştüğünü görebiliyorum. Ve kalbim, kırık olduğu gibi, sonunda dinleniyor.

İyileştirici büyüüyü gözenek gözenek içime çekiyorum.

Ve sanki suyun her damlası beni bir farkındalıkla dolduruyor, kendimi suyun altına bıraktığımda bana fısıltıyla gelen bir bilgi.

Her şey yok edildiğinde, tanrıça yükselecek.

Yıkıma giden yol hayatımı daha önce anladığımdan çok daha fazla değiştirdi. Şimdi. Annem bana yeni bir yol seçtiğimde bir bilinç uyandırdığımı söyledi ve ben de buna katılıyorum ama dahası da var. New York'tan ayrıldığımda, hayatıma ayna tutan ve kendimin daha özgün bir versiyonunu ortaya çıkarmam için bana meydan okuyan daha zor bir yol seçtim. Ve beni değiştiren sadece evin tesellisi, yazma cesareti ya da sihrin tezahürü değildi. Tüm bunları kucaklamaya cesaret etmekti. mutlak ve vahşi gerçeğin yeri, dağınık bir dünyada kusurlu ve savunmasız bir kalbe sahip insan olmayı kabul etmek.

Ve şimdi görüyorum. Yükselmeden önce batmak zorundaydım.

Nabzım hızla atıyor -dürtüsel ve şiddetli- ve yazmak, arınmak, tüm bunları sayfaya dökmek için karşı konulmaz bir arzu duyuyorum. Bu arzu o kadar acil, o kadar her şeyi tüketiyor ki, küvetten fırlıyor, bornozumu giyiyor ve masaya koşuyorum.

Lil, bir yatağa kıvrılmış, "Sorun ne?" diye haykırıyor.

"Kağıda ihtiyacım var. Bir kalem." şeyi bulana kadar çekmeceleri karıştırıyorum. Sonra terliklerimi giyip kapıya yöneliyorum. "Geri geleceğim."

"Harlow! Bekle!" Lil ağlıyor. "içinde sıırılsıklam olmuşsun." Ama ben çoktan kapıdan çıkıp asansöre binmişim.

Birkaç dakika sonra ilk kez seçimimi biraz daha sistematik bir şekilde değerlendiriyorum. Bu halde bara ya da restorana gidemem; ayrıca sessizliğe ihtiyacım var. Spa hangi katta olursa olsun sessiz bir yer bulmaya karar veriyorum. Ve rolüne uygun giyindiği için ekstra puan. Bir dakika sonra, asansör

Beni ikinci kata yatırıyor ve tam da tahmin ettiğim gibi salon huzurlu, bergamot ve papatya kokuyor.

Spa'nın kapalı girişinin yakınında altın rengi kadife bir sandalye buluyorum ve içine çöküyorum. Ayaklarım altımda, elimde bir Ritz kâğıdı, yazmaya başlıyorum. Violeta'nın hikâyesine bir dönüş bekliyorum ama sayfada beliren şey kurgusal bir şey değil. Kelimeler içimden fişkırıyor, duygular, düşünceler, müzakereler, meditasyonlar. Her kelime bir keder, kayıp, öfke ve kızgınlık duygusuyla .

Elim sayfanın üzerinde gezinirken, bedenimin sırların bekçisi olduğunu ve bu kalemin onun özgürleştiricisi olduğunu fark ediyorum. Ne kadar zaman geçtiğini ya da kaç gözyaşı döktüğümü bilmiyorum, ama kalbimin ne zaman duyulduğunu biliyorum; ruhumun artık huzursuz olmadığını biliyorum. Ne zaman tekrar nefes alabileceğimi biliyorum.

Geri döndüm, sayfaları çevirip ilk satıra geldim: *Kendimi tanı mıyordum...*

Ve sonra sonuncusuna bakıyorum: *kalp kırıklığında sihir vardır.*

Bu iki duygu arasında içimde yükselen bir hakikat okyanusu var: *her dönüşüm burada başlar.*

Tam o sırada ayak sesleri duydum. Kafamı kaldırdığımda Lil'in elinde iki kâğıt kahve fincanıyla bana doğru geldiğini görüyorum. "Oh, güzel," diyor bıkkınlıkla. "Seni barda dans ederken bulabilirim diye endişelenmişim."

"Hiç bir barda dans ettim mi?" Homurdanıyorum.

"Hayır, ama belki de denemelisin." Bana kahveyi uzatıyor, ben de sevinçle alıyorum. "Bölüyor muyum?"

Koyu birayı yudumluyorum. "Evet."

"Çok kötü. Yukarıda yalnızım." Benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor, gözleri siyah karalamalarla dağılmış sayfalara kayıyor. Sonra birdenbire, "Şanslısın, biliyor musun?" dedi.

"Şanslı mısın? Daha önce anlattığım tüm dramatik *kederli* hikayemi duymadın mı?"

Lil gülümsemiyor; kara gözleri dans etmiyor. Onun yerine bakışları sayfalarda sabit kalıyor. "Şanslısın çünkü seni harekete geçiren, içinde ateş yakan bir şey buldun."

"Mmm-hmm, şey, sen de öyle yaptın, Doktor" diye tükürmem beş saniyeden kısa sürdü.

Başını sallıyor ama orada bir şey var, bir şüphe gölgesi, bir merak nefesi. Araştırmak istiyorum ama kız kardeşimin karmaşık labirentinde dolaşmak için fazla yorgunum.

"Daha iyi görünüyorsun," diyor. "Hâlâ girdaptan yeni çıkmış, boğulmak üzere olan bir teriyere benziyorsun ama bir saat öncesine göre kesinlikle bir gelişme var."

Kahkaha kadar hızlı geliyor gücü karşısında şaşıyorum. "Sanırım kendimi... daha iyi değil ama daha net hissediyorum?"

"Bu bir karara vardığınız anlamına mı geliyor?" "Bir karara mı?"

Tereddüt ediyor, sonra sanki duyulma tehlikemiz varmış gibi alçak sesle konuşuyor. "Hâlâ benim *özel* hizmetlerime ihtiyacın olacak mı? Çünkü bunu neden yapmamanız gerektiğine dair bir liste . Birincisi-"

Elimi kaldırdım. "Lil, listeye ihtiyacım yok."

"Ama riskleri gerçekten bilmelisin."

"Neden sesiniz hastalarınızdan biriyle konuşuyormuşsunuz gibi geliyor?"

"Çünkü bu gece benim hastam ." Sonra bir gülümsemeyle ekliyor, "Ama sana bir onay formu bile imzalatmayacağım. Nerede kalmıştım? Ah, doğru ya. Anılarınızla oynamamanız için tüm nedenler."

"Lil...sorun ."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak," diyor. "Tamam ne? Kahve mi? Benim listem mi? Kalbin mi?"

Kalp kırıklığında sihir vardır. Çünkü her dönüşüm burada başlar.

Ayağa kalktım. Sonra kız kardeşime bakarak, "Artık senin sihrine ihtiyacım ," diyorum.

Çiftlik bir vaha, kırık kalpler ve hırpalanmış ruhlar için bir sığınak.

Burada iyileştirici bir enerji var; renk denizinde, umudun tatlı ; binlerce yaprak arasında fısıldayan hafif esintide.

Eve geldiğimde annemin başıma üşüşmesini bekliyordum ama ona hikayemi anlattıktan sonra beni rahat bıraktı, sabrını ve ilgisini küçük Her akşam başucuma huzurun sembolü olan sarı altın tozu aranjmanları koyar. Bazen kabusları ve istenmeyen rüyaları önlemek için yastığımın altına bir dal biberiye koyuyor. Ve işe yaradı, belki de beklediğimden daha iyi oldu çünkü Ben hakkında rüya görmedim.

Annem gibi Rosa da araştırmıyor ama her zamanki kasaba dedikodularıyla etrafımda dans ediyor. *Serafino Lopez'in bir ilişkisi olduğunu biliyor muydun? Diana Palacio'nun yüz gerdirmesi davul gibi gerilmiş. Kim olduğuna inanamayacaksınız.*

Hamile. O entromentida Alicia hala komşularımızı rahatsız ediyor, o kadın neden vazgeçmiyor?

Aklımı Ben'den uzaklaştırmaya çalıştığını biliyorum ve bazen işe yarıyor. Bazen bu yarayı hoş , hatta bundan zevk alıyorum. Ama içten içe biliyorum ki bu açık yarayı sadece zaman iyileştirecek.

Ve son üç haftadır, saniyelerin hızla geçtiğini hissediyorum. ayak sesleri kalbime dokunuyor. Çoğu gün şafak vakti uyanıp çiftlikte , sabah sisine, gümüşü gökyüzüne, canlı ve büyülü çiçeklere hayret ediyor, kimin hayatına dokunacaklarını merak ediyorum. Düşüncelerimi en iyi burada toparlıyor ve kendimi tüm gün yazmaya hazırlıyorum.

Bu kitabı bitirmeye çok yaklaştığımı bilerek sayfalara bakıyorum. Kitap Ben ve beni birbirimize bağlayan yapraklar hâlâ Violeta'nın hikâyesinin sayfaları arasında duruyor. Onları yakmalı ya da gömmeliyim, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

Yapraklardan birini avucumun içinde tutuyor, dokunuşumla yaşam gücünü yenilemesini izliyorum. Bir fikir oluşmaya başlıyor, o kadar basit ve zarif ki imkansız gibi geliyor.

"Sona yaklaştın mı?" Rosa kütüphaneye girerken sorar.

Yaprağı saklandığı yere geri sokuyorum ve başımı sallıyorum. "O kadar yakın ki tadını alabiliyorum."

Oflayarak deri koltuğa çöktü. "Çiçeklerle konuştum, onlara bu Alicia denen kişi hakkında yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını sordum."

"Ve?"

"Sessizlik," diye homurdanıyor. "Bunu yapmalarından nefret ediyorum."

Ayağa kalktım ve teyzemin yanına gittim. "Bir fikrim olabilir." "Duyalım bakalım."

"Ben bir geliştiriciyim."

"Evet, bunu tespit ettik."

"... ya kitabım için bir koruma büyüğü yaparsak? Yani eğer satarsa."

"Satacak."

"Bunu bilemezsin."

"Eğer bu hikaye size Mayahuel'den geldiyse, o zaman anlatılması gerekiyor ve bu da satacağı anlamına geliyor. Bu ve senin yetenekli bir yazar olduğun gerçeğı," diyor.

Tüm vücudum geriliyor ve bu hikâyenin raflarda yerini alabileceğı düşüncesiyle anında heyecanlanıyorum.

Rosa öne doğru oturur. "Koruma büyüğülerinin bile çatlakları vardır. Bunu sen de biliyorsun.

Aksi takdirde Alicia kötü niyetiyle çiftliğe asla girmezdi."

"Peki ya çatlaklar olmak zorunda değilse?" Daha cesur hissederek söylüyorum. "Ya büyüğü geliştirebilirim, kaya gibi sağlam hale getirebilirim?"

Rosa meraklı gözlerle beni inceliyor. "Bu hechizo nasıl çalışıyor?" "Kitabı okuyan herkes onu sadece kurgu olarak görecektir. Onlar noktaları birleştirmeyecekler. Bir efsane hakkında yazdığımı tamamen kabul edecekler." "Yani, okuyucularınızı heceleme mi istiyorsunuz?"

Bu fikir o kadar hoşuma gitti ki neredeyse fırlayacaktım. "Bu büyüğü de neyin nesi?" Annem içeri giriyor.

Ona fikrimi anlatıyorum ve ikinci kez paylaştığımda daha da iyi olduğunu düşünüyorum.

"Emin olmalıyız," diyor annem ağzını bükerek. "Senin üzerinde rüya büyüğü kullanabilirim."

"Nasıl yani?" Ben soruyorum.

"Gerçeğı dair bir imgelem, bir tür mesaj isteyeceğiz." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ama Harlow, rüyanın sana söylediğı şeyden hoşlanmayabilirsin, yani seçim senin."

Bu almak istediğim bir risk.

Rosa, "Ama bu entromentida'nın icabına bakmıyor Alicia," diyor.

"Ona bir buket göndersek nasıl olur?" Ben öneririm. "Çok hassas bir hafıza silici." Bunu onun rızası olmadan yapmaktan nefret ediyorum ama çok şey tehlikede.

Annem ve Rosa bakışıyor, sonra aynı anda başlarını sallıyorlar. Rosa, "Yarın bir şeyler gönderebiliriz," diyor.

O gece annem bana bir çay kaşığı kadife çiçeği karışımli bal veriyor ve yastığımın altına hecelediği bir kanto çiçeği koyuyor. "Daha önce de sana doğruyu söylemişti," diyor. "Yine söyleyecek."

Çok geçmeden loş ışıklı bir kitapçının koridorunda yürüdüğüm bir rüyaya dalıyorum. Kitabımı aramaya koyuluyorum, ama reyondaki tek kitap

Raflar *Karanlığın Altında*. Sıra sıra gümüş harfli siyah sırtlar. Titreyen bir elle bir kopyasını çekip çıkarıyorum ve sayfaları çeviriyorum.

Boşlar.

Teşekkür bölümüne gelene kadar.

Orada adımı ve bu hikâyeye inandığım için bir minnettarlık notu buluyorum. Kalbim yavaşça genişliyor, göğsüme sıcaklık yayılıyor. Daha fazla teşekkür okumayı bekliyorum ama bir sonraki cümleye geçemiyorum çünkü

Sayfalar ellerimde dönüşmeye başlıyor - yere doğru süzülen parıldayan kanto yaprakları.

Son sayfa değişirken geriye bakıyorum ve tek bir cümle görüyorum: *Güç sende. Her zaman sahipsin.*

Horozun ötüş sesi beni rüyadan çekip çıkarıyor. Garip bir farkındalıkla dönüp kirişli tavana bakıyorum, rüyayı zihnimde tekrar tekrar döndürüyorum - imgeleri, dükkânın küf kokusu, elimdeki kitabın ağırlığı ve biliyorum. Kendi kitabımı büyüleyebilirim; çiftliğimizin sırlarını koruyabilirim.

* * *

Bugün çiçekçi dükkânı .

Aralık ayının ilk haftasındayız ve insanlar bir şeyler bulma telaşında. Noel düzenlemeleri için siparişlerini tamamlıyorlar. Aceleyle mağazaya giriyor, müşteri kuyruğunu geçiyor ve annemle buluşup gelecek yılın büyülerini, sihirle aşılacak siparişleri gözden geçireceğim arka tarafa geçiyorum. Muazzam bir aidiyet duygusu hissediyorum çünkü bu annemin seçtiği çiçekleri inanıyorum.

Tek bir beyaz meşe ağacından yapılmış uzun ahşap masanın önünde bir tabureye tünemiş oturan anneme doğru yürürken her köşeden yayılan narenciye kokulu gül kokusu tüm varlığımı rahatlatıyor. Turuncu ve pembe ranunculular büyük yığınlar halinde yüzeyin yarısına yayılmış durumda ve bir an için sanki doğrudan ahşaptan büyüyorlarmış gibi görünüyorlar.

Annem elindeki kâğıdı inceliyor, ağzını büzmüş, kaşlarını çatmış.

"var?" Başka bir tabure çekip yanına otururken sordum.

Gülümsemesi endişesini gizlemiyor. "Rosa ve ben tüm bu talepleri inceledik," diyor, "ancak bu kadarını kabul edebiliriz ama hangi hikayenin daha ilgi çekici olduğunu, kime yardım etmemiz gerektiğini bilemiyorum."

Yaptığımız işin en zor kısmı bu. Kadere karar vermek. Büyünün bu şekilde ayrıştırılması, bazı insanların bekleme listesine alınması ya da daha kötüsü reddedilmesi haksızlık gibi görünüyor. Ama çoğu şey gibi sihir de sınırlı bir kaynaktır.

Fernando içeri giriyor ve tamamen telaşlı bir şekilde anneme şöyle diyor, "Birinin krizantemlerle ilgili bir sorusu var ve sadece sizinle konuşacak."

Fernando dükkâna geri dönerken annem "Geliyorum," diyor.

İç çekerek ayağa kalktı ve listeyi bana uzattı. "Bir göz atmak ister misin?"

O gittikten sonra, gelecek yılın isteklerini gözden serilen dilekler: *daha fazla neşe, bağışlama, refah, umut, yaratıcılık*. Her isteğin yanında kısa bir özet var; hastalıklar, kırık kalpler, kaybolan hayaller ve daha fazlası vurgulanıyor. Ve sonra gözlerim, tüylerimi diken eden bir tanesine takılıyor.

Ondan gitmesini istediğimde, bu beni kırdı; kafam karışmıştı, kızgındım ve ona onu sevdiğimi söyleyemedim. Ve şimdi onun kalbini nasıl geri kazanacağımı bilmiyorum.

Gözyaşları sayfadaki kelimeleri bulanıklaştırıyor. Bu kişiye büyüye ihtiyacı olmadığını söylemek istiyorum. Tek yapması gereken gözlerinin içine bakıp ona gerçeği söylemek. Her şeyi ortaya dökmek, onu sevdiğini söylemek. Kalbinin tekrar onun olması için tek gereken bu.

Bir milisaniye, belki daha fazla, Ben'in yağmurla ıslanmış toprak kokusunu alabildiğimi düşünüyorum ve kızarmış ve hissediyorum. Ama o soluklaşırken bile nabzım hızlanıyor ve merak başlıyor. O ilk gününü nasıl geçirdi?

Bensiz bir gece? Beni düşündü mü? Hâlâ kızgın mı? Hayatına devam etti mi? Unuttu mu? Pek çok kez onu aramak, bir şekilde ona ulaşmak istedim ama bir şey beni hep durdurdu - bana geriye değil, sadece ileriye uzanmamı söyleyen bir ses. Ayrıca biliyorum ki Ben benimle konuşmaya, beni affetmeye hazır olsaydı şimdiye kadar çoktan arardı. Ve geçen her günle birlikte bu olasılık daha da azalıyor. Artık bu seçimi düşünmemeye çalışıyorum, ancak arada bir çirkin gösteriyor ve her şeyin nasıl farklı olabileceğini merak ediyorum. Hatıralarımdan kurtulmaya çalışıyorum, ama onun ses zihnimde beni lanetleyen soruyla çınlıyor:

Eğer duygularınız gerçekse... benimkilerin de gerçek düşünmüyor musunuz?

"Bir gelişme var mı?" Annem cebinden çalan telefonunu çıkararak tekrar içeri giriyor. "Alo?"

Kendimi toparlıyorum, gözlerimi aslında okumadığım sayfaya , ama onun üzgün olduğumu görmesini istemiyorum, karanlık bir okyanusa geri dönüyorum.

Beni dibe çekmekle tehdit eden anılar.

"Beverly?"

Başımı kaldırdım. Annemin gözleri benimkilere kayıyor ve eli kalbine uzanıyormuş gibi göğsüne gidiyor. "Tanrım, çok üzgünüm."

Ayağa kalktım, aniden paniğe , anneme Beverly'yi hoparlöre almasını işaret ettim. Ama o sadece beni başından savdı.

kadın ona söylüyor.

Cevapsız geçen çok fazla an var.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Annem sessizce söylüyor. Başını sallıyor, gözleri yere saçılmış sapları tarıyor. "Tamam. Evet. Tabii ki. Biz..." Sesi çatlıyor.

"Onur duyuyoruz."

Onurlandırılmak mı? Ne için?

İçimdeki her şey soğuyor.

Annem bana bakıyor ve tekrar başını sallıyor. "Söyleyeceğim. Ona söyleyeceğim."

Telefonu kapattığında ona doğru atılıyorum. "Ne oldu? Neyin var?"

"William öldü, Corazon. İki gün önce."

Dünya ayaklarımın altından kayıyor. O biliyordu, ben , Beverly biliyordu - hepimiz kendi yöntemlerimizle onun solmakta olduğunu biliyorduk, ama yine de

vedalaşmak artık daha kolay.

Ve şimdi tek düşünebildiğim Beverly'nin nasıl paramparça olduğu. Ben'in kalbi ne kadar kırılmış . Kaburgalarımın altında korkunç bir sıcaklık tutuşuyor.

karnım ve göğsüm boyunca. "Nasıl?" İdare ediyorum. "Ne oldu?"

"Huzurluydu," diyor annem. "Uykusunda. Beverly seni birçok kez aramaya çalıştığını ama bir türlü ve bunu anlayışla karşılayacağını umduğunu söylememi istedi."

"Elbette," diyorum, William'ın gitmiş olduğu gerçeğini sindirmeye çalışarak göz kırpıyorum. "Tören ne zaman?" Gitmeliyim, başsağlığı dilemeliyim, Beverly'ye yardım etmeliyim. Ama sonra aklım doğal olarak Ben'e dönüyor ve bu fikri reddediyorum. Şu anda ona teselli verebilecek son kişi benim.

"William herhangi bir tören istemedi," diyor annem, "ama küllerini önemli birkaç yere serpecekler."

Dökülmemiş gözyaşlarımı yutuyorum. "Nereye?"

"Tüm ayrıntıları öğrenemedim ama Beverly küllerinin bir kısmını çiftliğe koyup koyamayacağını sordu."

Ben daha *nerede* diye soramadan, annem daha "Hylocereus ağacının altında" demeden cevabı biliyorum.

Gece Kraliçesi.

Koruyucu olarak seçtiğim gece rüyamda gördüğüm ve William'ın kaderini değiştiren ağacın ta kendisi. Bu mükemmel.

Masaya yaslanıp üzüntüyle William'ın cüzdanındaki, en çok kimi sevdiğini hatırlamasına yardımcı olacak fotoğrafları düşünüyorum. Tanrım, her bir anıya tutunmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı, oğlunu kaybetmek gibi acı verici olanlara bile. Kendiminkini bu kadar çabuk terk etmeye hazır olduğum için ani bir utanç duyuyorum. Ama William'ı William yapan, onu şekillendiren şey buydu.

hayatında. Sevdiği ve onu seven insanların içindeydi.

"Harlow?"

Yukarı baktım. "Evet?"

Annem koluma hafifçe dokunuyor. "Beverly iki gün içinde geliyor."

"Tamam."

"Ben de geliyor."

* * *

Ertesi gece, gece gökyüzü güneşi tüketirken ellerim bir buket kanto düzenlemekle meşgul. Güveler bahçe ışıklarının etrafında yüzüyor; bazıları kendi cesaretlerini sınır gibi havuzun yüzeyinde süzülüyor.

Avrupa spiral tekniğini kullanarak elle bağlanmış buketleri nasıl oluşturacağımı bilmediğim bir zamanı hatırlayamıyorum. Ellerim olmadığında

Çiçekleri ekleme ve döndürme, ekleme ve döndürme ritminin tadını çıkarıyorum. Ve bu gece, Beverly için özel bir şey yaratmak gibi basit bir görev için şükrediyorum. Yaratıcılığı, döngüleri, sonları ve yeniden doğuşu simgeleyen bir parçam. Ama buketi çevirirken odaklandığım şey *yeniden doğuşun* gücü.

her seferinde bir bilinçli devrim. Yavaşça, sihrimin uyandığını hissediyorum, parmak uçlarımdan yayılan sıcak bir titreşim.

Simyasal bir değişim, kalplerin birleşmesi.

Yenilenme vaat eden bir birliktelik.

Aranjman tamamlandığında, mor ipek bir kurdeleyle bağladım ve Beverly'ye küçük bir yardımı dokunur umuduyla masanın üzerine nazikçe bıraktım. Kaybından dolayı ne kadar üzgün olduğumu söylemek için onu daha önce aradım ama cevap vermedi, ben de mesaj bıraktım.

Gizemli çiçeklere bakarken şarabımdan bir yudum alıyorum ve bütün gün kafamı kurcalayan soruyu .

Ben'i aramalı mıyım? Aramazsam duyarsız bir canavar mı olurum? Ama ararsam, müdahaleci mi oluyorum? Sonra istenmeyen bir anı beni yakalıyor ve sanki o cehennem gecesini tekrar yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Ben, Helena'nın oturma odasının loş ışığında durmuş bana ve beni yıkan sözleri söylüyordu.

Bizi düşündüğümde, sana baktığımda hissettiğim tek şey garip bir boşluk, bir kopukluk.

Boşluk. Kopuş. İki kelime nasıl bu kadar acıya neden olabilir?

Kararsızlığın kargaşasında kaybolmuş bir halde Cam'i arıyorum, açtığı için minnettarım ama Lil'i arayacağımı söylediğimde "Bu gece ameliyatta" diyor.

Her ikisinin de fikirlerini almayı umuyordum; akıl ve duygu, basitlik ve karmaşıklık, anlam ve anlamsızlık arasında bir denge.

"İyi misin?" Cam soruyor. Ben fiyaskosuyla ilgili her şeyi zaten biliyor; Lil bundan emin oldu. Ancak tipik Cam tarzında, beş milyon takip sorusu sormak , bizim (tüm kız kardeşler ve kuzenler çetesi) yüz maskeleri yaptığımız ve reposado yudumlayıp jalapeño patlamış mısır yerken eski filmleri izlediğimiz sanal bir kızlar gecesi planladı. Lil bütün geceyi, kız kardeşlerinin nasıl

Lantana iş telefonlarına cevap vermek için ekrandan çıkıp dururken filmin aşk hikayesi gerçekçi değildi. Dahlia maskeye karşı alerjik bir reaksiyon gösterdi ve Benadryl aldı ancak otuz dakika sonra uyuyakaldı. Eve döndüğüm o ikinci gece tam da ihtiyacım olan şeydi.

Cam'e William'dan bahsettikten sonra keskin bir nefes aldı. Ölümle, kederle ya da *sona* benzeyen herhangi bir şeyle arası iyi değildir.

"Başsağlığı dilemek için Ben'i aramal mıyım bilmiyorum," diyorum.

"Ben de bilmiyorum Bean," diyor. "Demek istediğim, bir yandan Çünkü yapılması gereken doğru şey bu, ama diğer yandan her şey henüz çok taze ve o hayatınızda değil ve bu onu daha kötü hissettirecek mi? Çünkü sonuçta bu onunla ilgili, sizinle değil."

Başımı sallıyorum, sözlerinin izini sürüyorum ama kalbim ne istiyorsa istiyor. O da, kendisi ve ailesi için dayanılmaz olduğunu bildiğim bu dönemde Ben'e bir nebze olsun şefkat göstermek.

"Zor şeylerle ilgili uygun görgü tavsiyeleri nerede?" Homurdanıyorum.

"Sanırım buna sezgi deniyor." Cam iç geçirdi. Sonra o korkunç soru, "Onu görmeyi planlıyor musun... çiftliğe geldiğinde?"

"Hayır," diye patlıyorum, başımı şiddetle sallayarak. "Yani, bu onun ailesiyle özel bir an ve bana karşı tamamen kayıtsız kalmasını kaldırılabileceğimi sanmıyorum. Ortadan kaybolmayı planlıyorum. Ama Beverly için bir şey yaptım." Ona kalp şarkısının büyülü buketini anlattım.

"Gördün mü?" diyor. "Kelimeleri olmayan bir sembol. Mükemmel bir sembol. Ben bunu görecektim ve ne kadar önemsediyini anlayacak."

"Ya da büyüünün her şeyi nasıl mahvettiğini hatırlayabilir." Rahatlatıcı bir esinti avluyu süpürürken parmağımı narin bir taç yaprağının gezdiriyorum.

"Harlow?"

"Evet."

"Ne yapmak istediğini biliyorsun, yüzden sadece yap."

"Peki ya yüzüme patlarsa?"

"Sonra parçaları toplarsın."

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes alıyorum ve Ben'e bir mesaj yazıyorum.

Çok üzgünüm. William'ın sizin için ne kadar önemli olduğunu ve bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyorum. O özel bir adamdı ve çok özlenecek.

Tereddüt ediyorum; parmağım gönder düğmesinin üzerinde geziniyor. Şarabımdan son yudumu alıyorum, sonra mesajı teker teker siliyorum.

Tam o sırada telefonum çalıyor ve kim olduğunu görünce hemen cevap veriyorum. "Beverly?"

Bir an sessiz kaldı, sonra zayıf bir , "Sevgili Harlow. Güzel mesajını aldım."
"Çok özür dilerim." Daha fazlasını söylemek istiyorum ama kelimeler gelmiyor.
"Son günlerimizi olağanüstü kıldınız ve bunun için size teşekkür etmek istiyorum."
Birden Ben'in ona bir şey anlatıp anlatmadığını ya da ne kadarını bildiğini merak ediyorum. "Bu ailemin sihriydi," diyorum ona, bir gram bile hak etmediğimi düşünerek.

Neredeyse her mahvediyordum. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız."

"Çiftliğe gelmene gerçekten çok sevindim," diyorum ona, nabzım hızlanıyor. "William için mükemmel bir yer."

"Ben de öyle düşünüyorum ve Azalea buna bayılırdı." Sesi çatlıyor.
"Sence de öyle değil mi?"

"Yapardı."

Konuşmanın , sona yaklaştığını hissedebiliyorum. "Harlow, benim için son bir şey yapar mısın?"

"Herhangi bir şey."

"Orada olacak mısın?"

Yani Ben ve benden haberi olmamalı. Bacaklarımda yavaş bir titreme başlıyor ve omurgama doğru ilerliyor. Nasıl hayır diyebilirim? Nasıl evet diyebilirim?

"Harlow?"

"Evet, buradayım," diyorum alnımı ovuşturarak, gözlerimi geceye, talebe, hepsine . Ama Beverly hâlâ bir cevap bekliyor.

"Sadece bir ailen olmasını tercih etmez miydin?"

İç geçiriyor ve acıdan kaynaklanıyormuş gibi görünen zoraki bir kıkırdama sesi "Azalea ailedendi ve sen de öylesin."

Onun sözleri beni güçlendiriyor. Ben bundan daha güçlüyüm. Bu benimle ya da Ben'le ilgili değil; bu hayatının aşkını kaybetmiş bir kadınla ilgili. Hikâyelerinin başladığı yerde onu kutlamak. "Evet," diyorum, "orada olacağım."

Görüşmeyi bitirdikten sonra arkama yaslanıp gecenin karanlık örtüsüne bakıyorum ve Ben'in yüzüne bir daha nasıl bakabileceğimi merak ediyorum.

Ben çiftliğe adım önceki, hikayemiz sona ermeden önceki saatleri hep böyle hatırlayacağım. Yatağımda uzanmış, karanlığa bakıyordum. Hatırladıkça kalbimin sert gümbürtüsü kulaklarımı dolduruyordu.

Aylar önce o gece tanrıçanın uğursuz fısıltısı: *Başlangıç zamanı.*

O zamanlar bir başlangıcın aslında birçok başlangıç olduğunu, bir anın diğerine yol açtığını, her deneyimin beni acı verici ve derin şekillerde şekillendirdiğini bilmiyordum.

Düşüncelerim çok büyük, kontrol altına alınamayacak kadar kaotikti, bu yüzden günlüğümü çıkardım ve yazmaya başladım - Violeta'nın hikayesini değil, kendi hikayemi.

Hayat sadece bir dizi başlangıç ve bitişten ibarettir.

Bırakmayı öğrenmenin uzun bir mevsimi. İnsanlar, hayaller, fikirler, işler, aşk. Her birini iliklerimize ve ruhumuza kadar sımsıkı sararız, sevdiğimizi iddia ettiklerimizi boğma riskini göze alırız ve sonra zamanı gelir - her zaman gelir. Kaçabilir, savaşabilir ya da saklanmaya çalışabiliriz, ancak bunların hiçbiri ufukta toplanan fırtınayı değiştirmeyecektir.

Ve belki de bizi değiştiren, her zaman olmamız gereken kişiye doğru yeni bir yol açmamıza yardımcı olan fırtınalardır.

Yatağımın yanındaki vazoda duran tek kanto çiçeğine bakıyorum. Yaprakları gözlerimin önünde titriyor ve açılıyor, her biri yere düşüyor. O zaman içimde belli bir yeşeriyor, derin ve zahmetsiz bir bilgi yarın olursa, iyi olacağım.

* * *

Ben, Beverly ve Helena'nın bugün saat beş buçukta, yani sadece iki saatlik bir mesafede varmaları gerekiyordu. Beverly iki istekte bulundu. "Bu bir kutlama. Karanlık bir hüzün istemiyorum, o yüzden lütfen bir şenlik için giyinin. Çiçekler gibi giyinin." Ve hepimizin William'ın favori içkisi Jameson 18 Whiskey ile kadeh kaldırmamızı istedi. Teyzem ve ben Hylocereus ağacının yanına küçük bir masa kurduk ve dallarına peri ışıkları dizdik. Ardından, son dakikada, her biri beyaz mermere yerleştirilmiş mumlardan oluşan kısa bir yol oluşturdum.

Saniyeler geçtikçe gerginliğim artıyor. Evet, çünkü Ben'i tekrar göreceğim ama bunun Beverly için, William için de mükemmel olmasını istiyorum. Dileği küllerini günbatımında, altın saatte, tanrıçanın saatinde Gece Kraliçesi'nin altına serpmek.

Bir tutam tatlı rezene tohumu (güç vermesi için) ile uzun bir lavanta banyosu yaptıktan sonra, kırmızı maksi bir elbise giyiyorum, kap kollu ipek bir A-line ve saçlarımı gevşek bir chignon şeklinde bağlıyorum.

Rosa Beverly, Ben ve Helena'yı çoktan ay bahçesine götürmüştür. Şimdi annemle birlikte taşlı patikadan Hylocereus ağacına doğru yürürken Beverly için yaptığım kanto buketini elime alıyorum.

"İyi misin?" Annem kolunu benimkine dolayarak soruyor.

Aslında sorduğu şey Ben'i tekrar görmemde bir sakınca olup olmadığı ama ben bu konuşmayı yapmak istemiyorum, şimdi değil, o yüzden "Sadece bunun onlar için mükemmel olmasını istiyorum" diyorum.

"Olacak," diyor tereddüt etmeden, sesi ve tüm tavırları güvenimi pekiştiriyor. "Bu buketi hazırlamakla çok düşünceli davrandın."

Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum, pembeler ve turuncularla bir tutam morun karışımından oluşan suluboya gökyüzüne hayranlıkla bakıyorum. Ve hava, sanki bir işaretmiş gibi, hanımeli, lavanta ve okaliptüs kokusuyla zenginleşiyor.

"Senin doğduğun geceyi düşünüyordum," diyor yürürken. "Tanrıçanın sana adını koyan fısıltısını çok net hatırlıyorum, ama kız kardeşlerinin doğduğu zamanın aksine çok uzakta, silikti. Ve sanırım..." O Şimdi durdu ve bana döndü. "Sanırım sana neden tek bir çiçeğin adının verilmediğini biliyorum."

"Neden?"

"Çünkü senin büyüün tüm çiçekleri kapsıyor. Gücün sadece bir tanesinin ötesine uzanıyor."

O haklı. Sözleri havaya karıştığı anda anladım. "Ama neden bir yığın taş?" diye soruyorum.

Annem hafifçe gülüyor ve tekrar yürümeye başlıyoruz. "Taşlar da mücevherdir, Harlow. Ve sen de nadir bulunan bir elmas gibisin."

"Bunu söylüyorsun çünkü sen benim annemsin."

"Ay, Dios," diyor başını sallayarak. "Ayrıca, doğru olduğu için söylüyorum. Sadece biraz cilalanmaya ihtiyacın vardı."

İkimiz de gülüyoruz ve bunun ruhumu hafiflettiğini hissediyorum.

Ama elmas olsun olmasın, yine de Ben'le yüzleşmek zorundayım. Her adımda başımın daha da döndüğünü hissediyorum.

Herkesin toplandığı ağaca giden yol büyüleyici, her bir mum minik bir ay gibi parlıyor. Ve Gece Kraliçesi ışıltı ışıltı, dallarından geçirilmiş ışık şeritleriyle parıldar.

Bizi ilk Beverly görüyor; yanıma geliyor, aradaki mesafeyi kapatıyor, beni kucağına çekiyor ve ben de ona sarılıyorum, ne kadar üzgün olduğumu söylüyorum, serbest kalmak isteyen gözyaşlarımla savaşıyorum. Kararsız bir elle ona kanto buketini uzatıyorum. "Yeniden doğuş için," diye fısıldıyorum sadece onun duyması için.

Gülümsüyor, çenemi avucunun içine alıyor ve şöyle diyor: "Bunlar çok güzel. Daha önce böyle bir çiçek gördüğümü sanmıyorum."

"Nedir onlar?" Helena soruyor. Üzerinde pembe askılı bir tulum ve hafif, çağrıştırmacı, melankolik bir koku var.

"Kalp şarkısı," diyorum ona nazikçe sarılarak.

"Lütfen bu çiftlikte yaşayabilir miyim?" Helena, gözyaşlarına boğulmuş yüzüne uymayan rahat bir ses tonuyla söylüyor.

Gülmenin uygun olup olmadığından emin değilim ama elimde değil ve Helena gülüyor. "Büyükanнем ve büyükbabam burası hakkında çok sık konuşturlardı ve ben hiç -"İç çekerek etrafına bakınıyor," "Bu kadar güzel olduğunu hayal bile edemezdim."

Beverly, "Tarif edilemez," diye ekliyor.

Arkamda bir yerde annem Ben'i selamlıyor, Rosa herkes için viski doldururken anlamadığım kelimeler söylüyor.

Ben ve ben bir şekilde kaçıyoruz, her ikimiz de şimdilik gruptaki diğer insanlara odaklanıyoruz, ancak birbirimizi tanımak zorunda kalmamız sadece birkaç saniye sürecek.

O kargaşada bile onun varlığının farkındayım. Ve bir an daha inkâr etmeye dayanamadığımda, bir bakış atıyorum. Bakışlarımız buluştu.

Kısa bir an için çiftlik durur, zaman durur ve sadece Ben, derin bakışlı gözleri, yıpranmış yüzü, sarkmış omuzları görünür. Kırılmış bir adam gibi görünüyor.

Onun için acı çektiğimi hissediyorum.

Gözünü kırpmıyor ya da , sadece bakışlarımı öyle bir yoğunlukla tutuyor ki hislerimi bastırıyor ve çok fazla geliyor. O gözlerde, korktuğum kayıtsızlığı ama tek gördüğüm keder.

Bana doğru ilerliyor, elini uzatıyor. Gerçekten teklif ediyor ?

Elimi sıkmak mı? Gözümü kırıyorum, kendimi sabitliyorum ve benden birkaç santim uzaktayken

uzanıp ona sarılmak. Çünkü yapılacak doğru şey bu, çünkü buna ihtiyacı var gibi görünüyor, çünkü ben buyum.

Karşı çıkmıyor, ürkmüyor ya da çekilmiyor. Ama kucaklaşma çabuk oldu. Kollarının sıcaklığını hiç hissetmiyorum ve aniden üşüdüğümü hissediyorum. asla sahip olamayacağım şey.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum, elini aldığımı fark ediyorum. Ne bir sihir kıvılcımı ne de bir sıcaklık titreşimi var. Ve parmaklarım gevşediğinde, sanki bırakmaya hazır değilmiş gibi bir saniye daha tuttuğuna yemin edebilirim.

"Teşekkür ederim," diyor ve sonra eli yanına düşüyor.

Beverly kanto buketini masanın üzerine koydu. Sonra Helena'dan küçük gümüş bir kutu alıyor ve hepimize etrafta toplanmamızı işaret ediyor. Ben büyükannesine katılarak beni onun yanında durma zahmetinden kurtardı.

Serin bir esinti çiçeksiz dalların arasından fısıldıyor.

Anneme yaklaşıırken Beverly, "Burayla ilgili pek çok mutlu anım var," diyor, "Açelya'yla, sihirle, benim ve William'ın hayatına ne kadar dokunduğuyla ilgili pek çok parlak anım var ve bunun için sana teşekkür etmek istiyorum. Bunun için." Gözleri yaşlarla parlıyor ve benimkiler de çok hızlı bir şekilde oluşuyor.

"William da bunu isterdi," diye devam ediyor titreyen bir gülümsemeyle. "Çok katmanlı bir adamdı, ailesini ve hayatını seven karmaşık bir adamdı ve çok erken aramızdan ayrılmış olsa da bizimle olduğunu biliyorum. Biliyorum..." Sesi kesiliyor ve bakışlarını kaçırıyor, aniden kaybolmuş gibi görünüyor. Ben elini onun koluna koyuyor ve bu onu güçlendiriyor gibi görünüyor. Bir saniye sonra ekliyor: "Bu topraktaki büyüünün onu sıcak tutacağını biliyorum."

Rosa viskiyi uzatır. "To vida hermosa!" diye şarkı söylüyor, kadehini kaldırarak.

Herkes uzun bir alıyor. Likör dumanlı, maltlı, karmaşık ve beni iliklerime kadar ısıtıyor ama göğsümdeki ağırlığı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Helena kendine bir bardak daha doldurur ve havaya kaldırır. "Her zaman macerayı seçmeye."

Hepimiz alkışlıyoruz, onun kadeh kaldırışını tekrarlıyoruz. Sonra Ben kadehini kaldırıyor. Kehribar rengi sıvıya düşünceli bir şekilde bakıyor, kaşlarını kaldırıyor ve sonra "Kalbinin istediğini yapmaya" diyor.

Kaburgalarımın arasında bir sızı hissediyorum ve birden sahneyi başka bir açıdan, William'ın bakış açısından hayal ediyorum - o ne görüyor? Bir kutlama

Hayat mı? Çiçekleri henüz ortaya çıkmamış güzel bir gece bahçesi mi? Şimdi anılarını tek başına taşımak zorunda olan sevdiği kadın mı?

Ben boğazını temizleyerek dikkatimi geri çekti. Duruşunu değiştiriyor ve bir nefes alıyor. "Çocukken," diye başlıyor, "belki sekiz yaşındaydım, büyükbabam bana bu ağaçla ilgili bir hikâye anlatmıştı."

Bu beni hazırlıksız yakaladı ve devam etmesi için başımı kaldırdım.

"Hayatını bu ağaca borçlu olduğunu söyledi," diye ekliyor Ben, sesi her kelimede güven kazanıyor. Dudaklarının kenarında bir gülümseme var; görünmesini istiyorum ama Ben onu yerinde tutuyor. "Hatırlıyorum da, hiçbir şekilde sihirli bir ağaç var ve ben ona bunu söyledim ve o ne dedi biliyor musunuz?" Hepimizin yüzünü tarayarak hafif bir kahkaha atıyor.

Helena bu hikâyeyi milyonlarca kez dinlemiş gibi sallıyor, Beverly ise torununa bakarak gülümsüyor.

Ben, "İnanmak için görmem gerektiğini söyledi" diyor.

Şimdi de büyüye inandığını mı söylüyorsun?

Demek istediğim, belki de herkesin kendine göre özel versiyonu vardır.

"Sihre inanmaya," diye alkışlıyor annem.

Hepimiz içtikten sonra Beverly gümüş kutuyu açar ve torunlarıyla birlikte William'ın küllerini ağacın altına serperler.

Kaburgalarımın altındaki sızı yanıyor ve genişliyor ve kendimi Gece Kraliçesi'ne daha yakın eğilmiş, parmak uçlarımla sarmaşıklarına dokunurken buluyorum. Büyümün yükselmesine izin veriyorum, sıcak ve canlı. Yavaşça çiçekler açılıyor, tüm gece güzellikleriyle uyanıyorlar.

Küller serpildiğinde, çiçekler tam çiçek açmış olur ve ısıltılı görünimleri enfes olmaktan başka bir şey değildir.

Beverly nefes nefese kalıp elini göğsüne götürürken annem hafifçe belime dokunuyor, Helena hem keder hem de hayranlık dolu bir gülümsemeyle ağlıyor.

Ben bana döndü. Gözlerindeki şaşkınlığı ve anladığını görüyorum. Bunun benim dokunuşumun bir sonucu olduğunu biliyor. Ve kısa bir an için, sihri görmek isteyen sekiz yaşındaki çocuğu görüyorum.

Beverly bir taç yaprağının kenarını nazıkçe okşayarak, "Ne kadar da yakışıyor," dedi.

Kısa süre sonra daha fazla hikaye anlatımına yol açan bir sohbet dalgası var, ama hepsi çok uzak çünkü başka bir yerde kayboldum - birkaç dakika önce olduğum kişi olmadığımı fark ettiğim bir yerde. Tüm gücümü biliyorum. Tökezleyip tekrar ayağa kalkabileceğimi biliyorum. Bırakabileceğimi biliyorum.

Rosa, Helena'nın yanında telefonundan neşeli bir İspanyol baladı çalıyor, belki de çakırkeyif olma yolunda, kolunu boynuma atıyor, daha da yaklaşıyor ve "Kardeşimin sana ihtiyacı var" diye fısıldıyor.

İnanmayan bir kakhaha atmaya çalışıyorum ama sahte ve aceleci bir kakhaha oluyor. Bana "ihtiyacı olan" Ben'in gittiğini bilmiyor mu?

Büyülenmiş olduğunu?

Hiçbirinin gerçek olmadığını mı?

Aynı anda Ben ortaya çıkar ve ona "Belki de biraz ağırdan almalısın" der.

Kaşlarını onu itiyor. "Sadece iki kadeh içtim, Ben. Nesin sen? Lanet olası viski devriyesi mi?"

Ani bir esinti fısıldayarak geçip gidiyor, mumlardan birkaçını söndürüyor ve gruba belirsiz bir sessizlik getiriyor.

Annem kolunu Beverly'ye doluyor ve "Eve dönelim, orada daha rahat oluruz" diyor.

Beverly başını sallıyor ama yüzündeki ıstırabı görebiliyorum; William'ı geride bırakmak istemiyor.

"Hylocereus ay bahçesinin koruyucusudur," diyorum ona, biraz güvence vermeye çalışarak. "Onunla ilgilenecektir."

Beverly, hayran olduğum bir tür kraliyet havasıyla başını sallıyor. "Bakabileceğimiz birkaç fotoğraf getirdim," diyor. "Azalea'nın bazı fotoğrafları." Ve çok geçmeden herkes eve geri dönüyor.

Biraz yalnız kalmak isteyerek onlara "Hemen olacağım" diyorum.

Onlar gittikten sonra Mayahuel'e sessizce dua ediyor, bu güzel tören ve damarlarımdaki sihir için ona teşekkür ediyorum. Hem maliyeti hem de Hediye.

"Ona göz kulak ol," diye fısıldıyorum.

Sonra kendi bahçeme bakıyorum. Birkaç ay önce huzursuz olurdum, hasadı görmek için sabırsızlanırdım, ama şimdi? Toprağın bana ruhumda ne olduğunu söylemesine ihtiyacım yok. Burada neyin yetişeceğine ben karar verebilirim, şimdi ve sonsuza dek.

Bahçenin kenarında diz çöküp ellerimi serin ve kuru toprağa koyuyorum. Tanrıçanın gücünün toprakta titreştiğini, parmaklarıma sızan bir enerjiyle titreştiğini hissedebiliyorum. Büyüyü içime çekerken ciğerlerim genişliyor, onu bütünüyle tüketmek. İşte o zaman kendi sihrimi toprağa geri salmaya karar veriyorum, ortaya çıkacak ve ay bahçesini koruma yükünü paylaşacak ikiz Hylocereus ağacını hayal ediyorum.

Toprak ısınıyor, dokunuşumun altında titriyor. İşte orada. Köklerin tutunduğu, yukarı ve yukarı ve yukarı ittiği anı hissedebiliyorum.

Tam o sırada ayak sesleriyle irkildim. Ayağa fırladım, döndüm.

"Seni korkutmak istememiştin," diyor Ben.

"Burada ne yapıyorsun?" Onun varlığıyla kendimi savunmasız hissediyorum. "Sana teşekkür etmeden gitmek istemedim."

Başımı sallıyorum; ağzım o kadar kuru ki tek kelime bile edemiyorum. "Gitmek mi? Fotoğraflara bakmak için kalmıyor musunuz?"

"Büyükannem birdenbire yorgun hissetti, bu yüzden otele geri dönüyoruz."

"O iyi mi?"

"Olacak," diyor.

"Ya sen?" Bu sözleri yüksek sesle söylemek istememiştim. Onu bu şekilde zor durumda bırakmak.

Ben'in bakışları yere düşer. "Onu deli gibi özlüyorum."

Ona sarılma o kadar yoğun ki gözlerimi ondan başka bir şeye çevirmek zorunda kalıyorum.

"Çiftliği görebildiğime sevindim," diyor sesi gergin bir şekilde. "İnanılmaz bir yer."

Yukarı bakıyorum, gülümsemeye zorluyorum; kibar, sıkı, belirsiz. O kara gözleriyle beni , nabzımı yükseltiyor, kanımı ateşe veriyor.

"Şu ağaçla ilgili anlattığın hikâye," diyorum. "Bilmiyordum."

Ben başparmağını çenesinde gezdiriyor. Titriyor mu? Hayır. Neden olsun ki? Bana karşı kayıtsız. Aramızdaki bağ koptu.

"Büyükbabam ölmeden önceki gece bana hikayeyi tekrar anlatana kadar hatırlamıyordum. Sanki biliyor gibiydi." Kollarını göğsünde kavuşturup nefes veriyor. "Ve bana anlattığında, her şey aklıma geldi. Tuhaftı, değil mi?"

"Hafıza her zaman biraz gariptir."

Gece Kraliçesi'ne bakar. "Bunu nasıl yaptın? Çiçek açmasını mı sağladın?"

Onu karanlıkta tutmanın, yeteneklerim hakkındaki gerçeği inkar etmenin bir nedeni yok. Ben de ona annemin bana anlattıklarının en kısa versiyonunu anlattım.

Ağzının bir tarafı, gülümsemesi mi yoksa sırıtması mı gerektiğinden emin değilmiş gibi yukarı kalkıyor. "Demek gerçekten sihrin var."

Başımı salladım.

Zihni ikiyle ikiyi bir araya getirdiğinde, gerçek zamanlı olarak gerçekleşen şafak vaktini görüyorum. "İşte böyle oldu. Bağlanma. Sen geliştirdin..."

"Kasıtlı değildi," diyorum. "Bilmiyordum." "Bu senin hatan değil."

gerilimi hissediyorum, ikimiz de buradaki kuralları, neyin söylenip neyin söylenemeyeceğini bilmiyoruz.

Ama ilk bombayı atan Ben olur. "Bana bir gerçeği söyledin, ben de sana bir tane . New York'a döndüğünde."

Tüm vücudum donuyor, o geceyi tekrar düşünmek istemiyorum. "Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Kızgındım, incinmişim," diyor mesafesini koruyarak; bahçe ışıkları yüzüne gölge düşürüyor. "Ve tüm bu duyguları yaşamak rahatsız ediciydi. aniden . Önemli olduğunu bildiğiniz bir şeyi kaybetmek gibiydi, ama artık ona bağlı bir önem yoktu ve siz -" duraklıyor, doğru kelimeleri arıyor "- kalbinizi ve zihninizi yeniden birleştiremiyorsunuz."

Bunu duymak istemiyorum ama Ben'in devam etmesi için sessiz kalıyorum.

"Ve sonra büyükbabam öldü. İçim çok ve seninle ilgili tüm bu anılar... Bilmiyorum... gerçektir ama aynı zamanda gerçek değilmiş gibi de hissediyordum, eğer bu mantıklı geliyorsa?"

Çünkü hepsini elimden aldım.

"Ben, gerçekten üzgünüm." Aramızdaki bağı koparmanın onu bu kadar yiyip bitireceğini hiç düşünmemiştim. Kendi kalbini geri kazandıktan sonra hayatına devam edeceğine, beni sadece bir zamanlar tanıdığı bir kız olarak hatırlayacağına inanmışım.

Kaşlarını çatıyor, yutkunuyor. "Keşke bu anılarla eşleşebilseydim ..." Göğsüne dokunuyor ve ben koşmak, sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek için can atıyorum.

"Bütün bunları sana kendini kötü hissettirmek için anlatmıyorum," diyor başını sallayarak.

"Sorun değil," diye idare ediyorum. "Eminim kafa karıştırıcı ve tuhaftı ve..." "Ama ..." Yüz ifadesi çok kırılğan, çok nazik. "Bu herhangi biri gerçek miydi?"

"Ben," diyorum gözyaşlarımı yutarak, "bununla kendine işkence etme." *Bana da işkence etme.*

Her şeyden çok, ona her şeyin gerçek olduğunu söylemek istiyorum. Ve şimdi keşke o notu hiç bulmasaydı ve gerçeği öğrenmeseydi diyorum. Bu yükü taşımak zorunda kalmamasını.

Duygulara bağlı *olmayan* böylesine canlı anılara sahip olmanın ne kadar kafa karıştırıcı olacağını hiç . Bir şeyi ona bağlı duygular olmadan hatırlamak ne kadar korkunç olurdu. Bu...*bu* yüzden bir bağı koparmanın çok tehlikeli olduğunu fark ettim. İnsan kalbi karmaşıktır, giriftir, Çok yönlü... Sihir gibi.

"da hissetmiş olmalı," diyor Ben, "büyükannemi hatırlıyor ama onun tamamını değil, onun hakkında *hissettiklerini* hatırlamıyor." Boğazını temizliyor. "Ya da en azından bağ kurana kadar."

Bağlanma. İki kalbi iyileştiren ve diğer ikisini kıran büyü.

Korkudan felç olmuş durumdayım, söyleyecek doğru şeyi bilemiyorum. Sessizliğin daha nazik olup olmadığını merak ediyorum. "Her şey daha iyi olacak," diye yalan söylüyorum.

Kaşları birbirine yapışmış. Çok yorgun görünüyor. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Sen nasılsın?"

Çaresizliğini görüyorum, iyi olduğumu bilmeye ihtiyacı olan bir suçluluk katmanı. İyi bir adam olmasından başka bir nedenle değil. "Çiftliğe dönmek benim için iyi oldu."

Gözlerinde dile getirmediği bir soru var. Belki böylesi daha iyidir.

Gece bahçesi uyanırken sessizlik içinde öylece duruyoruz. çiçekler bir gece gibi kısa bir süre için açarlar. Önce Ben konuşur. "Gitsem iyi olacak. Erken bir uçuşumuz var."

Söyle ona! Ona gerçek olduğunu söyle. Ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ve gittikçe kötüleşiyor. Bunu görebiliyorum. Bana karşı bir şey hissettiğinden değil, kafası çok karışık olduğu için. Belki de bağın kopmasını aceleye getirdim. Belki daha fazla dikkat etmeliydim, daha fazla zaman ayırmalıydim.

Ben bana sarılmak için bir hamle yaptı. Her parçam ona gitmek istiyor ama sonra geri çekiliyor. "Tüm bu haftalar boyunca büyükbabamın eşyalarını toplamak, büyükannemin dağılışını izlemek, onun yokluğunu hissetmek beni düşündürdü, anlamamı sağladı" diyor.

"Neyi anladın?"

Gözlerini kırptırıyor, nefes alıyor, "Bunu neden yaptın. Gerçeği neden benden ve bilmeni isterim ki kızgın değilim. Artık değilim." Ellerini ceplerine sokuyor ve omuz silkiyor. "Ölüm her şeyi bir perspektife oturtmaya meyillidir."

Ona boş boş bakıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum. Zihnim düşünceler, umutlar ve korkularla dolu bir kasırğa gibi. Eğer kızgın değilse, yeniden başlayabilir miyiz? Ya da onun kayıtsızlığı, Kafa karışıklığı köprü kurulamayacak kadar büyük bir uçurum mu? Bu soruya cevap verebilecek kişi ben değilim, sadece Ben verebilir.

Bir nefes boyunca bakışlarımı tutuyor ve sonra gitmek için dönüyor. "Ben?" Pat diye söyledim.

Dönüp loş ışıktaki bana bakıyor. "Öyle mi?"

"Her şey girecek," diyorum tekrar, vücudumda dolaşan şiddetli titremeye savaşıyor, umutsuzca dökülmek isteyen gözyaşlarımla mücadele ederek.

"Çünkü

İkimiz de."

Gözleri beni nazikçe tutuyor. Ağzı yukarı kıvrılıyor, bana sadece bir gülümseme, sessiz bir veda veriyor.

Ve bu sefer, çekip gidecek olan o.

Ertesi gün, kapanışa kadar dükkânda çalışıyorum, elimden geldiğince meşgul oluyorum - güller, laleler, sukulentler, kış çileği, dallar ve sedir dallarıyla benzersiz Noel masa aranjmanları yaratıyorum. Tüm dükkân çam ve tarçın, yanan huş ağacı ve serin, taze yeşil çiçek notaları kokuyor.

Bu gerçekten ruhum için bir merhem.

Son müşteri de çıktıktan sonra, vitrindeki kapalı tabelasını çeviriyorum ve ortalığı süpürmek için arka tarafa gidiyorum.

Ayaklarım yıprandı ve on iki "açık" saatten sonra sırtım ağrıyor. Ama garip bir şekilde ağrılar iyi hissettiriyor; hak edilmiş hissediyorum ve bana tüm acıların zamanla iyileştiğini ve azaldığını hatırlatıyor.

Kalan sapsarı ve tomurcukları süpürürken ön kapının zilini duyuyorum ve kilitlemeyi unuttuğum için kendime lanet ediyorum. Süpürgeyi yere bırakıp önlüğümü düzeltiyorum ve ön tarafa doğru ilerliyorum.

Taş kesildim.

Ben.

Birkaç metre ötede, bir frezya spreynin yanında duruyor ve bana bakıyor. Gözleri adını koyamadığım bir duyguyla parlıyor. "Merhaba" dedi.

Nefesimi bulmaya çalışıyorum. Sebep bulmak için. *O neden burada? Beverly için bir şey mi istiyor?* "Merhaba."

Gözleri üzerimde geziniyor, dağınık görüntümü, lekeli önlüğümü, buruşuk gömleğimi ve dağınık topuzumdan fırlayan düzensiz saçlarımı inceliyor. O gülümseyene kadar aniden kendimden utanıyorum, o sıcak, samimi, gösterişli gülümseme.

Lanet olsun ona.

"Bu sabah gittiğini sanıyordum," diyorum, aniden bir metre durmasına, her vedayı bir işgal gibi hissettirmesine, her şeyi bırakmamasına kızıyorum. Ve eğer biraz daha düşünmesi gerekiyorsa, yanlış dükkânda. Her ne kadar hayatına devam etmesine yardım etmek istesem de, buna gücümün yeteceğini sanmıyorum.

"Uçağa binmedim" diyor. Belli oluyor.

"Neden olmasın?"

Ben bir adım daha yaklaşıyor; onun yakınlığını hissedebiliyorum - sıcaklığı ve özlemi ve aniden kendimi destekleyecek bir şeyim olmasını diliyorum. İşte o zaman arkasında bir şey tuttuğunu fark ediyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Dün geceki konuşmamız hakkında çok düşündüm," diyor, "ve parçaları yanlışı bir araya getirdiğimi fark ettim."

"Ben," diyorum bıkkınlıkla, "neden ?" "Seni düşünmeden duramıyorum."

Kızgınlık, kafa karışıklığı, öfke - neredeyse ayaklarımı yerden kesecek bir yoğunlukla alevleniyorlar. Şaka mı yapıyor? Hayır, Ben bu kadar kibirli olmazdı.

"Duygularım gerçek," sanki reddedilemez bir gerçekmiş gibi.

"Bu mümkün değil," diye haykırıyorum, onun soğukkanlı kayıtsızlık sözlerini hatırlayarak. "Bana baktığında hiçbir şey hissetmediğini söylemiştin. *Bu* gerçektir!" Başımı sallıyorum, mağazada dolaşıp düzeltilmesi gerekmeyen şeyleri düzeltiyorum. "Şu anda duygusal olduğun için tarihi yeniden gözden ... sadece savunmasız bir yerdesin."

"O zaman neden hâlâ böyle hissediyorum?" diye o kadar sakın soruyor ki çığlık atmak istiyorum.

Tanrım, bu olamaz. İlişkimizi bu şekilde bitirmiş olmamız yeterince kötüyken, bir de onu baştan ikna etmem mi gerekiyor? Hareket etmeye devam ediyorum, kendimi içime çekiyorum, sıkı bir koruma topuna dönüşmek istiyorum.

"Neden hâlâ rüyalarımnda seni görüyorum?" diye soruyor usulca, beni takip ederek.

Nefesim kesildi. Durup ona dönüyorum. "Büyüden arta kalan bir parça olmalı ya da..."

"Dün seni gördüğümde," diyor, "bir şeyler hissettim."

"Ben..." Onun için, kendim için kontrolümü kaybetmemeye çalışıyorum ama bu duyguların birdenbire ortaya çıkmasına imkân yok. Gözlerine bakıyorum, sihrin kalan kıvılcımlarını arıyorum ama emin olmak için yeterli ışık yok. "Bu doğru olsa bile," diyorum, "bunun gerçek olduğunu sanmıyorum. Bence çiftlikte olmaktan ya da törenin yarattığı duygudan kaynaklanıyor." *Ve ben bu riski göze alamam.*

"Harlow-" biraz daha yaklaştı "-adil davranmıyorsun. Sana söylediğim şeyin gerçekleşme olasılığını düşünmüyorsun bile."

"Yapamam."

Sanki bu bir oyunmuş gibi ağzı yukarı kıvrılırken öfkem kabarıyor. "Dur. Sadece dur. Bana bakma. Gülümseme. Yeter."

"Sadece seninle konuşmaya çalışıyorum," diyor, "ve bu sadece benim yüzüm."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye homurdanıyorum. "Hayır, aslında ," diyor yavaşça.

Sıcak ve acı dolu gözyaşları, karmakarışık bir duygu karmaşası içinde boğazımdan yukarı yükseliyor. "Seni kaybettiğimde kalbim kırıldı," diyorum titreyerek, "ve ben... Bunu tekrar yaşayamam, Ben. Ve her ne kadar dün gece bir şeyler hissettiğine inanmak istesen de, bu düşündüğün şey değil." Olamaz.

"Ya bunu kanıtlayabilirsem?" Kendine güveni ve kabadayılığı çıldırtıcı. Arkasında duran şeyi çıkarıyor. Pasaporte'den İlk İzlenimler günlüğü, tanıştığımız ilk gün yazdığı günlüğün aynısı.

"Sen mi çaldın?"

"Ödünç aldım," diye düzeltiyor. Sonra, "Duyguları tümüyle eşleştirmeye çalışıyordum ama sonra fark ettim ki, daha geriye, bağdan *öncesine* gitmeliydim. Hâlâ hissedebildiğim gerçek duygulara sahip ilk anım buydu. Ve bu gerçekleştiğinde, sanki taşkın kapıları açıldı. Görmüyor musunuz? Bu, sana karşı hissettiklerimin gerçek olduğunun kanıtı." Sesi yumuşak, derin ve kendinden emin. "Büyünün aramızdaki bağı güçlendirdiğini düşündüğünü biliyorum, belki de öyle oldu ama bence bu mükemmel bir fırtınaydı çünkü... Harlow, o ilk gün zaten bir şeyler hissettim. Hem de hemen. Hâlâ hissediyorum."

İyimserliği beni mutsuz hissettiriyor "Ben, benimle daha yeni tanıştın. Ve dürüst olmak gerekirse, sen..." Doğru kelimeyi arıyorum. Kaba mı? Mesafeli mi? "Pek sıcak ve samimi değildin."

"Şunu okur musun?"

Duygularımın taşmasını engellemek için mücadele ederek bakışlarımı onunkilere sabitliyorum. "Lütfen?" diyor nazıkçe. "Ve eğer bu senin için bir şey ifade etmiyorsa Gideceğim. Bu sefer temelli."

Hangi kelime fikrimi değiştirebilir ki? Ama ona bu kadarını borçluyum.

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum, kitabı açıp bana uzattığında akıl sağlığımı sorguluyorum, sonra sayfanın kenarında yüzen, yabancıların kelimelerinden oluşan bir denizde kaybolmuş bir pasajı işaret ediyorum.

Gözlerim pasaja takılıyor ve ben sessizce okurken Ben yüksek sesle tekrarlıyor: "Onu aklımdan çıkarmak ne kadar sürecek?"

Bu basit cümle beni altüst ediyor, kalbimi uçuruyor ve moralimi bozuyor çünkü ona nasıl güvenebilirim?

"Har," diyor, "en başından beri senin dünyanda kaybolmuştum. Bağlanmadan önce."

Gözlerim hala onun kelimelerine takılı ve onları tekrar okurken, damarlarımda dolaşan, genişleyen ve yükselen bir büyü yoğunluğu hissediyorum.

Büyünün aramızdaki bağı güçlendirdiğini düşündüğünü biliyorum ama bence bu mükemmel bir fırtınaydı çünkü... Zaten bir şeyler hissediyordum.

Bu mümkün mü? Bağlanmadan *önceki* duygularının kalbindeki tek güvenli alan olması, büyüden, bağın kopmasından korunmuş olması?

Yukarı bakıyorum. Ben'in karanlık, gizemli gözleri benimkileri arıyor, soruyor... hayır, soruyu yalvarıyor, *hala benimle bunu riske atacak mısın?*

Korku ve endişe yumağını yutuyorum. Yavaşça, temkinli bir şekilde, elim yanağına gidiyor. Ve biliyorum. *Bunu ve daha fazlasını riske atacığım.*

Cevabımı okumuş olmalı çünkü elleri beni daha da yaklaştırıyor, ta ki vücutlarımız aynı hizaya gelene ve nefeslerimiz eşit olmayana kadar. Ve dudaklarının vaadi çok yakın.

Ama etmeyeceğiz.

Böyle kalıyoruz, gözlerin gözleri aradığı, vücutların birbirine sıkıca bastırıldığı, göğüslerin yükselip alçaldığı bir anda kilitleniyoruz. Ben alnını benimkinin üzerine koyuyor, gözlerini kapatıyor.

"Harlow."

"Peki ya şimdi?" Emin olmak için soruyorum. "Kanada'da nasıl hissettiğini hatırlıyorsun ve..."

"Hepsini." Dudaklarının sadece bir fırçasını sunuyor. Ve bu, tüm sistemime adrenalin gibi bir şey.

Kimin önce hareket ettiğini, dükkanın arka tarafına nasıl geldiğimizi bilmiyorum ama daha önce Ben'i arzuladıysam bile, şimdi hissettiğim açgözlü arzunun yanında hiçbir şeydi.

Hayır, bu dans bağlandığımız zamankinden farklı. Bağlanmanın beklenmedik olduğu yerde, bu kaçınılmaz hissettiriyor - sorgulanması gerekmeyen doğal bir birliktelik. Olduğumuz ve ihtiyaç duyduğumuz her şey tam burada, , şu anda.

Sonunda masanın yanında ayrılıyoruz ve arkamdan uzanıp önlüğümü çözüyor, yere düşerken bakışlarını benimkinden hiç ayırmıyor. Kıpırdamadan duruyorum, dokunuşundan aldığım zevkin tadını çıkarıyorum. Parmakları gömleğimin düğmelerini açıyor. Yavaşça, zahmetsizce, acıtarak.

Kendi ellerim tişörtünü toparlıyor, kaburgalarını, göğsünü takip ediyor, tişörtü yukarı kaldırıp başının üzerine getiriyor. Gözleri ilk kez benimkilerden ayrılıyor.

Bluzumu açıp, sıyırıp sütyenimle yere bıraktığımda. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor ama beni sadece içine alıyor.

"İyi misin?" Alay ediyorum.

"Daha iyi." Parmağını göğsümün üzerinde gezdiriyor ve vücuduma karıncalanmalar gönderiyor. "Peki bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye soruyor, sesi inançsızlığın sınırlarında geziniyor.

Göğsümü onunkine bastırıyorum; yarı çıplak bedenlerimizin birleşmesi içimde yeni bir heyecanı ateşliyor ve tüm bahisler kapanıyor. Kalan kıyafetlerimiz de çıkarılıyor ve bir anda ellerin dolaştığı, ağızların aradığı, dillerin keşfettiği bir kasırganın içinde kayboluyoruz.

Ben'in tamamını, zayıf vücudunun kesiklerini ve kenarlarını inceliyorum. "Bir daha asla kıyafet giymemelisin."

Gülüyor, dişlerini boğazımda, göğsümde ve karnımda gezdiriyor. Dokunuşuyla titriyorum, saçlarını ellerimle kavırıyorum. Sonra beni kaldırıp meşe masaya götürüyor.

Kenara oturuyorum, ona sarılıyorum, sıcaklığını çok yakın hissediyorum. Gözlerimi kapatarak Ben'in kokusunu içime çekiyorum, yeni kesilmiş güllerle karışıyor, yeni favori çiçeğim olabileceklerini düşünüyorum. Sonra kâğıdın yırtılma sesini duyuyorum.

"Şansının yaver gideceğini mi sandın?" Ben oyuncak.

"Umuyordum." Ağzını ağzıma bastırıyor ve bacaklarımı daha sıkı sarıyorum, gidecek başka yeri kalmayana kadar onu yaklaşıtıyorum. Acı veren yavaş bir hareketle içime giriyor.

Dünya kayboluyor ve geriye kalan tek şey bu. Ben, ben, aynı arzu ritminde tekrar tekrar hareket ediyoruz, birbirimizin temposunu ritme, nefesi nefese, iniltiyi iniltiye uyduruyoruz, ta ki hepsi muhteşem bir hazza yol açana kadar.

Sonrasında, ikimiz de titriyorduk, gülüyorduk. Bana yaslanıyor, bana ihtiyacı varmış gibi, kalbi bensiz tek bir atışı bile idare edemezmiş gibi sarılıyor. "Tanıştığımızda benden hoşlanmadığını sanıyordum," diyorum boynunu öperek.

"Şaka mı yapıyorsun?" diyor.

"Dekolte elbiseydi, değil mi?" Gülüyorum.

Bir an sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Adını koyamadığım başka bir tür çekimdi ve kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama sanki bir parçam seni tanıdı."

Sözleri yumuşak, nazik, kantonun yaprakları gibi. Bazıları için durum böyle mi? Ruhumuzun bir parçası diğerini tanıyor mu, sanki daha önce yaşamışız gibi?

ömür boyu birlikte?

Sırtını usulca okşuyorum, sert kürek kemiklerine hayret ediyorum. "Ama sonra çekip gittin. Beni bir daha hiç görmeyebilirdin."

"Biraz ," diyor ve gülümsediğini duyabiliyorum. "Bunun gerçek olmasının mümkün olmadığını düşündüm, bu yüzden kendimle bir anlaşma yaptım, eğer seni tekrar görürsem, bunun olması gerektiğini bilecektim."

Ve yaptı. Kitapçada. "Yani sorun göğüs dekoltesi değildi."

Geri çekiliyor, böylece gözlerimiz buluşuyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Şey, bu kesinlikle bunun bir parçasıydı."

Gülüyoruz, birbirimize daha sıkı sarılıyoruz.

"Gerçek mi?" diyor, saçlarımı okşayarak beni masanın üstüne yatırıyor ve göğsüne uzanıyorum.

"Sadece hoşuma gidecekse."

"Hayal gücüm tamamen yanlışmış."

Güldüm ve ona baktım. "Benimki de öyle."

"Bunu kesinlikle tekrar yapmamız gerektiğini düşünüyorum." "Ve tekrar."

Ben ayağa kalkıyor, bir dirseğinin üzerinde oturarak bana bakıyor. Kelimeleri söylemesine gerek yok, çünkü onları aramızda süzülen sihir izleri gibi hissediyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor ve bu onun tüm aydınlatıyor. , uyanmak, tekrar tekrar savaşmak istediğim bir yüz. "Gerçekten ne istediğimi bilmek ister misin?" diye soruyor.

"Bunun dışında mı?"

Beni hafifçe öpüyor. "Seni asla aklımdan çıkarmak istemiyorum." "Söz mü?"

"Yemin ederim. Şimdi, biraz yiyecek alabilir miyiz?"

Hâlâ sırtarak, "Mükemmel bir yer biliyorum." diyorum.

Boynumun arkasını kavırıyor, beni çekiyor ve derinden öpüyor. "Ya da burada kalabiliriz," diyor.

Gülüyorum. "Yemekle beslenmezsen bana ne faydan dokunur ki?" "Oh, bilmiyorum. Sanırım içimde bir tur daha var."

Parmaklarımı onunkilere doluyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. "Önce biraz yiyecek."

"Madem ısrar ediyorsun."

Bir dakika sonra giyinmiş ve serin ve karanlık geceye doğru yola çıkmıştık. El ele, arnavut kaldırımlı yolda ilerliyoruz. Dükkânların önleri Noel ışıklarıyla aydınlanmıştı.

"Otelimde harika bir eski moda içki olduğunu duydum," diyerek beni daha da yaklaştırdı. "Gerçekten beni odana likörle çekmeye mi çalışıyorsun?"

Kaşlarını bana bakıyor ve elimi sıkıyor. "Kesinlikle.

Ayrıca, bir dahaki sefere seni gerçek bir yatağa sokmayı gerçekten istiyorum."

Yürürken gece gökyüzüne bakıyorum, ışık yılı uzakta asla dokunulamayacak yıldızların manzarasına, ama işte oradalar, sihir gibi, aşk gibi parlıyorlar.

Belki de sihir ve aşk aynı şeydir.

Tahmin edilemez. Zorlu. Karmaşık. Her şeyi tüketen. Acı verici. Güzel.

Ama tamamen risk almaya değer.

EPILOG

On Sekiz Ay Sonra

Ben ve ben, iki hafta içinde açılacak yeni tesisi Leyenda'nın geniş kapısında duruyoruz.

Güneş, piñon ağaçlarıyla bezeli ufku ötesine kayarken New Mexico'nun gökyüzü koyu mor bir renge bürünüyor. Ve hava, sonbaharın vaadiyle birlikte gevrek ve serin.

Bana kırmızı kanyonlar, unutulmaz mesalar ve uçsuz bucaksız manzaralarla dolu bu tarihi çöl manzarasını gösterdiğinde, ruhunu hissettim ve ilk Legend Resort için doğru yerin burası olduğunu hemen anladım.

Bana bir bardak pinot noir doldurdu. Bardağı alıp kadeh kaldırıyoruz ve ona "Seninle gerçekten gurur duyuyorum" diyorum.

Başını sallayarak son on dakika içinde yedinci kez bakıyor.

"Ne oluyor?" diye sordum. "Akşam yemeği rezervasyonumuza daha bir saat var."

Tam o sırada telefonu çalıyor. Ekranı tarıyor, sonra geniş bir sırtışla telefonunu cebine atıyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Elimi tutuyor ve beni tesisin içine çekiyor. Tüm mekân tek bir fikir üzerine inşa edilmiş: kök salmış olma hissi. Yapı, minimalist silüetlerle iç mekanda da devam eden manzarayla bütünleşerek abartısız ama dramatik.

Beni çöl manzarasını çerçeveleyen devasa pencereleri olan geniş bir koridora götürüyor ve bir dakika sonra kütüphanenin çift kapısının önünde duruyoruz.

Bu tesisteki tüm mekanlar arasında, saf sihir gibi hissettirmesini istediğim oda burasıydı. Sabah ışığını yakalamak için güneye bakan pencerelerden, çöl gökyüzünü gösteren tonozlu el boyaması tavana kadar her şey.

Kapının dışında Corazón lleno yazan küçük bir pirinç levha var ve bu alana giren herkes için umduğum şey bu, nasıl girerlerse girsinler dolu bir kalple ayrılımları.

"Kütüphaneyi milyonlarca kez gördüm," diyorum ona, ayaklarımı öldüren kötü seçilmiş topuklu ayakkabılarımı çekiştirerek.

"Ama bu şekilde değil." Bir kapıları açtı. "Sürpriz!" diye bağıyor ailem ve arkadaşlarımdan oluşan bir kalabalık.

İrkiliyorum, geri çekiliyorum, nefes alıyorum. "Bu da ne..."

Herkes burada. Tüm ailem, Laini, Beverly, Helena, hatta Abe ve Rosa'nın yeni çocuğu Anders.

"Bütün bunlar da demek oluyor?" diye sordum. "Bugün benim doğum günüm değil."

Ve işte o zaman solumdaki kitap raflarını görüyorum, her biri kitabımın bitmiş kopyalarıyla dolu: *Menekşenin Kalbi*.

"Hepinizin bildiği gibi Harlow bir kitap yazdı," diye duyurdu Ben, "Önümüzdeki ay çıkacak olan inanılmaz bir hikâye."

"Kesinlikle harika." Laini alkışlıyor, bu da kalabalıkta bir kahkaha dalgası yaratıyor.

Ben bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Harlow bu gece geldi, otelle ilgili son detayları kontrol ettiğimizi sanıyordu ama gece onun yazarlık yolculuğunu, dünyanın geri kalanı onu keşfetmeden önce, ona en yakın olanlarla birlikte kutlamak içindi."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Bütün bunları benden habersiz yapmayı nasıl başardın?"

"Benim yardımımı!" Laini araya giriyor.

Camilla, "Benimkini kastediyorsun," diye itiraz ediyor.

"Bu bir aile meselesiydi," diyor Lantana, kontrolü ele alarak.

Sürprizlerden nefret ederim ama herkesi burada görmekten daha fazla mutluluk duyamazdım ve hayal bile edemeyeceğim bir sevgiyle doluyum. Size inanan, size meydan okuyan, sizin için ateşin içinden geçen, sizin için bir yuva kuran türden bir sevgi - sizi dönüştüren türden bir sevgi.

Son iki yılın tamamını, acıyı ve ıstırabı, sevgiyi ve neşeyi, başarısızlıkları ve zaferleri düşündüğümde, bazı yolların dikenlerden oluştuğunu fark ediyorum. Ama aynı zamanda topraktan fışkıran ve arkalarında bahçeler bırakan çiçeklerden de oluşuyorlar. Ve eğer en yüksek benliğimiz olacaksak, her ikisine de ihtiyacımız var.

Kadehimi aileme ve arkadaşlarıma kaldırıyorum. "Şaşırtıcı bir şekilde saklanan sırlara." "Ve mutlu sonlara," diyor annem, kitabımı göğsüne bastırarak.

Birisi "Salud!" diye bağırıyor.

Sonraki otuz dakikayı en sevdiklerime kitap imzalayarak ve her birine kişisel bir mesaj yazmak için zaman ayırarak ve özen göstererek geçiriyorum. Lantana sonuncusu. Kumral saçlarını yapmış, Cheshire kedisi gibi gülümseyerek karşımda duruyor.

Menekşenin *Kalbi* kitabını masanın üzerine koyuyor ve daha da yaklaşıyor. "Ben de koleksiyon yapmak için buradayım."

"Toplamak mı?"

"Anlaşmamız mı? Sen benim elbisemi giydin ve..."

Hatırlayarak arkama yaslanıyorum ve gülümsüyorum. "Tamam, prima. Ödeşme ne olacak?"

Hafif ya da komik bir şey bekliyorum ama yüzü geriliyor ve "Bir iksiri geliştirmeni istiyorum" diyor.

"Ne tür bir iksir?" Herkes ziyaret etmekle meşgul olsa da sesimi alçak .

"Önemli bir değil," diyor nazıkçe, "sadece bu koyu halkalardan kurtulmak için uydurduğum bir güzellik karışımı."

Koyu halkaları olmaması dışında, ama şimdi bunu sormanın zamanı değil, bu yüzden sadece gülümseyip başımı sallıyorum. "Anlaşma anlaşmadır."

Tüm tavırları rahatlıyor. "Oraya en sevdiğin kuzenin olduğumu yazdığından emin ol," diyor kitabı göstererek.

Bir dakika sonra ayağa kalkıyorum ve herkesin dikkatini çekmek için ısıklı çalışıyorum. Herkes bana baktığında boğazımı temizleyip derin bir nefes alıyorum ve şöyle diyorum: "Bu hikaye tek bir cümleyle başlayan, inişli çıkışlı bir yolculuktu: *Onu önce toprak tanıdı.*" Kitabı gururla kaldırıyorum. "Ve bunu ailem olmadan, mirasımız olmadan ve hepimize aşılana hikaye sevgisi olmadan yapamazdım. Bu yüzden, teşekkür ederim!"

Daha sonra, herkes gittikten sonra, Ben ve ben dışarıda bir ateş çukurunun yanında uzaktaki yıldızlara bakıyoruz.

"Bu gece için teşekkür ederim, Ben. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin," diyorum ve bu kadar büyük bir sürprizi başarabildiği için başımı sallıyorum.

"Benimkini imzalamayı unutmuşsun," diyerek bana bir kopyasını uzattı.

Kaşmir battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum ve gülümsüyorum. "Öyle mi? Ne yazayım?"

Ayağa kalktı, geldi ve önümde diz çöktü. "Sadece kitabı aç."

Merak . Sayfaların arasında tek bir lavanta çiçeği duruyor. Anlamını biliyorum, *sonsuz aşk*.

Gülümseyerek çiçeği avucuma koyuyorum ve sihrimin içimden çiçeğe doğru yükselmesine izin veriyorum. Minik taç yaprakları hızlandırılmış bir video gibi açılırken Ben'in gözleri yıldız çiçeğine takılıyor. "Ben de seni seviyorum," diyorum.

Ben gözlerini kırptırır, başını sallar. "Bundan asla bıkmayacağım." "Sıkılmasan iyi edersin," diyorum şakacı bir şekilde.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, bir ciğer dolusu hava alıyor. "Biliyorsun... Kelimelerle aram pek iyi değildir."

Bununla nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

Bakışları çiçeğe düşüyor. "Sonsuza kadar demek."

"Doğru."

Sonra yukarı bakıyor. "Sonsuza dek *seni* istiyorum" diyene kadar anlamadığım bir soru var ışıltılı gözlerinde.

Titreyen elleriyle cebine uzandı. "Bildiğin gibi ben berbat bir paketçiyim." Cebinden çıkardığı şeyi avucunun içine koyar.

elimde. Siyah altın üzerine marki şeklinde zümrüt ve bir kolye.

"Taşlardan oluşan bir sarmaşık gibi görünüyor," diyorum, sesim ancak fısıltı halinde çıkıyor.

Ben başını sallıyor, gülümsüyor ve kolyeyi takmama yardım ediyor. Sevinç ve mutluluk içinde göğsüne yaslanıyorum.

"Bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

Boynuma dokunuyorum, parmaklarımı taşların üzerinde gezdiriyorum. Annemin sesi hafızamda yankılanıyor: *Nadir bir elmas gibisin*. Başımı sallıyorum. "Bu çok güzel."

Hâlâ bana yakın duran Ben gülüyor. Kalbinin atışını hissedebiliyorum, yumuşak ve sabit ve o anda sonsuzluğun sesiyle çarpıyor.

* * * * *

TEŞEKKÜRLER

Kitap fikirleri ilk sahnelerde aklıma gelir, ancak bu fikir, çimenli tepeler arasında yer alan yemyeşil bir çiçek çiftliğinin tek bir görüntüsü olarak ortaya çıktı, her bir güneş ışığı çiçeği hafif bir esintide sallanıyordu. Birden kimin yaşadığını bilmem gerekti.

Bu çiçeklere kimin baktığını ve bana neden bu kadar büyüleyici geldiklerini merak ediyordum. Ve böylece büyülü Çiçek ve Işık Evi'ne yolculuğum başladı.

Elbette, bu kitap muhteşem menajerim Holly Root olmasaydı doğamazdı. Ne zaman bir teşekkür yazısı yazmak için otursam, işte bu diye düşünürüm. Sonunda minnettarlığımı ve devam edebildiğim için duyduğum mutlak şaşkınlığı ifade edecek kelimelerim tükenecek.

Kalbimin hikayelerinde onunla ortaklık yapıyorum. Bu inanılmaz yolculuk için teşekkür ederim. Ve tabii ki Root Lit'teki tüm ekibe: hepiniz birer rock yıldızısınız. Tüm kitaplarda olduğu gibi, perde arkasında birçok yıldız var.

Laura Brown,

Yetenekli ve son derece zeki editörüm de böyle bir estrella. Telefonda konuştuğumuz anda, bu hikâyeyi hayata geçirmeye yardımcı olacak tutkuya, yaratıcılığa ve coşkuya sahip olduğunu biliyordum. Ve Park Row'daki tüm ekibe, bu kitaptaki hevesiniz ve sıkı çalışmanız için hepinize teşekkür ederim. Hepinizle çalıştığım için çok şanslıyım.

Nicole Luongo, Editör Asistanı Sophie

James, Yayıncı

Rachel Haller, Pazarlama Direktörü

Randy Chan, Pazarlama Direktörü, Indies ve Kütüphane

Sosyal Medya Ekibi: Lindsey Reeder, Hodan Ismail, Brianna Wodabek

Katie-Lynn Golakovich, Genel Yayın Yönetmeni

Alexandra Niit, Kapak

Tasarımcısı Erika Imranyi, Yayın

Direktörü

Muhteşem arkadaşlarım ve ilk okuyucularım Janet, Rosh ve Loretta'ya. Güzel zihinlerinizi ve kalplerinizi bu yazarla paylaştığınız için teşekkürler. Ve asistanım Sarah'... Bariz olanın dışında ne diyebilirim ki: Sen her kitap fırtınasında kaya gibisin. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Çiçeklerle dolu bir evde büyüdüğüm için o kadar minnettarım ki, küçük, genellikle mütevazı aranjmanlar oraya buraya sıkıştırılırdı. Annemdi

Bana basit bir buketin sadece bir mekânı güzelleştirmekle kalmayıp ruhu beslemenin ve kalbi doldurmanın değerini öğretti ve bu geleneği kendi ailemde de sürdürdüm. Her kitap kızlarım için bir armağandır; yaşam, sevgi ve ruh armağanı. İçinizdeki tanrıçayı her zaman bulmanız dileğiyle. Kocama; Quebec'te bana eşlik ettiği, kitap olacağından emin olmadığım bu fikir hakkında durmadan konuşmamı dinlediği ve ne olursa olsun yolculuğun buna değeceğine inandığı için teşekkür ederim. Haklıydın.

Ve son olarak, okuyucularıma bir milyon abrazos. Siz olmasaydınız, bu sayfalar boş kalırdı.

J.C. Cervantes tarafından da

Genç Yetişkin Romanları

HER ZAMAN KADERLE FLÖRT
ETMEZ
KIRIK YOL

Orta Sınıf Kitapları

GEÇENİN LORDLARI
GÖLGE GEÇİCİ ATEŞ
BEKÇİSİ
FIRTINA KOŞUCUSU TORTILLA
SUN

ISBN-13: 9780369735249

The Enchanted Hacienda

Copyright © 2023 by Jennifer Cervantes

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Park Row Kitapları
22 Adelaide St. West, 41. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
ParkRowBooks.com BookClubbish.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.